

Hương Thơm Bểng Đá Như Xưa

Contents

Hương Thơm Bểng Đá Như Xưa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25	97
26. Chương 26	100
27. Chương 27	104
28. Chương 28	108
29. Chương 29: Chương 29	111
30. Chương 30	114
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	125
34. Chương 34	128
35. Chương 35	132

Hương Thơm Bểng Đá Như Xưa

Giới thiệu

“Thiếu Ngôn, chẳng lẽ anh lại học theo thói xấu của bọn họ sao?” Bây giờ chỉ cần là đàn ông đã kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-thom-bang-da-nhu-xua>

1. Chương 1

“Đầu heo, người ta lại nhớ anh rồi.”

Tôi mở điện thoại ra xem, sau đó hít vào một hơi lạnh, “Tiểu tam” “Vợ hai” “Người tình” những từ này đồng thời xuất hiện trong đầu tôi.

Tôi nhìn kỹ lại lần nữa, không đúng, tên trên màn hình điện thoại di động là “Triệu đại ca”, có phải Triệu đại ca này gửi nhầm tin nhắn không, gửi nhầm tin nhắn cho tình nhân đến số này, vị đại ca này cũng có cái kia sao? Mở miệng ra là “người ta”, không sợ mọi người biết sao. Ngay sau đó, tôi lại xem thường bản thân mình, chắc là coi quá nhiều tin tức về tiểu tam trên web nên bị ảnh hưởng rồi.

Lúc này Thiếu Ngôn đang ngâm nga một bài hát dân gian từ trong toilet đi ra, anh chỉ dùng khăn tắm quấn quanh người, để lộ ra bắp thịt nửa người trên, thật là cường tráng, tôi không nhìn được nuốt nước miếng rồi nói: “Thiếu Ngôn, vừa rồi điện thoại di động của anh mới reng chuông, là tin nhắn của Triệu đại ca.”

Về mặt của Thiếu Ngôn thay đổi. Tôi không hiểu là có chuyện gì: “Thiếu Ngôn, anh làm sao vậy?” Vợ chồng tôi rất ân ái, yêu nhau bảy năm kết hôn được hai năm, bình thường khi tôi đang tắm hay bận làm việc gì đó, Thiếu Ngôn cũng giúp tôi nghe điện thoại, cho nên anh sẽ không giận tôi vì đã xem tin nhắn của anh.

“Không có gì, anh ta nói gì?” Thiếu Ngôn đã khôi phục sự bình tĩnh, anh cười hỏi tôi.

Tôi thấy Thiếu Ngôn cười, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

“Anh ta gửi nhầm tin nhắn cho tình nhân sang cho anh”

“Người này thật sơ ý quá, anh xem một chút.” Thiếu Ngôn cầm điện thoại di động lên mở lại tin nhắn của Triệu đại ca.

“Thiếu Ngôn, chẳng lẽ anh lại học theo thói xấu của bọn họ sao?” Bây giờ chỉ cần là đàn ông đã kết hôn thì sẽ có người tình bên ngoài, huống chi Thiếu Ngôn còn là một người phong độ đẹp trai, mặc dù tình cảm của chúng tôi rất vững chắc nhưng tôi cũng không dám lơ là.

Thiếu Ngôn thấy tôi tiến lại gần, sợ hãi quay ngược lại lùi về phía sau một bước. Có thể là do anh quá chăm chú nhìn điện thoại nên khi tôi đột ngột lại gần thì bị giật mình. Ngay sau đó anh tiến tới vuốt ve mái tóc dài của tôi, nói: “Em nói gì vậy, anh là loại người như vậy sao?”

“Em cũng biết anh không phải là loại người ấy.” Tôi vừa nói vừa thân mật ghé vào trong ngực anh. Hôm nay là Chủ nhật, gần đây có quá nhiều việc khiến tôi phải làm thêm giờ nên ngày nào cũng mệt mỏi muốn chết, đã rất lâu rồi tôi không có thân mật với Thiếu Ngôn, tay tôi vòng ôm lấy phần hông rắn chắc của anh, hoàn toàn là cử chỉ gợi tình...

Thiếu Ngôn không hề để ý tới ám hiệu của tôi, anh kéo tay tôi ra, nói: “Bảo bối, anh còn có việc phải làm, anh đi trước, em xem tivi đi.” Anh nói xong xoay người đi vào phòng làm việc. Nói là phòng làm việc nhưng thật ra là phòng ngủ sát vách với phòng khách. Lúc chúng tôi kết hôn không có nhiều tiền nên chỉ mua hai phòng trọ nhỏ sát vách nhau. Trước kia máy vi tính để ở phòng ngủ nhưng sau này Thiếu Ngôn nói nó chiếm chỗ quá lớn nên đem đến phòng khách.

Nhìn bóng dáng Thiếu Ngôn đi vào phòng làm việc, tôi buồn bực trong lòng. Tôi nghĩ làm đàn ông cũng không phải chuyện dễ dàng. Gần đây Thiếu Ngôn bận rộn đến mức tôi thật sự muốn đánh cái tên viên trưởng kia. Tôi quyết định ngồi xem tivi, bật từ kênh này đến kênh khác: Tạm biệt ảo mộng, Bắc Kinh mờ sương, Anh em Trung Quốc. Đây là tên những bộ phim mà tôi thường xem. Nhưng hôm nay tôi lại không có tâm trạng xem những thứ này. Tôi lại tiếp tục đổi kênh khác thì thấy Tương Cẩn Cẩn đang phỏng vấn một gia đình ba người: “Lần đầu tiên khi mẹ...” “Có ai biết đây là lần thứ mấy không?”. Tôi nói thầm một tiếng rồi tắt TV, chán vậy không bằng đi ngủ một giấc.

Tôi mới vào phòng thì thét lên một tiếng, Thiếu Ngôn lập tức xuất hiện trước mặt tôi, so với tôi còn lo lắng hơn, anh hỏi: “Ồ đâu? Con gián ở đâu?”

Tôi lợi dụng việc này thuận tiện rúc vào trong ngực anh, chậm rãi đưa tay chỉ về phía cửa sổ: “Hồi nãy nó ở đó.”

“Đừng sợ, anh đuổi nó đi.” Thiếu Ngôn vừa nói vừa vỗ vỗ mặt tôi, anh dìu tôi ngồi xuống trên mép giường, sau đó đến bàn trang điểm rút ra mấy tờ khăn giấy ở trong hộp rồi đến cửa sổ tìm con gián.

Tôi rất thích bộ dạng khi bắt gián của Thiếu Ngôn, cho nên tôi vừa hận vừa yêu loài gián này.

Sau khi bắt được con gián, Thiếu Ngôn sẽ tìm tôi đòi phần thưởng...

Sáng hôm sau tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tôi lười biếng với tay lấy rồi nhìn vào màn hình điện thoại, là Bí Đỏ. Bí Đỏ chết tiệt, lại phá hoại giấc mơ đẹp đẽ của tôi. Người bạn thân này có rất nhiều ưu điểm, tôi chưa bao giờ đếm hết. Trước mắt chỉ thấy có một khuyết điểm đó là bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể gọi điện thoại quấy rầy bạn. Bí Đỏ thường xuyên mắc phải khuyết điểm này, mặc kệ là chuyện lớn hay nhỏ, cô ấy đều gọi điện tới kể lể với tôi.

Không đợi tôi cầu nhàu, Bí Đỏ đã mở miệng trước: “Này, tại sao lâu vậy mới nghe điện thoại? Tổ còn tưởng phải tới nhà cậu để nhặt xác rồi chứ.”

“Xí xí xí, miệng quạ đen!” Tôi không nhận được khinh bỉ mấy tiếng với người bên kia.

“Lạc Băng, tớ muốn hỏi cậu một việc?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm túc của Bí Đỏ.

“Hỏi đi. Đừng ngại, có phải lại có chuyện đó rồi không?” Tôi cười hì hì, cực kỳ mờ ám.

“À, Thiếu Ngôn có ở nhà không?”

“Thiếu Ngôn làm thêm giờ, nếu không thì cậu tới nhà tớ đi, tớ sẽ cho cậu câu trả lời.”

“Không được, tớ còn có chuyện, cúp trước đây.”

“Này, này, chờ một chút, rốt cuộc là có chuyện gì, cậu chưa hỏi mà.” Tôi ghét nhất là người khác nói chuyện chỉ nói một nửa, Bí Đỏ là người rất thẳng thắn, tại sao hôm nay lại nói có một nửa thế kia.

“Tớ hỏi rồi.” Bí Đỏ ngập ngừng như thế làm tôi không hiểu gì cả.

Không đợi tôi nói thêm gì, Bí Đỏ đã cúp điện thoại. Tôi lăn qua lăn lại trên giường vẫn không ngủ được nên dứt khoát xuống giường, dù sao cũng đã sắp chín giờ rồi. Chuyện của Bí Đỏ kết thúc ở đây vậy.

Tôi nhìn vào chiếc gương trong toilet, cẩn thận tìm xem có nếp nhăn nào gần khóe mắt không, không tìm được, tôi không nhận được tự kỷ một phen. Mặc dù năm nay tôi đã hơn 27 tuổi nhưng da mặt còn chưa lão hóa. Tôi vừa đánh răng vừa nghĩ tới lời Bí Đỏ vừa nói “Tớ hỏi rồi.” Tôi sợ ý nuốt phải bột nước kem đánh răng, Bí Đỏ từ đầu tới cuối chỉ hỏi “Thiếu Ngôn có ở nhà không?”

Bí Đỏ hỏi Thiếu Ngôn làm gì? Không được, tôi phải hỏi cô ấy cho rõ ràng, không phải là Bí Đỏ bị gãy xương nên muốn tìm Thiếu Ngôn để chỉnh hình chứ? Ai bảo Thiếu Ngôn là bác sĩ ưu tú nhất của khoa chỉnh hình, không tìm anh thì tìm ai.

Điện thoại kết nối được rồi, nhạc chờ của Bí Đỏ là bài “Hãy quý trọng đêm nay” của Trần Tuệ Nhân, một ca sĩ kì cựu của giới âm nhạc, tôi không khỏi có chút buồn bã trong lòng. Bí Đỏ từ trước đến nay chưa bao giờ cài nhạc chờ, cô ấy nói là “Mình bỏ tiền ra cho người khác hưởng thụ sao, không có chuyện đó đâu.” Hôm nay Bí Đỏ cài nhạc chờ cũng là “Tiền là của tôi, anh cứ ở đó mà đau lòng đi.”

Rốt cuộc Bí Đỏ cũng nhận điện thoại, tôi vội vàng hỏi: “Bí Đỏ, cậu bị gãy xương hả?”

“Mới sáng sớm, đừng có trù ẻo tớ.” Bí Đỏ tức giận nói.

“Có phải là Thu Nguyệt bị gãy xương không?” Bí Đỏ ở chung với em họ cô ấy - Bạch Thu Nguyệt, không phải là cô ấy bị thương chứ?

“Má ơi, cậu tính nguyên rửa cả nhà tớ đó hả?”

“Vậy cậu tìm Thiếu Ngôn làm gì?” Lần này đến lượt tôi nghi ngờ.

“Tớ có tìm Thiếu Ngôn sao? Không có.” Bí Đỏ không hiểu gì hỏi ngược lại.

“Mới vừa rồi không phải cậu hỏi Thiếu Ngôn có ở nhà không sao?” Chẳng lẽ vừa rồi là tôi nằm mơ?

Bí Đỏ do dự một lát rồi mới nói: “A, là như vậy, tớ mới đi Starbucks với Thu Nguyệt, đúng lúc đụng phải một người đàn ông đang đi ra, rất giống Thiếu Ngôn nhưng mà anh ta không có quay lại khi tớ gọi, tớ nghĩ có thể là người giống người nên muốn hỏi cậu một chút xem sao.”

Tôi vừa nghe nói có người rất giống Thiếu Ngôn, liền kích động nói: “Bí Đỏ, không phải cậu luôn nói là tớ lấy được một người chồng rất tuyệt vời hay sao, không phải cậu nói nếu như có người giống Thiếu Ngôn, cậu cũng muốn có người đó sao, thế nào, hôm nay đụng phải, không phải là tấn công người ta rồi chứ?” Bí Đỏ lớn hơn tôi nửa tuổi, nhưng đến bây giờ vẫn không tìm được người vừa ý, chỉ cần có cơ hội, tôi liền làm theo chỉ thị của mẹ Bí Đỏ, bán cô ấy ra ngoài.

“Người ta ôm một cô gái trẻ đẹp trong ngực, tớ là một đóa hoa đã có tuổi rồi, làm sao dám đấu lại tuổi trẻ của cô gái đó chứ?”

Tôi nghe đến đây mới hiểu ra tại sao Bí Đỏ lại hỏi: “Thiếu Ngôn có ở nhà không?” Tôi không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng, nghiêm túc hỏi: “Bí Đỏ, cậu cho rằng người đó là Thiếu Ngôn sao?”

Hôm nay Bí Đỏ rất do dự, không thẳng thắn như trước kia: “Lạc Băng, tớ thật sự không dám nói.”

Lòng tôi như rớt xuống vực thẳm, theo tính cách của Bí Đỏ, cô ấy không bao giờ giấu giếm bất cứ chuyện gì, nếu như cô ấy gọi điện hỏi Thiếu Ngôn có ở nhà không, thì đã nói lên rằng người cô ấy đụng phải là Thiếu Ngôn.

Mặc cho Bí Đỏ nói gì, tôi cũng không trả lời, tôi ngồi trên ghế sa lon, nhớ tới tin nhắn tối qua trong điện thoại của Thiếu Ngôn “Đầu heo, người ta lại nhớ anh rồi.” cùng với người gửi tin nhắn là “Triệu đại ca”, không, nhất định là Bí Đỏ nhìn lầm rồi, Thiếu Ngôn không phải loại người như vậy, Thiếu Ngôn làm sao có thể phản bội tình cảm chín năm trời? Nhưng Bí Đỏ rất tinh mắt, nếu không khẳng định, làm sao cô ấy dám hỏi tôi.

Trong đầu tôi nổ ra chiến tranh giữa các vì sao, chiến trường thật hỗn loạn.

Khoảng 20 phút sau, Bí Đỏ ở bên ngoài nhấn chuông cửa, tôi vội vàng xé khăn giấy lau nước mắt rồi ra mở cửa.

“Lại đây, chúng ta cùng nhau phân tích tình hình.” Bí Đỏ kéo tôi ngồi xuống ghế sa lon, cô ấy ném giày cao gót đi, chân không ngồi xếp bằng trên ghế, lúc này mới nhìn thấy đôi mắt hơi sưng của tôi, vội vàng nói: “Đừng khóc chứ, chúng ta còn chưa rõ tình hình mà cậu khóc cái gì?”

Bí Đỏ vừa dứt lời, nghe cô ấy nhắc tới chữ “Khóc”, nước mắt của tôi lại rơi xuống, Bí Đỏ thở dài, không nói gì chỉ lấy khăn giấy đưa cho tôi, đợi đến khi tôi hết khóc rồi mới mở miệng: “Nói tớ nghe tình hình bây giờ đi.” Bộ dáng rất giống một quân sư quạt mo.

“Tình hình gì?” Tôi không biết Bí Đỏ muốn nói gì.

“Tình hình bây giờ giữa cậu và Thiếu Ngôn, gần đây hai người xảy ra chuyện gì, có chuyện gì khác thường không?”

Tôi suy nghĩ một chút, gần đây không có chuyện gì xảy ra, cũng không có gì khác thường, mới nói: “Không có chuyện gì cả.”

Bí Đỏ nhìn tôi với ánh mắt như hận không thể rèn sắt thành thép, sau đó lại kiên nhẫn hỏi: “Giống như, anh ta có cố ý nghe điện thoại ở ngoài ban công không, trên người có mùi hương gì khác lạ không, còn nữa, phương diện kia?” Bí Đỏ nói tới đây thì dừng tôi một cái, không nói tiếp.

Vì vậy tôi nói chi tiết tình hình gần đây của tôi với Thiếu Ngôn cho Bí Đỏ nghe, bao gồm cả chuyện tin nhắn tới qua. Bí Đỏ im lặng nghe. Đợi tôi nói hết, cô ấy mới lục trong túi lấy ra một cái điện thoại, nói: “Lạc Bông, chúng ta gọi điện thoại, số điện thoại chỗ Thiếu Ngôn làm việc là số mấy?” Tôi nói số điện thoại, Bí Đỏ mở loa ngoài, để điện thoại lên đầu gối, vì vậy âm thanh ở bên kia truyền tới đều có thể nghe rõ ràng.

“Xin chào, Bệnh Viện Khang Hoa khoa chỉnh hình...” Bên kia truyền tới giọng nữ ngọt ngào.

“Tôi tìm bác sĩ Lưu.” Bí Đỏ cắt đứt lời cô ấy.

“Xin hỏi chị ở đâu ạ?”

“À, tôi là bệnh nhân của anh ấy, nếu có thể, tôi muốn tái khám vào ngày hôm nay.” Bí Đỏ nói xạo.

Tôi hy vọng nghe được cô gái kia nói: “Chị chờ một chút, bác sĩ Lưu đang bận việc”, đó chắc chắn sẽ là câu nói cảm động nhất tôi từng nghe.

“Xin lỗi, thật ngại quá, hôm nay là ngày nghỉ của bác sĩ Lưu, ngày mai anh ấy sẽ đi làm bình thường, ngày mai chị có thể đến đây.”

Một sự khó chịu xông lên tận cổ họng, trong nháy mắt tôi như rơi xuống đáy vực sâu, thật là đau đớn.

Bí Đỏ nói mấy câu khách sáo rồi cúp điện thoại, cô ấy quay sang nhìn tôi.

Tôi ủ rũ cúi đầu nhìn Bí Đỏ. Lòng tôi vô cùng lạnh lẽo. Thiếu Ngôn đã từng nói, không bao giờ lừa gạt tôi, vĩnh viễn sẽ không nổi giận với tôi, nhưng hôm nay, anh nói anh phải làm thêm giờ nhưng thật ra thì đang ôm ấp một người phụ nữ khác.

Bí Đỏ biết rất rõ tình cảm giữa tôi và Thiếu Ngôn, từ năm 18 tuổi lúc mới hẹn hò với Thiếu Ngôn cho tới khi sống hạnh phúc với anh. Bây giờ tôi đã 27 tuổi, 9 năm chia ngọt xẻ bùi, tất cả mọi chuyện tôi đều nói với Bí Đỏ.

Bí Đỏ thấy tôi không nói câu nào bèn mở miệng nói trước: “Nếu như chuyện đó là thật, cậu còn muốn sống với anh ta không?”

Thật ra chuyện này không cần phải tìm chứng cứ làm gì, hiện thực không bao giờ giống phim Hàn Quốc, là có hai người giống nhau như đúc. Huống chi Thiếu Ngôn lừa gạt tôi là sự thật. Nghĩ tới đây, lòng tôi lại đau đớn, giờ phút này có phải Thiếu Ngôn đang ôm ấp cô gái kia? Bí Đỏ im lặng nhìn tôi, chờ tôi trả lời, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Bí Đỏ nên quay đầu đi. Tôi kiên quyết nói với cô ấy cũng là tự nhủ với lòng mình: “Mặc kệ là như thế nào, tớ cũng muốn sống với anh ấy.”

Bí Đỏ dời đi ánh mắt, cô ấy đứng dậy, chân không đi về phía máy đun nước lấy cho tôi một ly nước, nói: “Vậy chuyện hôm nay cậu cứ coi như là không biết.”

“Nhưng” Tôi cúi đầu, tầm mắt rơi vào cái gạt tàn thuốc trên bàn trà.

Bí Đỏ lại nhìn tôi, chờ tôi nói hết câu.

“Nhưng nếu bọn họ muốn cho tớ biết thì sao?” Tôi nhẹ nhàng nói ra kết quả tồi tệ nhất.

Bí Đỏ biết “Bọn họ” là chỉ người nào.

“Con bà nó, nếu mà như vậy thì không phải là quá khinh người sao?” Bí Đỏ đột nhiên giận dữ “Dứt khoát đi, tim của anh ta không ở chỗ cậu thì cậu giữ anh ta lại làm gì? Cậu nghĩ xem mấy năm nay, cậu vì anh ta học nấu cơm, học nấu canh, món ăn thì phải thơm ngon, canh cũng phải trang trí cho đẹp, kết quả thì sao, bây giờ cậu cứ như một thiếu phụ lớn tuổi còn anh ta thì ở ngoài ăn chơi với người khác”

“Thì Văn” Tôi rất ít khi kêu tên thật của Bí Đỏ, Bí Đỏ thấy tôi gọi cô ấy như vậy thì im lặng.

“Tớ nghĩ, Thiếu Ngôn chỉ là ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, tim của anh ấy vẫn còn ở gia đình này, chờ anh ấy chơi mệt rồi thì sẽ quay về.” Tôi không có tự tin nói rằng tim Thiếu Ngôn vẫn còn có tôi mà chỉ dám nói là còn ở gia đình này.

Bí Đỏ mở to mắt nhìn chăm chăm tôi một lúc, cô ấy thở dài, quay đầu đi, không nói gì cả. Cô ấy biết, tôi không thể không có Thiếu Ngôn.

“Không thể để ẹ tớ biết được.” Mẹ Bí Đỏ với mẹ tôi là bạn học cũ, tôi sợ Bí Đỏ tức giận sẽ nói ra hết, Thu Nguyệt sẽ nói ẹ Bí Đỏ biết, vậy thì mẹ tôi cũng sẽ biết.

Bí Đỏ chỉ gật đầu một cái, cũng không nhìn tôi. Một lúc lâu sau, Bí Đỏ mới tìm thấy hai chiếc giày của cô ấy ở dưới bàn trà và dưới ghế sa lon, vừa mang giày vừa nói: “Chúng ta ra ngoài chơi đi rồi đi ăn cơm luôn.”

“Bí Đỏ, cậu có chuyện thì về trước đi, tớ cũng không giữ cậu lại ăn cơm, tớ không muốn ra ngoài, tớ thích ở nhà hơn.”

Một tay Bí Đỏ cầm túi xách vắt lên vai, tay kia thì khoác lên vai tôi nói: “Lạc Băng, cậu sẽ không nghĩ quần đúng không? Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, quảng anh ta đi, chị đây sẽ giới thiệu cho em một người tốt hơn. Đi, đi ra ngoài chơi.” Lúc nào Bí Đỏ cũng có thể khoác lác được.

“Nghe cậu nói kìa, tớ có chỗ nào không tốt chứ? Cậu về trước đi.” Tôi vừa nói vừa đẩy Bí Đỏ ra ngoài cửa.

Bí Đỏ trước khi đi còn dùng ánh mắt không yên lòng nhìn tôi, tôi đẩy cô ấy ra ngoài, đóng cửa lại. Nước mắt mới từ trên mặt chảy xuống. Khi xác định tiếng giày cao gót “cộp cộp” của Bí Đỏ đã đi xa, tôi mới ngồi trên sàn nhà khóc lớn.

Bí Đỏ, hãy tha thứ cho tớ lần này đi, tớ không thể khóc trước mặt cậu.

2. Chương 2

Sáng Thứ Hai, lần đầu tiên tôi đi làm trễ, tôi đến trễ tới năm phút. Tôi rón rén đi vào phòng họp, giám đốc Đặng đang phát biểu ý kiến, tôi nhẹ nhàng kéo cái ghế ngồi xuống, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía tôi.

Tôi đang hận không thể tìm được một cái hang để chui vào thì giám đốc Đặng cũng quay sang nhìn tôi nói: “Lạc Băng, cô đã đến rồi, chúng tôi đang thảo luận một vài chuyện, cô cũng biết chuyện của tập đoàn Thiên Thành. Lần trước cử phòng bốn đi, chủ tịch Lâm rất không hài lòng, cho nên lần này chúng ta đem chuyện của tập đoàn Thiên Thành giao cho phòng có năng lực cao nhất xử lý, đó là phòng của cô, sau khi giải quyết vấn đề trước mắt của Thiên Thành mới giao lại cho phòng bốn, cô thấy như vậy có được không?” Giám đốc Đặng nói xong quay sang nhìn người quản lý phòng bốn Trương Lập Thành hỏi: “Trương Lập Thành, cậu có ý kiến gì không?”

Trương Lập Thành dĩ nhiên biết là giám đốc Đặng cho ông một bậc thang để leo lên, vì vậy vội vàng nói: “Tôi không có ý kiến.”

Đến lượt tôi cho ý kiến, nếu công ty đã quyết định thì tôi cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhận lấy việc của tập đoàn Thiên Thành, tôi nhìn quanh một vòng rồi nói: “Vậy cứ như thế đi.”

Sau đó là chuyện của phòng hai phòng ba phòng bốn phòng năm, cuộc họp cứ kéo dài như thế này thì chắc tôi không chịu nổi nữa mà phải đi kiếm hai que diêm chống hai mắt lên. Rốt cuộc cũng tan họp, tôi về phòng nghỉ ngơi nâng cao tinh thần rồi mới cùng mọi người bắt tay vào giải quyết vấn đề của Thiên Thành.

Tôi vừa ngồi xuống thì quản lý kiểm kê của phòng hai - Lãnh Thanh Hoa liền đi vào. Lãnh Thanh Hoa là đàn anh học trên tôi hai lớp, năm đó khi tôi vừa tốt nghiệp chính anh là người đã lôi kéo tôi vào đây làm nhân viên kế toán cao cấp. Mấy năm gần đây, anh đối với tôi rất tốt, tôi đã từ chức trợ lý lên làm trưởng phòng, hiện tại anh là người quản lý của phòng hai. Tôi thấy anh ngồi xuống ghế sa lon, bắt chéo hai chân lại với nhau rồi mới nói: “Lạc Băng, em thật sự muốn nhận vụ Thiên Thành sao?” Câu này không phải là nói nhảm sao? Thật sự khiến người ta hoài nghi có phải lúc này anh ngủ gật trong giờ họp không.

“Em cũng biết chủ tịch Lâm Quốc Đống không phải là người đơn giản, em cho rằng phòng bốn là đèn càn dầu sao? Cả Trương Lập Thành còn không chịu nổi vậy mà em còn nhận việc này, anh phải nói em thế nào đây?” Bộ dạng của Lãnh Thanh Hoa giống như tiếc không rên sức thành thép được, vừa than thở vừa lắc đầu.

“Giám đốc Đặng chỉ đích danh phòng em, em còn biện pháp gì chứ?” Tôi nhớ lại cuộc họp vừa rồi, giám đốc Đặng không hề cho tôi cơ hội lên tiếng, trừ nhận công việc này ra tôi còn có thể làm gì.

“Người ta nói năng lực của phòng em là cao nhất thì em liền nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này sao? Em chính là như vậy, luôn nói là không có biện pháp, nếu có người giành Thiếu Ngôn với em, em có nói không có biện pháp không?”

Tôi nghĩ tới giây phút đó thì gương mặt liền trắng bệch, Lãnh Thanh Hoa cũng chú ý tới phản ứng của tôi, anh tiện tay cầm tờ báo đặt lên khay trà, nói: “Lạc Băng, hôm nay em làm sao vậy? Cặp mắt như mắt gấu mèo, mặt lại trắng bệch như cương thi.”

Tôi sợ Lãnh Thanh Hoa nhìn ra điều gì nên vội vàng cắt đứt lời nói của anh: “Không có gì, tôi qua em ngủ hơi trễ.”

Lãnh Thanh Hoa nở nụ cười đen tối nói: “Thiếu Ngôn cũng là bác sĩ mà không biết giữ gìn sức khỏe gì cả.”

Lãnh Thanh Hoa hiểu lầm lời nói của tôi, mặt tôi cũng đỏ lên, điều này làm anh càng thêm khẳng định suy đoán của mình là đúng, anh cười hì hì chuẩn bị đi ra ngoài nhưng tới cửa lại đứng lại, quay trở lại nói với tôi: “Tối nay đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn, hết giờ làm anh chở em đi.”

“Vợ của anh thì anh đi đi, lôi em theo làm gì?” Tôi tức giận nói, hôm nay tôi không có tâm trạng mà đi đánh cầu lông với vợ của anh.

“Phụ nữ đi cùng phụ nữ thì còn có chuyện để nói với nhau, với lại anh không sợ vợ anh bị em làm hư thì em lo lắng gì chứ?” Lãnh Thanh Hoa mặt dày mày dạn cười.

“Em có bản lãnh dạy hư vợ anh sao?”

“Còn không thừa nhận, nếu không phải lần trước em nói với Tiểu Mạn năm xưa anh hư hỏng ra sao thì cũng không hại anh bị Tiểu Mạn lạnh nhạt một tháng.”

Lãnh Thanh Hoa nói vậy làm tôi cảm thấy có chút áy náy. Lần trước tôi cùng vợ của anh đi dạo phố không cẩn thận đã lỡ miệng, làm hại Tiểu Mạn và Lãnh Thanh Hoa cãi nhau ầm ĩ một trận, Tiểu Mạn còn về nhà mẹ đẻ ở một tháng. Lãnh Thanh Hoa thấy gương mặt đau lòng của tôi liền nói: “Đi đi, tan việc anh đến đón em. Dù sao em về nhà cũng ở một mình, Thiếu Ngôn cũng làm thêm đến khuya mới về.”

Có lẽ là cảm thấy áy náy cũng có thể là không muốn ở nhà một mình nên tôi gật đầu đồng ý. Lúc này Lãnh Thanh Hoa mới hài lòng đi ra ngoài.

Tôi đi kiểm tra tình hình làm việc của cấp dưới. Mọi người đang bận rộn làm việc thấy tôi bước vào thì đều dừng lại chào hỏi một tiếng, mọi người đều gọi tôi là Lão Đại, nếu đúng quy tắc thì phải gọi cô là trưởng phòng Lạc. Tôi không biết những nơi khác thì gọi tên hay gọi là “trưởng phòng”, dù sao cũng là quy tắc nhiều năm qua của công ty, cho nên khi tôi từ trợ lý lên làm trưởng phòng thì cũng danh dự từ “Tiểu Lạc” thành “trưởng phòng Lạc.”

Nhân viên của phòng đa số là nhân viên chính thức, nhưng thỉnh thoảng cũng có trường hợp ngoại lệ, ví dụ như Tiểu Chu đang hỏi tôi: “Lão Đại, sắc mặt chị rất kém đó.” Những người khác cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tôi không muốn thảo luận với người khác về vấn đề tại sao tôi lại tiêu tụy như vậy. Tôi tiện tay ném cái USB hình chữ nhật về phía Tiểu Chu, nói: “Tiểu Chu, trước tiên cô bỏ tay trên đầu xuống rồi chuẩn bị tư liệu về Thiên Thành, chiều nay cô đi với tôi đến Thiên Thành một chuyến.”

“Thiên Thành? Là Lâm Quốc Đồng của tập đoàn Thiên Thành sao?” Tiểu Chu tò mò hỏi.

“Cô cho rằng có bao nhiêu tập đoàn Thiên Thành hả?” Tôi hỏi ngược lại.

“Chuyện của Thiên Thành là do chúng ta phụ trách sao?” Tiểu Chu phấn khởi muốn nhảy lên.

Cô ấy thấy tôi không lên tiếng liền biết điều đó là đúng liền nói tiếp: “Lần trước Tiểu Dịch và trưởng phòng Trương đi Thiên Thành đã gặp được Lâm Quốc Đồng trong truyền thuyết. Mặc dù người này kiêu ngạo nhưng các cô biết không? Lâm Quốc Đồng rất là đẹp trai đến cả Lưu Đức Hoa và Trần Quán Hi còn phải chịu thua anh ta. Nghe nói anh ta còn chưa cưới vợ, hơn nữa các cô thử nghĩ xem, chủ tịch của Tập Đoàn Thiên Thành, giàu lắm đó...”

Mấy cô gái trẻ chăm chú nghe Tiểu Chu nói xạo, tôi cố ý ho hai tiếng, bọn họ mới quay lại nhìn tôi, sau đó vô cùng không tình nguyện mà giải tán, tiếp tục làm việc.

Buổi chiều, tôi và Tiểu Chu đến tập đoàn Thiên Thành, khi gần đến nơi tôi mới nhớ ra là quên kiểm tra tài liệu Tiểu Chu chuẩn bị. Mặc dù buổi sáng đã xem qua một lượt nhưng Lâm Quốc Đồng là một người không dễ đối phó, tôi nên cẩn thận thì hơn.

“Tiểu Chu, đem tài liệu cho tôi xem một chút.” Tôi quay đầu sang nói với Tiểu Chu.

Tiểu Chu đem tài liệu đưa cho tôi, tôi xem qua một lượt phát hiện thiếu mấy văn kiện của ngân hàng. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, còn hai mươi phút nữa là đến thời gian hẹn với thư ký của Lâm Quốc Đồng, nếu quay về công ty rồi trở lại thì nhanh nhất cũng phải mất một tiếng, Tiểu Chu thấy ánh mắt của tôi, cô ấy biết là có vấn đề nên cẩn thận hỏi: “Lão Đại, có chuyện gì sao?”

“Thiếu mấy văn kiện của ngân hàng.” Tôi hồ hững nói, lúc này có truy cứu trách nhiệm thì cũng không thể cứu vãn được gì, chỉ có cách suy nghĩ xem có cách nào để xử lý không.

“Không thể nhờ Tiểu Vương mang đến sao?” Tiểu Chu ngượng ngùng nói.

“Không được, có mang tới thì cũng mất nửa tiếng, chúng ta chỉ còn 20 phút.”

“Lão đại, đều tại em làm không tốt, vậy bây giờ làm sao đây?” Tiểu Chu sốt ruột hỏi.

“Trong hộp thư của cô có lưu lại tài liệu đó không?”

Tiểu Chu vỗ ót một cái, nói: “Có. Lão Đại, chúng ta kiểm tiệm photo có internet rồi in nó ra.”

“Vậy nhìn xung quanh xem có tiệm nào không.” Tôi nói xong thì cùng với Tiểu Chu mỗi người phụ trách nhìn một bên đường, nhưng đến khi tới tập đoàn Thiên Thành cũng không thấy tiệm nào.

Tôi và Tiểu Chu xuống xe taxi, tiền xe là 67 đồng, tôi trả 70 đồng và nói: “Không cần thối.” Không phải bởi vì tôi hào phóng mà là vì tôi không có thời gian đứng chờ tài xế tìm ba đồng lẻ. Tôi không ngờ ba đồng lẻ này lại có tác dụng, vị tài xế vẫn luôn trầm mặc lại mở miệng nói: “Phía sau cao ốc Thiên Thành có một tiệm photo.” Tôi nhìn chằm chằm tài xế rồi nói tiếng: “Cám ơn.”

“Người này tại sao lại như vậy chứ?” Tiểu Chu oán trách nói, tài xế đã lái xe đi không biết có nghe thấy không.

“Tiểu Chu, đưa tài liệu cho tôi cầm, tôi đứng ở cửa lớn chờ cô, cô đến tiệm photo in tài liệu ra, mau đi đi.”

Tiểu Chu nhận việc, tiện tay cầm tiền lẻ nhét vào một bên túi quần. Lúc này cô ấy mới phát hiện là mình mặc đồ công sở nên cầm tiền trong tay, đem túi giấy và giỏ xách giao cho tôi, rồi chạy đi thật nhanh. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, còn 15 phút nữa, cần phải nhanh lên mới kịp.

Tôi đi tới cửa lớn của tập đoàn Thiên Thành nhưng không vào, chỉ đi tới đi lui và không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay. Mỗi lần nhìn đồng hồ, tôi phát hiện mới qua một phút, nhưng trong một phút này tôi suy nghĩ rất nhiều chuyện, ví dụ như tập đoàn Thiên Thành ở ngay trung tâm thành phố quả thật là một công ty xa xỉ, phải tốn bao nhiêu tiền để mua được miếng đất ở đây, ví dụ như tối nay đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn, đánh đến mấy giờ, còn có Thiếu Ngôn... Vừa nghĩ tới Thiếu Ngôn, lòng tôi lại khó chịu, tôi cố gắng không nghĩ đến việc đó nữa, cúi đầu đi về phía trước hai bước, lại đụng phải một bức tường, chính xác là một bức tường người.

Bức tường người này cũng quá vững chắc, túi giấy trong tay tôi văng xa hai mét, tài liệu bên trong rơi tán loạn trên mặt đất. Trong lòng tôi có chút tức giận, tôi đã có rất nhiều chuyện để suy nghĩ, bây giờ lại thành ra thế này. Tôi cũng không để ý đến tài liệu trên mặt đất mà lớn tiếng nói đến đầu cũng không thèm ngẩng lên: “Đi đường như thế hả? Không có mắt à?”

“Thật xin lỗi cô.” Giọng nói này tại sao lại dễ nghe như vậy, giọng nam quyến rũ mà trong sách miêu tả, có phải là như vậy không? Tôi vội vàng ngẩng đầu nhìn chủ nhân của giọng nói đó, tôi chỉ thấy người đàn ông trước mắt mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, cà vạt màu râm nắng. Theo lẽ thường thì sẽ có lúm đồng tiền, tôi nhìn lại mặt của anh, trên mặt thật sự có một má lúm đồng tiền. Khí chất anh tuấn của người đàn ông này cùng với ánh mắt thăm thẳm làm tôi ngỡ người trong chốc lát. Tôi cũng không phải là chưa từng thấy đàn ông đẹp trai nhưng tôi chưa bao giờ gặp qua người nào đẹp đến mức khiến người ta không thở nổi thế này.

Lúc tôi còn đang ngẩn ngơ thì người đàn ông đó đã khom lưng lượm lại tài liệu trên mặt đất, chỉ một lát đã lượm hết, động tác của anh chậm rãi mà nhẹ nhàng xếp hết tài liệu bỏ vào túi giấy, sau đó đưa cho tôi: “Cô cất kỹ đi.”

Tôi đã sớm hồi phục lại tinh thần, tôi “Ừ” một tiếng cầm lấy túi giấy trên tay anh. Người đàn ông cũng rút trong giây lát rồi xoay người đi vào cao ốc Thiên Thành. Tôi xem lại túi giấy trong tay, có cái gì làm anh ta cũng sốt như vậy? Trên túi giấy trừ hai chữ “Thiên Thành” thì không còn gì cả. Tôi còn chưa kịp suy nghĩ thì Tiểu Chu đã quay lại.

“Lão đại, chuẩn bị xong rồi, chúng ta vào thôi.” Tiểu Chu vô cùng mừng rỡ cầm xấp tài liệu mới in hướng về phía tôi mà vẫy vẫy.

Chúng tôi vào thang máy, Tiểu Chu ấn nút số 19. Mặc dù cao ốc này gọi là “Cao Ốc Thiên Thành” nhưng tập đoàn Thiên Thành không sử dụng hết toàn bộ tòa nhà. Những tầng dưới cho công ty khác thuê. Việc kinh doanh của Thiên Thành là do Lâm Quốc Đống trực tiếp quản lý, vì vậy hôm nay chúng tôi phải lên tầng 19 để gặp anh. Thư ký dẫn chúng tôi đến phòng làm việc. Phòng này dùng từ “Khổng lồ” hoặc “Xa xỉ” để hình dung cũng không phải là nói quá. Trên tường treo các loại tranh chữ lớn nhỏ, mặc dù tôi không biết nhiều về nó nhưng cũng biết giá trị của nó cũng không nhỏ.

“Chủ tịch Lâm, cô Lạc và cô Chu bên công ty kế toán đã tới.” Thư ký nói với Lâm Quốc Đống đang ngồi xem tài liệu trong tay.

Lâm Quốc Đống chỉ “Ừ” một tiếng, thư ký liền lui ra ngoài.

Tôi đang định chào Lâm Quốc Đống, nhưng anh ta vừa ngẩng đầu lên thì những lời nói của tôi đều bị hù dọa chạy đi mất.

Lâm Quốc Đống chính là người mà tôi vừa mắng là không có mắt ở dưới lầu.

“Cô Lạc, cô Chu, mời ngồi.” Lâm Quốc Đống đứng dậy đi tới bên cạnh bàn hội nghị, mời tôi và Tiểu Chu ngồi xuống.

Tôi lập tức hoàn hồn nói: “Chủ tịch Lâm, anh khỏe chứ? Hôm nay chúng tôi tới là muốn nói chuyện của Thiên Thành, anh xem những tài liệu mà chúng tôi chuẩn bị trước, nếu như anh đồng ý thì phiền anh đi theo chúng tôi đến ngân hàng một chuyến để mở tài khoản, việc này cần anh đích thân làm.” Tôi vừa nói vừa lôi kéo Tiểu Chu đang sắp chảy máu mũi ngồi xuống.

Mặc dù Lâm Quốc Đống tỏ vẻ như chưa từng gặp tôi nhưng lúc anh ngẩng đầu lên thì trong mắt có một chút kinh ngạc. Tôi dám khẳng định, anh cũng rất ngạc nhiên khi gặp lại tôi nhanh như vậy. Bây giờ tôi

mới biết tại sao khi anh nhìn thấy hai chữ “Thiên Thành” lại sững sốt như vậy.

Lâm Quốc Đồng im lặng xem tài liệu, tôi như ngồi trên đồng lửa, hận anh ta không xem tài liệu nhanh lên một chút được sao nhưng khi anh xem xong thì lại cùng tôi đến ngân hàng, tại sao hôm nay tôi lại đen đui như vậy chứ?

Cuối cùng cũng tới ngân hàng, tôi thấy người ngồi đợi đến lượt mình xếp hàng thành một hàng dài thì trong lòng thầm than thở. Muốn tôi xếp hàng tới bao giờ đây, nói không chừng còn không có chỗ đứng nữa là, còn sắp hết giờ làm việc nữa chứ.

Tôi chuẩn bị nói Lâm Quốc Đồng đến chỗ tiếp khách của ngân hàng ngồi đợi để tôi đi xếp hàng thì một người đàn ông mập lùn đi tới cúi đầu khom lưng nói với Lâm Quốc Đồng: “Chủ tịch Lâm, mời đi bên này.” Lâm Quốc Đồng gật đầu, không nói gì, ý bảo chúng tôi cùng đi vào với anh. Tôi cùng Tiểu Chu theo họ đi vào một phòng tiếp khách nhỏ, một nhân viên nữ mang trà ra mời, không phải là ly giấy bình thường dùng ở văn phòng mà là ly thủy tinh cao cấp.

Loại trà này thật thơm. Bốn người đàn ông mới vào đưa danh thiếp cho tôi và Tiểu Chu, chúng tôi cũng đưa danh thiếp lại cho họ. Tôi nhìn kỹ tên trên danh thiếp, thì ra người này là chủ tịch ngân hàng. Bình thường tôi cũng có mời cơm mấy nhân viên nữ trong ngân hàng nhưng chỉ nhận được sự khinh thường của bọn họ vì đãi ngộ của tôi quá thấp. Dĩ nhiên tôi biết hôm nay tôi được chủ tịch ngân hàng đích thân tiếp đãi thế này hoàn toàn là nhờ vào Lâm Quốc Đồng chứ không liên quan gì đến tôi. Trong lòng tôi có chút cảm thán, người nhiều tiền sướng thật.

Bởi vì chủ tịch ngân hàng đích thân làm nên chuyện của Thiên Thành được giải quyết nhanh chóng. Vị chủ tịch ngân hàng này còn cực kỳ chân thành mời Lâm Quốc Đồng ở lại “ăn cơm” nhưng anh chỉ nói “Còn phải trở lại họp” liền đi thẳng ra ngoài.

Tôi và Tiểu Chu theo sau lưng Lâm Quốc Đồng ra ngoài cửa chính của ngân hàng, lúc này anh mới xoay người lại nói: “Tôi về công ty trước, anh ta sẽ đưa hai cô về.” Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, là vị thư ký hôm nay tiếp đón chúng tôi đang chạy xe tới, là một chiếc Buick màu đen.

“Chủ tịch Lâm, không cần phiền anh đâu, tự chúng tôi kêu xe về là được rồi.” Tôi khách sáo nói.

“Để anh ta chở hai cô đi.” Anh không cho tôi cơ hội từ chối, anh nói xong liền chui vào xe BMW 750 chạy mất.

Hai người đành phải lên xe Buick, vị thư ký này rất ít nói, tôi chỉ biết anh ta họ Lục, nhìn bề ngoài có vẻ là thư ký của Lâm Quốc Đồng.

Khi về công ty thì cũng gần giờ tan làm, Tiểu Chu vội vàng kể ấy cô gái nghe chuyện xảy ra hôm nay, nhiều nhất là chuyện Lâm Quốc Đồng đẹp trai ra sao, đến Lưu Đức Hoa cũng phải cúi đầu đến mấy con phố, rồi chuyện chủ tịch ngân hàng khom lưng cúi đầu như thế nào. Dĩ nhiên cô ấy không biết chuyện tôi mắng Lâm Quốc Đồng “không có mắt”, nếu không lại càng có chuyện để nói.

3. Chương 3

Tan làm, Lãnh Thanh Hoa chở tôi đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn. Anh mới mua một chiếc xe hơi mới màu trắng, chăm sóc nó như bảo bối. Người nào muốn ngồi xe thì phải kiểm tra xem giày có bẩn không rồi mới được lên. Sau khi tôi thông qua sự kiểm tra gắt gao mới được chấp nhận lên xe. Lãnh Thanh Hoa mở một bản nhạc của Mai Diễm Phương “Cả đời yêu người ngàn năm trở về”... Đã từng nếm trải nhiều đắng cay, cho dù gặp bao đau khổ, cuối cùng vẫn cảm thấy anh là tốt nhất, không quản gió mưa bên ngoài, trong lòng chỉ có anh, chỉ muốn ở bên anh...

Tôi nghe đến ngăn người, một lát sau tôi nghe Lãnh Thanh Hoa lớn tiếng nói: “Này, anh đang nói chuyện với em!”

“Hả? Anh mới nói gì vậy?” Tôi ngượng ngùng nhìn anh.

“Anh hỏi em Thiếu Ngôn dạo này sao rồi? Lâu rồi không gặp, có rảnh thì ra ngoài uống rượu.”

“Thiếu Ngôn, anh ấy vẫn khỏe, chỉ là quá bận rộn vì công việc thôi.” Lãnh Thanh Hoa vừa nhắc tới Thiếu Ngôn, tôi liền chột dạ giống như mình làm sai việc gì.

“Làm vợ của bác sĩ nổi tiếng thì phải chịu như vậy, công việc của anh ta quá nhiều, em cho rằng ai cũng có thể như Tiểu Mạn có thể tìm được một người chồng vừa đẹp trai vừa chung tình lại có thời gian dẫn cô ấy đi chơi sao.” Người này lại bắt đầu tự kỷ.

“Anh có thời gian theo cô ấy vậy còn kéo em theo làm gì?” Thật ra thì khi nghe hai chữ “Chung tình” lòng tôi liền như bị dao cắt.

“Đánh cầu lông thì lại là chuyện khác, em cũng biết chuyện về tay anh mà, bây giờ chỉ cần dùng sức mạnh một chút là bị trật khớp, đến Thiếu Ngôn nhà em cũng không trị được.”

Bây giờ thì Lãnh Thanh Hoa nói tay anh là do năm đó luyện tập quá mức để đoạt giải quán quân môn cầu lông nên trật khớp. Nhưng thật ra là khi còn đi học, anh không biết đi xe đạp, bạn bè thì lại chạy xe vù vù, anh rất ghen tỵ. Năm đó có hội chợ xuân rất náo nhiệt mà đối tượng anh thầm mến lại thích người biết chạy xe. Không biết anh mượn đâu ra một chiếc xe đạp rách nát mặc kệ đêm tối mà dắt xe ra tập chạy, cũng không biết là ngã bao nhiêu lần mà thành ra trật khớp. Đương nhiên anh không thể tham gia cuộc chơi năm đó và đối tượng anh thầm mến lại ngồi sau xe người khác và trở thành bạn gái người ta.

Cũng chính điều này làm anh hối hận cả đời. Lần trước anh và Tiểu Mạn cùng nhau đi dạo phố, có người đàn ông bị ngã xe đạp tôi không cẩn thận đã để lộ chuyện đó. Cho nên hôm nay tôi mới phải lưu luyến đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn. Kỹ thuật đánh cầu lông của Tiểu Mạn rất cao siêu, rồi tình rồi mù cả lên, lúc đầu mọi người còn kiên trì mỗi tuần đi một lần với cô ấy nhưng lại chẳng hề có tiến triển gì nên dần dà hễ nghe nói Tiểu Mạn muốn đi là mọi người tránh ra xa.

Lãnh Thanh Hoa lại muốn tôi nhảy vào hố lửa này. Kỹ thuật của tôi so với Tiểu Mạn thì vẫn là tay mơ, trong lĩnh vực này thì Tiểu Mạn là cao thủ. Dĩ nhiên, mỗi lần tôi rơi xuống hố lửa đều kéo Bí Đỏ theo. Lần này cũng không ngoại lệ, tôi bấm điện thoại gọi cho Bí Đỏ.

“Lại đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn sao?” Tiếng nói của Bí Đỏ nằm ở độ cao quãng tám đến Lãnh Thanh Hoa đang lái xe cũng nghe được. Tôi ngượng ngùng nhìn anh rồi mới nhỏ giọng nói với Bí Đỏ: “Cậu không phải muốn tớ chịu khổ một mình đó chứ? Người ta thường nói bạn bè có nạn cùng chịu mà.”

Không ngờ lần này giọng nói của Bí Đỏ lại lớn hơn: “Cậu còn ý định đi đánh cầu lông sao? Chuyện nhà cậu cũng đủ nhiều rồi.”

“Cậu nói nhỏ một chút được không? Đến trước đi rồi nói, chỗ cũ nha.” Tôi cúp điện thoại rồi nhìn sang Lãnh Thanh Hoa, không biết anh có nghe thấy những lời Bí Đỏ mới nói không? Tôi thấy anh đang chuyên tâm lái xe thì thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Lãnh Thanh Hoa lại không nhanh không chậm nói: “Thiếu Ngôn thật sự ở bên ngoài...”

Tôi xấu hổ như đứa trẻ làm sai bị vạch trần, câu nói của anh giống như là anh đã biết trước mọi chuyện, tôi hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Nghe nói cô ta là y tá ở Khang Hoa, đúng không?”

Thì ra mọi người đều biết, chỉ có tôi là không biết gì.

“Có phải là anh nghe Tiểu Mạn nói.” La Tiểu Mạn là y tá trưởng ở Khang Hoa, một con kiến cũng không thể lọt khỏi mắt cô ấy.

Lãnh Thanh Hoa nghe giọng nói của tôi hết sức bình tĩnh, liền quay đầu lại vội vàng hỏi: “Lạc Băng, em không sao chứ? Em đừng làm anh sợ, đều tại miệng anh, đều tại anh lảm mồm, Lạc Băng, em làm sao vậy?”

“Anh yên tâm, em không sao.” Tôi vô lực dựa vào ghế, cố gắng đem nước mắt nuốt ngược vào tim. Lãnh Thanh Hoa rút mấy tờ khăn giấy đưa cho tôi, anh sợ nhất là thấy phụ nữ khóc. Nhớ khi còn đi học chỉ cần

nữ sinh khóc trước mặt anh, muốn anh đi hái sao trên trời anh cũng đi. May mắn là anh cười được một người vợ không thích khóc, nếu không không phải anh sẽ bị chết chìm rồi sao.

Lãnh Thanh Hoa thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn tôi, không dám nói câu nào, chỉ sợ nói sai một chữ thì tôi sẽ khóc rống lên không ngừng được. Đến trung tâm thể thao, anh cho tôi xuống trước, dặn dò mấy câu còn nói tối nay sẽ chờ chúng tôi đi ăn cơm rồi lái xe đi.

Tôi đi vào, Tiểu Mạn và Bí Đỏ đã thay xong quần áo. La Tiểu Mạn mặc bộ đồ thể thao màu đen, lộ ra cái bụng trắng nõn xinh đẹp, mái tóc thẳng dài được buộc thành tóc đuôi ngựa nhìn không hề giống một người phụ nữ hai mươi chín tuổi mà giống một cô gái mười chín tuổi. Bí Đỏ búi tóc thành một búi ở sau ót, tóc cắt ngang trán, đôi mắt to quyến rũ câu hồn người khác. Tôi nhìn họ cười nhưng không ngờ Bí Đỏ lại chê: “Cậu cười so với khóc còn khó coi hơn.”

Tôi liếc Bí Đỏ, không để ý tới cô ấy rồi đi về phía phòng thay đồ. Bí Đỏ vẫn còn nói thầm sau lưng: “Muốn khóc thì khóc đi, đám chị em này cho cậu mượn bờ vai miễn phí.” Tôi nghe Bí Đỏ nói như thế thì mũi sụt sùi, nước mắt lại rơi. Tôi trốn vào phòng thay đồ, mở vòi sen ở mức lớn nhất rồi khóc rống lên.

Thật sự là tôi không có tâm trạng chơi cầu lông. Trong đầu đều tràn ngập câu nói của Lãnh Thanh Hoa “Y tá ở Khang Hoa”, nếu vậy vị Triệu đại ca trong điện thoại của Thiếu Ngôn là cô ấy sao? La Tiểu Mạn còn tưởng trình độ của cô ấy vượt qua được tôi nhưng khi Bí Đỏ vào sân thì Tiểu Mạn lại thua thảm hại.

Chúng tôi chỉ thuê hai tiếng, thời gian còn chưa hết nhưng đã có người chờ sẵn ở ngoài. Cả đám thu dọn đồ đạc vào phòng thay đồ tắm rửa thay quần áo. Bí Đỏ và Tiểu Mạn đứng bên cạnh tôi, tôi cố gắng hết sức dùng giọng nói bình tĩnh hỏi Tiểu Mạn: “Tiểu Mạn, Thiếu Ngôn quen cô ta bao lâu rồi?”

La Tiểu Mạn hiển nhiên là sợ hãi, cô ấy không ngờ tôi sẽ hỏi chuyện này, cô ấy cố ý làm bộ như không hiểu nói: “Lạc Băng, cậu nói gì vậy?”

“Y tá ở bệnh viện cậu làm.”

Tiểu Mạn thấy tôi đã biết rõ mọi chuyện mới nói: “Cậu nghe ai nói vậy? Đó chỉ là lời đồn đại, cậu cũng biết y tá ở bệnh viện lúc nào cũng thích nhiều chuyện, cậu tuyệt đối đừng để trong lòng.”

“Đúng rồi, có hỏi thì mình cũng phải hỏi Thiếu Ngôn mới đúng.” Tôi tự giễu, khi còn đi học Thiếu Ngôn là đàn anh của Tiểu Mạn, bây giờ còn là đồng nghiệp, Tiểu Mạn làm sao có thể như Bí Đỏ đứng về phía tôi nói chuyện.

Tôi vốn nghĩ rằng, chỉ cần hai người đó không muốn cho tôi biết thì tôi sẽ không chủ động tìm hiểu nhưng tôi phát hiện tôi không thể không quan tâm đến. Hơn nữa khi biết thân phận của đối phương là “Y tá ở Khang Hoa” tôi càng muốn biết cô ta có hình dáng như thế nào, Thiếu Ngôn và cô ta có phải đang ôm ấp nhau không?

Sau khi ăn cơm với Bí Đỏ và Tiểu Mạn cũng đã mười giờ đêm. Tôi uống chút rượu, cảm thấy chân mình nhẹ bẫng nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh táo. Tửu lượng của tôi cũng tạm được nhưng tửu phẩm thì rất kém, mỗi khi uống say đều vừa khóc vừa cười, chuyện gì cũng nói ra. Tối nay tôi rất muốn uống rượu nhưng Bí Đỏ không cho tôi uống. Bí Đỏ đỡ tôi lên lầu, khi vào nhà Thiếu Ngôn đang ngồi trên sa lon phòng khách xem tivi.

“Về rồi à, Bí Đỏ vào nhà ngồi đi.” Thiếu Ngôn đứng dậy đỡ tôi.

Bí Đỏ giao tôi cho Thiếu Ngôn rồi nói: “Không cần, tôi về trước.”

“Còn sớm mà, ngồi chơi chút đi.” Thiếu Ngôn muốn giữ Bí Đỏ lại.

Chỉ một câu mà Bí Đỏ cũng lười nói, cô ấy xoay lưng đi làm Thiếu Ngôn không hiểu gì cả. Anh thấy tôi toàn thân là mùi rượu thì vừa vuốt tóc tôi vừa nói: “Lại uống rượu à.”

Tôi chột ồm cổ Thiếu Ngôn nói: “Thiếu Ngôn, đừng rời xa em. Em không thể không có anh, đừng bỏ rơi em.”

Thiếu Ngôn nhẹ nhàng đỡ tôi ngồi xuống ghế sa lon: “Đứa ngốc, anh làm sao bỏ rơi em chứ.”

“Có thật không?” Tôi ngược mắt nhìn Thiếu Ngôn, nghiêm túc hỏi.

Trong mắt Thiếu Ngôn thoáng qua một tia lo lắng, ngay sau đó anh nói: “Đương nhiên là thật.”

“Anh vĩnh viễn sẽ không rời xa em, sẽ không gạt em, sẽ không tức giận với em, có thật không?” Tôi nằm trong ngực Thiếu Ngôn nói lại những lời thời niên thiếu đã nói.

Đầu ngón tay của Thiếu Ngôn lướt nhẹ qua gương mặt tôi, giọng nói của anh thành khẩn như lúc đó: “Đương nhiên rồi, bé ngoan.”

Tôi không nói gì thêm, nắm tay anh thật chặt, các ngón tay quấn lấy nhau, lúc đó tôi mới có thể cảm nhận được anh đang ở bên cạnh.

Nhưng người đàn ông tôi đang nắm tay này còn là chàng thiếu niên áo trắng năm đó không? Khi đó hai người cùng nắm tay nhau cùng ăn món cơm rang trứng bên đường. Cùng nhau nhìn hình ảnh “RMS Titanic”, anh nhất định là nhớ lời thoại cuối cùng của Jack nói với Rose. Ngày hôm sau tại sân thể dục của trường bên cạnh hồ sen hai người đã trao nhau lời thề non hẹn biển, anh nói anh sẽ yêu tôi đến sông cạn đá mòn cũng không thay đổi, tôi nói với anh muốn ở bên anh dù cho là chân trời hay góc bể. Hai người đứng bên nhau mười phút, rồi anh đưa tôi về cổng kí túc xá, sau đó ở dưới gốc cây đa lớn lặng lẽ nhìn tôi đi vào. Một lúc sau anh trở lại Viện Y Học.

Sau khi tốt nghiệp rồi có việc làm, chúng tôi cùng nhau tiết kiệm tiền để mua nhà, mỗi lần đi siêu thị mua kem đánh răng cũng lấy điện thoại ra tính từng đồng. Sau đó còn mua thêm đồ dùng trong nhà, rốt cuộc mấy tháng sau tôi cũng không mua nổi quần áo mới. Thiếu Ngôn thường dẫn tôi đi dạo phố, mặc dù không mua gì hết nhưng đi dạo khắp nơi với anh cũng làm tôi thấy vui. Mấy ngày sau tôi nhận được một món quà làm tôi vừa vui vừa buồn, đó chính là bộ quần áo mà mấy hôm trước tôi nhìn không chớp mắt khi đi dạo phố.

Nhà cũng đã mua, tiền cưới cũng đã trả, cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp, ít nhất trong lòng tôi là thế, tôi cảm thấy hạnh phúc biết nhường nào. Tôi đã từng cho rằng Thiếu Ngôn cũng cảm thấy thế. Nhưng tôi sai lầm rồi, tôi thậm chí không biết Thiếu Ngôn đang nghĩ gì. Người đàn ông ở bên tôi chín năm mà tôi cảm thấy hoàn toàn xa lạ. Anh có nói với cô gái kia những lời y hệt như vậy không?

Tôi không ngừng tự nói với chính mình, chỉ cần Thiếu Ngôn tiếp tục lừa gạt tôi thì tôi nguyện ý bị anh lừa gạt. Tôi không ngừng nghĩ đến anh thì số điện thoại của “Triệu đại ca” cũng không ngừng gọi tới, rốt cuộc cô gái này muốn gì đây? Đã nhiều ngày qua nhưng tôi vẫn không có can đảm tìm số điện thoại của cô ta. Lúc Thiếu Ngôn đi toilet, điện thoại sẽ báo lên có tin nhắn nhưng tôi không có can đảm đọc giúp anh. Tôi sợ đó sẽ là tin nhắn của “Triệu đại ca”, sợ cô ta gọi Thiếu Ngôn là “Đầu heo”. Vì vậy điện thoại của anh trở thành một quả bom, lúc nào cũng có thể phát nổ làm tôi thương tích đầy mình. Khi điện thoại của anh vang lên, tôi liền không kim được mà rung mình.

Lúc tôi vẫn còn đang giả ngơ không biết gì thì “Y tá ở Khang Hoa” lại gọi điện cho tôi, cái tên đến cũng đã đến.

Ngày đó tôi vừa kiểm tra xong việc báo cáo thuế của Tiểu Chu thì cô ta gọi điện đến, lúc đầu thì im lặng, bằng trực giác, tôi biết người gọi điện đến là ai. Tôi tính ra ngoài để nói chuyện thì cô ta đã mở miệng trước: “Có phải là chị Lạc không?” Giọng nói thật ngọt ngào.

“Đúng vậy!” Tôi cố gắng làm bộ như đang nhận một cuộc điện thoại bình thường.

“Có lẽ chị biết tôi là ai rồi phải không? Tôi tên là Triệu Ninh Ninh, tôi muốn nói chuyện với chị.”

Tôi không muốn nói chuyện với cô ta, trực tiếp cúp điện thoại đi vào phòng làm việc của mình đóng cửa lại. Tôi ngồi trên ghế sa lon cảm thấy tim mình đau nhói, “Triệu Ninh Ninh”, cái tên thật ngọt ngào biết bao. Trong tiểu thuyết không phải Tiểu Tam luôn trốn tránh, chỉ sợ vợ chính thức biết đến mình sao? Không ngờ Tiểu Tam nhà tôi lại cao ngạo nói cho tôi biết cô ta tên là Triệu Ninh Ninh.

Điện thoại di động lại vang lên, tôi bị giật mình đứng phắt dậy. Tôi làm sao thế này, chỉ là tiếng chuông của điện thoại di động mà đã bị dọa sợ. Tôi cầm điện thoại lên xem, là số của Triệu Ninh Ninh.

Là họa tránh không khỏi, tôi nhận điện thoại. Bên kia truyền đến giọng nói nghiêm túc của Triệu Ninh Ninh: “Chị Lạc, tôi xin chị đừng ép Thiếu Ngôn nữa, nhìn bộ dạng anh ấy khổ sở như thế, tôi cũng biết là anh ấy rất đau khổ. Chị yêu anh ấy nhiều năm như vậy chẳng lẽ không đau lòng sao?”

Thiếu Ngôn đau khổ sao? Tại sao tôi lại không biết, chẳng lẽ mỗi ngày ở bên tôi, thái độ của anh đều là giả tạo? Tôi làm khổ anh sao? Mỗi ngày tôi đều chăm lo phục vụ anh, muốn níu kéo trái tim anh, như thế là ép anh sao? Tôi làm bộ như không biết đến sự tồn tại của Triệu Ninh Ninh, uất ức chịu đựng cũng là làm khổ anh sao?

“Thiếu Ngôn căn bản là không muốn trở về căn nhà lạnh lẽo đó, không muốn thấy bộ dạng giả vờ đáng thương của chị nhưng anh ấy quá hiền lành, không đành lòng tổn thương chị, hai chữ ly hôn, anh ấy không đành lòng nói ra, nếu như chị thật lòng yêu Thiếu Ngôn thì không nên níu kéo anh ấy nữa.”

Căn nhà lạnh lẽo? Tôi giả bộ đáng thương? Đây là lời châm chọc lớn nhất đối với tôi. Tôi cứ nghĩ rằng tôi có một gia đình hạnh phúc nhưng trong mắt anh lại là một nơi lạnh lẽo. Tôi sợ gián là giả bộ đáng thương sao? Chẳng phải không lâu trước đây, Thiếu Ngôn nói là anh thích nhất là bộ dáng khi tôi chui vào ngực anh sao? Anh không đành lòng nói ly hôn nên nhờ Triệu Ninh Ninh nói sao?

Tôi cầm điện thoại, tay run cầm cập. Có lẽ sự im lặng của tôi đã chọc giận Triệu Ninh Ninh, cô ta cất cao giọng nói: “Thiếu Ngôn đã sớm không còn yêu chị nữa, tôi và anh ấy thật lòng yêu nhau. Nếu như chị yêu anh ấy thì nên để anh ấy theo đuổi cuộc sống anh ấy muốn chứ không phải là cả ngày giả bộ đáng thương để dối lấy sự đồng tình, chỉ đang lợi dụng tấm lòng của anh ấy. Hiện tại người Thiếu Ngôn yêu là tôi, đối với chị, chỉ là đồng tình...”

Tôi cúp điện thoại, tôi sợ Triệu Ninh Ninh lại gọi điện thoại tới nên dứt khoát tắt nguồn: “Đối với chị, chỉ là đồng tình” những lời này vang vọng trong đầu tôi cả một buổi chiều, không thể nào xóa được.

4. Chương 4

Sắp đến giờ tan làm, Bí Đỏ gọi điện đến phòng làm việc của tôi.

“Này, giờ trò gì thế, điện thoại di động cả buổi chiều không gọi được, chơi trò mất tích hả?” Tôi vừa cầm điện thoại lên là nghe Bí Đỏ la to.

“Chuyện gì?” Tôi buồn buồn hỏi Bí Đỏ.

“Tan làm tớ đến đón cậu.”

“Đi đâu?”

“Nhìn sổ ghi nhớ của cậu đi.” Bí Đỏ cúp máy.

Tôi thật sự không nghĩ ra là tôi và Bí Đỏ phải đi đâu. Tôi lật sổ ghi nhớ ra, thì ra hôm nay là ngày đi tập thể dục với Bí Đỏ.

Tan làm tôi xuống tầng trệt, Bí Đỏ cũng vừa lái xe đến. Tôi ngồi vào xe nói với Bí Đỏ chuyện của Triệu Ninh Ninh.

Bàn tay Bí Đỏ đang nắm vô lăng vỗ mạnh một cái, thiếu chút nữa là lao vào hàng rào. Bí Đỏ làm như không có chuyện gì xảy ra, nói tiếp: “Lạc Băng, tớ phải nói cậu thế nào đây? Tại sao cậu lại không có tiền đồ như vậy chứ? Cậu có thể không làm tớ tức chết được không?”

Lúc tôi sắp bị ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép được của Bí Đỏ giết chết thì Bí Đỏ nói tiếp: “Cô ta là cái thá gì chứ, chỉ là một ả hồ ly tinh không thể ra ngoài ánh sáng, vậy mà cũng dám cười trên đầu cậu ra oai, cậu cũng để cho cô ta cười sao? Cậu cũng không biết nói lại cô ta, lúc Lưu Thiếu Ngôn và cậu thề non hẹn biển lòng cô ta còn chưa mọc dài ra nữa, cậu cũng không biết nói với cô ta, Thiếu Ngôn nhà cậu chẳng qua là đùa giỡn với thân thể cô ta, chơi chán rồi sẽ vứt đi, cô ta cũng chỉ là một con điếm. Cậu cũng nên nói cho cô ta biết Lưu Thiếu Ngôn đã hối hận rồi, về sau không bao giờ chạm vào cái thứ rác rưởi đó nữa, nếu muốn chơi thì cũng phải tìm gái cấp năm sao mà chơi.”

“Sao có thể nói chuyện như vậy được?” Tôi nhỏ giọng nói.

Bí Đỏ trợn mắt nhìn tôi, nói bằng giọng quăng tấu của cô ấy: “Lạc Băng, cậu thật là không có phong độ, bị Triệu Ninh Ninh chọc tức là đáng đời. Không phải là tớ đang dạy cậu đối phó cô ta sao? Vốn là phụ nữ không nên làm khó nhau, Lưu Thiếu Ngôn lăng nhăng ở ngoài mới là kẻ đáng chết. Nhưng cậu cũng không thể để mặc Triệu Ninh Ninh như vậy được, người không phạm ta, ta không phạm người. Cô ta đã cười lên đầu cậu mà cậu còn nhin được, chị em như tớ đây không nhìn nổi.”

“Được rồi, Bí Đỏ, đừng tức giận, mặc kệ cô ta đi.” Chuyện gì đang xảy ra đây? Tại sao lại là tôi khuyên Bí Đỏ? Người được khuyên như phải là tôi mới đúng chứ.

Để xoa dịu bầu không khí trong xe, tôi lấy đĩa CD ra bỏ vào máy, ngay sau đó âm nhạc liền vang lên, là Hồ Dương Lâm với bài “Hương Thủy Hữu Độc”. Có lẽ cũng bị âm nhạc ảnh hưởng, cơn giận của Bí Đỏ liền biến mất.

Yêu cầu của em cũng không cao, chỉ cần đối xử với em tốt như trước là được. Nhưng có một ngày, anh ôm một người phụ nữ khác ở trong ngực, trên người có mùi nước hoa của cô ấy, là mùi của em đã phản bội tất cả, em không nên biết đến cô ấy. Là anh mang đến cho em sự tự ti, người anh yêu phải là một người hoàn mỹ, em làm không được... Có lẽ là vì những lời ca này mà tôi cảm thấy Hồ Dương Lâm hát thật hay, cũng làm cho lòng tôi đau đớn. Kể từ khi quen Thiếu Ngôn, anh đã mang đến cho tôi bao nhiêu kiêu ngạo, vậy mà hôm nay, cũng chính anh đã mang đến cho tôi bao nhiêu tủi nhục.

Đến trung tâm thể dục, tôi và Bí Đỏ đi thay quần áo, lúc chúng tôi muốn theo huấn luyện viên đến phòng tập thì một cô gái như hoa như ngọc mặc quần áo màu hồng đi tới, gọi tôi: “Chị Lạc.”

Giọng nói ngọt ngào này rất quen thuộc, là Triệu Ninh Ninh.

Tôi quay đầu lại nhìn, là một cô gái trẻ hai mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo, vóc người mang những đường cong quyến rũ, nhất là cái rãnh giữa ngực kia, thật mê người, chính xác là một người đẹp. Tôi nhất thời không nói nên lời, cứ như tôi mới là người đi giật chồng người khác. Tôi không nghĩ là nhanh như vậy phải đối mặt với hoàn cảnh này.

“Thì ra chị Lạc cũng thường xuyên tới trung tâm thể dục này sao?” Triệu Ninh Ninh cười giống như một đóa hoa sen đang nở rộ.

“Lạc Băng, đây là Tiểu Tam nhà cậu phải không?” Bí Đỏ đã từng gặp cô ta nên chỉ cần nhìn liền nhận ra.

Triệu Ninh Ninh nhìn Bí Đỏ, Bí Đỏ xinh đẹp khiêu gợi cao hơn cô ta nửa cái đầu, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đựng ngọn lửa dữ dội: “Chị đây phải xưng hô thế nào đây?”

“Gọi chị Bí Đỏ đi.”

“Xin chào chị Bí Đỏ.” Triệu Ninh Ninh ngọt ngào chào hỏi rồi nói “Chị Lạc và chị Bí Đỏ chăm sóc da thật tốt đó, mới nhìn cứ tưởng chỉ hai mươi lăm tuổi.” Câu này ý nói là tôi già sao? Tôi cũng chỉ mới hai mươi bảy.

“Đó là đương nhiên, chúng tôi lại không tốn tâm tư đi quyến rũ đàn ông đã có vợ, đương nhiên là có thời gian để chăm sóc.” Giọng nói của Bí Đỏ rất lớn, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Bí Đỏ lại cố tình cất cao giọng nói: “Chỉ là cô thích quyến rũ đàn ông có vợ có nhiều tiền, không trách cô được, chỉ là cô cũng nên cẩn thận một chút, luôn ở chung với những người đàn ông lớn tuổi hơn ba mình, không nói đến chuyện bị bệnh lây qua đường tình dục mà còn bị vợ người ta ức hiếp nữa, chị đây thật đau lòng cho cô đó.” Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm Triệu Ninh Ninh, nhất là những người có thân phận “vợ” kia, ánh mắt đó có thể giết người.

Triệu Ninh Ninh chỉ là cô gái hai mươi tuổi, cho dù có phách lối thế nào thì bây giờ cũng không nén được cơn giận, mặt trắng bệch xoay lưng bỏ chạy.

Bí Đỏ la to: “Này, chị đây còn chưa nói hết mà... có bệnh thì phải sớm đi chữa trị đi nha.”

Lúc này mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán: “Nhỏ như vậy mà không lo học hành.” “Vừa nhìn cũng biết là hồ ly tinh” “Cô ấy có bệnh lây qua đường sinh dục đó, cái ghê cô ta vừa ngồi tuyệt đối đừng động vào” “Lần trước cô ta còn mời tôi đi uống cà phê, may mà tôi không đi”...

“Bí Đỏ, có phải chúng ta hơi quá đáng không?” Tôi nhớ tới sắc mặt của Triệu Ninh Ninh khi nãy thì có chút thông cảm.

“Không. Cô ta mới là quá đáng... lại dám ban ngày ban mặt mà chê tớ là bông hoa héo úa.” Hai năm nay Bí Đỏ cực kỳ ghét người nói cô ấy là chăm sóc da tốt, cô ấy cho lời này có nghĩa là “Chị đã già.”

Sau đó tôi và Bí Đỏ cũng không gặp lại Triệu Ninh ở trung tâm thể dục.

Mặc dù Triệu Ninh Ninh thường gọi điện thoại quấy rầy tôi nhưng tôi cũng không nói với Thiếu Ngôn. Tôi làm như không biết sự tồn tại của cô ta, Thiếu Ngôn cũng giả bộ làm thêm giờ, đi công tác, về nhà lại là một người chồng tốt.

Nếu như mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy thì cho dù lòng tôi đau đớn nhưng tôi vẫn chấp nhận. Ít nhất Thiếu Ngôn vẫn ở bên cạnh tôi, còn là chồng tôi, tôi bằng lòng bị anh lừa gạt. Nhưng chuyện viếng thăm của mẹ chồng cũng chính là mẹ của Thiếu Ngôn, đã thay đổi tất cả.

Hôm nay là chủ nhật, tôi và Bí Đỏ đến cửa hàng để mua quần áo. Lúc này Thiếu Ngôn gọi điện tới, nói là mẹ anh ấy tới thăm. Tôi vội vàng bỏ Bí Đỏ ở cửa hàng chạy nhanh về nhà. Khi tôi về đến nhà thì mẹ chồng đang đứng ở ban công nhìn về nơi xa xăm, Thiếu Ngôn cúi đầu ngồi trên ghế sa lon. Tôi không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Tôi đi về phía mẹ chồng chào hỏi: “Mẹ, mẹ đã tới.”

Mẹ chồng là người phương bắc, tính tình thẳng thắn, bình thường muốn nói với tôi cái gì đều nói thẳng, tôi rất thích tính cách này của bà. Mẹ chồng xoay người lại nói: “Lạc Băng, con về rồi à, lại đây ngồi.” Mẹ chồng nói xong đi về phía sa lon ngồi xuống.

“Ba không khỏe à mẹ? Sao ba không cùng mẹ tới đây?” Tôi vừa rót nước ẹ chồng vừa hỏi.

“Lạc Băng không cần rót nước làm gì, mẹ tới nói chuyện xong sẽ đi, con qua đây ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh bà, tôi đã sớm đoán được bà muốn nói gì. Quả nhiên bà đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện của Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh, con đã sớm biết rồi phải không?”

Tôi nhìn qua phía Thiếu Ngôn, anh cúi gằm mặt xuống. Tôi không chịu được khi thấy anh đau lòng lại thấy mẹ chồng vẫn chờ tôi trả lời nên nói: “Mẹ, mẹ đừng nghe người khác nói bậy, Thiếu Ngôn không phải là loại người đó.”

Mẹ chồng vô cùng đau lòng nói: “Không ngờ tôi lại sinh ra một đứa rác rưởi. Lạc Băng tại sao con lại như vậy? Con cho rằng làm như thế là có đức hạnh sao? Con cho rằng làm bộ không biết chuyện gì là sẽ vui vẻ sao? Con gái, con thật là khờ, bọn họ đã ở với nhau hơn một năm, đồng nghiệp của ba con đều biết hết cả, mẹ và ba con thật mất hết mặt mũi mà.”

Thì ra lời Triệu Ninh Ninh nói là sự thật, thật sự đã hơn một năm, Thiếu Ngôn cúi đầu không nhìn tôi cũng không nhìn mẹ anh. Ở bên nhau nhiều năm, lần đầu tiên tôi thấy anh chật vật như vậy. Tôi có chút không đành lòng nên nói: “Mẹ, Thiếu Ngôn anh ấy biết sai rồi, mẹ tha thứ cho anh ấy lần này đi.”

Thiếu Ngôn đột nhiên đứng lên, quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng nói: “Mẹ, Lạc Băng, hai người tác thành cho bọn con đi, con muốn sống chung với Triệu Ninh Ninh.”

Lòng tôi nhất thời như bị sóng biển đập mạnh vào, hấn muốn đi... Tôi một lòng muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này nhưng hấn thì không. Thiếu Ngôn quỳ trên mặt đất cầu xin tôi tác thành cho hấn, người đàn ông này, tôi – Lạc Băng, không muốn giữ lại, vậy thì để hấn đi đi: “Được, được, tôi thành toàn cho các người.” Tôi đã tưởng tượng rất nhiều lần nếu như Thiếu Ngôn rời xa tôi thì tôi sẽ ra sao đây? Tôi không nghĩ là giờ phút này lại có thể bình tĩnh nói ra câu đó, lòng đã sớm chết, chẳng qua là bây giờ bay theo cơn gió, đã từ lâu tôi không còn biết đau là gì.

“Lạc Băng, con điên rồi.” Mẹ chồng không muốn tác thành cho họ.

“Mẹ, chúng ta nên tôn trọng ý muốn của Thiếu Ngôn.”

Mẹ chồng thở dài, đứng dậy ra về, tôi không giữ bà lại, Thiếu Ngôn cũng không giữ mẹ hấn lại ăn cơm.

“Cám ơn em.” Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Thiếu Ngôn nói với tôi tiếng “Cám ơn”, thì ra là hai chữ này thật sự có thể kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Nếu đã quyết tâm tác thành cho hẳn tôi cũng không cần để hẳn thấy tôi rơi nước mắt, tăng thêm phiền não cho hẳn. Tôi xoay người, bình tĩnh nói: “Anh nghĩ kỹ về thỏa thuận ly hôn rồi đưa cho tôi ký, tôi còn có việc, tôi về công ty trước.”

Tôi đi tới đường cái, mặc kệ ánh mắt của mọi người, khóc rống lên. Tôi đi thẳng đến công viên ở trung tâm thành phố thì mới thấy mệt, tôi tìm một cái ghế ngồi xuống, nước mắt cứ như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống không ngừng.

“Ba, ba xem kìa, dì đang khóc.” Giọng nói của một bé gái vang lên, tôi không để ý đến nó, quay đầu tiếp tục khóc.

“Ba, ba đừng la đi nha, dì khóc thật tội nghiệp.” Cô gái nhỏ không chịu đi, kéo tay ba đi tới.

Có lẽ là bị con gái tác động nên người đàn ông đi tới cầm khăn tay đưa cho tôi. Lúc này tôi mới chú ý là mình lấy ống tay áo lau nước mắt, tôi nhận lấy khăn tay ngẩng đầu muốn nói tiếng “cảm ơn” thì trong nháy mắt hai chữ này không thể ra khỏi miệng.

Thì ra là chủ tịch Lâm Quốc Đống của tập đoàn Thiên Thành. Tại sao mỗi lần đụng anh ta đều là như vậy, hoặc là giận dữ, hoặc là khóc lóc.

Lâm Quốc Đống mặc áo sơ mi trắng, quần jean, anh đang mỉm cười. Tôi không ngờ anh cũng biết cười, hơn nữa còn cười rất đẹp. Tôi vội vàng lấy khăn tay của anh lau nước mắt.

“Chủ tịch Lâm, thật ngại quá. Tôi sẽ giặt sạch khăn tay này trả lại cho anh.” Tôi nhìn chiếc khăn tay dính nước trên tay mình nói.

“Dì ơi, dì có khỏe không? Ba, chúng ta cũng mang dì ấy đi ngồi cáp treo được không?” Cô gái nhỏ lắc lắc tay ba mình.

Lâm Quốc Đống ngồi chồm hồm xuống hôn lên trán con gái, cười nói: “Kỳ Kỳ, con phải hỏi dì có muốn đi hay không chứ?”

Cô gái nhỏ đi tới kéo tay tôi nói: “Dì ơi, ngồi cáp treo với con đi, chơi rất vui đó.”

Cô gái nhỏ này thật sự rất đáng yêu, chắc khoảng bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần xinh xắn, đôi mắt long lanh như viên ngọc, hai bím tóc thật đáng yêu. Tôi không biết trả lời thế nào thì Lâm Quốc Đống nói: “Lạc Băng, đi chung đi.” Anh không gọi tôi là cô Lạc mà gọi là Lạc Băng.

Đi thì đi, tôi đứng dậy đi theo hai cha con. Thì ra những lời đồn đại trong công ty hoàn toàn không đúng sự thật, mấy cô ấy nói Lâm Quốc Đống là một người đàn ông độc thân hoàng kim, trong khi người ta đã có con gái lớn thế này. Nếu tôi nói chuyện này ra, khẳng định các cô ấy một tuần cũng không muốn giảm cân, bạch mã hoàng tử đã có con gái, thế thì còn giảm cân vì ai chứ.

Tôi ngồi cáp treo mấy lần, có lẽ vui vẻ cũng là một căn bệnh dễ lây. Tôi bị hai cha con Lâm Quốc Đống lây nhiễm nên tâm trạng cũng tốt lên một chút.

“Tôi đưa cô về nhà.” Lâm Quốc Đống ở cửa công viên nói.

“Tôi, tôi” Trong lúc nhất thời tôi không biết phải đi đâu nên nói: “Tôi tự gọi xe là được rồi, chủ tịch Lâm không cần khách sáo.”

“Để tôi đưa cô về.” Lâm Quốc Đống lại dùng giọng điệu không cho tôi từ chối.

Tôi nói cho anh nghe địa chỉ nhà Bí Đỏ.

Tôi ngồi phía sau với Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ là một cô bé hoạt bát, một lát hỏi tôi cái này một lát hỏi tôi cái kia. Nhiều khi tôi bị chọc cười.

“Dì Lạc, lúc dì cười rất giống mẹ.”

“Kỳ Kỳ, không nên nói lung tung.” Lâm Quốc Đống ngồi phía trước xoay đầu ngăn Kỳ Kỳ lại.

“Ba, thật sự rất giống mà.” Kỳ Kỳ nghe giọng nói nghiêm nghị của Lâm Quốc Đống, uất ức nói.

“Kỳ Kỳ, ở nhà trẻ kể chuyện cổ tích gì, kể cho dì nghe được không?” Tôi thấy Lâm Quốc Đồng không muốn nói đến đề tài này nên vội vàng nói sang chuyện khác.

Kỳ Kỳ quả nhiên rất nhanh liền quên mất là mình bị uất ức, lập tức hờn hờ nói cho tôi nghe về “Harry Potter và hòn đá phù thủy”. Tôi vốn nghĩ sẽ là “Công chú Bạch Tuyết và bảy chú lùn” hoặc là “cô bé quàng khăn đỏ”, tôi chưa từng nghe qua truyện này nên chăm chú nghe Kỳ Kỳ kể. Thì ra thế giới này đã trở nên thú vị như thế vậy mà tôi không biết gì.

Đến nhà Bí Đỏ, tôi chào tạm biệt với Kỳ Kỳ rồi xuống xe. Ở chung với nhau mấy tiếng đồng hồ, cô bé rất lưu luyến tôi, cô bé dùng đôi mắt đen long lanh hỏi tôi: “Dì Lạc, dì sẽ đi chơi với cháu nữa phải không?”

Tôi thấy ánh mắt mong đợi của Kỳ Kỳ, có chút không đành lòng nên nói: “Ừ, Kỳ Kỳ phải ngoan ngoan nghe lời ba nha.”

“Dì Lạc thật tốt, chúng ta móc tay.” Cô bé nói xong liền giơ nhón tay út nhỏ nhỏ ra, tôi cũng giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc với cô bé. Lúc tôi muốn xuống xe thì Kỳ Kỳ lại ôm cổ tôi nói nhỏ: “Dì Lạc, dì thật sự rất giống mẹ.” Cô bé nói xong lo lắng nhìn ba mình, thấy anh không nghe được mới cười lên. Một nụ cười trong sáng.

Lâm Quốc Đồng chở Kỳ Kỳ đi, lúc chiếc xe đã đi xa tôi vẫn có thể thấy được ánh mắt lưu luyến của cô bé từ trong xe nhìn tôi.

Tôi giống mẹ Kỳ Kỳ sao? Tôi không nhận được vươn tay sờ gò má mình.

5. Chương 5

Tôi ở nhà Bí Đỏ một tuần, Thiếu Ngôn gọi điện tới nói nhà và tiền gửi ngân hàng đều cho tôi. Hắn sẽ ra ngoài ở. Tôi không đành lòng nhìn Thiếu Ngôn không có một xu dính túi nên nói tiền ở ngân hàng sẽ thuộc về hắn. Ngày mai là ngày tôi và hắn ký đơn ly hôn. Hôm nay là chủ nhật, Bí Đỏ vừa kêu la muốn đánh gục ông chủ vừa vội vàng thay quần áo đi làm.

Sau khi Bí Đỏ đi, tôi mới rời giường, Thu Nguyệt vừa ôm hộp khăn giấy vừa xem phim Hàn Quốc. Cô em họ này của Bí Đỏ không giống cô ấy chút nào, yếu đuối như nhược, giống như Lâm muội muội (Nguyệt: Minh cũng chả biết Lâm muội muội là ai =.=). Thu Nguyệt thấy tôi đi ra ngoài, lập tức ngẩng đầu lên, hai con mắt khóc đến nổi vừa đỏ vừa sưng, nói: “Chị Lạc, thật cảm động quá.” Thu Nguyệt nói xong nước mắt lại rơi.

Tôi lắc đầu, chuẩn bị đi toilet, tiếng nói trong tivi lọt vào tai: “Thiên Tuấn, tình cảm của chúng ta nhiều năm qua cũng không bằng một tháng của hai người sao? Anh đi rồi em phải làm sao đây? Anh đừng đi, em xin anh, đừng rời xa em...” Bước chân của tôi đi về phía toilet càng nhanh hơn, tôi đóng cửa lại, tựa vào cánh cửa nhắm hai mắt lại. Thì ra loại chuyện này người ta đã dựng thành phim khắp nơi, tôi còn cho rằng mình là người phụ nữ đáng thương duy nhất trên thế giới này. Có lẽ Bí Đỏ nói đúng, ít nhất tôi còn người nhà, bạn bè, công việc và sức khỏe. Tôi chỉ mất đi Thiếu Ngôn chứ không phải là toàn bộ thế giới.

Thu Nguyệt ở bên ngoài gõ cửa, nói: “Chị Lạc, chị có điện thoại, em cầm đến rồi nè.”

Tôi mở cửa ra, cầm điện thoại rồi đóng cửa lại. Là mẹ gọi tới.

“Băng Băng.” Là giọng nói của mẹ.

“Mẹ...” Tôi nghe giọng nói của mẹ, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Mẹ nghe tôi khóc liền luống cuống, vội vàng nói: “Băng Băng, mẹ biết trong lòng con khó chịu, muốn khóc thì cứ khóc đi, tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ, nghe mẹ nói này, mẹ và ba con đang ở trên xe rồi, hai tiếng nữa sẽ đến nơi, con ở nhà chờ ba mẹ. Băng Băng, nghe lời mẹ, mẹ cầu xin con.” Mẹ tôi ở bên kia điện thoại cũng khóc không thành tiếng, lúc này ba tôi giành lấy điện thoại: “Con gái, tại sao con lại khờ như

vậy chứ? Có chuyện gì thì cũng phải nói với ba mẹ, sáng hôm nay ba mẹ mới biết chuyện. Chuyện lớn như vậy, con bé này thật là. Ở nhà chờ ba mẹ, ba và mẹ sẽ đến nhanh thôi. Bằng Bằng, con phải nghe lời ba.”

Ba mẹ tôi ở bên kia không biết đã lo lắng đến thế nào. Tôi như hòn ngọc quý được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, từ nhỏ tôi đã nhận được không ít sự quan tâm từ họ. Bây giờ đã lớn thế này còn khiến họ phải lo lắng như thế, tôi bình tĩnh nói: “Ba, ba yên tâm, con không sao. Làm mẹ phải lo lắng rồi. Ba đưa điện thoại ẹ giúp con.”

“Bằng Bằng...” Là giọng nói của mẹ, tôi nhận ra được bà đang rất kiềm chế bản thân.

“Mẹ” Tôi cắt đứt lời mẹ, tôi sợ một khi nói nhiều thì sẽ không kiềm chế được bản thân: “Mẹ, con không sao, thật sự không có việc gì, con ở nhà xem tivi, đang xem phim, ừ, là “Ánh sao tỏa sáng”, đang đến khúc cảm động con cũng xài hết cả hộp khăn giấy rồi, mẹ nghe nè.” Tôi nói xong mở cửa ra đưa di động hướng về phía phòng khách. Mẹ tôi nghe được âm thanh từ tivi, lòng mới dịu xuống, nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Tôi thay đồ rồi chạy như bay về nhà.

Tôi nghĩ là Thiếu Ngôn không ở nhà, chủ nhật nào hần cũng đi làm. Bình thường vào chủ nhật cũng khó gặp được hần. Tôi cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Triệu Ninh Ninh mặc áo sơ mi của Thiếu Ngôn đứng giữa phòng khách, tóc rối bời, đương nhiên cũng chưa rửa mặt. Lòng tôi xông lên một nỗi ghen ngào, tôi và hần còn chưa chính thức ly hôn, đây là nhà của tôi, giường của tôi, tại sao phải chứa chấp người phụ nữ khác? Thiếu Ngôn, làm sao hần có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như thế?

“Sao chị lại tới đây?” Triệu Ninh Ninh kỳ quái hỏi tôi.

“Lời này tôi nên hỏi cô mới phải?” Mặc dù tôi nói mạnh miệng nhưng lại ngơ ngác đứng ngoài cửa. Đây là nhà của tôi thế mà tôi lại không có can đảm bước vào.

Lúc này Thiếu Ngôn từ phòng ngủ đi ra, chỉ mặc quần cụt, áo sát nách. Đương nhiên sự xuất hiện của tôi cũng làm hần giật mình, hần lúng túng nói: “Lạc Bằng, này, em, sao em không gọi điện trước đã trở về?”

“Đây là nhà của tôi, tôi quay về mà cũng cần phải gọi điện trước sao?” Tôi hỏi ngược lại hần, người đàn ông trước mắt này, tại sao lại xa lạ đến thế? Đây là Thiếu Ngôn sao? Là người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nói sẽ vĩnh viễn yêu tôi sao?

“Ninh Ninh, đi vào, mặc quần áo tử tế.” Thiếu Ngôn nháy mắt với Triệu Ninh Ninh, cô ta bĩu môi, không tình nguyện đi vào.

Hần quay về phía tôi cười nói: “Đi vào ngồi, đi vào ngồi.”

Tôi đi vào nhà, không ngồi xuống chỉ nói: “Anh làm cho người phụ nữ kia lập tức cút đi, về sau tôi không muốn thấy cô ta trong căn nhà này, anh cũng thu dọn đồ đạc đi, sau này đừng xuất hiện ở đây nữa.”

“Này, Lạc Bằng, anh có chút việc muốn thương lượng với em.” Lưu Thiếu Ngôn áp a áp ứng nói.

“Anh nói đi.”

Hần do dự một hồi rồi nói: “Hay là thôi đi, anh vào trong thay quần áo, em ngồi ở đây trước đi.”

Lưu Thiếu Ngôn đi vào, đóng cửa lại, hần và người phụ nữ kia ở bên trong, còn tôi bị giam ở bên ngoài. Tôi tự nói với mình, tôi chỉ đau lòng vì một Thiếu Ngôn trong quá khứ chứ không phải vì người đàn ông xa lạ ở trong kia. Nhưng mà, tại sao lại khó như vậy? Tôi nhìn cánh cửa kia đến ngẩn người, bên trong truyền ra tiếng cãi vã của bọn họ: “Căn nhà này không thể cho cô ta, tại sao phải cho chứ? Tôi không đồng ý.” “Ninh Ninh, nghe lời, cô ấy không phải đã đưa tiền gửi ngân hàng cho chúng ta rồi sao? Chúng ta lấy tiền có được không?” “Không được, tiền gửi ngân hàng có bao nhiêu chứ? Nhà này tối thiểu cũng đáng giá bốn mươi năm mươi vạn.” “Làm sao anh có thể nào mở miệng nói chứ?” “Tại sao anh lại không mở miệng nói được? Anh không phải nói hay lắm sao? Tôi ra nói với cô ta.”...

Tôi nhìn đồng hồ, đoán chừng ba mẹ sắp đến. Tôi sợ bọn họ không chịu đi. Thật may là cửa đã mở ra, hai người họ mặc quần áo chỉnh tề bước ra, Lưu Thiếu Ngôn lúng túng còn Triệu Ninh Ninh thì không biểu lộ gì.

“Lạc Băng, nhà này cô không thể lấy, đây là tài sản chung của vợ chồng nên...” Lưu Thiếu Ngôn kéo tay Triệu Ninh Ninh, hần thấy cô ta còn không dừng lại liền hét lên: “Ninh Ninh, đừng nói nữa.”

Cô ta còn biết tôi và Thiếu Ngôn là vợ chồng sao, tôi chậm rãi xoay người nhìn thẳng vào mặt Triệu Ninh Ninh: “Đơn thỏa thuận ly hôn tôi còn chưa ký, hay là chờ hai người nói chuyện xong rồi rồi đưa tôi ký.”

Triệu Ninh Ninh nghe lời này lập tức dụi đi rất nhiều, tôi lại nói: “Thiếu Ngôn, để cho cô ta đi. Ba mẹ tôi sẽ tới đây ngay.”

Lưu Thiếu Ngôn đẩy Triệu Ninh Ninh ra ngoài, cô ta bắt đắ dĩ cầm túi xách đi. Tôi không biết ba mẹ có gặp phải cô ta ở hành lang không vì Triệu Ninh Ninh vừa mới đi là ba mẹ tôi đã bước vào.

“Ba, mẹ” Tôi vui mừng tới đỡ mẹ, kể từ khi sống chung với Thiếu Ngôn, tôi hiếm khi chủ động gọi điện cho hai người. Bọn họ có gọi điện tới tôi cũng trả lời qua loa.

“Băng Băng, Thiếu Ngôn, đều ở nhà à.” Mẹ tôi vừa đi vào vừa nói còn ba thì mặt lạnh băng đi theo phía sau, mắt cũng không nhìn Thiếu Ngôn. Hai người thấy tôi mặc dù gầy hần đi nhưng vẫn còn ra hình người thì thở phào nhẹ nhõm.

“Ba, mẹ” Lần đầu tiên tôi cảm thấy hần gọi không được tự nhiên. Mẹ tôi miễn cưỡng cười cười còn ba thì hoàn toàn xem hần là không khí.

Ba mẹ tôi cũng không nói nhiều về chuyện của tôi và Thiếu Ngôn. Hai người họ là từ mẹ chồng tôi mà biết chuyện. Chắc mẹ chồng tôi cũng đã xin lỗi họ rồi.

Ăn cơm trưa xong, Lưu Thiếu Ngôn nói là bệnh viện gọi điện thoại muốn hần lập tức đến đó. Tôi muốn nói “Là Triệu Ninh Ninh gọi điện bảo anh đi chứ gì.” Nhưng lời nói đến miệng lại bật ngược vào trong. Cho dù về mặt pháp luật, hôm nay là ngày cuối cùng hần là chồng của tôi nhưng tôi cần gì phải cầu xin hần chứ.

Có lẽ là buổi trưa ăn quá nhiều cũng có thể là do tâm trạng buồn phiền mà tôi bị nôn mửa. Mẹ tôi chờ tôi ra ngoài rồi kéo tôi sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Băng Băng, nói ẹ nghe, con có phải là có rồi không?”

Lời của mẹ làm tôi nhất thời tỉnh ngộ, tháng trước kinh nguyệt của tôi không tới mà tôi lại quên mất. Tôi nhìn mẹ, không biết là nên gật hay lắc đầu.

Mẹ tôi thở dài, lại hỏi: “Thiếu Ngôn biết không?”

“Mẹ” Tôi ôm lấy mẹ oa một tiếng khóc lên.

Ba tôi ở ngoài ban công nghe tiếng tôi khóc, lập tức chạy xuống: “Băng Băng, Băng Băng, con làm sao vậy?”

“Ba, con phải làm sao đây?” Ba tôi chạy tới ôm hai mẹ con, tôi lớn như vậy lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi như bây giờ. Khi còn bé tôi làm sai bị ba phạt, lần đầu tiên ngủ một mình, khi tôi phát hiện mình đang đè bẹp một con gián, sau khi lớn lên đi Tây Tạng, rồi khi Lưu Thiếu Ngôn nói muốn rời xa tôi... Tất cả tất cả, cũng không bằng nỗi sợ lúc này.

“Lão già, Băng Băng, con bé có.” Nước mắt của mẹ rơi xuống, đây vốn dĩ là chuyện vui mừng của cả nhà thế mà hôm nay lại biến thành chuyện đau lòng.

“Có cái gì? Hai người nói rõ...” Ba tôi còn chưa nói dứt lời thì ông đã hiểu là có chuyện gì: “Không được, tôi muốn nó phải quay lại đây nói chuyện, chuyện này có liên quan đến nó, nó muốn thế nào thì phải được thế đó sao? Nó biến con gái xinh đẹp của tôi thành bộ dạng thế này rồi muốn phải mong bỏ đi, không dễ dàng như vậy đâu, tôi muốn nói chuyện với ba mẹ nó.” Ba tôi thở phò gọi điện thoại.

Mẹ đỡ tôi ngồi trên ghế sa lon, nắm chặt tay tôi nói: “Băng Băng, vốn là chuyện này mẹ và ba đều nghe theo con, muốn ly hôn thì ly hôn. Nhưng hôm nay con đã có đứa bé, ly hôn không còn là chuyện của hai người, ít nhất cũng phải nói chuyện với Thiếu Ngôn, có thể còn cứu vớt được gì đó, dù sao đứa bé cũng là của nó...”

Tôi không còn suy nghĩ được gì, mẹ nói gì, tôi chỉ gật đầu. Ba tôi ở một bên gọi điện thoại cho ba mẹ Thiếu Ngôn, trách cứ nhà bọn họ làm sao lại sinh ra một đứa con trai như thế. Bố mẹ chồng đều là người hiểu chuyện, họ luôn nói xin lỗi làm cơn giận của ba cũng giảm bớt đôi chút.

Ba tôi nói chuyện điện thoại xong thì chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng khách. Tôi nằm trong ngực mẹ, một lát thì ngẩn người, một lát thì khóc, mẹ vuốt ve tóc tôi giống hồi tôi còn bé, không ngừng nói: “Băng Băng ngoan, Băng Băng ngoan.”

Ba chồng tôi rất nhanh đã lái xe tới, bọn họ cũng kéo Thiếu Ngôn theo, phía sau còn có em gái hần – Lưu Thiếu Hoa. Mẹ chồng tôi cẩn thận đi vào cười nói: “Ông bà sui, thật không phải, tôi lại sinh ra một đứa con trai không ra gì.” Ba chồng đứng ở một bên không nói câu nào, giống như người làm sai chuyện là ông chứ không phải là con trai ông.

Mẹ tôi khách sáo mời sui gia ngồi xuống còn ba tôi thì chấp tay sau lưng mặt lạnh lùng đứng đó. Thiếu Hoa lôi kéo tay tôi gọi một tiếng “chị dâu” thân thiết. Thiếu Hoa cắt tóc ngắn lỏm chớm, dí dỏm đáng yêu, vẫn còn là sinh viên năm ba. Tôi không nghĩ ba gọi ba mẹ chồng tôi, Thiếu Hoa cũng tới theo.

“Thiếu Ngôn, Băng Băng mang máu mủ của Lưu gia chúng ta, nếu con mắc thêm lỗi lầm, ba và mẹ con còn có Thiếu Hoa liền cắt đứt quan hệ với con. Còn Băng Băng sẽ là con gái nhà chúng ta, tương lai đứa bé được sinh ra, cũng do Lưu gia chúng ta nuôi dưỡng. Bây giờ trước mặt mọi người, con hãy quyết định đi.” Ba chồng lấy lại bộ dáng nghiêm nghị thường ngày, giọng nói có uy lực vang lên.

Ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Thiếu Ngôn, chờ hần quyết định. Tôi nắm tay mẹ thật chặt, lòng bàn tay khô toát mồ hôi, lòng tôi đã sớm hỗn loạn. Nếu như Thiếu Ngôn thật sự quay lại, chúng tôi còn có thể như trước không? Còn nếu như Thiếu Ngôn kiên quyết muốn đi thì đứa bé này phải làm thế nào đây? Bất luận Thiếu Ngôn quyết định như thế nào tôi đều khó có thể chấp nhận nhưng tôi cũng không thể từ chối.

Một lúc sau, Thiếu Ngôn mới chậm rãi nói: “Con sẽ chia tay với Triệu Ninh Ninh.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, tiếng nói của ba chồng lại vang lên: “Nói lớn lên.”

Thiếu Ngôn ngẩng đầu lên, giống như hạ quyết tâm thật lớn, cất cao giọng nói: “Con sẽ chia tay với Triệu Ninh Ninh.”

Nếu như là trước ngày hôm nay, nghe được những lời này của Thiếu Ngôn, tôi sẽ rất vui vẻ. Nhưng hôm nay, tôi hiểu Thiếu Ngôn nói những lời này, chẳng liên quan gì đến tôi, chỉ là hần bị ép buộc hoặc là vì đứa bé. Tôi vẫn là người phụ nữ mất đi tình yêu chỉ vì đứa con mới giữ được chồng.

Buổi tối cả nhà tới nhà hàng Niệm Từ ăn mừng đứa bé. Tôi có thể nhận ra ba mẹ chồng rất vui vẻ, đã chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có một đứa cháu. Ba mẹ tôi mặc dù cũng rất vui nhưng từ ánh mắt của hai người tôi biết bọn họ rất lo lắng. Thiếu Hoa ngồi bên cạnh tôi kể chuyện ở trường học chủ yếu là chọc cho tôi cười, tôi cũng thỉnh thoảng cười một tiếng. Không người nào để ý đến Thiếu Ngôn, tôi lại len lén để ý đến hần, tôi thấy hần thỉnh thoảng nhìn điện thoại nhưng chỉ là móc ra nhấn nút tắt, cuối cùng hần tắt luôn điện thoại. Tôi nghĩ, nhất định là Triệu Ninh Ninh tìm hần. Hần thật sự sẽ chia tay với Triệu Ninh Ninh sao? Tôi không biết, nhưng ít ra hần vẫn là chồng của tôi.

Sau khi cơm nước xong, bố mẹ chồng mang theo Thiếu Hoa rời đi, ba mẹ và tôi cùng về nhà với Thiếu Ngôn. Nửa đêm tôi thức dậy đi toilet, phát hiện mẹ đang đứng trên ban công, dáng vẻ rất u buồn. Tôi chưa từng thấy vẻ mặt này của bà, bà có chuyện gì, từ trước đến nay bà chưa hề buồn bã như vậy.

Tôi đi tới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mẹ”

“Con gái” Mẹ vuốt gương mặt tôi, nhìn vào mắt tôi nói: “Nghe mẹ khuyên một câu, nên buông tay thì buông tay. Con nên giảng hòa với Thiếu Ngôn.”

“Con biết, mẹ.”

“Băng Băng, thật ra thì phụ nữ chúng ta, lập gia đình, chính là tùy theo số mạng, có lúc không thể không chấp nhận.” Mẹ tôi thở dài một tiếng, đêm tối giống như kéo dài vô tận.

6. Chương 6

Bí Đỏ vừa nghe nói tôi mang thai thì kích động vỗ bàn một cái lớn đến nỗi tôi có thể nghe được.

“Lạc Bằng, cậu đúng là chị em tốt của tớ, ông chủ mới cho tớ lên chức thì cậu cũng cho tớ lên chức theo, tớ đúng là vui càng thêm vui, ha ha ha.” Thì ra là hôm nay Bí Đỏ mới từ chức quản lý lên trưởng bộ phận, rốt cuộc cô ấy có thể làm việc ở phòng riêng. Bí Đỏ vẫn luôn hâm mộ tôi mặc dù sự nghiệp không bằng cô ấy nhưng lại có phòng làm việc riêng. Bí Đỏ đang muốn báo tin mừng này cho tôi thì tôi đã báo cho cô ấy biết trước. Bí Đỏ lại dùng thanh âm quăng tấu của cô ấy nói: “Nói đi, hôm nay muốn chị này dẫn cậu đi chơi sa đọa ở đâu đây?”

“Mấy tháng tiếp theo tớ không thể đi chơi sa đọa với cậu, cậu cũng làm đi rồi, tốt nhất là đi với tớ đến cửa hàng mua ít đồ dùng.”

Bí Đỏ mới vừa thăng cấp nên rất bận rộn. Cho nên Bí Đỏ chỉ đưa tôi đến cửa hàng quần áo. Tôi còn phải nhờ ba mẹ chồng nói giúp cô ấy mới chịu đi theo. Làm sao tôi còn dám đòi hỏi gì nữa chứ.

Thiếu Ngôn vẫn như trước kia bận phẫu thuật, bận trực. Khi nghĩ đến Triệu Ninh Ninh lòng tôi vẫn thấy đau, tôi chỉ hy vọng thời gian có thể làm lành mọi vết thương. Lãnh Thanh Hoa biết tôi mang thai, cũng không dám nhờ tôi đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn. Tôi cũng tính làm mấy tháng nữa sẽ nghỉ phép, chờ sinh em bé xong sẽ quay lại làm việc.

Chiều nay Thiếu Hoa không có lớp học, cô ấy hỏi tôi có ở nhà không? Đúng lúc tôi muốn đi khám thai. Lần trước là Thiếu Ngôn đi với tôi, hôm nay hẳn có ca phẫu thuật. Tôi vốn không muốn đi một mình, tôi vừa nghe Thiếu Hoa nói liền đồng ý ngay. Tôi cầu còn không được nữa là, đi khám thai một mình thật là đáng thương, có người đi cùng, tôi liền không cảm thấy như vậy nữa “Vui vẻ mới tốt cho đứa bé” mỗi ngày Thiếu Ngôn đều nói với tôi câu đó.

Từ bệnh viện đi ra, Thiếu Hoa lôi kéo tôi đi xem cửa hàng quần áo, không ngờ “em trai” này lại thích những bộ váy công chúa màu trắng, cô ấy thật tinh mắt. Tôi quen Bí Đỏ nhiều năm như vậy cũng thích những loại váy như thế này, đương nhiên Bí Đỏ sẽ trêu tôi là cô gái hai mươi bảy tuổi rưỡi. Mỗi cô gái đều ước mơ mình sẽ làm công chúa mà. Tôi dẫn lòng quẹt thẻ, 899 đồng, ai bảo tôi là chị dâu của Thiếu Hoa chứ.

Thiếu Hoa xách bộ váy vui vẻ ra về, thỉnh thoảng còn quay đầu lại kéo tôi đi nhanh hơn, hoàn toàn quên tôi là phụ nữ có thai. Hai người đi dạo từ lầu ba đến lầu năm, Thiếu Hoa lại mua thêm một cái quần jean. Tôi thật sự mệt đến nỗi không thể đi nữa nên đề nghị: “Thiếu Hoa, chúng ta về nhà thôi.”

“Hả, phải về sao?” Thiếu Hoa quay đầu nhìn tôi, lúc này cô ấy mới nhớ ra tôi là phụ nữ có thai, cô ấy để tay sau ót ngưỡng ngừng nói: “Chị dâu, thật xin lỗi, em quá vui nên quên mất chị có em bé.”

“Không sao, đi thôi, về nhà mặc thử cái váy này trước đi.” Tôi chưa bao giờ thấy Thiếu Hoa mặc váy, cho đến bây giờ tôi đều chỉ thấy cô ấy mặc quần áo thể thao, chẳng lẽ cô gái nhỏ này đang yêu sao? Tôi phải hỏi thăm một chút mới được.

Thiếu Hoa vội vàng tới vịn tay tôi nói: “Chị dâu, chị tốt với em hơn cả anh hai nữa.”

“Váy sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Váy thì tốt, chị hỏi em, có phải em đang yêu không?” Tôi nhẹ nhàng nói bên tai Thiếu Hoa. Tôi không nghĩ tới cô bé này lại đỏ mặt, chu miệng lên nói: “Làm gì có. Chị dâu, chị nói bậy.”

“À, hôm bữa chị và Bí Đỏ đi ngang qua trường em, nhìn thấy em và một nam sinh cao to đẹp trai đang nắm tay nhau...” Tôi tùy tiện nói liền thấy Thiếu Hoa có phản ứng.

Thiếu Hoa quả nhiên bị mắc lừa, cô ấy không thèm để ý đến hình tượng của mình nói: “Chị đã biết rồi thì em sẽ nói cho chị nghe, anh ấy là chủ tịch hội học sinh được người người ca tụng, hơn nữa...” Về mặt kiêu ngạo của Thiếu Hoa đột nhiên thay đổi “Anh hai...” Thiếu Hoa kêu một tiếng rồi lấy tay che miệng lại.

Lúc này hai người vừa đi tới thang máy ở lầu bốn, tôi đang tính bước xuống thì nghe Thiếu Hoa gọi vội rụt chân về. Tôi nhìn theo ánh mắt của Thiếu Hoa, là Thiếu Ngôn đang ôm Triệu Ninh Ninh từ phía đối diện đi tới.

Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh cũng thấy tôi và Thiếu Hoa. Hắn vội vàng xoay người kéo Triệu Ninh Ninh đi, Triệu Ninh Ninh lại sống chết muốn đi về phía tôi. Tôi và Thiếu Hoa cũng nhìn bọn họ lôi kéo nhau.

Triệu Ninh Ninh làm thế nào đi đến trước mặt tôi, tôi cũng không còn nhớ rõ. Tôi chỉ nhớ Triệu Ninh Ninh nói tôi hèn hạ, vô sỉ, dùng đứa bé để lôi kéo Thiếu Ngôn. Nói tôi nên sớm đi phá thai chứ không phải là ưỡn cái bụng ra xuất hiện trước mặt bọn họ. Tôi cũng không nhớ rõ Triệu Ninh Ninh có đẩy tôi hay không? Nhưng Thiếu Hoa lại kiên quyết nói là Triệu Ninh Ninh đẩy tôi.

Tôi từ trên thang máy lăn xuống đất, tôi chỉ có một ý nghĩ là phải bảo vệ đứa bé nhưng hai tay lại không có sức, không thể cử động, tôi chỉ cảm thấy bụng mình như bị chém ra thành từng mảnh. Hình như có người thét chói tai, Thiếu Hoa thì khóc rống lên. Tôi có thể thấy được máu chảy tràn ra ngoài, tôi cảm nhận được có một đôi tay ôm mình lên, nhưng đó không phải là Thiếu Ngôn...

Khi tôi tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy mẹ tôi.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

“Băng Băng, con đã tỉnh.” Mẹ tôi cười khổ, ba cũng vội vàng chạy tới, còn có Thiếu Hoa, Thiếu Ngôn, bố mẹ chồng. Tôi thấy Thiếu Hoa và Thiếu Ngôn, liền nhớ ra chuyện vừa xảy ra vội vàng đưa tay sờ sờ bụng mình, hỏi mẹ: “Mẹ, đứa bé có sao không? Mẹ, mẹ?”

Mẹ tôi không nói lời nào, cả phòng đều im thinh thích, tôi lay lay tay mẹ: “Mẹ, mẹ nói cho con biết, đứa bé rốt cuộc ra sao rồi? Mẹ, con đang nói chuyện với mẹ đó. Mẹ, mẹ nói đi, nói đi...”

“Băng Băng, đứa bé đã không còn.” Ba tôi bình tĩnh nắm tay tôi nói.

Tôi không biết lấy đâu ra sức, nhào vào Lưu Thiếu Ngôn, miệng gào lên: “Lưu Thiếu Ngôn, anh trả lại đứa bé cho tôi, trả lại đứa bé cho tôi.”

Trên mặt trên cổ Thiếu Ngôn hằn lên những vết máu, hắn cũng để mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Ba tôi mất rất nhiều sức mới kéo tôi về giường được. Tôi hung hăng gào thét nhìn Thiếu Ngôn, ba tôi ngồi bên cạnh không dám đi, sợ tôi sẽ xông về phía hắn một lần nữa. Bốn người Lưu gia không dám nói câu nào, chỉ có một mình tôi khóc lớn trong phòng bệnh. Sau đó mẹ tôi khuyên bố mẹ chồng mang Thiếu Hoa và Thiếu Ngôn đi, mẹ chồng tôi đứng ở cửa khóc xin lỗi mẹ tôi.

Bí Đỏ đến bệnh viện lúc trời đã tối, cô ấy vừa đến liền ôm chầm lấy tôi gào khóc, bác sĩ còn tưởng rằng tôi gặp nguy hiểm nên vội vàng qua xem. Người đó thấy Bí Đỏ khóc thì khuyên mấy câu, Bí Đỏ lại càng khóc lớn hơn, bác sĩ lắc đầu đi ra ngoài. Lớn như vậy lần đầu tiên tôi thấy Bí Đỏ khóc, khi còn bé bị mấy đứa lớn hơn bắt nạt cô ấy cũng chỉ chực ra bộ mặt lì lợm, từ trên cây té xuống bị gãy chân hay khi thất tình cô ấy cũng không rơi nửa giọt nước mắt. Bí Đỏ thường nói “Bí Đỏ không dễ dàng rơi lệ”, thì ra phía sau câu kia vẫn còn một câu khác “Chỉ là chưa tới lúc rơi lệ”. Lúc Bí Đỏ đi còn ném lại một câu: “Lạc Băng, tớ sẽ muốn luật sư giỏi nhất cho cậu, cho con điểm kia đẹp mặt.”

Ngày hôm sau, giám đốc Đặng và đồng nghiệp trong công ty tới thăm tôi, bố mẹ chồng, Thiếu Hoa, Lãnh Thanh Hoa, La Tiểu Mạn cũng tới. Thiếu Ngôn cũng tới nhưng bị tôi ném cái đĩa đuối ra ngoài. Nếu như trước đây tôi yêu hắn thì bây giờ chỉ có hận.

Mẹ tôi chuẩn bị dẫn tôi về nhà ở cũ, ba mẹ chồng thì ở thành phố bên cạnh chỉ mất hai tiếng chạy xe là tới. Giám đốc Đặng cho phép tôi nghỉ phép hai tháng. Lúc mẹ tôi sắp xếp đồ đạc, tôi đang lơ đãng ngồi trên giường. Tôi không ngờ Lâm Quốc Đồng lại mang Kỳ Kỳ tới, anh ấy một tay dắt Kỳ Kỳ, một tay đang cầm bó hoa tươi lớn, đứng ở cửa phòng.

“Cậu Lâm.” Mẹ tôi vui mừng vừa giới thiệu Lâm Quốc Đồng với tôi vừa nhận lấy bó hoa tươi trong tay anh: “Băng Băng, đây chính là người đã cứu mạng con.” Ba tôi vội vàng mang hai cái ghế cho hai cha con Lâm Quốc Đồng ngồi.

“Cám ơn ông.” Kỳ Kỳ ngọt ngào nói tiếng cảm ơn.

“A, thật là ngoan.” Ba tôi cầm trái chuối trên bàn đưa cho Kỳ Kỳ.

“Chủ tịch Lâm, cảm ơn anh.” Tôi nhớ hôm đó có một đôi tay ôm lấy tôi, thì ra là của anh.

“Hai ngày nay thế nào rồi?” Lâm Quốc Đống nở nụ cười làm tôi cảm thấy thật ấm áp.

“Tốt hơn nhiều.”

“Dì Lạc, dì bị bệnh thì phải nghe lời bác sĩ và cô y tá đó.” Kỳ Kỳ lại gần đặt bàn tay nhỏ bé lên tay tôi nói.

“Ừ, dì biết.”

“Dì Lạc, có phải Kỳ Kỳ không ngoan nên lâu lắm rồi dì không tới chơi với con.” Đôi mắt đen lánh của Kỳ Kỳ bình tĩnh nhìn tôi.

“Làm sao có thể chứ, Kỳ Kỳ rất ngoan, là tại dì không tốt. Sau này dì nhất định sẽ dẫn Kỳ Kỳ đi chơi.”

Tôi nói chuyện với Kỳ Kỳ, Lâm Quốc Đống ở một bên nhìn, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười.

Lâm Quốc Đống biết tôi và ba mẹ muốn về nhà thì anh kiên quyết muốn đưa chúng tôi về. Cung kính không bằng tuân mệnh, xe của Thiên Thành là xe Buick, lái xe là thư ký Lục.

“Thì ra bọn con biết nhau à?” Mẹ tôi ở trên xe hỏi.

“Dạ, công ty con và công ty của anh ấy có hợp tác với nhau.”

“Làm sao người ta có thể tìm được một người chồng tốt thế...” Mẹ tôi còn chưa nói hết, ba tôi đã đẩy bà một cái. Lúc này mẹ mới vội vàng đổi đề tài “Mẹ là nói, tối nay chúng ta ăn món gì, không thì, làm bún thịt nướng vậy...”

Tôi về nhà đã được hai tuần. Bí Đỏ tới thăm tôi còn mang theo một người đàn ông đẹp trai. Bí Đỏ lại yêu sao? Lòng tôi không khỏi buồn bực.

“Đây là luật sư giỏi nhất ở chỗ chúng tớ, Thường Huy, Đại Luật Sư Thường.” Bí Đỏ dùng thanh âm quăng tấu của mình nói xong còn nói thêm bên tai tôi: “Tớ phải tốn bao nhiêu công sức mới mới được anh ta đó, người ta bình thường không nhận vụ ly hôn. Cậu có biết tớ phải tốn bao nhiêu tiền mới mới được anh ta không? Sau này nhớ trả lại cho tớ đó, thời gian ở trên xe mà cũng tính tiền nữa...”

Thường Huy chắc cũng mới ba mươi tuổi, anh mặc âu phục áo sơ mi trắng, cà vạt màu nâu, trang phục già như vậy mà mặc trên người anh lại rất đẹp mắt, sức hút quả thật không nhỏ.

“Chào luật sư Thường.” Tôi bắt tay với Thường Huy, lực nắm của anh rất vừa phải, anh cũng nói “Chào cô Lạc.”

“Vì tiết kiệm thời gian, tớ đã nói chuyện của cậu với Lưu Thiếu Ngôn trên đường đến đây, cậu chỉ cần nói chuyện Triệu Ninh Ninh đấy cậu thôi.”

“Đúng, Cô Ngụ đã nói rồi.” Thường Huy gật gật đầu nói. Tên thật của Bí Đỏ là Ngụ Thi Văn, bạn bè thường gọi cô là “Ngụ lịch sự”.

Thật ra thì tôi không nghĩ sẽ kiện Triệu Ninh Ninh nhưng Bí Đỏ cũng đã mời luật sư tới rồi. Vậy thì cũng nên nói một chút nếu không Bí Đỏ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi. Chỉ là tôi không xác định được là Triệu Ninh Ninh có đẩy tôi không.

“Tôi không xác định được là cô ấy có đẩy tôi không.” Tôi thành thật nói.

“Lưu Thiếu Hoa thề thốt là chính mắt cô ấy thấy Triệu Ninh Ninh đẩy cậu, cậu mới té xuống.”

“Thiếu Hoa có thể nhìn lầm không?”

“Lạc Băng, đã đến mức này mà cậu còn bao che cho kẻ xấu xa đó làm cái gì?”

“Cô Lạc, căn cứ vào tài liệu cô Ngụ cung cấp, với vụ án ly hôn này, người sai là chồng cô, về phương diện chia tài sản cô sẽ chiếm được lợi thế còn về việc Triệu Ninh Ninh đẩy cô từ thang máy xuống, chúng ta có thể khởi tố cô ấy tội cố ý gây thương tích. Bây giờ đã có Lưu Thiếu Hoa là nhân chứng thứ nhất, chúng ta cần người làm chứng khác, cô cần thận trọng lại xem, lúc ấy còn người nào khác có thể làm nhân chứng

không...” Thường Huy nói có bài bản, tôi nghe mà ong ong cả đầu, cổ ý gây thương tích? Đó có phải là phải ngồi tù không? Khiến Triệu Ninh Ninh ngồi tù, sau đó lấy lại nhà và tiền gửi ngân hàng làm cho Lưu Thiếu Ngôn hai bàn tay trắng.

“Này, cậu rốt cuộc có nghe không đó?” Bí Đỏ lớn tiếng nói với tôi đang ngơ ngác ngồi đó.

Tôi hoảng sợ từ trên ghế salon nhảy lên, ngưỡng chừng cười cười với Thường Huy.

Thường Huy nhìn một chút rồi đứng dậy nói: “Tôi thấy tinh thần của cô Lạc không tốt, hôm nào chúng ta lại nói chuyện tiếp, tôi quay về chuẩn bị tài liệu, chờ cô Lạc khỏe lại rồi chúng ta lại bàn tiếp.”

Bí Đỏ lại gần tai tôi nói: “Cậu có biết một tiếng tốn bao nhiêu tiền không? Lại không để ý nghe, anh ta ngồi xe tở, còn tính tiền xe đó.”

Bí Đỏ và Thường Huy ngồi vào xe chạy mất, để lại phía sau một màn khói bụi, tôi đứng bên cửa sổ nhìn bóng xe khuất xa.

“Băng Băng, con thật sự muốn kiện bọn họ sao?” Mẹ tôi ở phía sau vừa thu dọn ly trà vừa hỏi.

“Con cũng không biết.” Trong lòng tôi hận họ, tôi vô số lần nguyện rửa họ xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu thoát. Nhưng đó là vì tôi không biết mười tám tầng địa ngục là có hình dáng gì, nhưng trại giam, tôi biết đó là một nơi rất đáng sợ. Triệu Ninh Ninh còn trẻ như vậy, tôi thật sự phải tống cô ta vào trại giam sao? Nhưng không làm như vậy, thì làm sao có thể giảm bớt nỗi hận trong lòng tôi.

Tôi suy nghĩ mấy ngày. Kiện, bởi vì tôi hận bọn họ, bọn họ không để tôi yên thì tôi cũng không để bọn họ sống tốt, tôi cũng muốn bọn họ nếm thử mùi vị đau khổ. Không kiện, quên họ đi, lại bắt đầu một cuộc sống mới, không dây dưa với bọn họ nữa, lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, chỉ có mình tôi bị tổn thương.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa đưa ra quyết định. Bởi vì tôi không thể không hận họ cũng không thể quên họ. Sắp hết ngày ở cũ, tôi muốn sớm quay về công ty làm việc.

Mẹ tôi sắp xếp đồ đạc cho tôi xong rồi cùng ba tiễn tôi tới trạm xe. Dọc đường đi mẹ dặn dò tôi phải biết giữ gìn sức khỏe, ít uống rượu, ăn uống điều độ, buổi tối ngủ phải đắp mền, không được dùng nước lạnh để rửa chân... Trước kia mẹ cũng dặn tôi như vậy, nhưng tôi không để trong lòng, vẫn luôn là vào tai trái ra tai phải nhưng lần này tôi đặc biệt coi trọng, tôi đem những lời mẹ nói ghi tạc ở trong lòng. Tôi nghĩ tôi đã thật sự trưởng thành, tôi đã hiểu những lời nói kia, từng câu từng chữ đều phát ra từ đáy lòng bà, bà chỉ muốn tốt cho tôi.

7. Chương 7

Cuối cùng tôi cũng không kiện Triệu Ninh Ninh. Không phải vì tôi hiền lành, tôi hận không thể đem bọn họ tống vào mười tám tầng địa ngục. Nhưng Lưu Thiếu Ngôn lại đến cầu xin tôi, hắn nói: “Anh cầu xin em, em có thể bỏ qua cho Ninh Ninh được không?” Tôi cảm thấy nản lòng. Nhà của tôi, chồng của tôi, đứa bé của tôi, tình yêu của tôi, tất cả đã không còn nữa. Hắn không đau lòng vì tôi mà lại đi cầu xin tôi vì một người phụ nữ khác.

Giây phút đó, tôi nhận ra, Lưu Thiếu Ngôn mà tôi từng yêu đã chết rồi. Người đàn ông trước mặt này, là của người khác, không còn liên quan gì đến tôi.

Tôi cần gì phải vì một người không còn liên quan đến mình mà đau lòng.

Tôi tưởng rằng Bí Đỏ sẽ tức giận khi biết quyết định của tôi nhưng không ngờ cô ấy lại dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: “Tớ đã sớm biết cậu sẽ làm như vậy, đương nhiên, nếu cậu muốn hại chết đám người xấu xa kia, tớ nhất định sẽ giúp cậu.”

Bí Đỏ nói một hồi làm khỏe mắt tôi đỏ ửng lên.

Bí Đỏ nói, cách chỗ bọn họ ở không xa có người muốn cho thuê nhà ở ghép, từ đó đi bộ đến chỗ làm khoảng hai mươi phút. Cô gái ở nhà đó là người Quảng Đông, giọng nói có chút đặc biệt. Bí Đỏ nói: “Cậu muốn thuê nhà thì thuê đi, cậu ở một mình cũng buồn. Nói không chừng sau này Triệu Ninh Ninh cũng đến chỗ cậu náo loạn khi đó còn có người giúp đỡ cậu. Sau này có tiền thì mua căn nhà lớn hơn hoặc là dứt khoát tìm thằng nào có tiền gã đi cho rồi, tớ đây sẽ chịu thiệt làm phù dâu cho cậu.”

“Bí Đỏ, tớ sắp phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi cậu còn ở đó chằm chọc.”

Bí Đỏ vén mái tóc ngắn lên, chớp chớp đôi mắt to quầng rừ: “Cậu có lạnh không? Tớ sẽ cho cậu chút lửa.”

Tôi nhìn Bí Đỏ, chờ đợi xem lửa của cô ấy là cái gì.

“Cà trở lại rồi, cậu biết chưa?”

“Cà?” Tôi hình như là có nghe qua cái tên này nhưng nhất thời không thể nhớ ra được đó là ai.

“Không thể nào? Cậu lại không nhớ Cà, cậu vẫn luôn là người tình trong mộng của cậu ấy. Cà nghe nói cậu ly hôn, liền vội vàng quay về muốn làm người thế chỗ.”

“Bí Đỏ, đừng trêu chọc tớ.”

“Ai trêu chọc cậu chứ? Cậu thật sự không nhớ ra sao? Cậu ta chính là người tặng cho tớ danh hiệu “Bí Đỏ” đó.”

Người tặng danh hiệu Bí Đỏ? Tôi không nhớ là ai gán cái tên này cho Bí Đỏ, không biết từ lúc nào, Bí Đỏ đã gắn liền với cô gái trước mặt này.

Bí Đỏ thấy tôi không nhớ ra liền nóng nảy: “Chính là Cao Tiểu Thiên đó!”

“Cao Tiểu Thiên, Cao Tiểu Thiên.” Tôi nhớ cái tên này, chính là nam sinh mít ướt hồi tiểu học luôn bị Bí Đỏ bắt nạt. Mặc dù ba của Tiểu Thiên có rất nhiều tiền nhưng lúc đó Bí Đỏ vẫn chưa biết là người giàu có thì không thể bắt nạt. Hơn nữa Tiểu Thiên cũng không giống mấy vị công tử con nhà giàu khác, cậu ta cứ như cá thiếu nước cứ bị Bí Đỏ bắt nạt. Tiểu Thiên trừ Bí Đỏ ra thì nói chuyện với bất kỳ cô gái nào khác cũng sẽ đổ mặt. Khi bé Bí Đỏ cứ như một thằng con trai suốt ngày cứ chen lẫn vào đám con trai mà chơi. Khi lên trung học Bí Đỏ nói với tôi là Tiểu Thiên thích tôi nhưng tôi chưa bao giờ nghe cậu ấy nói qua nên cũng không để trong lòng. Sau đó, khi lên Đại Học, tôi cũng không nhớ đến Tiểu Thiên, tôi cũng không nhớ rõ là khi nào Bí Đỏ nói cậu ta đã sang mỹ du học, tôi chỉ ngồi lẳng lặng nghe.

Biệt danh Cà là do Bí Đỏ ban tặng, Bí Đỏ nói người này suốt ngày cầm như hến, nửa ngày cũng không nói một câu, còn mít ướt nữa giống như trái cà đã nấu chín. Không ngờ Tiểu Thiên cũng không vừa, cậu ấy nói Thi Văn giống như trái Bí Đỏ. Nói xong mặt liền đỏ bừng bừng, mặc dù cuối cùng không biết tại sao Tiểu Thiên lại kêu cô ấy là Bí Đỏ nhưng tôi lại cảm thấy cái tên đó rất hay nên liền gọi luôn. Lúc đầu Bí Đỏ không vui nhưng bị kêu riết cô ấy cũng phải chấp nhận.

Bí Đỏ thấy tôi cười ra tiếng, liền nhướn hàng lông mày xinh đẹp lên: “Thế nào? Nhớ ra chưa?”

“Ừ, nhớ ra rồi. Nhưng Cà trở lại, cậu vui vậy sao? Không phải tính nói cho tớ biết cậu không lập gia đình là vì chờ Cà trở lại đó nha?”

“Dâu có, không phải không phải. Tớ làm sao có thể thích Cà chứ, người tình trong mộng của cậu ta là cậu. Cậu ta muốn tớ nói cho cậu biết, lần này cậu ta trở lại nhất định sẽ theo đuổi cậu, sẽ không giống như trước đây chỉ đứng ở phía xa nhìn cậu. Cậu ta muốn cậu chuẩn bị tâm lý trước.”

Bí Đỏ quả nhiên không nói ngoa.

Sau khi Bí Đỏ nói những lời kia, ngày nào tôi cũng nhận được một bó hóa hồng đỏ thắm làm cho các đồng nghiệp nữ trong công ty phải ghen tỵ. Họ rối rít tới hỏi thăm tôi gần đây gặp phải số đào hoa gì hoặc là hỏi tôi làm sao có thể làm cho chồng mình trở nên lãng mạn như thế. Người trong công ty chỉ biết tôi sắp thai ngoài ý muốn chứ không biết tôi đã ly hôn với Lưu Thiếu Ngôn. Nhưng tôi biết là không bao lâu nữa, tin tức tôi ly hôn sẽ trở thành đề tài bàn tán trong công ty. Trước kia tôi làm như không có chuyện gì thì hiện tại cứ dựa vào đó mà chịu đựng lời lẽ của người khác. Tôi cảm thấy tôi chính là “người phụ nữ đã đi qua mùa đông”, sau này sẽ không cảm thấy lạnh nữa.

Hoa hồng ngày ngày đều được đưa đến nhưng Cà vẫn không xuất hiện.

Hôm nay Lãnh Thanh Hoa đi vào phòng làm việc của tôi, đóng cửa lại, mặt thần bí nói: “Lạc Bằng, nếu có thời gian em đi gặp bác sĩ tâm lý một chút đi?”

Tôi không hiểu gì, trừng mắt nhìn anh, tôi tức giận hỏi ngược lại anh: “Em bị bệnh gì mà phải đi gặp bác sĩ tâm lý chứ?”

“Lạc Bằng, không phải là anh muốn nói em, ngày nào em cũng mua hoa hồng, nhất định là tốn không ít tiền. Em không cần phải phí tiền như vậy, không bằng đưa số tiền đó cho anh, anh xài giúp cho.” Lãnh Thanh Hoa vừa nói vừa đặt móng ngồi xuống ghế sa lon, sau đó bắt chéo hai chân lại với nhau.

“Lãnh Thanh Hoa, anh không có phát sốt đó chứ?” Tôi nghiêm túc hỏi anh.

Lần này đến lượt Lãnh Thanh Hoa không hiểu gì: “Anh làm sao có thể phát sốt được, gần đây ngày nào cũng đi nhặt cầu cho Tiểu Mạn, thân thể rất cường tráng đó.”

“Không có phát sốt thế thì tại sao lại ở đây nói bậy?”

“Lạc Bằng, ở trước mặt anh em có cần phải giả bộ không? Hơn nữa, ly hôn không còn là chuyện mất mặt ở thời đại này, em không cần phải ngày nào cũng mua hoa hồng để chứng minh là mình không có ly hôn.”

Thì ra là Lãnh Thanh Hoa nghĩ rằng tôi mua hoa tặng chính mình, muốn nói cho mọi người biết là tôi và chồng rất là đầm ấm. Tôi không nhịn được nữa nên bật cười, một ngụm trà bị phun ra ngoài, đúng lúc Lãnh Thanh Hoa ở phía đối diện hứng hết.

“Trời ơi, Lạc Bằng, anh không ở trước mặt mọi người vạch trần em còn tới đây quan tâm em, thế mà em lại làm như thế với anh sao.” Lãnh Thanh Hoa vừa nói vừa đi ra ngoài, đau lòng nhìn bộ y phục của mình.

Hoa hồng vẫn ngày ngày được đưa tới, Cà vẫn không xuất hiện. Tối bây giờ tôi đã hình thành thói quen mỗi sáng sớm đều nhận hoa hồng.

Cô gái thuê chung nhà với tôi là người Quảng Đông tên là A San, bây giờ đang ở trong phòng bếp nấu súp. Cô gái Quảng Đông này nghe nói muốn gã ột người chồng tốt thì trước hết phải biết nấu một nồi súp ngon. A San năm nay hai mươi bốn tuổi, là giáo viên dạy ngoại ngữ ở trường tiểu học Hướng Dương ở khu Đông Thành. Bộ dáng A San nhỏ gầy, xương gò má cao, da đen, mang một gọng kính to, lúc mới nhìn cứ tưởng là sinh viên đại học. A San ở trong mắt tôi vẫn là một cô gái nhỏ nhưng cô ấy suốt ngày cứ nói là mình đã già. Tôi hỏi nguyên nhân thì mới biết, thì ra A San đã hai mươi bốn tuổi nhưng vẫn chưa có bạn trai nên người trong nhà gọi cô ấy là gái lỡ thì. A San nói bình thường con gái ở Quảng Đông hai mươi tuổi đã lấy chồng, khi A San mười tám tuổi đã bắt đầu xem mắt, đến nay đã được sáu năm nhưng vẫn chưa tìm được ai.

A San thấy tôi về nhà, ngừng viết một lát rồi ra ngoài hỏi tôi: “A Bằng, ngày mai chị có phải làm thêm giờ không?”

“Hả? Ngày mai là cuối tuần rồi sao?” Tôi bận rộn mấy ngày nay nên cũng chẳng nhớ ngày tháng gì.

“Đúng vậy.” A San mong đợi nhìn về phía tôi.

“Không có làm thêm giờ. Có phải lại đi xem mắt không?” Hai lần trước A San đi xem mắt tôi cũng đi cùng. Lần đầu tiên còn cùng nhau ăn cơm, lần thứ hai không nói được mấy câu chỉ uống ly nước trái cây ở Khổng Đức Cơ rồi ra về.

“Làm thế nào em mới có thể tìm được một người đàn ông tốt đây?” A San có lẽ vĩnh viễn sẽ không phát âm đúng được hai chữ “đàn ông”, cô ấy cứ kêu là “đàn dê”. Lần đầu tiên là khi tôi nghe A San nói là cô ấy bị một “Lệ dê” đụng phải ở dưới lầu. Tôi an ủi một hồi, tôi thấy mặt A San bị sưng vù cũng không ngừng nói “Lệ dê”. Hơn nửa buổi tối tôi cũng không hiểu “Lệ dê” rốt cuộc là cái gì? Nó lại có thể đụng A San biến thành như vậy. Kết quả đến nửa đêm tôi dựng A San dậy hỏi “Lệ dê” rốt cuộc là cái gì, A San cười ngất tại giường nói “Chị chính là một “Lệ dê” đó.” Thì ra “Lệ dê” là chỉ phụ nữ. Tôi nghĩ lời nói của người Quảng Đông quả thật rất trừu tượng, lại nói phụ nữ thành nước mắt của dê con.

“Vậy cũng được, ngày mai mấy giờ phải rời giường?” Tôi đồng ý đi với A San đi xem mắt, ai bảo tôi ăn canh súp của người ta thì phải đi với người ta chứ sao.

“Có thể ngủ nướng, buổi trưa mới đi.”

Bởi vì ngày mai phải đi với A San nên tôi và cô ấy đứng trước tủ quần áo nghĩ xem ngày mai nên mặc gì. Cuối cùng tôi quyết định mặc cái áo màu trắng rộng thùng thình, bên ngoài mặc một cái áo khoác, phía dưới là một cái quần jean màu trắng cộng thêm đôi giày thể thao cũ nát sắp bỏ đi dưới chân. Tôi nhìn mình ở trong gương không khỏi thở dài, đúng là người đẹp nhờ lụa mà.

A San cười hài lòng, chạy về phòng mình lấy hai vật, một cây mascara và một vòng tay màu bạc.

Tôi nhìn A San lấy hai vật đó ra, không hiểu hỏi: “Làm gì vậy?”

A San hài lòng cầm mascara lên nói: “Cái này nhất định là không thể thiếu.”

Tôi biết là A San muốn làm cho lông mi của tôi cong vút lên, cái vòng sắt này chắc chắn cũng là cho tôi đeo. Tôi không ngờ tôi đã hai mươi tám tuổi lại có cơ hội đeo trang sức của thiếu nữ mười tám tuổi.

“A San, em thật giỏi.” Tôi thật lòng khen ngợi A San.

Mười hai giờ trưa hôm sau, tôi và A San đến một cửa hàng Pizza Hut ở Thành Tây.

Tôi đi vào. Thăm rồi! Tại sao Bí Đỏ lại ở đây? Nếu Bí Đỏ thấy tôi trong bộ dạng này cô ấy không cười tôi suốt mười năm mới là lạ. Còn nữa, người đàn ông bên cạnh Bí Đỏ, tôi thấy quen quen.

Tôi len lén theo sát phía sau A San. Lúc nào tôi cũng lo lắng bị Bí Đỏ phát hiện nên cũng không nhìn kỹ người đàn ông trước mắt. Khi trở về A San hỏi tôi về người đàn ông đó tôi ấp úng nửa ngày không trả lời được. Nhưng mà sau này A San lại cùng “đàn dê” này hẹn hò.

Bí Đỏ dù sao cũng là Bí Đỏ, cho dù có hóa trang trốn tránh thế nào cũng không qua được cặp mắt tinh tường của cô ấy. Đúng lúc tôi bước chân ra khỏi cửa thì bị Bí Đỏ gọi lại.

“Lạc Băng, lại đây ngồi đi.” Bí Đỏ gọi tôi.

A San cùng “đàn dê” kia rời đi còn tôi thì ngồi xuống cạnh Bí Đỏ.

“Lạc Băng, thật sự là cậu à? Hồi nãy Bí Đỏ nói là cậu, tớ còn không tin.” Người đàn ông ngồi bên cạnh Bí Đỏ nhìn tôi từ trên xuống dưới, vẻ mặt không thể tin được nhìn tôi.

Bí Đỏ ở bên cạnh cười hì hì, nói: “Cậu ta chính là Cà đó.”

Cao Tiểu Thiên, cậu ta là Cao Tiểu Thiên sao? Tôi cũng mang vẻ mặt không thể tin được. Cao Tiểu Thiên không phải là một người yếu đuối, nhu nhược, gió vừa thổi sẽ bay mất, mỗi khi bị Bí Đỏ bắt nạt sẽ khóc sao? Người đàn ông cao to cường tráng gương mặt vui vẻ trước mặt là Cao Tiểu Thiên sao?

“Nữ, nam đến mười tám tuổi đều sẽ thay đổi.” Tôi nói.

“Tính là hẹn cậu ra ngoài gặp mặt nhưng lúc trước khi vừa từ Mỹ trở về thì lại phải đi Hồng Kông làm việc. Hôm nay vừa mới về tới, tớ đang bàn với Bí Đỏ xem nên gặp mặt ở đâu thì cậu lại tới rồi.” Năm đó Cà không thể nói một hơi trôi chảy như vậy, bình thường chỉ nói được nửa câu là ngừng, cậu ấy không còn giống hồi xưa nữa sao?

“Đúng rồi, Lạc Băng, bây giờ cậu còn thích hoa hồng không?” Cà nhìn tôi một lượt rồi hỏi, anh sợ sở thích của tôi đã thay đổi.

“Hả?” Tôi vừa nghe Cà nhắc tới hoa hồng liền cảm thấy không được tự nhiên, đứng dậy nói: “Tớ đi toilet một chút, hai cậu nói chuyện trước đi.”

Tôi biết là Cà và Bí Đỏ đang nhìn tôi ở phía sau nên đi cũng không được tự nhiên, thiếu chút nữa là chạy như bay vào toilet. Tôi rửa sạch mascara trên mắt, ném vòng sắt vào thùng rác, vuốt tóc lại rồi mới đi ra ngoài.

Cà nói chuyện rất vui vẻ, phong cách ứng xử làm tôi rất kinh ngạc.

Từ cửa hàng Pizza Hut ra ngoài tôi nhìn quanh không thấy xe của Bí Đỏ đâu. Lúc đó một chiếc xe Benz S600 chạy đến trước mặt tôi, biển số 222222 làm tôi có chút choáng váng. Xe này tuyệt thật, vừa chạy nhanh lại dừng mãinh. Tôi còn đang suy nghĩ thì Bí Đỏ đã ngồi vào xe S600. Tôi lại quên ba của Cà có rất nhiều tiền.

Tôi và Bí Đỏ ngồi vào xe trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

“Lạc Băng, tớ vốn nghĩ là chạy về đem bả vai cho cậu mượn nhưng hôm nay thấy cậu lại không như trong tưởng tượng của tớ. Cậu thật kiên cường làm cho người khác cũng cảm thấy vui vẻ.”

“Làm sao cậu biết tớ ly hôn?” Tôi vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bí Đỏ.

“Tớ không có nói đâu đó.” Bí Đỏ gơ hai tay lên vạch rõ giới tuyến.

“Chính cậu nói cho tớ biết.” Cà không nhanh không chậm nói.

“Tớ nói cho cậu biết khi nào?” Tôi không hiểu Cà nói gì? Mấy năm qua tôi không hề liên lạc với Cà thì làm sao có thể nói cho cậu ta biết tôi đã ly hôn chứ?

Bí Đỏ trừng mắt nhìn ngược lại tôi, ánh mắt kia muốn nói “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

“Nich name của tớ là Brazil Cà.” Cà cười nói.

“Brazil cà?” Trời ạ, người này không biết đã ở trong list MSN của tôi bao nhiêu năm. Không có chuyện gì làm thì thường tìm tôi tán dóc. Vốn là trước kia cũng không có chuyện gì để nói, thỉnh thoảng chỉ hỏi hần chuyện linh tinh như cơm nước... Nhưng từ lúc phát hiện Lưu Thiếu Ngôn có tình nhân bên ngoài thì tôi buồn bực ở trong lòng, không biết từ lúc nào đã bị hần dẫn dụ nói ra hết kể cả chuyện tôi đã ly hôn, dĩ nhiên kể cả những chuyện riêng tư.

“Đúng vậy, Brazil Cà chính là tớ.”

Bí mật riêng tư của tôi cứ như vậy trôi xuống sông. Tôi trừng mắt liếc Cà.

8. Chương 8

Sau khi ly hôn, tôi cố gắng vùi mình vào công việc, không muốn nghĩ đến những chuyện hoa trăng trước kia. Nhưng đến nửa đêm, khi choàng tỉnh giấc thì nước mắt vẫn rơi ướt đầm gối, đến cả trong mơ mà tôi cũng khóc thút thít.

Tôi cho rằng trái tim của tôi đã hóa đá nhưng khi nhìn thấy thiệp cưới của Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh, viên đá đó đã bị dung nham núi lửa hòa tan rơi vỡ thành từng mảnh dưới chân.

Lãnh Thanh Hoa thấy sắc mặt tôi tái nhợt liền đem thiệp cưới bỏ vào ngăn kéo. Đàn anh của La Tiểu Mạn kết hôn đương nhiên cô ấy phải đi dự, Lãnh Thanh Hoa cũng phải đi. Huống chi quan hệ của anh ấy với Thiếu Ngôn cũng không tệ.

“Lạc Băng, vốn là Thiếu Ngôn không muốn bày tiệc rượu. Em biết không? Ba mẹ Thiếu Ngôn cũng không muốn tham gia hôn lễ của hần nhưng Triệu Ninh Ninh dù sao cũng là một cô gái trẻ, cô ấy không muốn gì nhiều chỉ cần một buổi tiệc nhỏ...” Lãnh Thanh Hoa vừa nói vừa nhìn trộm phản ứng của tôi.

Mặc dù đây cũng là chuyện trong dự đoán nhưng khi phải đối mặt với nó, tôi vẫn cảm thấy đau lòng. Tôi đi ra khỏi phòng làm việc chạy lên sân thượng của tòa nhà khóc lớn.

Một cái khăn tay được đưa tới trước mặt tôi, tôi không biết là trên đây có người. Tôi theo bản năng nhận lấy khăn tay, ngược mắt lên nhìn, thì ra là Lâm Quốc Đống. Trong lòng tôi dâng lên một ngọn lửa giận dữ, tại sao lúc nào anh cũng xuất hiện vào lúc tôi thê thảm nhất? Chẳng lẽ anh thích nhìn bộ dạng thảm hại của tôi sao?

“Bộ dáng của tôi rất buồn cười sao? Anh thích nhìn người khác trong bộ dạng này lắm sao?” Tôi giận dữ la hét Lâm Quốc Đống. Tôi không quan tâm anh là chủ tịch của Tập Đoàn Thiên Thành cũng như việc anh đã từng giúp tôi.

“Sao vậy? Bị đàn ông bỏ rơi à?” Về mặt Lâm Quốc Đống bình thản, không nhanh không chậm hỏi.

Về mặt của anh như vậy hoàn toàn chọc giận tôi. Tôi ném khăn tay vào người anh, tức giận nói: “Tôi bị đàn ông bỏ rơi thì liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì cười nhạo tôi? Anh cho rằng anh có tiền thì có thể làm chủ cả thế giới sao? Anh cho rằng...” Lâm Quốc Đống lại cười, người này, chẳng lẽ lại có sở thích biến thái, lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui cho bản thân.

“Anh, quả thật là biến thái!” Nụ cười kia thật là ngạo mạn làm tôi không chịu nổi. Tôi xoay người đi. Hôm nay đúng là một ngày vô cùng xui xẻo, tại sao lại gặp phải tên biến thái này chứ?

Không ngờ Lâm Quốc Đống lại bắt được tay tôi, cái nắm tay này làm tay tôi đau nhức nhưng tôi cố chịu đựng, một tay khác của anh gỡ cái khăn tay vừa bị tôi ném lên nói: “Cái khăn tay lần trước cô vẫn chưa trả cho tôi.”

Tôi hất tay Lâm Quốc Đống ra, nói: “Tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.” Nhưng thật ra thì tôi không biết đã ném nó đi đâu rồi.

“Cô đồng ý đi chơi với Kỳ Kỳ nhưng đến giờ vẫn chưa thực hiện, cô không thể lừa gạt một đứa bé.” Lần này Lâm Quốc Đống đối vẻ mặt nghiêm túc nói.

Anh nói đúng, tôi không nên gạt Kỳ Kỳ nhưng tôi đi đâu tìm con bé đây? Tôi cũng không phải là họ hàng thân thích cũng không ở sát vách. Hơn nữa ba của Kỳ Kỳ còn là chủ tịch của Tập Đoàn Thiên Thành, tôi làm sao có thể vô duyên vô cớ đi tìm con bé chứ? Nhưng khi nghe anh nói tôi làm như vậy là không đúng thì giọng nói của tôi mềm nhũn ra: “Tôi không biết đi đâu tìm Kỳ Kỳ.”

Lâm Quốc Đống móc ra một tấm danh thiếp nhỏ từ áo sơ mi đưa cho tôi. Danh thiếp của anh sao? Tôi không đưa tay nhận mà nói: “Tôi đã có danh thiếp của anh rồi.” Số điện thoại trên danh thiếp này tôi đã gọi mấy lần, toàn là thư ký Lục nhận điện thoại.

“Cô nhìn phía sau đi.”

Tôi nhận lấy danh thiếp, lật lại phía sau. Trên đó có một dãy số viết tay, chữ viết mạnh mẽ mà phóng khoáng.

“Đây là số điện thoại riêng của tôi, cô có thể gọi số này để tìm tôi hoặc tìm Kỳ Kỳ.”

“Ừ, được rồi.” Tôi cất danh thiếp đi.

“Mẹ của Kỳ Kỳ, thật sự rất giống tôi sao?” Tôi nhớ Kỳ Kỳ đã từng nói tôi giống mẹ con bé, tôi không nhận được sự tò mò hỏi anh.

“Đúng vậy.”

“A, vậy, cô ấy có khỏe không?” Tôi có chút cảm giác kỳ quái với người phụ nữ này, không nhận được cú hỏi tới.

“Cô ấy rất tốt, tôi nghĩ vậy.”

Tôi liếc mắt xem thường Lâm Quốc Đống, câu này có thể xem là câu trả lời sao? Vợ của mình có khỏe không mà phải dùng câu “Tôi nghĩ vậy” để nói sao?

“Anh làm gì ở đây?” Tôi giống như thẩm tra tội phạm hỏi anh.

“A, nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh của bệnh viện Khang Hoa. Thiên Thành có kế hoạch thu mua Khang Hoa, tôi chỉ muốn đến đây nhìn một chút. Tôi còn chưa thân thông quản đại đến nỗi biết hôm nay cô sẽ tới đây khóc để đến đây chế giễu cô.”

“Vậy sao anh không nói sớm.” Tôi ngưng ngưng vì hành động khó coi hồi nãy của mình.

“Cô không cho tôi cơ hội nói.”

Tôi lục tung cả nhà nhưng vẫn không tìm thấy khăn tay của Lâm Quốc Đống. Tôi nhớ là sau khi giặt sạch có cất nó đi, tại sao lại không thấy chứ?

A San nhìn giường của tôi chất một đống quần áo, sách báo, liền hỏi: “A Băng, chị làm gì vậy?”

“Tìm một cái khăn tay.” Tôi tiếp tục tìm.

“Đồ của chị ít như vậy. Nếu có thì đã sớm bị chị tìm ra rồi. Có khi nào để ở chỗ cũ không?”

A San chỉ nói một câu đã làm tôi thức tỉnh từ giấc mộng. Tôi nhớ ra rồi, tôi đặt nó trong tủ âm tường của Thiếu Ngôn, dĩ nhiên, khi đó nó còn là nhà của tôi.

Làm sao bây giờ? Chỉ vì một cái khăn tay thì có nên tìm Lưu Thiếu Ngôn không? Nhưng mà tôi đã đồng ý nhất định sẽ trả khăn tay lại cho Lâm Quốc Đống. Hay là mua một cái khăn tay khác giống như vậy? Không được, nếu bị Lâm Quốc Đống phát hiện anh nhất định sẽ lại cười nhạo tôi. Tôi không thể để anh coi thường mình được.

Vậy thì phải gọi điện cho Lưu Thiếu Ngôn. Tôi cho rằng mình đã sớm quên mười một con số đó nhưng không ngờ tôi vẫn nhớ rõ như vậy.

“Lạc Băng?” Giọng nói của Lưu Thiếu Ngôn rất hưng phấn “Đạo này em có khỏe không?”

“Ừ, là tôi, tôi rất khỏe. Anh có thể vào phòng ngủ lấy cái khăn tay để trong tủ âm tường cho tôi không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Được, để anh tìm cho, khi nào thì đưa nó cho em?”

“Ngày mai sau khi anh tan làm thì gọi điện cho tôi.” Tôi không biết giờ giấc làm việc của Lưu Thiếu Ngôn nên cho hắn chọn thời gian.

“Chỉ có chuyện này thôi sao?”

“Ừ, chỉ có chuyện này. Ngày mai gặp.” Tôi cúp máy, Lưu Thiếu Ngôn cho rằng tôi tìm hắn còn có chuyện gì để nói sao? Chẳng lẽ hắn hi vọng tôi cầu xin hắn đừng kết hôn với người khác, hãy cho tôi thêm một cơ hội sao? Hắn đánh giá quá cao bản thân mình và coi thường tôi quá rồi.

Hôm sau, Lưu Thiếu Ngôn nói cho tôi biết Triệu Ninh Ninh cũng muốn đi cùng hắn để trả lại cái khăn tay. Trời đất, chỉ là một cái khăn tay mà cô ta sợ hắn không cầm nổi, nhất định phải đi hai người sao?

Tôi gọi điện cho Bí Đỏ kể chuyện này.

“Triệu Ninh Ninh là sợ cậu núm kéo người ta quay lại, cô ta không phải là đang đề phòng cậu sao?” Tôi đồng ý với câu nói của Bí Đỏ, gật đầu nói: “Ừ. Cậu nói đúng.”

“Lần này, cơ hội để Cà biểu hiện đã tới.” Bí Đỏ nhắc điện thoại bàn lên gọi điện cho Cà lưỡi biếng để ý đến tôi đang la “này, này” ở bên kia. Tôi tức giận nghiêng rằng.

Với sự dàn xếp của Bí Đỏ, buổi chiều ngày hôm sau, Cà lấy chiếc xe S600 của cậu ấy chở tôi rêu rao khắp nơi rồi đi đến nhà hàng Niệm Từ. Từ chỗ đậu xe, nhân viên giữ xe vội vàng chạy đến nhận chùm chìa khóa của Cà. Một nhân viên nữ cười tủm tỉm dẫn hai người vào phòng “Đạo hương thôn.” “Đạo Hương thôn” cũng là một bước trong ván cờ do Bí Đỏ bày ra, cô ấy nói từ trong phòng này có thể nhìn ra bãi giữ xe còn dặn Cà phải đậu xe gần cửa sổ phòng, có như vậy mới nhìn rõ được.

Tôi kéo tay Cà, đi về hướng phòng “Đạo hương thôn.” Lưu Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh đã tới trước, bọn họ ngồi dựa lưng về phía cửa sổ, cho nên đã uống phí tâm cơ của Bí Đỏ, người ta căn bản không nhìn thấy chiếc xe S600.

“Đây là Cao Tiểu Thiên.” Tôi giới thiệu Cà trước ánh mắt kinh ngạc của Lưu Thiếu Ngôn.

“Còn đây là chồng trước của em và vợ chưa cưới xinh đẹp của anh ấy – Triệu Ninh Ninh.”

Mọi người nói một số câu vô nghĩa thì Lưu Thiếu Ngôn nói thẳng vào vấn đề chính: “Xin hỏi anh Cao làm việc ở đâu?”

“À, tôi nghe nói Bằng Bằng đã khôi phục lại thân phận tự do nên cố ý từ Mỹ bay về. Công ty tôi hiện tại đang xây một bệnh viện, quy mô cũng không lớn lắm chỉ lớn gấp đôi bệnh viện Khang Hoa. Nghe nói anh Lưu là một bác sĩ ưu tú của khoa chỉnh hình ở đó, không biết đến lúc đó tôi có vinh hạnh mời anh qua chỗ tôi không?”

“Chính là tập đoàn đang xây bệnh viện Cao Giai sao?” Triệu Ninh Ninh trợn to hai mắt hỏi.

“Đúng vậy, cô Triệu thật là hiểu biết rộng, ngay cả công ty nhỏ như gia đình tôi mà cũng biết.”

“Chủ tịch Cao Phàm là gì của anh?” Triệu Ninh Ninh kinh ngạc hỏi.

“Là ba của tôi.”

Cơm nước xong Cà kiên trì muốn dùng chiếc S600 của anh đưa Lưu Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh về. Hai người họ không từ chối được nên cũng hưởng thụ ngồi vào xe như tôi. Tôi ngồi ở phía trước, thông qua kính chiếu hậu tôi có thể thấy được vẻ mặt còn khó coi hơn heo chết của Lưu Thiếu Ngôn.

Đây là lần đầu tiên sau khi ly hôn tôi và hấn gặp mặt. Tôi cho rằng khi gặp lại hấn tôi sẽ không chịu nổi cho nên ngay cả việc gọi điện tôi cũng không có can đảm. Nhưng khi thực sự gặp mặt, tôi mới biết trong lòng tôi hấn đã chẳng là gì. Thì ra tôi cũng có thể dễ dàng buông xuống.

Khi đang trên đường về Cà gọi điện cho Bí Đỏ báo cáo chiến tích, Bí Đỏ hưng phấn dậm chân tại chỗ.

Cà và Bí Đỏ nói chuyện điện thoại xong thì cậu ta xoay người qua nghiêm túc nói với tôi: “Lạc Bằng, em hãy gả cho anh đến Cao giai ở được không?”

“Cậu nằm mơ à?”

“Em suy nghĩ một chút đi, nếu em không gả cho anh thì sau này không phải sẽ bị bọn Lưu Thiếu Ngôn cười nhạo sao? Cho nên, em gả cho anh đi.”

“Trong kế sách của Bí Đỏ cũng có chiêu này à?”

“Phải, sau đó chúng ta sẽ có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

“Cà, trong chỗ tớ làm có một cô bé rất đẹp, để tớ giới thiệu cho cậu được không?”

“Không cần, em mới là người tình trong mộng của anh.”

Tôi trợn mắt nhìn Cà, cố làm ra vẻ ưu thương mà nghiêm trang hỏi: “Cà, từ khi nào miệng lưỡi cậu trở nên ngọt xớt vậy? Tớ thích Cà trước kia hơn, rất đáng yêu.”

“Anh biến thành như vậy, không phải là vì em sao? Trước kia anh một câu cũng không nói hết, việc gì cũng sợ, cái gì cũng không dám nói ra. Ba anh mất bao nhiêu tiền tốn bao nhiêu công sức cũng không thể sửa được. Nhưng bởi vì một câu nói của em “ghét nhất người chỉ nói chuyện một nửa.” nên anh quyết định thay đổi. Khi anh vất vả lắm mới thành công được thì lại nghe em nói là đã có bạn trai qua MSN, sau đó lại kết hôn, lòng anh như chết lặng. Nhưng hiện tại em đã ly hôn, anh lại có cơ hội.”

Cà nói những lời này làm tôi không nghĩ ra được là lúc nào đã nói với cậu ta “ghét nhất người chỉ nói chuyện một nửa.”? Có lẽ tôi thật sự có nói, bởi vì tôi ghét nhất là người như vậy.

Khi nói chuyện với Brazil Cà qua MSN tôi nhớ rõ một chuyện: Đó là khi cậu ấy được năm tuổi thì tận mắt nhìn thấy mẹ mình nhảy từ lầu mười tám xuống. Cậu ta đứng bên cửa sổ nhìn mẹ mình nằm trên mặt đất máu chảy lênh láng khắp nơi. Từ đó về sau, cậu ta không nói một câu nào, làm chuyện gì cũng cảm thấy sợ. Sau đó lại gặp được một cô gái xinh đẹp, cậu ta rất thích cô ấy nhưng lại không dám nói cho cô ấy biết. Cho đến khi hai người chia tay cậu ấy vẫn không dám nói ra. Sau đó tôi lại nghe cậu ấy nói đến một ca khúc có câu như thế này “Anh có hai sinh mệnh, một là khi chào đời, một là do em mang đến.” Cà nói rất rõ ràng, sinh mệnh của cậu ấy là do cô gái kia mang lại cho nên Cà muốn thay đổi, muốn làm mình trở nên mạnh mẽ hơn, cậu đã thành công mặc dù cô gái kia đã trở thành vợ của người khác nhưng cậu ta vĩnh viễn không quên được cô ấy.

Cà thấy tôi không nói câu nào lại nói: “Lạc Bằng, hai chúng ta có giao tình từ nhỏ, là hai đứa bé cùng lớn lên bên nhau còn là thanh mai trúc mã nữa, em có phải nên suy nghĩ đến lời đề nghị của anh không?”

“Ai với cậu cùng lớn lên bên nhau chứ? Bộ dạng lúc đó của cậu xấu hổ chết đi được, còn nói tôi là thanh mai trúc mã nữa chứ.”

“Em cũng phải nói một lời công bằng đi chứ. Bây giờ không phải anh rất đẹp trai còn phong độ nữa.”

Tôi về đến nhà thì nhận được tin nhắn của Lưu Thiếu Ngôn: “Cậu ta sẽ thật lòng với em sao?” Tôi xóa tin nhắn ngay lập tức, hẳn nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hẳn không yêu tôi thì đàn ông cả thế giới này không ai thật lòng với tôi sao? Một lúc sau, hẳn lại nhắn tin tới: “Chúc em hạnh phúc.” Tôi vốn là không muốn để ý đến những suy nghĩ một lát, tôi lại gửi tin nhắn “Cũng chúc anh hạnh phúc.”

Giờ cơm trưa tôi và Tiểu Chu xuống căn tin của công ty ăn cơm. Trong lúc đó Tiểu Chu tối thiểu đã nói với tôi ba lần là Tiểu Vương thiếu cô ấy mười đồng nhưng lâu lắm rồi không trả. Tôi không biết Tiểu Vương có nhảy mũi hay không nhưng tôi vừa về văn phòng liền hỏi Lãnh Thanh Hoa: “Em có thiếu tiền anh không vậy?”

Lãnh Thanh Hoa nâng gọng kính vàng lên nói: “Để anh suy nghĩ một chút.”

Thôi quên đi, nếu có thiếu anh tôi cũng làm như không nhớ. Tôi lại gọi điện cho A San, hỏi tôi có thiếu tiền cô ấy không? A San là người đáng hoàng, cô ấy trả lời liền là không có. Thật ra thì nếu cô ấy nói là có thì tôi vẫn sẽ trả. Tôi suy nghĩ lại một chút nghĩ tới việc tôi vẫn còn thiếu Bí Đỏ tiền phí luật sư. Lần trước Bí Đỏ chở Thường Huy đến nhà tôi, còn vừa đi vừa về, thăm, không biết Bí Đỏ có cho là tôi gạt cô ấy không?

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Tôi liền gọi điện hỏi Bí Đỏ.

“Bí Đỏ, phí luật sư lần trước bao nhiêu vậy?” Tôi vô cùng không tình nguyện nói đến chuyện này.

Có thể là Bí Đỏ đang ngủ trưa, vừa nghe thần tài gõ cửa thì lập tức ngáp một cái chứng tỏ là mình rất tỉnh táo: “Nha đầu chết tiệt kia, coi như cậu có lương tâm, còn nhớ thiếu tớ tiền.”

“Này, là bao nhiêu vậy?” Tôi ở trong lòng cầu nguyện là Bí Đỏ không cho tôi một con số quá lớn.

“Cái này, để tớ xem một chút.”

Xong rồi, còn phải xài máy tính, nhất định là một con số rất lớn.

“Sao rồi? Xong chưa, bao nhiêu vậy?” Tôi thúc giục Bí Đỏ, có chết thì phải cho tôi chết thoải mái một chút.

“Không thì tối nay hẹn Thường Huy ăn cơm rồi cậu hỏi anh ta đi?” Bí Đỏ ở bên kia thừa nước đục thả câu.

“Mời anh ta ăn cơm? Có tính phí không vậy?”

“Là anh ta mời cậu ăn cơm. Không tính phí.” Bí Đỏ cười ra tiếng.

“Bí Đỏ, thành thực nói cho tớ biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Tôi đã tìm thấy đầu mối.

“Lần đầu tiên gặp mặt đã dám mời anh ấy ăn cơm, thế nào, sức quyến rũ của chị đây vẫn còn xài được đó chứ?” Bí Đỏ đắc ý cười lớn.

Thì ra là Bí Đỏ và Thường Huy đang phát triển rất tốt. Tôi không ngờ cuộc ly hôn của tôi lại mang đến mối nhân duyên cho Bí Đỏ.

9. Chương 9

Nếu đã tìm thấy khăn tay thì tôi nên sớm trả lại cho Lâm Quốc Đống, mắc công lần sau anh gặp tôi lại đòi. Không phải chỉ là một cái khăn tay thôi sao? Anh thật sự rất kỳ quái.

Tôi bấm số điện thoại đi động của Lâm Quốc Đống, bên kia truyền đến giọng nói truyền cảm của anh: “Lạc Băng, cuối cùng cô cũng gọi điện cho tôi.”

Cuối cùng? Chẳng lẽ chỉ vì một cái khăn tay mà anh chờ tôi gọi điện sao? Tôi cầm khăn tay lên nhìn thật kỹ, vừa xem trên đó có khảm kim cương hay đá quý không vừa nói: “Chủ tịch Lâm, khi nào thì anh có thời gian rảnh tôi sẽ mang khăn tay qua trả cho anh. Còn Kỳ Kỳ có ở đó không? Tôi có thể nói chuyện với con bé được không?”

“Bây giờ tôi không ở nhà, Kỳ Kỳ không có ở đây, tối hôm nay tôi rảnh gặp nhau ở Thái Tử Hiền, được không?”

“Được.”

“Tôi sẽ đến đón cô khi tan làm.”

“Không cần, tôi tự mình đến.” Tôi cũng không muốn để mọi người trong công ty thấy tôi ngồi vào xe BMW. Chuyện tôi ly hôn đã trở thành chuyện cười trong công ty. Tôi không muốn phát sinh thêm chuyện khác.

Tôi vừa cúp điện thoại thì Lãnh Thanh Hoa bước vào, anh cười tủm tỉm, nhất định là có chuyện cần sự giúp đỡ của tôi.

“Lần sau anh đi vào có thể gõ cửa được không? Hừ chết em rồi.” Tôi đã nói với anh không biết bao nhiêu lần nhưng anh vẫn không đổi tính. Anh vào phòng của giám đốc Đặng và Trương Lập Thành đều có gõ cửa vậy thì tại sao vào phòng tôi thì lại không làm thế.

“Anh với em thân quá rồi còn câu nệ chi chuyện đó.” Lãnh Thanh Hoa ngồi xuống ghế sa lon.

“Nói đi, lại có chuyện gì cần em giúp đỡ?”

“Làm sao em biết anh có việc cần em giúp đỡ? Trên mặt anh có viết chữ “cầu xin” sao?” Lãnh Thanh Hoa tự vuốt mặt mình.

“Có phải cần em đi đánh cầu lông với Tiểu Mạn không?” Tôi tức giận hỏi.

Lãnh Thanh Hoa cười cười, nói: “Lạc Băng, em thật thông minh, cái này mà cũng biết.”

Lãnh Thanh Hoa chỉ vì chuyện này mới cầu xin tôi, anh không nói tôi cũng biết.

“Tối hôm nay em không rảnh” Tôi nói như đinh chém sắt.

“Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy, Bí Đỏ có rảnh không?” Lãnh Thanh Hoa ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Tôi rất không đành lòng phá vỡ hy vọng cuối cùng của anh: “Bí Đỏ đi hẹn hò rồi, làm gì có thời gian rảnh đi chơi với vợ anh.”

“Lạc Băng, có phải em cũng đi hẹn hò không?”

“Không có.”

“Nhưng trong công ty có người nói đã gặp em đi với một người đàn ông vào trong nhà hàng Niệm Từ. Bộ dạng cũng không tệ lắm, nhiều tiền hơn Thiếu Ngôn.”

Má ơi, mới đi một lần đã bị người trong công ty bắt gặp, mấy người này đúng là có cặp mắt quá tinh tường.

“Đó không phải là hẹn hò. Người đó là bạn học cũ.”

“Sao trước kia không nghe em nói có người bạn học cũ nào nhiều tiền thế? Hơn nữa, bạn học cũ thì tình cảm cũng nồng nàn hơn...”

“Mặc kệ anh.” Nói xong, tôi cúi đầu nhìn tài liệu của Tiểu Chu, không thèm để ý Lãnh Thanh Hoa. Anh thấy tôi thật sự không để ý đến mình thì đi ra ngoài, khi ra đến cửa còn nói: “Người có tiền như vậy thì giới thiệu cho công ty kiếm thêm mấy mối làm ăn đi.”

Một lúc sau, trợ lý của bộ phận hành chính tới tìm tôi nói đài truyền hình mời người trong công ty lên sóng nói về quản lý tài chính vào sáng chủ nhật khoảng hai tiếng. Tôi vừa nhìn thù lao liền động lòng. Tôi cái gì

cũng không có nên cũng không muốn không có tiền nên đặt bút ký tên. Từ đây đến chủ nhật còn ba ngày, tôi xem xong tài liệu của Tiểu Chu thì bắt tay vào chuẩn bị tài liệu.

Tan làm tôi ra ngoài đón xe, vào giờ này không có một chiếc taxi nào, đứng chờ thì cũng hơi phiền. Tôi cũng không biết Thái Tử Hiên mà Lâm Quốc Đồng nói là ở đâu, chỉ cần taxi biết là được. Có lúc giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy bén, tôi cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm mình vì thế tôi cảm thấy không được thoải mái. Tôi nhìn xung quanh một lần, quả nhiên là thấy xe của Lâm Quốc Đồng đang ở phía sau, anh nhìn chăm chăm tôi xuyên qua cửa kính xe.

Tôi có giống vợ anh ta đến mấy thì cũng không cần nhìn tôi như thế chứ. Tôi nói thầm trong lòng. Tôi cố ý làm bộ không thấy anh còn anh thì hạ cửa kính xe xuống nói: “Lên xe đi.”

“Anh tới rồi, tôi trả khăn tay lại cho anh luôn mắc công tôi lại phải đi tìm anh.” Tôi nói xong mở túi xách ra tìm khăn tay.

“Lên xe.” Lâm Quốc Đồng khẽ quát, không cho tôi từ chối.

Thế mà tôi lại ngoan ngoãn ngồi vào chỗ kế anh, anh tự tay thắt dây an toàn cho tôi, đầu anh ở dưới cằm tôi, tôi có thể ngửi được mùi hương thơm ngát của dầu gội, mái tóc ngắn của anh vô tình lướt nhẹ qua mặt làm tôi run rẩy. Có lẽ anh đã thấy sự lúng túng của tôi nên mở miệng nói: “Công ty của cô ở đoạn đường này rất khó bắt được xe vào giờ tan làm nên tôi đến đón cô.”

“Việc này anh cũng quan tâm tới.” Trong lòng tôi cảm thán người có tiền thích thật còn mình thì nghèo rớt mồng tơi.

“Việc tôi quan tâm tới còn rất nhiều.” Lâm Quốc Đồng chăm chú nhìn về phía trước nói.

Người này, nói chuyện luôn là có ẩn ý như vậy, cùng với kiểu nói chuyện chỉ nói một nửa có gì khác nhau đâu.

“Chủ tịch Lâm, Kỳ Kỳ có khỏe không?”

“Kỳ Kỳ đến nhà bà ngoại rồi, năm sau mới về.”

Thì ra là vợ mang theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, nghe Lâm Quốc Đồng nói tôi mới nhớ ra là sắp tới năm mới.

Đến Thái Tử Hiên, phục vụ dẫn chúng tôi vào phòng riêng, hỏi chúng tôi muốn ăn thức ăn Tây hay đồ ăn Trung Quốc, tôi nói muốn ăn thức ăn Trung Quốc. Nhớ tới lần đầu tiên ăn thức ăn Tây, Bí Đỏ cố ý dẫn tôi đến một nhà hàng Tây năm sao, người ta thường trải khăn trên đùi để tránh thức ăn rơi xuống làm dơ đồ thể mà khi thức ăn rơi xuống tôi lại cúi người lượm lên. Người phụ nữ bàn kế bên che miệng cười, tôi mới hỏi Bí Đỏ là tại sao, cô ấy nói hành động của tôi “không phải của phụ nữ hiện đại” đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy xấu hổ. Cho nên ở những tình huống bình thường tôi thường chọn đồ ăn Trung Quốc, vừa no bụng vừa tránh khỏi hành động “không phải của phụ nữ hiện đại”.

Ăn cơm được một nửa thì một người phụ nữ xinh đẹp xông vào, theo sau đó là thư ký Lục. Lâm Quốc Đồng vốn đang nói chuyện với tôi, khi nhìn thấy người phụ nữ trước mắt thì lập tức khôi phục lại gương mặt lạnh như băng khi làm việc.

Người phụ nữ kia nhìn chăm chăm Lâm Quốc Đồng trước rồi quay sang trừng mắt oán hận tôi nói: “Quốc Đồng, anh theo em về nhà đi.”

Lâm Quốc Đồng vẫn không nhúc nhích, liếc mắt nhìn thư ký Lục, thư ký Lục đứng một bên khó xử nói: “Trần tiểu thư, cô đi về trước đi, Trần tiểu thư...” Chắc hẳn dọc đường đi thư ký Lục đã nói câu này vô số lần.

Nhìn Trần tiểu thư hình như muốn dây dưa còn Lâm Quốc Đồng thì không muốn để ý đến. Tôi nghĩ trước kia anh đã từng giúp tôi thì tôi cũng nên giúp anh một tay. Không phải anh cũng nói gương mặt của tôi rất giống vợ anh sao, vậy thì tôi cứ thử đóng vai Lâm phu nhân một lần, hi vọng đối phương không nhận ra.

Tôi hắng giọng một cái, nói: “Cô chính là Trần tiểu thư phải không? Tôi cũng đã sớm nghe về cô nên cũng muốn biết hình dáng của cô như thế nào. Bây giờ cô lại chạy đến trước mặt tôi là có ý đồ gì? Tôi cho cô biết, tôi và Quốc Đồng chắc chắn sẽ không ly hôn.”

Ánh mắt của Lâm Quốc Đống, thư ký Lục còn có Trần tiểu thư đều đồng loạt rơi vào trên người tôi. Trần tiểu thư giận đến phát run, chợt nhào tới đẩy hết bát đĩa trên bàn xuống đất. Phục vụ của Thái Tử Hiền nghe có tiếng động liền chạy tới nhưng bị thư ký Lục chặn ở ngoài cửa.

Trần tiểu thư khóc lớn chỉ vào Lâm Quốc Đống nói: “Quốc Đống, tại sao anh có thể đối xử với em như vậy? Em theo đuổi anh rất nhiều năm còn nguyện ý làm mọi chuyện vì anh, tại sao anh lại thờ ơ với em, cô ta có cái gì tốt? Thế mà anh lại kết hôn với cô ta. Em không cho anh cưới cô ta, anh hãy ly hôn ngay, em muốn lấy anh...” “Trần tiểu thư nói xong liền cầm ly rượu đập về phía tôi nhưng bị Lâm Quốc Đống cản lại. Anh ném ly rượu xuống đất, một phát bắt được cánh tay của cô ta: “Trần Bảo Nhi, cô quậy đủ chưa?” Giọng nói có uy lực của anh làm hành động của Trần tiểu thư dừng lại chốc lát nhưng ngay sau đó cô ta khóc rống lên.

Trần Bảo Nhi, cái tên này nghe quen quen, tôi suy nghĩ một lúc rồi cuộc cũng biết Trần Bảo Nhi là ai, không phải là con gái bảo bối của trùm bất động sản sao? Cô ấy chính là người tình trong mộng của nhiều chàng trai trong công ty, xinh đẹp hấp dẫn, có BMW, quan trọng nhất là có một người ba có tiền. Lãnh Thanh Hoa thường nói muốn cưới cô ấy để nửa đời sau có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Lâm Quốc Đống xoay người, nhìn vào mắt tôi nói Trần Bảo Nhi: “Đúng, tôi yêu cô ấy, tôi chỉ yêu một mình cô ấy, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tôi đã biết tôi nhất định sẽ cưới cô ấy. Trong mắt tôi, ai cũng không thể so sánh với cô ấy, cô ấy chính là người phụ nữ đẹp nhất trong lòng tôi. Trần Bảo Nhi, cô có thể rời khỏi đây chưa? Sau này, đừng đến quấy rầy cuộc sống của hai vợ chồng.” Từng câu từng chữ của Lâm Quốc Đống có uy mà lại dễ nghe, ánh mắt của anh dường như có thể xuyên thấu lòng tôi. Mặt hồ tĩnh lặng trong lòng tôi bất ngờ xuất hiện một ngọn sóng, tôi biết rõ những lời này là anh nói cho Trần Bảo Nhi nghe, chúng tôi cũng chỉ là đang đóng kịch, nếu như những lời anh nói là thật thì cũng là nói với vợ anh, không hề có bất kỳ quan hệ nào với tôi. Nhưng mà lòng tôi lại rạo rực, dâng lên một chút ngọt ngào.

“Tạm biệt, anh giữ gìn sức khỏe...” Gương mặt của Trần Bảo Nhi tái xanh, đôi môi run run, thư ký Lục nhanh nhẹn chạy tới đỡ cô ấy ra ngoài.

“Thật xấu hổ, bữa ăn lại biến thành thế này chúng ta đổi phòng khác, gọi thức ăn mới lên.”

“À, không, không cần, tôi đã no rồi. Tôi còn có việc xin phép về trước.” Nếu tiếp tục ở bên cạnh anh, tôi sẽ nghĩ bậy bạ.

“Vậy tôi đưa cô đi.”

“Không cần, tôi tự gọi xe về.”

“Nơi này rất vắng vẻ, người tới đây ăn cơm đều là lái xe tới cho nên không có chiếc taxi nào ở đây.” Lâm Quốc Đống không nói láo, nơi này quả thật rất vắng vẻ, nó nằm ở giữa sườn núi.

“Tôi đưa cô về.” Giọng nói của Lâm Quốc Đống tại sao lại dịu dàng như thế làm tôi có chút mềm lòng.

Trời đã tối đen, đèn đường xuyên thấu qua bóng cây xanh tạo nên một vệt trắng trên mặt đường. Mùa đông đến làm mọi vật dường như trở nên hiu quạnh hơn, trên đường rất ít xe qua lại, Lâm Quốc Đống cũng không mở nhạc, tôi có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng của đàn ông toát ra từ người anh.

“Trần tiểu thư rất yêu anh.” Tôi hài hước nói, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Có rất nhiều phụ nữ yêu tôi.”

Lại là một kẻ tự luyện.

“Vừa rồi tôi biểu diễn không tệ chứ?”

“Ừ, không tệ.”

“Anh cũng làm rất tốt.” Nhớ tới những lời anh đã nói, lòng tôi vẫn còn sợ hãi.

“Tôi không có đóng kịch, những lời tôi nói đều là thật.”

“Vợ của anh thật hạnh phúc.” Lúc nói lời này lòng tôi chợt đau nhói, tôi tự xem thường bản thân mình thật không có tiền đồ.

“Về sau, cô sẽ biết.”

Về sau, tôi sẽ biết cái gì?

Về đến nhà, phòng khách không bật đèn, cửa phòng của A San cũng đóng im lìm, khi ở nhà trừ khi ngủ chúng tôi mới đóng cửa nếu không thì mở toang ra. Con bé này, mới giờ này đã đi ngủ, tôi rón rén tới gần, lúc này trong phòng A San truyền ra tiếng rên rỉ cùng với tiết tấu lay động của chiếc giường. Mặt tôi nhất thời nóng lên, tôi theo bản năng sờ mặt mình, thật là nóng. Rình phòng A San thế này thật chột dạ, tôi nhanh chóng chạy vào phòng mình, đóng cửa lại, cũng không dám đi toilet, sợ tạo ra tiếng động thì A San sẽ biết là tôi đã về hay là tôi lại ra ngoài, tối hãy về.

Nghĩ vậy, tôi rón rén đi ra ngoài.

Khi xuống dưới lầu tôi thấy Lâm Quốc Đống vẫn còn chưa đi. Anh đứng tựa vào cửa xe, ngược đầu nhìn tôi.

“Sao anh còn chưa đi?” Tôi đi tới hỏi anh.

“Tôi thấy phòng cô chưa mở đèn nên nghĩ là cô chưa vào nhà.”

“Làm sao anh biết tôi vẫn chưa vào nhà?”

“Đương nhiên là tôi biết.”

Tôi giương mắt nhìn, thì ra là cả tầng lầu chỉ có cửa sổ phòng của tôi và A San là không bật đèn, đương nhiên là anh sẽ biết.

“Anh rất thông minh.” Tôi thành thật nói.

“Nhưng tôi lại không biết tại sao cô lại làm như vậy?”

“Tôi làm sao?”

“Đi lên rồi lại xuống, cô muốn đi đâu thì tôi cũng có thể chở cô đi.” Trời ạ, thì ra anh cho rằng tôi đi lên rồi lại xuống là vì không muốn cho anh biết tôi đi đâu. Nhưng là, tôi làm sao có thể nói cho anh biết, vì chuyện gì mà tôi lại xuống đây.

“Này, tôi...” Tôi nhất thời cứng họng.

“Nói đi, cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi một đoạn.”

“Ừ, là như vậy, cô gái ở cùng tôi vẫn chưa về. Tôi cảm thấy ở một mình rất buồn nên xuống đây chơi.”

Tôi vừa nói dứt lời thì nhờ vào ánh đèn đường tôi có thể thấy được sắc mặt anh không tốt chút nào. Tôi len lén nhìn theo ánh mắt anh, trời ạ, phòng của A San sáng đèn. Con bé A San này, tại sao lại có thể tàn nhẫn vạch trần lời nói dối của tôi chứ.

Lâm Quốc Đống cười như không cười nhìn tôi nói: “Lần sau nói láo cũng nên tìm lý do hay hơn.”

Giọng nói và ánh mắt của anh làm tôi cảm thấy bức bối, tại sao tôi phải giải thích với anh nguyên nhân tôi xuống đây chứ? Anh là một người đàn ông đã kết hôn vậy thì tại sao lại quản tôi làm gì chứ? Vừa nghĩ tới anh là một người đàn ông đã kết hôn thì tôi tức giận, đã có vợ mà còn tới đây quyến rũ tôi, nhưng tại sao anh lại quyến rũ tôi chứ?

Lâm Quốc Đống hình như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh đang định nói cái gì đó thì điện thoại di động của anh reng chuông. Anh nhận điện thoại, một lúc sau khẽ nhăn mày lại: “Lão Lục, tôi và cô ta chia tay đã hai năm rồi, chuyện này tôi sẽ không ra mặt. Chú cứ làm là được.”

Anh nói xong cúp điện thoại, mấy giây sau điện thoại lại reng chuông, anh nhìn màn hình điện thoại rồi nhún mày.

“Lão Trần.” “Chú cứ nghĩ xem có cách gì không, tôi thật sự sẽ không nhúng tay vào.” “Này, này” “Tự chú nghĩ cách đi, tôi thật sự không thể đi được.” Lâm Quốc Đống nói xong lại cúp điện thoại.

Anh yên lặng nhìn tôi, đột nhiên nói: “Đi, cô đi theo tôi.”

10. Chương 10

Dọc đường đi Lâm Quốc Đống luôn trầm mặc, ánh mắt lạnh khốc, môi mím chặt nghiêm nghị làm người khác có cảm giác không thể đụng tới. Từ người anh toát ra một loại khí thế làm tôi nghẹt thở. Tôi chỉ dám liếc mắt nhìn trộm, hàng chân mày của anh nhíu lại. Tôi nghĩ thầm, không phải bất kỳ một người đàn ông đẹp trai nào cũng có một thân hình cường tráng, khí thế như anh. Cũng khó trách có rất nhiều phụ nữ yêu anh điên cuồng.

Cuộc điện thoại mà anh vừa nghe, là của lão Trần? Là ba của Trần Bảo Nhi sao? Anh đã chia tay với cô ấy hai năm? Là có ý gì? Kỳ Kỳ hình như đã được bốn tuổi, anh vừa có tiền lại đẹp trai thì trăng hoa bên ngoài cũng là chuyện bình thường. Rốt cuộc là vì chuyện gì mà anh lại im lặng như vậy còn nhất định phải mang tôi theo.

Lâm Quốc Đống lái xe vào một ngôi nhà, nói chính xác hơn là một biệt thự sang trọng, ở ngoài cửa sớm đã có người đứng chờ dẫn đường.

Tôi theo sau Lâm Quốc Đống đi vào đại sảnh, lên lầu hai và nghe có tiếng một người lớn tuổi đang khóc lóc kể lể: “Bảo Nhi, con tuyệt đối đừng làm vậy, con có chuyện gì thì bà nội sống sao đây? Bảo Nhi, nghe lời, Quốc Đống sẽ lập tức tới ngay, Bảo Nhi, con đừng có làm vậy...”

“Mấy người đừng tới đây, tới nữa là tôi...” Đây là giọng nói của Trần Bảo Nhi.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi...” Mọi người đồng thời kêu lên.

Tôi và Lâm Quốc Đống chạy vào sân sau, mọi người tự giác nhường đường cho anh, một cụ bà lớn tuổi tóc bạc phơ chạy ra nói: “Quốc Đống tới rồi, Bảo Nhi, Quốc Đống tới rồi.” Người đỡ cụ bà là một người đàn ông đã ngoài tứ tuần, mặc dù tóc mai hai bên đã có chút trắng nhưng xem ra khí thế vẫn còn rất hiên ngang, tác phong nhanh nhẹn, chắc chắn người này là lão Trần. Ở phía trước mấy bước là Trần Bảo Nhi đang mặc quần áo ở nhà, vẻ mặt si ngốc, cầm một con dao sáng loáng trong tay kề sát cổ, gió lớn đã thổi tung mái tóc dài của cô ta.

Cuối cùng tôi cũng hiểu là chuyện gì đang xảy ra, thì ra là Trần Bảo Nhi tính tự sát vì Lâm Quốc Đống, cho nên anh mới kéo tôi tới đây. Tại vì tôi và anh cùng diễn kịch ở Thái Tử Hiền sao? Vậy tôi đã đắc tội với người có máu mặt rồi. Nếu lúc này vợ của anh ở đây, cô ấy sẽ làm thế nào?

“Các người cũng không được tới đây, không cho phép tới.” Trần Bảo Nhi la to. Lâm Quốc Đống làm như không nghe thấy, trực tiếp đi về phía cô ta, lúc này mọi người thét lên một tiếng, Trần Bảo Nhi đã cứa một đường trên cổ kéo ra một vệt máu đỏ tươi từ chiếc cổ trắng ngần chảy xuống áo.

Trần Bảo Nhi ngẩng đầu lên, quật cường nhìn Lâm Quốc Đống, hình như cô ta không cảm thấy đau. Lâm Quốc Đống bắt đầu cảm thấy sợ, không dám đi tới, đứng chôn chân tại chỗ. Cụ bà la lên một tiếng rồi bất tỉnh, mọi người bắn loạn ba chân bốn cẳng đỡ xuống dưới.

“Bảo Nhi, đưa con dao cho tôi.” Lâm Quốc Đống vươn tay nặng nề nói.

“Không, trừ phi anh đồng ý ly hôn với người phụ nữ này! Vĩnh viễn không được phép gặp lại cô ta!”

“Bảo Nhi, tại sao cô lại không nói đạo lý thế?”

“Em chính là không nói đạo lý, em muốn sống chung với anh, anh là của em, mãi mãi là của em”

“Bảo Nhi, đưa con dao cho tôi.” Lâm Quốc Đống sử dụng giọng nói quỵến rũ không ai có thể kháng cự nói với Trần Bảo Nhi sau đó từ từ đi qua.

“Bảo Nhi, không được.” Lão Trần hét lên một tiếng, trên cổ cô ta lại xuất hiện thêm một vết dao: “Quốc Đống, van cầu cậu, đừng qua đây, tôi van cầu cậu, đừng qua đây. Lâm phu nhân, Quốc Đống, các người hãy cứu Bảo Nhi với.” Lão Trần quỳ xuống trước mặt tôi, tôi sợ hãi vội vàng đỡ ông ta lên nhưng ông ta vẫn vùi đầu xuống đất, làm thế nào cũng không chịu đứng dậy. Trần Nhất Huy, một cái tên vang dội thế mà lại vì con gái mà quỳ trước mặt tôi, một người cha đáng kính biết bao làm lòng tôi đau đớn. Tôi không

quan tâm nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn, tôi đứng dậy nói: “Bảo Nhi, tôi đồng ý với cô, tôi sẽ ly hôn với Quốc Đống, về sau cũng sẽ không gặp lại anh ấy nữa. Cô bỏ con dao xuống đi.”

“Có thật không?” Trần Bảo Nhi nhìn tôi với vẻ mặt không thể tin được.

Tôi nghiêm túc gật gật đầu nói: “Thật. Chỉ cần cô bỏ con dao xuống, tôi sẽ đi ngay, từ bây giờ không gặp Quốc Đống nữa.”

“Lạc Băng, cô điên rồi.” Lâm Quốc Đống quát khê.

Tôi điên rồi, tôi thế nhưng lại làm chủ cho vợ anh và anh ly hôn, còn không bao giờ gặp lại anh nữa. Nhưng tình hình trước mắt, tôi không thể nghĩ nhiều như vậy, chuyện sau này, là của Lâm Quốc Đống, tôi chỉ muốn cứu Bảo Nhi, để người cha già đang quỳ dưới đất có thể đứng dậy.

“Bảo Nhi, xin cô hãy tin tôi.” Tôi nhìn vào mắt của Trần Bảo Nhi nghiêm túc nói. Trong đôi mắt đó lập tức sáng rõ, cô ta ngẩng cổ lên, máu tươi cũng theo đó chảy xuống áo, trước ngực là một mảng đỏ thẫm. Cô ta liếc tôi một cái, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Lâm Quốc Đống, quật cường nói: “Vậy hai người thề đi, sau này sẽ không gặp lại nhau.”

“Thề cái gì?” Tôi và Lâm Quốc Đống nhìn nhau.

“Hai người nói theo tôi.” Bảo Nhi do dự một chút sau đó giương mắt hỏi tôi: “Cô tên gì?”

Tôi nhìn Lâm Quốc Đống, hi vọng anh nói tên vợ của anh, không ngờ anh không thấy ánh mắt cầu cứu của tôi, nói thẳng: “Cô ta tên là Lạc Băng.”

“Được, hai người nói theo tôi.” Bảo Nhi nói xong không quên nắm chặt con dao kia làm lòng tôi cũng căng thẳng theo, lúc này cô ta mới chậm rãi nói: “Tôi Lâm Quốc Đống, tôi Lạc Băng, chúng tôi sẽ lập tức ly hôn về sau sẽ không gặp nhau nữa, nếu như nuốt lời, sẽ cô đơn suốt đời, vĩnh viễn không tìm được hạnh phúc.”

Tôi và Lâm Quốc Đống vừa nói xong thì lòng tôi lại đau đớn, có lẽ sẽ như lời cô ta nói, tôi sẽ cô đơn suốt đời, vĩnh viễn không tìm được hạnh phúc.

Tiếng nói của chúng tôi vừa dứt thì Trần Bảo Nhi ném con dao trong tay xuống, nhào vào ngực Lâm Quốc Đống khóc lớn.

Tôi đỡ lão Trần dậy nói: “Bác mau đứng dậy đi.”

Lão Trần cảm kích nhìn tôi, nhất thời không biết nên nói cái gì mới đúng. Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Quốc Đống và Trần Bảo Nhi trong ngực anh, sau đó xoay người xuống lầu.

Tôi đi tới cửa Trần gia thì lão Trần đã chạy tới, nói: “Lâm phu nhân, hôm nay thật cảm ơn cô, khó có thể gặp được người có lòng dạ nhân từ như cô, cô yên tâm, tôi sẽ không để Bảo Nhi chia rẽ cô và Quốc Đống. Tôi biết rõ cô là vì bất đắc dĩ nên mới phải thề độc. Bảo Nhi từ nhỏ đã không có mẹ lại bị tôi chiều quá nên hư, mong cô đừng chê cười, tôi sẽ khuyên bảo nó, cô yên tâm.”

Tôi cười cười, như vậy cũng tốt, ít nhất tôi cũng không cần vì chuyện Lâm Quốc Đống và vợ ly hôn mà rầu rĩ.

Tôi về nhà thì đã nửa đêm, A San vẫn chưa ngủ, thấy tôi trở về, cô ấy nói: “A Băng, sao trễ vậy chị mới về? Gần đây có phải hẹn hò với ai không?”

“Em nghĩ rằng ai cũng như em, suốt ngày ngọt như mật với người yêu sao? Lúc nào thì mời chị uống rượu mừng đây?” Tôi mệt chết đi được, vừa nói vừa đặt móng ngồi xuống ghế sa lon.

Vừa nghe đến chuyện kết hôn thì A San làm như uống nước tăng lực hăng hái ngồi xuống bên cạnh tôi: “A Quang nói rồi, hết năm nay liền chuẩn bị đám cưới, bọn em sẽ đến bờ biển chụp ảnh cưới trước, sau đó sẽ đi Quê Lâm chụp một bộ, còn phải mời người dẫn chương trình, chị biết không? Người dẫn chương trình trong hôn lễ rất là quan trọng, không có người đó, tương đương đã hỏng mất một nửa lễ cưới. Cho nên, bọn em phải đi Nghiêm Châu tìm người dẫn chương trình, ngày đính hôn chắc là mừng một tháng năm, đến lúc đó còn phải...”

Nghe được đến đó thì tôi đã ngủ trên ghế sa lon mất rồi, cuộc gọi của Bí Đỏ đã đánh thức tôi.

“A lô, Bí Đỏ, trễ thế này rồi có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì, chỉ là nói chuyện phiếm thôi.”

“Nói chuyện phiếm sao không tìm Thường Huy đi.” Tôi tức giận nói.

“Chuyện của phụ nữ, nói với anh ta làm gì.”

Vì vậy chúng tôi tán gẫu mấy câu, tôi đem chuyện của Lâm Quốc Đống nói với Bí Đỏ.

“Tớ còn tưởng cậu sẽ rúc vào cái mai ốc nhưng không ngờ lại nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, chưa gì đã phóng trúng mục tiêu.” Bí Đỏ nói.

Tôi đang muốn nói thì Bí Đỏ đột nhiên lại nói thêm một câu: “Lạc Băng, không phải là cậu yêu Lâm Quốc Đống đó chứ?”

“Không thể nào.”

“Tớ lại thấy là có thể, tớ ủng hộ cậu cả hai tay, nếu có người đàn ông si tình với tớ như thế thì tớ đã sớm già cho hán hai trăm năm trước rồi.”

“Đúng, đúng, vậy cậu nên sớm già cho Thường Huy từ ba trăm năm trước.”

“Tớ đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, có phải là cậu yêu Lâm Quốc Đống rồi không? Cậu muốn làm tiểu tam à? Không phải là cậu ghét nhất là tiểu tam sao? Không đúng, tiểu tam cậu làm sao có khả năng làm được, Trần Bảo Nhi kia mới là tiểu tam, nói không chừng còn Ngũ Nhi Lục Nhi đang chờ xếp hàng làm tiểu tam, cho nên Cà vẫn là tốt nhất, cậu gả cho cậu ấy, sẽ làm vợ lớn.”

Bí Đỏ nói tới nói lui một vòng thế nào lại nói tới Cà, tôi hỏi cô ấy: “Cà cho cậu cái gì sao?”

“Tớ nhổ vào, Lạc Băng, cậu cũng quá coi thường tớ rồi, tớ là hạng người có thể vì quà tặng mà bán đứng chị em sao? Chị đây không phải là vì cậu mà suy nghĩ sao?”

“Được rồi, không nói nhảm với cậu nữa, khi nào thì cậu về quê ăn Tết?” Tôi còn muốn nói là đi nhờ xe cô ấy.

“Năm nay có lẽ là tớ sẽ về trễ, ai kêu tớ đã thăng chức chứ.” Bí Đỏ một nửa là bất đắc dĩ, một nửa là hài lòng.

“Được rồi, không nói nữa, tớ đi tắm rồi ngủ đây.”

“Đừng mà, nói chuyện tiếp đi.” Bí Đỏ năn nỉ tôi.

“Bí Đỏ chết tiệt, hôm nay cậu bị sao vậy? Cãi nhau với Thường Huy hả?”

“Xí, miệng quạ đen, bọn tớ làm gì cãi nhau. Tớ chỉ là không ngủ được còn Thường Huy thì đi Bắc Kinh công tác...”

Thì ra là Thường Huy không có ở đây, Bí Đỏ bị bệnh tương tư rồi, bao lâu rồi mới thấy Bí Đỏ quan tâm đến đàn ông như vậy? Lần này sợ là Bí Đỏ đã thật sự tìm được chân mệnh thiên tử.

Bí Đỏ còn đang nói chuyện thì tôi đã ngủ thiếp đi trên sa lon, lúc mở mắt ra, má ơi, trời sáng rồi, sao mắt và mũi tôi khó chịu thế này? Mắt đau quá, mũi cũng không thở được, tôi sờ trán, thật là nóng, sốt rồi! Xong rồi, tôi bị cảm. Tôi nhìn trời, thế nào cũng đi trễ cho xem, tôi không quản nhiều thế, vọt vào toilet chiến đấu một hồi rồi chạy tới công ty, cũng may, tôi không phải là người đến trễ nhất. Lãnh Thanh Hoa còn đang đậu xe, tôi bấm thang máy thì anh cũng chạy tới.

“Trời, em (anh) cũng bị cảm sao?” Tôi và Lãnh Thanh Hoa nói cùng một lời.

“Có phải là em (anh) lây cho anh (em) không?” Lãnh Thanh Hoa và tôi lại kêu lên.

“Em mới không có lây bệnh cho anh, em mới bị cảm vào tối qua.” Tôi lập tức vạch rõ ranh giới với anh.

“Hay là em với anh đi khám bác sĩ đi?”

“Đi thì đi.”

Bận rộn một hồi, đầu óc choáng váng, tôi cũng không muốn làm gì hết, Lãnh Thanh Hoa nói với tôi đã đến bệnh viện. Anh đem xe đậu bên cục thuế kế bệnh viện Thanh Hoa.

“Này, có thể không đến Thanh Hoa được không?” Tôi không muốn đụng phải Lưu Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh.

“Sợ cái gì? Chúng ta không phải đến khoa chỉnh hình, hơn nữa, đến khoa chỉnh hình thì thế nào, em bây giờ là bệnh nhân, Lưu Thiếu Ngôn là bác sĩ, em sợ thấy hắn chính là em vẫn chưa quên được hắn ta, người ta cũng đã kết hôn rồi, em còn như vậy.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên không để ý đến Lãnh Thanh Hoa, anh lúc nào cũng không quên chạm vào vết thương lòng của tôi, anh chồm tới nói: “Thật ra thì chỗ này là gần nhất, đi chỗ khác thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, em không lái xe nên không biết, bây giờ xăng dầu rất mắc còn phải xếp hàng mới đổ được, anh phải xếp hàng đến một tiếng mới...”

“Được rồi, được rồi, đi thôi.” Tôi tức giận cắt đứt lời anh. Nếu tôi còn không đồng ý vào Khang Hoa thì chưa hết sốt tôi đã bị nước miếng của anh dìm chết đuối.

Lấy số, khám bệnh, trả tiền, lấy thuốc, cũng may, không đụng phải Lưu Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh trên đường đi. Tôi âm thầm cảm thấy may mắn, đang muốn xuống lầu thì Lãnh Thanh Hoa nhỏ giọng nói: “Không phải oan gia không đụng đầu, Lưu Thiếu Ngôn ở bên kia, chúng ta tránh mau.”

Đã không còn kịp rồi, Lưu Thiếu Ngôn ở bên kia hành lang nhìn thấy chúng tôi liền đi tới.

“Lạc Băng?” Lưu Thiếu Ngôn khẽ nhíu mày “Em bị bệnh?”

“Chỉ là bị cảm một chút. Đã lấy thuốc rồi. Anh Lãnh, chúng ta đi thôi.” Bước đi của tôi có chút loạn choạng.

“Đi cũng không vững, em chỉ bị cảm sao? Lạc Băng, em không sao chứ?” Lưu Thiếu Ngôn tới đỡ tôi, chính là cái đỡ này, suýt nữa đã phá hủy thanh danh cả đời tôi.

Có lẽ là do đầu quá nóng, có lẽ lúc ấy Triệu Ninh Ninh đang cười tủm tỉm đi tới nhưng trong mắt tôi cô ấy đang giơ nanh múa vuốt. Tôi lập tức nhớ tới ánh mắt này của cô ta khi tôi nằm dưới chân cầu thang ngày hôm đó. Tôi theo bản năng ôm lấy đầu, ở trong ngực Thiếu Ngôn nói: “Đừng, đừng đẩy tôi, đừng đẩy tôi, con ơi...”

Vốn là tôi vẫn không khẳng định được là Triệu Ninh Ninh có đẩy tôi hay không? Tôi vẫn cho là mình không cần thận nên té ngã. Tôi chưa bao giờ dám tin, đều là phụ nữ mà cô ta dám đẩy một phụ nữ có thai xuống cầu thang. Tôi cho là Thiếu Hoa chỉ là tức giận nên mới nói Triệu Ninh Ninh đẩy tôi, tôi cũng không bao giờ tin là Lưu Thiếu Ngôn sẽ trở mặt nhìn tôi bị cô ta đẩy xuống, dù sao trong bụng tôi cũng là đứa con của anh. Trước kia, đánh chết tôi cũng không tin. Lưu Thiếu Ngôn biết rõ cô ta đẩy tôi thế mà lại đi cầu xin tôi bỏ qua cho cô ta, lúc đó thế mà tôi lại tin tưởng hắn một cách ngu ngốc.

Giờ khắc này, tôi lại nhớ rất rõ ràng, chính Triệu Ninh Ninh đẩy tôi một cái, tôi mới không đứng vững mà ngã xuống.

Có lẽ Lưu Thiếu Ngôn thấy tôi đang hoảng loạn nên không đành lòng đẩy tôi ra. Tiếng giày cao gót của cô ta nện xuống sàn nhà dừng lại trước mặt tôi, cô ta tức giận la lớn: “Thiếu Ngôn, buông cô ta ra, hai người đang làm cái gì vậy?”

Lãnh Thanh Hoa đang đứng ngây người ở một bên, vội vàng kéo tôi qua, nói: “Lạc Băng, không sợ, chúng ta về nhà.”

“Anh Lãnh, vậy làm phiền anh đưa Lạc Băng về.” Giọng nói của Lưu Thiếu Ngôn như bất lực không thể làm gì hơn.

“Yên tâm đi, tôi biết rồi.” Lãnh Thanh Hoa nói xong liền đỡ tôi xuống lầu, nói là đỡ nhưng thật ra là cưỡng ép thì đúng hơn. Thiếu Ngôn mở miệng muốn gì đó rồi lại thôi, nhíu mày nhìn tôi bị Lãnh Thanh Hoa kéo xuống lầu.

Phía sau lưng truyền đến giọng nói của Triệu Ninh Ninh: “Thiếu Ngôn, anh còn gặp cô ta làm gì.”

“Anh không có gặp cô ấy, chỉ là trùng hợp đụng phải”

“Đụng phải? Cô ta bị bệnh sao không đi bệnh viện khác mà lại cố tình đến Khang Hoa. Rõ ràng là muốn giả bộ đáng thương trước mặt anh, làm sao anh...”

“Ninh Ninh, em đừng có cố tình gây sự!”

“Em cố tình gây sự? Em làm sao lại là cố tình gây sự?”

Có lẽ là bọn họ cãi nhau đã kích thích tôi tỉnh táo lại. Hình ảnh Triệu Ninh Ninh đẩy tôi từ trên thang máy được lặp lại vô số lần. Con người ác độc kia, giờ phút này đang đứng trước mặt tôi. Tất cả những uất ức và bi thương của tôi đã bộc phát vào giờ phút này. Tôi dùng sức thoát khỏi tay Lãnh Thanh Hoa, chạy lên lầu một cách điên cuồng.

Tôi tròn tròn mắt đứng trước mặt Triệu Ninh Ninh, ngực phập phồng một cách mãnh liệt, một cơn tức giận không thể nuốt trôi tràn ra.

11. Chương 11

Triệu Ninh Ninh thấy tôi trở lại, đôi mắt đẹp của cô ta liếc tôi, đôi tay để trong túi áo khoác màu trắng. Hai ngón đôi trước ngực đứng sừng sững bất khuất. Thấy tôi tức giận cô ta hất hàm lên, đẩy cánh tay tôi một cái rồi chỉ vào tôi khinh miệt nói: “Lạc Băng, cô còn có mặt mũi trở lại sao? Muốn quyến rũ chồng tôi phải không? Muốn giả bộ đáng thương trước mặt anh ta phải không? Hừ, cô chỉ là một người vợ bị bỏ, Thiếu Ngôn đã sớm quên cô rồi, cô nhìn lại bộ dạng của mình đi, có tư cách gì đi quyến rũ Thiếu Ngôn? Tôi cho cô biết, cô tốt nhất. . . .”

Ngực tôi thật khó chịu, tôi không nhịn được tiến lên một bước, giương một tay lên, “Bốp” một tiếng, trên mặt Triệu Ninh Ninh là năm dấu tay của tôi. Tôi lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ra tay đánh người, tôi dùng hết sức lực nên mấy dấu tay trên mặt cô ta lập tức hồng lên. Triệu Ninh Ninh đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó quát to một tiếng bắt lấy tay tôi.

Lãnh Thanh Hoa bước một bước dài tiến lên ngăn cản cô ta, tay của cô ta nắm phải cánh tay anh. Anh kéo tôi qua một bên, quát khê: “Lạc Băng, em bình tĩnh một chút.”

Lưu Thiếu Ngôn kéo Triệu Ninh Ninh qua, quay đầu lại nói với tôi: “Lạc Băng, em đừng như vậy.”

Tôi làm sao có thể tỉnh táo được, tôi sớm đã bị cơn giận nuốt chửng. Tôi hận không thể xông tới đó cho cô ta thêm mấy cái tát, xé xác cô ta ra thành từng mảnh, rồi ném từ trên cửa sổ xuống. Nhưng tôi lại không thể thoát khỏi Lãnh Thanh Hoa, anh ấy cao hơn 1m8 cộng với việc nửa năm nay tôi đã gầy đi mấy kg nên không thể đo nỗi. Chân tôi còn không chạm đất đã bị Lãnh Thanh Hoa kéo xuống lầu, tôi không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng quát: “Triệu Ninh Ninh, cô có tin không? Tôi sẽ ra tòa kiện Lưu Thiếu Ngôn phản bội hôn nhân, dùng thủ đoạn để lừa tôi ly hôn. Tôi sẽ thỉnh tòa án xử nặng, tôi muốn phân chia tài sản lại lần nữa. Tôi còn muốn kiện cô tội giết người.”

Cầu thang trong bệnh viện vang lên tiếng nói tức giận của tôi.

...

Khi về đến nhà thì tôi đã kiệt sức, tôi lấy ảnh cưới năm đó ra. Tôi và Lưu Thiếu Ngôn cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, hần mặc Âu phục màu đen, tôi mặc áo cưới màu trắng, bọt sóng biển xanh biếc của đại dương trải dài xung quanh. Biển rộng còn có thần tình yêu Cupid nói lên tiếng lòng của hần, hai chúng tôi rúc vào nhau, vô cùng hạnh phúc. Giờ phút này khi nhìn lại nó tôi cảm thấy vô cùng chói mắt.

Hoa bắt tử, tháng bắt diệt, đêm rất dài, lòng rất đau. Nhớ lại những năm tháng trước kia hần nói yêu tôi hết như đứa trẻ, ngây thơ đáng yêu, đôi mắt trong trẻo tinh khiết làm tôi cảm động, hần nói sẽ mua cho tôi một căn nhà thật to, một chiếc xe thật xịn... Tôi biết, ngay giây phút mà hần kêu tôi thành toàn cho hần là hần đã không còn yêu tôi, đã không còn là Lưu Thiếu Ngôn mà tôi từng yêu.

Tôi chậm rãi xé những tấm hình ra thành từng mảnh, rồi đem Lưu Thiếu Ngôn và những ký ức kinh tởm đó ném vào thùng rác. Tôi nên sớm quăng hẳn vào đó vậy mà tôi còn xem những ký ức đó thật quý giá, đến bây giờ mới phát hiện lòng mình đã thay đổi, đã sớm chết rồi! Thì ra tình yêu có thể nhanh chóng thay đổi như thế.

Vốn tôi cho là lùi một bước trời cao biển rộng nhưng tại sao bây giờ lòng tôi lại xoắn lại, đau đớn thế này? Tôi biết rõ tôi không thể nào tha thứ cho kẻ đã phản bội tôi. Chỉ có những kẻ hèn mọn mới có thể hy sinh tất cả bao gồm cả lòng tự trọng để đổi lấy một tình yêu đã biến chất. Osho nói, tình yêu là thiên đường cũng là con đường xuống địa ngục, bạn có thể đi lên được cũng có thể ngã xuống dưới. Tôi nghĩ tôi không thể lên thiên đường nhưng cũng không muốn xuống địa ngục. Tôi nên vui vẻ sống tiếp, nếu trả thù có thể làm tôi sống tốt hơn, tôi nhất định làm.

“Triệu Ninh Ninh!” Tôi sẽ nhớ cái tên này, móng tay tôi đã cắm sâu vào lòng bàn tay.

Ban đầu tôi thành toàn cho hắn và cô ta là vì không muốn gây phiền phức cho hắn, không muốn hắn vì phải lựa chọn giữa tôi và cô ta mà khổ sở. Thành toàn cho hắn là vì hết yêu cũng là vì muốn lưu lại một mối ân tình. Nửa năm sau, tôi mới biết, hành động của mình là buồn cười cỡ nào, tôi sùng bái “Thượng Đế” còn “Thượng Đế” thì lại đào một hố sâu trong ngực tôi. Mùa đông dần dần xâm chiếm trái tim, khiến nó trở nên lạnh lẽo cô đơn trống trải.

Hôm sau tôi đi uống nước với Bí Đỏ.

“Trời ạ, tại sao bây giờ cậu mới làm vậy?” Bí Đỏ cầm ly thủy tinh trong tay đặt mạnh xuống bàn rồi lại vội vàng đưa khăn giấy cho tôi lau mặt: “Chỉ là Lạc Băng, tớ thật sự không thể tin được cậu cũng sẽ đánh người, đáng tiếc tớ lại bỏ lỡ màn ngàn năm có một này, thật là tiếc.”

“Tớ làm sao lại không thể đánh người? Chỉ là trước kia tớ không thể tin được là Triệu Ninh Ninh lại đẩy tớ. Cậu nói xem, tớ vừa ra khỏi cửa, người xa lạ thấy bụng tớ lớn như vậy còn chăm sóc, hướng chỉ cô ta chỉ là một cô gái nhỏ, thế mà nhấn tâm đẩy tớ xuống.” Tôi nói.

“Cậu lại không thể tin được là Lưu Thiếu Ngôn lại phát điên vì hành động của cô ta phải không?”

Bị Bí Đỏ nói trúng, tôi cúi đầu không nói lời nào. Thì ra là tiểu tam cũng như một mặt gương chiếu rọi lòng dạ ít kỷ vô tình của đàn ông.

Bí Đỏ thở dài nói: “Cũng không thể trách cậu, người thông minh như tớ còn không dám tin là hắn lại trở nên tồi tệ thế kia, huống chi cậu còn sống chung với hắn lâu như vậy.”

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Bí Đỏ, tớ muốn kiện Triệu Ninh Ninh.”

“Trời ơi, phải chi cậu nói sớm hơn thì cô ta đã sớm đẹp mặt. Bây giờ muốn xử cô ta e là không dễ. Cậu nghĩ đi, chuyện cũng đã qua nửa năm, bây giờ cô ta là chị dâu của Thiếu Hoa, cậu nghĩ liệu Thiếu Hoa có đứng ra làm chứng cho cậu không?”

“Bí Đỏ, lúc đầu hắn kêu tớ bỏ qua cho cô ta, lúc đó tớ quá mềm lòng nên nghe theo. Tớ chính là nghĩ tình cảm nhiều năm như vậy cần gì phải làm ồn ào làm gì. Tớ nghĩ là mình có thể quên được nhưng hôm qua gặp cô ta ở Khang Hoa, nhớ lại tội ác cô ta đã làm và bộ dạng hống hách đó, quả thật tớ không thể chịu được. Tớ vốn nghĩ ly hôn rồi thì không cần phải suy nghĩ nhiều nữa nhưng bây giờ tớ cảm thấy những uất ức mà mình chịu đựng là không đáng có cho nên phải trả lại cho họ, mắc công tức tối mà chết sớm.” Nói xong tôi cũng đặt mạnh ly nước lên bàn, nước văng tung tóe.

Bí Đỏ vừa lau mặt vừa nói: “Cậu thì nói với tớ ăn miếng trả miếng vậy mà cậu với cô ta nửa năm sau mới trả. Tớ cũng hết cách với cậu.”

Không ngờ lúc này Lưu Thiếu Ngôn gọi điện thoại tới. Tôi nhìn màn hình rồi nói với Bí Đỏ: “Là Lưu Thiếu Ngôn.”

“Nhận đi, hống hách mà nhận điện thoại của hắn.” Bí Đỏ thúc giục.

Tôi nhận điện thoại, hắn nói: “Lạc Băng, bây giờ em có rảnh không?”

“Chuyện gì?”

“Anh muốn hẹn em ra ngoài nói chuyện một chút.”

“Tôi với anh có chuyện gì để nói với nhau?” Tôi lạnh lùng nói.

“Anh muốn nói với em chuyện phân chia tài sản.”

“Nếu như anh muốn nói thì đến tiệm “Quả Mỹ”, tôi và Bí Đỏ đang ở đó.”

“Lưu Thiếu Ngôn muốn tới đây sao? Triệu Ninh Ninh đâu rồi, có tới không?” Bí Đỏ hưng phấn hỏi tôi, cô ấy lúc nào cũng ước thể giới này đại loạn.

“Triệu Ninh Ninh không đến đây.”

Chỉ chốc lát sau, Lưu Thiếu Ngôn đã đi tới, đầu tóc hăn rối bù, quần áo xốc xếch, trong đôi mắt tràn đầy tia máu, vẻ mặt hơi chán chường, hình tượng này của hăn không làm tôi đau lòng mà còn cảm thấy chán ghét.

Chờ hăn ngồi xuống, tôi mở miệng nói trước: “Anh muốn phân chia tài sản thế nào?”

“Vốn là lúc đầu chúng ta đã đồng ý về việc phân chia tài sản và cũng được luật sư làm chứng. Cho nên em muốn phân chia lại cũng không được.”

“A, vậy sao? Anh chính là tới nói cho tôi biết, tôi không có bằng chứng để phân chia lại tài sản một lần nữa sao?” Tôi vuốt vuốt ly thủy tinh trong tay, bắt buộc mình phải bình tĩnh, có người phụ nữ nào sẽ vui mừng khi ngồi phân chia tài sản với chồng cũ chứ.

Không đợi tôi nói tiếp, Lưu Thiếu Ngôn đã nói: “Nhưng mà dù sao anh cũng thực có lỗi với em. Hơn nữa căn nhà kia cũng có một nửa là tiền của em, cho nên anh đồng ý lấy nhà chia làm hai, cho em một nửa.”

Tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Anh là sợ tôi không chịu buông tha cho Triệu Ninh Ninh chứ gì?”

“Lạc Băng, em phải quay đến mức nào mới chịu buông tay. Ninh Ninh thật sự không phải cố ý, lúc ấy, em cũng biết, cô ấy rất kích động, cô ấy thật sự không cố ý đẩy em ngã.”

“Anh không phải nói là Triệu Ninh Ninh không có đẩy tôi sao? Anh không phải nói là tận mắt thấy tôi không cẩn thận té xuống sao? Anh không phải nói là Thiếu Hoa bởi vì tức giận mới có thể nói như vậy sao?” Nhớ tới lần trước hăn cầu xin tôi, tôi liền kích động.

“Lạc Băng, cậu bình tĩnh một chút. Trước hết nghe hăn nói đã.” Bí Đỏ vỗ vỗ vai nhắc nhở tôi.

“Lạc Băng, nếu bây giờ em kiện Ninh Ninh cũng rất khó tìm được chứng cứ. Anh chỉ không muốn làm lớn chuyện nên mới đem bất động sản chia làm hai, em còn không biết khôn mà nhận lấy.” Lưu Thiếu Ngôn nói làm tôi có cảm giác như hăn chịu thiệt.

“Anh cho rằng tôi không thể làm gì sao? Tôi cho anh biết, tôi với anh ly hôn còn chưa tới một năm, anh làm chuyện xấu trước rồi mới ly hôn, còn muốn tôi nói nữa không, anh là người sai, chỉ cần tôi kiện anh trước tòa, nói anh dùng thủ đoạn lừa gạt tôi ly hôn, tòa sẽ xem xét lại lần nữa. Tôi nhớ là bất động sản không nằm trong bảng thỏa thuận phải không?”

“Cô... Lạc Băng, tôi thật sự không ngờ, cô làm sao lại biến thành thế này?” Lưu Thiếu Ngôn nói, sắc mặt như heo bị chọc tiết.

Bí Đỏ vẫn không lên tiếng, ở một bên vụng trộm cười thầm, ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép trong quá khứ đã biến thành muốn bay qua ôm hôn tôi.

“Anh trở về nói với Triệu Ninh Ninh, cô ta làm sai thì phải trả giá.” Tôi nhấn mạnh từng chữ.

Lưu Thiếu Ngôn thở phào bỏ đi. Tôi và Bí Đỏ trái lại cười ra tiếng, Bí Đỏ nói: “Thật không nghĩ tới, Lạc Băng, cậu thật là làm tốt mở rộng tầm mắt.”

Sau đó Thường Huy nhận vụ kiện đề nghị phân chia một nửa tài sản của Lưu Thiếu Ngôn. Còn vụ Triệu Ninh Ninh không thể tìm được chứng cứ nên không thể làm gì được, thật là lời cho cô ta. Hai người kia cũng sợ tôi làm to chuyện gây bất lợi cho họ nên làm bộ thua thiệt đem căn nhà cho tôi. Bí Đỏ khuyên tôi

nên mua một căn nhà mới, mười mấy năm sau còn có giá. Căn nhà tôi không muốn ở thì cũng phải tốn tiền trả hàng tháng. Tôi nghe theo lời đề nghị của Bí Đỏ, nghĩ thầm bữa nào nên đi xem mấy căn nhà mới được.

Từ quán nước giải khát đi ra, Bí Đỏ la hét muốn đi ăn đồ nướng, chúng tôi rủ thêm Cà cùng đi. Ăn đồ nướng phải nhiều người mới vui, tôi rủ thêm Bạch Thu Nguyệt và A San.

“Ha ha, nhiều người đẹp như vậy, thật là vui đó.” Cà vừa lái xe vừa hoan hô.

“Cậu xinh đẹp như vậy thì người đẹp như chúng tớ có là gì chứ, ba ngàn bình rượu cậu chỉ chọn một.” Bí Đỏ chế nhạo Cà.

“Uống thì chỉ cần một nếu uống hết ba ngàn bình thì chết chìm mất.”

Đang lúc nói chuyện vui vẻ thì Thu Nguyệt có điện thoại.

“Ừ, là tôi.” “Anh là ai?” “Hả, ai vậy?” “Ai vậy?” “Anh rốt cuộc là ai?” “Anh không nói anh là ai chứ gì.” “Không nói thì thôi.” Thu Nguyệt tức giận cúp điện thoại.

“Người này thiệt là, vừa nhận điện thoại liền gọi thẳng tên em nhưng nói chuyện nửa ngày cũng không chịu nói hẳn ta là ai. Chỉ kêu em tới quán rượu ở ngoại ô gặp mặt.” Thu Nguyệt bĩu môi nói.

“Đưa di động cho chị.” Bí Đỏ chớp mắt, tôi biết ngay là cô ấy lại muốn chinh phục người.

Bí Đỏ cầm chiếc Nokia của Thu Nguyệt lên mở loa ngoài, chúng tôi có thể nghe thấy âm thanh từ phía bên kia.

Bí Đỏ sử dụng giọng nói quảng cáo của mình: “Này, cậu là Nông Tiểu Cường phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Thu Nguyệt, cậu xem cậu kia, chúng ta quen nhau lâu như vậy mà cậu không nhận ra tiếng nói của tớ, làm tớ đau lòng quá.”

“Thật là ngại quá, tớ còn tưởng là ai gọi điện đến phá, tớ làm sao có thể không nhận ra giọng nói của cậu chứ, không phải là sẽ bị cậu đánh sao?”

“Vậy thì tốt, Thu Nguyệt, tớ đang đứng một mình ở quầy rượu, tớ làm ông chủ rồi, cậu qua đây đi...”

Bí Đỏ nói: “A, uống rượu, được, tớ thích nhất là uống rượu. Đúng rồi, Tiểu Cường, nhà cậu không phải là bị cháy rồi sao?”

Đối phương đầu tiên là ngần ra, sau đó: “À... Đúng vậy.”

Bí Đỏ: “Nghe nói khi ba cậu đến bệnh viện thì đã đi rồi phải không?”

“Hả... Đúng vậy.”

Bí Đỏ lại nói: “Người chết không thể sống lại, Tiểu Cường, cậu đừng buồn.”

“Ừ.”

“Sau đó lại nghe A Lương nói mẹ cậu bỏ đi cùng một người đàn ông khác, đến bây giờ có trở về chưa?”

“À... Họ chưa trở lại.”

Bí Đỏ: “Không chạy thì làm gì chứ, gã đó thật đáng chết. Không phải cậu bị dè dút một chân sao? Bây giờ mang chân giả à?”

Đối phương cuối cùng cũng hiểu Bí Đỏ muốn nói gì, “Cụp” một tiếng cúp điện thoại...

Chúng tôi đã sớm cười lăn cười bò: “Bí Đỏ, cậu được lắm đấy, so với Triệu Bản Sơn còn tài giỏi hơn.” Cà khen Bí Đỏ.

Bí Đỏ hả hê nói: “À, không có gì, chẳng qua là coi được mấy chuyện trên web sau đó sửa đổi lại một chút.”

A San cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, em cũng có xem rồi, hình như câu cuối là “con trai của cô không có lỗi gì phải đi phẫu thuật à?”

Cả xe cười rần lên.

Chúng tôi đến công viên Bắc Hồ mở tiệc nướng, nướng lò, mua đồ ăn và một đồng bia.

Chỉ chốc lát sau, cá, thịt, rau củ tỏa ra mùi thơm mê người.

“Lạc Băng, chúc cậu về sau sẽ có một cuộc sống vui vẻ.” Bí Đỏ một tay cầm lon bia, một tay cầm xiên que cá nướng nói.

“Đúng vậy, chị Lạc, chị nhất định sẽ hạnh phúc.” Thu Nguyệt cũng phụ họa theo.

“Tớ (em) chúc cậu càng ngày càng xinh đẹp.” Cà và A San cùng mở miệng nói.

Ở trong tiếng chúc mừng của mọi người, tôi nhìn xuống lon bia trong tay.

Tôi - Lạc Băng, nhất định sẽ hạnh phúc.

12. Chương 12

Chủ nhật, tôi bị tiếng đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, vừa nằm xuống liền nhớ ra, hôm nay không phải là chủ nhật sao?

Hôm nay tôi phải đến đài truyền hình.

Mùa đông đã tới nhưng tôi không thể không đứng lên.

Tôi lấy ra một bộ quần áo công sở lâu rồi không mặc nhưng vẫn còn tốt, mặc xong xuôi cũng mất hết năm phút.

Tôi thuận lợi vào phòng hội trường của đài truyền hình, phía dưới đã chen chúc một đồng người. Tôi đoán khoảng hai trăm người, không phải chỉ có hơn một trăm người thôi sao? Có thể là cuối năm nên tất cả ông chủ muốn nhân viên của mình bổ sung thêm kiến thức và cũng hợp tình hợp lý “tránh thuế”.

May nhờ tôi có kinh nghiệm chiến đấu nên không bị luống cuống. Giám đốc Đặng xuất thân là một giảng viên đại học có tiếng, sau khi về hưu thì tới công ty chúng tôi làm việc. Mặc dù đã nghỉ hưu nhiều năm nhưng vẫn thường xuyên được người ta mời thỉnh giảng. Tôi vừa tốt nghiệp đã được giám đốc Đặng chọn làm người nối nghiệp, ông ra sức bồi dưỡng tôi, mấy năm qua tôi thường phụ giúp ông mỗi khi ông đi dạy, lúc này mới thấy nó hữu dụng. Mặc dù không đến mức trò giỏi hơn thầy, nhưng hai năm qua người mời tôi thỉnh giảng ngày càng nhiều.

Bài giảng đi được một nửa thì có một tờ giấy truyền lên. Tôi thuận tay mở ra xem, thật mắc cười nhưng phải cố nhịn. Trên tờ giấy vẽ một cái máy treo ngược một con vịt quay lên, phía dưới có một người đàn ông gầy tong teo đang ngửa đầu mở miệng cắn. Tôi không biết nó có ý nghĩa gì nhưng muốn biết chủ nhân của nó là ai. Tôi đưa mắt nhìn xuống dưới, nhìn chăm chú vào đám đông thì thấy Cà đang đứng đối diện nháy mắt với tôi. Thì ra Cà cũng tới đây nghe giảng.

Thời gian nghỉ ngơi giữa giờ học có rất nhiều người đi toilet, tôi cũng đứng dậy đi ra ban công, lúc này Cà xán lại, cười ha hả hỏi tôi: “Cô giáo Lạc, được không?”

“Hả?” Tôi không hiểu hỏi ngược lại.

“Hết giờ học đi ăn vịt quay Bắc Kinh không?” Cà bày ra vẻ mặt nghi ngờ, giống như muốn nói tôi phải là con giun trong bụng cậu ta chỉ cần cậu ta nói một nửa là tôi liền biết cậu ta muốn nói gì.

Lời nói của Cà làm tôi nhớ lại tờ giấy cậu ta truyền cho tôi, tôi cười ra tiếng, nói: “Thì ra người đàn ông cắn con vịt quay là cậu à.”

“Dĩ nhiên, tớ làm sao có thể đem con vịt ngon miệng cho người khác ăn chứ, tớ nhất định phải là người ăn trước.” Cà ha ha cười hai tiếng rồi nói: “Nhưng cậu thì ngoại lệ, tớ nguyện ý đem một nửa con vịt cho cậu.”

“Đáng tiếc tớ không thích ăn vịt quay.”

“Bây giờ không thích cũng không sao, sở thích có thể từ từ thay đổi, giống như tình cảm, cũng có thể từ từ bồi dưỡng. Lấy hai chúng ta làm ví dụ, tớ với cậu là thanh mai trúc mã, rất hiểu nhau còn có tình cảm rất tốt, tấm lòng của tớ...”

“Được rồi được rồi, nói tớ nghe tại sao cậu lại tới đây nghe giảng vậy?” Tôi cắt đứt lời nói nửa hài hước nửa nghiêm túc của Cà, xem cậu ấy như đang nói đùa.

Cà bày ra bộ dạng đau khổ, nói: “Tớ bị người cha độc ác kia ép buộc tới đây, ông nói là tớ phải tìm được một cô con dâu lạc quan phóng khoáng biết quản lý tiền bạc cho ông là được rồi, nên ép tớ tới đây học tài chính gì đó.”

Lúc này có một người đến nghe giảng đi ngang qua hành lang chào hỏi tôi. Tôi cũng biết đã đến thời gian lên lớp nên cùng Cà đi vào phòng học.

Bài giảng chiếu lên phải đúng thời gian, tôi đợi khoảng mười phút để mọi người kịp ghi chép. Lúc này lại có một tờ giấy truyền lên, tôi mở ra xem, ngay sau đó tôi như bị thiên lôi đánh trúng: “Cô giáo Lạc, vợ của cô bị rách rồi.” Chưa biết tình hình như thế nào, trước tiên là tôi cảm thấy rất mắc cỡ mặt đỏ lên, tôi cúi xuống nhìn thì thấy vợ bên chân trái có một cái lỗ.

Chẳng lẽ lại là Cà phát hiện sao? Tôi giương mắt nhìn Cà, cậu ta đang quẹo rũ bạn học nữ bên cạnh, không chú ý đến ánh mắt của tôi. Nhưng phía sau cậu ta lại có một ánh mắt nhìn tôi cười như không cười.

Lâm Quốc Đống! Lại là anh, anh luôn có thể nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của tôi. Cái lỗ nhỏ trên vợ mấy chục năm trời không ai để ý thế mà lại lọt vào mắt anh.

Hết giờ học tôi vọt vào toilet, lấy đôi vợ dự phòng trong túi ra thay rồi ra ngoài, Cà đang đợi tôi.

Tôi đi với Cà xuống bãi đậu xe thì thấy Lâm Quốc Đống cũng ở đây. Anh tựa vào cửa xe nhìn tôi làm tôi nhớ đến ngày hôm đó ở nhà Trần Bảo Nhi, tôi đưa ra lời thề độc với anh, mặc dù lúc đó là lấy thân phận Lâm phu nhân nhưng khi gặp lại anh, lòng tôi bỗng có chút khác lạ. Lâm Quốc Đống gọi tôi.

Cà thấy có một người đàn ông đẹp trai gọi tôi thì lập tức nhích lại gần, nhỏ giọng nói: “Bạn của cậu à?”

Tôi cũng không biết tôi và Lâm Quốc Đống có thể xem là bạn bè không, vậy thì cứ xem như là thế đi, vì vậy tôi nói: “Ừ.”

Tôi vừa mới dứt lời thì một tay của Cà đã quàng qua vai tôi, cười ha hả ôm tôi đi qua đó chào hỏi Lâm Quốc Đống: “Xin chào, chắc anh là bạn của Lạc Băng, tôi là bạn trai của cô ấy.” Cà đưa tay ra muốn bắt tay với Lâm Quốc Đống nhưng Lâm Quốc Đống lại làm như không thấy, trên mặt không hề bày tỏ thái độ gì. Cà không để ý đến điều đó, rút tay về: “Chúng tôi đi trước, có rảnh thì đến nhà chúng tôi ăn cơm, Lạc Băng làm đồ ăn rất ngon.”

Tôi không hiểu gì đã bị Cà nhét vào trong xe, quay đầu lại thì thấy Lâm Quốc Đống vẫn còn ngơ ngác đứng tựa vào cửa xe: “Cà, sao cậu nói lung tung thế?” Tôi oán giận nói.

“Khai thật đi, có phải cậu có gian tình với hắn không?” Cà hỏi ngược lại tôi.

“Cậu đừng có nói bậy!”

“Vậy thì chính là hắn ta có tình cảm với cậu.” Cà khẳng định nói.

“Mặc kệ cậu.” Nói xong tôi thắt dây an toàn lại.

“Nhìn ánh mắt của hắn, đầu heo cũng biết là hắn muốn theo đuổi cậu.”

“Người ta là đàn ông đã kết hôn, con gái cũng đã mấy tuổi rồi. Cậu đừng có ở đó mà nói bậy.”

“Ai nói đàn ông đã kết hôn không thể theo đuổi phụ nữ? Lưu Thiệu Ngôn không phải là đàn ông đã kết hôn sao?”

“Cà, từ nay về sau đừng nhắc tới Lưu Thiệu Ngôn trước mặt tớ. Tớ cho cậu biết, tớ sẽ không dây dưa với đàn ông đã kết hôn.” Vừa nghĩ tới đàn ông đã kết hôn mà còn ra ngoài ngoại tình, tôi cắn răng nghiêng lợi nói.

Cà lại vui vẻ, nói: “Vậy thì tốt, tớ biết ngay là cậu thích đàn ông chưa kết hôn như tớ mà.”

Đã ở trên xe của Cà thì tôi cũng không thể không đi ăn vẹt quay với cậu ấy. Trên đường về, hình như Cà nhớ tới chuyện gì đó rất quan trọng, quay đầu qua lớn tiếng nói với tôi: “Lạc Băng, lần trước tớ đi với cậu gặp Lưu Thiếu Ngôn, cậu còn chưa báo đáp tớ đấy, ví dụ như?”

“Tại sao cậu lại nhắc đến hắn ta chứ?” Tôi hận không thể đá Cà một cước, bây giờ chỉ cần nghe đến ba chữ “Lưu Thiếu Ngôn” tôi liền cảm thấy không thoải mái.

“A, không nói đến, không nói đến. Nhưng là cậu còn chưa báo đáp tớ đó.”

“Trong kế sách của Bí Đỏ có nói là phải báo đáp cậu sao?” Đối phó với hạng người như Cà, có thể quyết nợ thì cứ quyết.

“Vậy bây giờ tớ hỏi Bí Đỏ.” Cà thật sự lấy điện thoại di động ra gọi cho Bí Đỏ.

“Được rồi được rồi, không cần hỏi Bí Đỏ, cậu nói đi, muốn tớ báo đáp thế nào đây.” Tôi biết rõ Bí Đỏ nhất định sẽ bênh vực Cà, con nhỏ này, cứ muốn đem tôi cột chung với Cà, cô ấy còn hận không thể kêu tôi lấy thân báo đáp.

“Theo tớ đi tham gia một buổi tiệc.” Cà khó xử nhìn tôi, lại nói tiếp: “Cậu yên tâm đi, đều là mấy người trẻ tuổi, mọi người cùng nhau vui chơi một chút thôi, tớ từ Mỹ về cũng hơn nửa năm rồi, cậu xem, cũng sắp bước sang năm mới, có rất nhiều bạn bè tớ còn chưa gặp mặt nữa, cho nên tớ mới mượn cơ hội này tụ họp mọi người.”

“Cậu tìm người khác đi đi hoặc là tìm Bí Đỏ cũng được, tớ không quen vui chơi với người lạ.”

Cà đột nhiên im lặng, cậu ấy nhìn chằm chằm vào mắt tôi, nói: “Lạc Băng, có tớ ở đây, cậu không phải sợ, bọn họ phần lớn là bạn bè của tớ, đều là người tốt, nếu như có thể...”

“Cà, đến rồi.” Tôi cắt đứt lời cậu ấy, ngay sau đó xuống xe. Tôi đi lên cầu thang, quay đầu lại cười vẫy tay chào Cà, cậu ấy cũng chỉ có thể cười cười tặng cho tôi một nụ hôn gió. Tôi xoay người đi lên lầu, chỉ nghe Cà la lên ở phía sau: “Hôm đó tớ sẽ đến đón cậu.”

Lên lầu, còn chưa mở cửa ra tôi đã nghe tiếng lách cách vang lên, không phải là trong nhà có trộm chứ. Tôi còn đang do dự không biết là có nên báo cảnh sát hay không thì lại nghe thêm một tiếng “xoảng”, giống như là âm thanh của một vật bị ném vỡ. Tôi lấy chìa khóa mở cửa ra.

Phòng khách thật bừa bãi.

A San đang cầm một cái chén trong tay, thấy tôi bước vào liền ném nó đi, chạy tới ôm cổ tôi “Oa” một tiếng khóc lớn.

Tôi vừa đỡ A San ngồi xuống ghế sa lon vừa hỏi: “A San, xảy ra chuyện gì? Đừng khóc nữa, nói chị nghe.”

“Hắn, hắn không cần em nữa, hu hu hu...” A San vừa khóc vừa nói, tôi mơ hồ đoán được là chuyện gì đã xảy ra nhưng lại không thể tìm ra lời nào để an ủi cô ấy, tôi chỉ biết ở một bên đưa khăn giấy cho A San lau nước mắt.

A San dứt quãng nói, người đàn ông chuẩn bị kết hôn với cô ấy đã quen người phụ nữ khác, không cần cô ấy nữa. Lại là đàn ông ong bướm đi tìm tiểu tam, thì ra loại chuyện này ngày nào cũng xảy ra.

A San nói, khóc thút thít. Tôi nghe, đưa khăn giấy.

A San càng khóc càng đau lòng, càng nói càng xúc động, có lẽ là bị A San ảnh hưởng nước mắt của tôi cũng nhanh chóng rơi xuống.

Cứ như vậy, hai chúng tôi ngồi trên ghế sofa khóc lóc. Từ đó về sau, A San liền xem tôi là bạn tri kỷ, cô ấy nói cô ấy vĩnh viễn nhớ thời điểm lúc cô ấy thất tình tôi đã khóc cùng với cô ấy. Cũng bởi vì như thế, A San sau khi tu luyện xong “ngọc nữ tâm kinh” thì chia sẻ nó với tôi. Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới.

Tôi hét lớn một tiếng: “Đừng khóc!”

A San sững sờ nhìn tôi.

Tôi đứng dậy, mang dép vào, hỏi A San: “Chị hỏi em, em có hận bọn họ không?”

“Hận!” A San không chút do dự nói.

“Vậy thì đừng khóc, phải sống thật tốt, em nên biết, sự trừng phạt tàn nhẫn nhất đối với một kẻ phản bội là mình phải sống tốt hơn hắn.”

Đảo mất một cái đã hai tuần trôi qua, tôi không chịu được sự công kích của Bí Đỏ và Cà nên đành phải tham gia buổi tiệc. Cà lái xe đến bến tàu, lúc này đã có rất đông người chờ ở đó, đợi mọi người đến đông đủ, thuyền trưởng liền cho tàu chạy về phía một hòn đảo nhỏ. Cà chào hỏi người quen, nói tôi là bạn gái của cậu ấy, mọi người cười rần lên. Bọn họ đều là những người trẻ tuổi làm tôi cũng cảm thấy mình trẻ hơn vài tuổi. Biển cả vào mùa đông hình như đặc biệt yên tĩnh, chỉ có vài đợt sóng biển ầm ầm trên mặt biển rồi lại bị nuốt chửng vào trong đêm tối. Tôi cùng đám người xa lạ sẽ qua đêm ở một cái thôn nhỏ trên đảo.

“Thì ra em cũng tới đây.” Sau lưng vang lên giọng đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ. Tôi quay đầu lại, là Lâm Quốc Đống với khuôn mặt cười như không cười.

“Chủ... Anh Lâm” Tôi dừng một chút, không gọi anh là chủ tịch Lâm.

Trần Bảo Nhi bay tới như một con bướm, cô ta mặc áo thun màu vàng nhạt với cái quần màu tím, bên ngoài là cái áo khoác lông màu xanh dương. Eo thon mảnh, tuổi trẻ bùng cháy. Lần này Trần Bảo Nhi không kích động như hai lần trước, cô ta cười để lộ ra hàm răng trắng, hai lúm đồng tiền trên mặt rất đáng yêu.

Trần Bảo Nhi thấy tôi đứng trước mặt Lâm Quốc Đống thì sắc mặt liền thay đổi. Cô ta nhìn tôi rồi lại nhìn Lâm Quốc Đống, nói: “Quốc Đống, anh, cô ấy...”

“Bảo Nhi, em đi tìm Ruth chơi trước đi, anh có vài lời muốn nói với Lạc Băng.” Lâm Quốc Đống nhỏ nhẹ nói với cô ta. Trần Bảo Nhi nhìn tôi sau đó ngoan ngoãn rời đi.

“Lạc Băng, anh chỉ là bồi Bảo Nhi đến tham gia buổi tiệc của bạn cô ấy. Lúc đầu anh không chịu, cô ấy tuyệt thực, lão Trần lại đứng ra cầu xin anh, nên anh mới...”

“Tối là tốt rồi.” Tôi cắt đứt lời Lâm Quốc Đống, anh cần gì phải giải thích với tôi, giữ lại những lời này mà đi nói với Lâm phu nhân, tại sao đàn ông luôn có lý do chính đáng để ra ngoài lăng nhăng.

Tôi xoay người đi tìm Cà, lúc này mọi người đã đến đông đủ nên bắt đầu lên thuyền, tôi đi chung với Cà. Cậu ấy thấy sắc mặt tôi không tốt liền hỏi: “Bảo bối, không phải nhiều năm như vậy mà... em còn say tàu đó chứ?”

“Làm sao cậu biết tớ bị say tàu?” Đúng là tôi bị say tàu nhưng tôi ít khi đi lại bằng tàu thuyền nên số người biết tôi bị say tàu cũng rất ít.

“Còn nhớ hồi lớp mười một chúng ta đi chơi chợ xuân không? Em ới đến tái nhợt cả người còn ngất nữa. Lúc đó anh rất lo lắng cho em nhưng anh lại quá ngu ngốc cứ khẳng khẳng phải tìm được lý do mới được quan tâm tới em. Anh lúc đó thật là dần, quan tâm phụ nữ thì cần gì phải có lý do chứ.”

“Chẳng lẽ không cần lý do sao?”

“Vì thích nên mới quan tâm, đây là lý do lớn nhất.”

Trời đã tối đen, từ đây có thể nhìn thấy những ánh đèn lóe lên từ phía xa, lòng tôi bất giác hoảng hốt. Tôi nhớ lại lần đi tàu cùng với Cà vào năm 16 tuổi, nghĩ tới chuyện đó đảo mắt một cái đã là chuyện mấy chục năm trước. Nhưng ký ức vẫn còn mới như xảy ra ngày hôm qua. Nhớ khi đó tôi bị say tàu, Bí Đỏ ở bên cạnh đưa thuốc và nước, Cà chỉ đứng xa xa mà nhìn, gương mặt giống như khi đang nói chuyện với nữ sinh, đỏ bừng cả lên. Tôi không biết cậu ấy đang nghĩ gì trong lòng, chỉ nghĩ là các bạn khác đang đùa giỡn với Cà.

“Lạc Băng, em có khỏe không?” Cà đưa cho tôi một chai nước tinh khiết, ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Cũng may, chỉ là có chút choáng váng.”

“Có tiến bộ, lần trước, em ới đến mức...”

Cà còn chưa nói hết, tôi liền cảm thấy buồn nôn. Cũng may, không có ới. Cà lục tung khắp nơi tìm thuốc: “Anh rõ ràng đã cố ý chuẩn bị thuốc say tàu xe, tại sao lại không tìm thấy.” Cà đem cặp của cậu ấy hướng lên trời giũ giũ xuống nhưng cũng không tìm được nửa viên thuốc, vì vậy cậu ấy sờ sờ cái ót về mặt đau lòng nói: “Thật ngại quá, hình như anh để quên thuốc ở trên xe rồi.”

“Không sao, tôi không sao.” Tôi cười cười.

“Anh ra ngoài hỏi xem có ai có thuốc hay không, em ngồi ở đây đợi anh.” Cà nói xong liền đứng dậy đi.

Bên ngoài rất ồn ào, có tiếng hoan hô, có tiếng cười, rõ ràng gần như vậy sao tôi lại cảm thấy xa đến thế. Cà đi một lúc lâu cũng không trở lại, tôi lại muốn ới nhưng không phun ra được. Loại cảm giác này so với ới còn khó chịu hơn.

“Em có khỏe không?” Là Lâm Quốc Đồng.

“À, tốt.” Tôi giương mắt nhìn anh, lúc này ánh mắt của anh thật dịu dàng.

“Đi ra ngoài với anh một chút! Sẽ tỉnh táo hơn.” Anh đưa tay phải ra. Tôi nhìn anh còn anh thì yên lặng nhìn tôi. Cái ánh mắt ấy, làm tôi không thể nào kháng cự được, tôi đưa tay ra trong vô thức.

Lòng bàn tay của anh thật ấm áp, bao phủ lấy ngón tay lạnh lẽo của tôi.

Tôi theo anh đi tới đuôi tàu, ở đây không có một bóng người. Đúng là so với ở trong khoang tàu thì tỉnh táo hơn. Tôi đứng ở cột buồm hít thật sâu, Lâm Quốc Đồng nắm tay tôi thật chặt. Tôi muốn rút tay lại nhưng anh lại kéo tôi về phía anh. Hơi thở quyến rũ của đàn ông thấp thoáng bao phủ cả người tôi. Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai: “Cùng anh bay nhé!”

Tôi giương mắt nhìn chằm chằm anh, cố gắng muốn thoát khỏi anh. Anh vòng qua đằng sau, mạnh mẽ ôm lấy tôi. Hai tay anh cầm lấy hai tay tôi từ từ giờ ngang lên. Mái tóc dài của tôi bay bay trong gió. Tôi từ từ nhắm mắt lại, không giãy giụa nữa, trái tim bay theo gió biển, cùng bay lượn với người đàn ông ở phía sau.

Hình ảnh này hình như hơi quen thuộc.

Một cơn gió biển khẽ thổi qua, tôi đột nhiên giật mình từ cơn mộng, thoát khỏi vòng tay ấm áp của anh. Tôi tự nói với mình, Lâm Quốc Đồng chẳng qua chỉ là một người đàn ông lừa dối ong bướm đã kết hôn, mà tôi, nhất định không thể làm tiểu tam, tuyệt đối không.

Tôi nhìn chằm chằm Lâm Quốc Đồng, cắn chặt môi dưới, người đàn ông này, tại sao hết lần này tới lần khác có thái độ mập mờ với tôi, mà tôi, lại không thể kháng cự được.

Lâm Quốc Đồng kinh ngạc nhìn tôi, đang muốn nói gì đó thì tôi đã xoay người đi.

13. Chương 13

Lên bờ, mọi người ăn cơm tại một khách sạn trên đảo. Hôm nay khách sạn nấu món ăn Trung Quốc. Sau đó mọi người ra bãi biển chơi, đốt lửa trại, nam nữ vây quanh đồng lửa, vừa hát vừa cười.

Không khí thật là yên bình, một lúc sau có người đề nghị chơi trò chơi Hoàng Đế. Khi còn đi học tôi đã chơi trò này rồi. Hoàng Đế chính là trò chơi rút thăm, ai rút được lá Hoàng Đế thì có thể tùy ý ra lệnh cho hai người cầm hai số làm bất cứ chuyện gì. Mà người giữ số đó không thể từ chối. Nếu không làm theo thì phải cưỡi trường chạy xung quanh. Cứ như vậy mọi người thay phiên nhau làm Hoàng Đế. Trong lịch sử của tôi khi chơi trò này, chưa có ai chọn cưỡi trường chạy.

Lúc bắt đầu thì mọi người còn rất lịch sự: chỉ là giả tiếng chó kêu, giả làm bêêê, hít đất 100 cái hoặc là bạn nam A sờ tóc bạn nữ B.

Đêm càng khuya thì mọi người chơi càng hăng, các hoàng đế ngày càng điên cuồng, đã yêu cầu đối phương sờ đến bộ phận nhạy cảm.

Có lẽ đây chính là điều mọi người hy vọng, ví dụ như Trần Bảo Nhi, cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm Lâm Quốc Đống, có lẽ cô ta đang cầu nguyện Hoàng Đế có thể yêu cầu Lâm Quốc Đống hôn mình. Lại ví dụ như tôi, từ khi thoát khỏi vòng tay anh, tôi không dám nhìn anh, cứ như mình mới lấy trộm đồ của anh, sợ bị anh phát hiện. Nhưng theo từng tiếng ra lệnh của Hoàng Đế, tôi lại hy vọng sẽ có một mối dây liên kết nào đó giữa tôi và anh, tôi cảm thấy mình thật buồn cười, tôi làm sao có thể dây dưa với một người đàn ông đã kết hôn? Tôi cố gắng không nghĩ đến anh, tôi nhất định không thể có quan hệ mập mờ với anh, anh là ai chứ? Là người vừa có tiền lại có địa vị nhưng đã có vợ và con gái, cho dù anh có tình cảm với tôi, thì cũng chỉ là đùa vui, không hề có thứ gọi là tình yêu trong đó. Tôi lại tự cười nhạo bản thân mình, tôi lại đi nghĩ về hai chữ “tình yêu”, Lâm Quốc Đống, loại người này làm sao có thể biết được hai chữ “Tình yêu”.

“Lạc Băng, số 12 là em đó!” Cà hét một tiếng chói tai, lúc này tôi mới biết là Hoàng Đế ra lệnh cho số 12 sờ bắp đùi của số 26.

Số 12 là tôi, mà số 26 chính là Cà.

Cà tiếc nuối hỏi Hoàng Đế: “Bệ hạ tôn kính, có thể đổi lại không, cho số 26 sờ bắp đùi số 12 được không?”

Mọi người cười ầm lên.

Hoàng Đế nói: “Lần này cô ấy sờ anh trước, anh muốn sờ cô ấy ư? Chờ lần sau đi.”

Cà xoay người lại xấu xa cười nói: “Lạc Băng, em qua đây đi, anh sẽ chịu thiệt một chút.”

Thấy tôi không nhúc nhích, Cà chủ động đem bắp đùi săn chắc của cậu ấy tới, nói: “Không phải em muốn cưỡi trường đó chứ?”

Tôi đương nhiên là không muốn, vì vậy dưới tiếng la hét hưng phấn của mọi người tôi sờ sờ bắp đùi của Cà. Chỉ có Lâm Quốc Đống là im lặng nhìn tôi, cười như không cười. Sau đó Cà lại nói tôi đã sờ bắp đùi của cậu ấy thì phải chịu trách nhiệm.

Chơi thêm mấy vòng thì Cà phải giả trang thành kỹ nữ cổ đại bị má mì trách phạt, còn bị một cô gái khác sờ soạng cái mông, Cà la hét ngã xuống đất. Nhưng cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn cho người ta sờ vì cậu ấy không muốn cưỡi trường chạy. Cà thật đáng thương.

Lâm Quốc Đống bị Hoàng Đế ra lệnh phải cầu hôn một bạn nam. Tôi và mọi người cười rần lên, thật sự muốn xem là anh ta làm thế nào mà cầu hôn đây. Không ngờ Lâm Quốc Đống lại nói: “Tôi chưa từng cầu hôn ai nên người kia có thể làm mẫu trước không?” Lời này của anh, người khác nghe có thể xem như chỉ là một câu nói bình thường nhưng tôi lại cảm thấy rối bời. Anh chưa bao giờ cầu hôn? Chẳng lẽ là vợ anh cầu hôn anh? Ngay sau đó tôi lại cười nhạo mình, người ta ai cầu hôn ai thì có liên quan gì đến tôi chứ?

Lúc này một người đàn ông gầy tong teo đứng trước mặt Lâm Quốc Đống làm mẫu. Sau đó, Lâm Quốc Đống quỳ một chân xuống...

Một vòng rồi lại một vòng, tôi cảm thấy hơi mệt. Một làn gió đêm thổi qua làm đồng lửa cháy mạnh hơn cũng làm mọi người hăng hái hơn.

Lúc này tôi nghe Hoàng Đế ra lệnh một tiếng: “Số 50 hôn số 28, nụ hôn kiểu Pháp.”

Tôi bị dọa đến tái xanh mặt. Tôi là số 50.

Số 28 là ai? Trời ơi, phải cùng một người xa lạ hôn nụ hôn kiểu Pháp sao? Còn có thể là một phụ nữ nữa chứ. Không bằng tôi cưỡi trường chạy cho rồi. Tôi liếc mắt nhìn trộm khắp nơi bộ dạng như ăn trộm để nhìn xem người số 28 rốt cuộc là ai. Tôi lại thấy Lâm Quốc Đống cười đắc ý nhìn mình. Tôi hung hăng mắng anh là đồ biến thái ở trong lòng, mỗi lần thấy tôi xấu hổ anh đều đắc ý như vậy.

Mọi người đều nói mình không phải là số 28. Tôi đang cảm thấy mình thật may mắn vì không có ai cầm số 28 thì...

“Tôi là số 28.” Lâm Quốc Đống giơ tay lên cao nói, tiếng nói của anh ở trong đêm tối làm mọi người bất ngờ.

Mọi người bị tiếng nói của anh làm hoảng sợ, tiếng ồn ào dừng lại mấy giây, ngay sau đó là một tràng cười ầm lên. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt rực lửa có thể giết người của Trần Bảo Nhi, tôi lại không hề không thích nụ hôn kiểu Pháp này, mặc dù là trò cười của người khác nhưng tôi lại có một tia hy vọng. Tôi hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc là mình bị bệnh gì, lại rung động trước một người đàn ông đã kết hôn, hơn nữa tôi và anh ta là người của hai thế giới khác nhau.

“Tại sao tôi không phải là số 28 chứ?” Cà kêu rên một tiếng, quay mặt đi không nhìn tôi, sau đó quay lại nói: “Lạc Băng, em hôn đi, còn hơn là phải cưỡi trường chạy.”

Tôi bị mọi người đẩy tới trước mặt Lâm Quốc Đống, anh chỉ im lặng nhìn tôi, “Hôn đi, hôn đi.” Mọi người la hét ầm lên. Lâm Quốc Đống chợt cúi người, vòng tay ôm lấy eo tôi, môi anh thật ấm áp, đầu lưỡi của tôi và của anh quấn lấy nhau, triền miên không dứt. Trong phút chốc, cái gì đốt lửa trại, cái gì ồn ào, tất cả tôi đều không nhìn thấy, cả thế giới chỉ còn lại tôi và anh...

Hôm sau, đầu tôi vẫn còn chút choáng vàng. Tôi đi lên boong tàu ngắm mặt trời mọc. Nước biển vắng tung tóe, lóe lên từng tia sáng chói mắt. Tối hôm qua chơi quá khuya nên mọi người vẫn còn ngủ gà ngủ gật, vì vậy trên boong tàu rất là yên tĩnh. Lâm Quốc Đống đi về phía tôi, đứng trước mặt tôi, trên gương mặt anh tuần của anh có mấy phần mệt mỏi.

“Lạc Băng, tối hôm qua...”

Anh muốn nói nụ hôn tối qua chỉ là bất đắc dĩ vì không muốn tôi phải cưỡi trường chạy sao?

“Chủ tịch Lâm, tối qua rất cảm ơn anh, nếu không có anh giúp đỡ thì chắc tôi phải cưỡi trường mà chạy mất rồi. Chẳng qua đó chỉ là trò chơi mong anh đừng để ý.” Tôi tự nhiên cắt đứt lời Lâm Quốc Đống, để anh nói không bằng để tôi nói trước.

Lâm Quốc Đống nhú mày, nói: “Nhưng anh lại nghiêm túc. Giây phút đó, chỉ có em và anh bên nhau...”

Lời anh nói sao lại giống cảm giác của tôi như thế?

Tôi quay đầu, không nhìn anh. Tôi sợ khi nhìn thấy ánh mắt của anh, sẽ không kìm chế được bản thân.

“Cậu ta không phải bạn trai em.”

Tôi biết điều Lâm Quốc Đống nói là đúng nhưng tôi phải nói Cà là bạn trai của tôi, mới có thể cắt được những suy nghĩ của tôi về anh ấy.

“Ai nói không đúng?” Tôi hỏi ngược lại anh.

“Vào lúc em sờ bắp đùi cậu ta. Anh liền khẳng định, cậu ta không phải là người đàn ông của em.”

“Bây giờ cậu ta không phải là người đàn ông của tôi cũng không quan trọng, điều quan trọng là tôi và cậu ta là thanh mai trúc mã, tình cảm rất thắm thiết, tôi tin tưởng, chúng tôi về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Tôi nói ra lời trái với lòng mình, thật sự là mất rất nhiều hơi sức, đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì...

Cà ở phía sau tôi cảm động nói: “Lạc Băng, anh quá cảm động, anh thật sự rất cảm động.”

Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn Cà, chết tiệt, sớm không đến muộn không đến, đến ngay lúc tôi nói câu đó. Chẳng phải tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao.

Cà đi tới ôm vai tôi, nói: “Đây không phải là bạn trai của Trần Bảo Nhi sao? Bảo Nhi tìm anh khắp nơi đây, Lạc Băng, chúng ta đi vào nghỉ một chút đi.”

Tôi theo Cà đi, tôi quay đầu nhìn Lâm Quốc Đống khi đi qua khúc quanh. Chân mày anh nhú chặt, một nỗi đau đớn hiện lên trên gương mặt anh tuần, bộ dáng đó lại làm lòng tôi đau xót.

Về đến nhà, tôi ngủ một giấc ngon lành. Nhưng Lâm Quốc Đống lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nụ hôn của anh, hơi thở của anh, ánh mắt của anh, giọng nói của anh, sao lại chân thật đến vậy. Tôi thậm chí còn không muốn tỉnh lại, tôi có thể mãi mãi ở trong giấc mộng này không? Làm sao tôi tại có thể tham lam chồng của người khác chứ, không thể! Tôi lập tức rời giường.

Nồi canh của A San đang bốc hơi nghi ngút còn cô ấy thì đang nghiêm túc nghiên cứu tạp chí thời trang trên ghế sa lon. Từ khi thất tình, A San hình như thay đổi hẳn. Cô ấy ngủ suốt ba ngày ba đêm trong phòng không ra ngoài, đến ngày thứ tư, lại ăn mặc thật đẹp đi ra ngoài.

Khuya hôm đó thì ôm một đồng tạp chí thời trang, mỹ phẩm về nhà. Tôi vừa nhìn thì tưởng là do thất tình nên cô ấy điên cuồng mua sắm, đang tính mở miệng an ủi thì A San đã dùng ánh mắt rực rỡ nhìn tôi, tuyên bố nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện.

A San thấy tôi mặc đồ ngủ ra ngoài liền quăng tạp chí thời trang trên tay lên ghế sa lon, sau đó cẩn thận nói: “A Băng, em không chú ý tới, thì ra ngực của chị vẫn còn tốt lắm.”

Tôi theo bản năng cúi đầu liếc mắt nhìn ngực của mình, cố ý đem hai tay che trước ngực, lùi lại một bước nói: “Em muốn làm gì?”

Bộ dáng của tôi làm A San bật cười. Cô ấy bây giờ không còn mang mắt kiếng mà đã thay bằng kính sát tròng. Vì vậy cử chỉ thoải mái nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“A Băng, chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ không vì thất tình mà thay đổi giới tính. Chỉ là em đang nấu một nồi canh bổ ngực, tính là muốn uống cùng chị nhưng không ngờ ngực của chị đã tốt lắm rồi.”

Thật ra thì ngực của tôi cũng không có tốt như A San nói, chẳng qua là hơn cô ấy một chút thôi. Vừa nghe thấy canh bổ ngực, tôi liền tò mò, phụ nữ nào mà lại không hy vọng ngực của mình càng lúc càng “rất tốt” chứ.

“Có thật sẽ làm ngực lớn hơn không? Thật tốt quá. Sẽ không có tác dụng phụ chứ?” Bây giờ có rất nhiều thuốc làm cho ngực lớn nhưng lại có tác dụng phụ. Tôi phải hỏi kỹ A San trước xem sao.

“Yên tâm, nguyên liệu toàn là lá cây và rau củ, không giống mấy thứ bày bán trên thị trường. Trong đó có đậu nành, đậu phộng, hoàng kỳ, táo đỏ, rễ sắn, sáng tối ăn một lần. Nghe nói ngày nào cũng ăn sẽ rất tốt cho ngực. Nó sẽ tăng trưởng rất tốt mà còn ngừa được ung thư vú và chảy xệ. Nhưng mà A Băng, của chị đã đầy đủ rồi thỉnh thoảng mát xa một chút là được. Chỉ là trên sách cũng có nói, bộ ngực đầy đặn rất dễ bị xệ xuống, cho nên, chị cũng uống một chút đi, nghe nói cũng tốt cho cơ thể nữa.”

“A San, em dạo này rất lạc quan vui vẻ đó!” Tôi cảm thấy A San đã thay đổi hẳn, không những không khổ sở mà trên người cô ấy còn toát ra mùi vị mê người, chẳng lẽ thất tình lại mang đến hiệu quả tốt như vậy?

A San hình như biết được tôi đã thấy được sự thay đổi của cô ấy nên hả hê sờ sờ mặt mình nói: “Em còn có bí quyết làm trắng da nữa đó: phấn hạnh nhân, phấn ý nhân, phấn bạch chỉ, phấn trân châu, sữa tươi. Hòa vào nước tắm. Chị có muốn thử không?” Tôi còn chưa trả lời thì A San đã vội vàng bổ sung một câu: “Nhưng mà làn da của chị vừa trắng vừa mịn màng, cũng không có mụn, hay là thôi đi.”

Uống canh bổ ngực của A San thì buổi chiều phải theo cô ấy đi dạo phố. Sắp bước sang năm mới nhưng tôi chưa tìm được thứ gì thích hợp để gửi về cho ba mẹ.

Tôi tiện thể kéo Bí Đỏ đi luôn, phụ nữ đi dạo phố, luôn thích đi nhiều người. Muốn tôi đi dạo phố một mình, tôi sẽ cảm giác mình cứ như một đứa ngốc. Bí Đỏ cũng thường nói “Một người đi dạo phố thật là đáng xấu hổ” rồi kéo tôi đi dạo phố với cô ấy.

Một lúc lâu sau, Bí Đỏ gọi điện thoại tới nói muốn làm một cái cung bắn con khi qua cửa sổ nhà chúng tôi. Lúc này tôi mới biết là cô ấy đã tới, đang đợi chúng tôi ở dưới. Tôi thúc giục A San nhanh lên một chút, A San lại thúc giục tôi là quên bôi son môi đã xuống lâu.

“Ồi chà, A San à, bao lâu rồi mới gặp em nhỉ, em thật là làm chị ngạc nhiên đó.” Cả người phoáng khoáng như Bí Đỏ cũng phải sợ hãi trước sự thay đổi của A San.

A San cười hả hê, nói: “Cái này phải cảm ơn chị!”

“Cám ơn chị?” Bí Đỏ không hiểu gì cả.

“Đúng vậy. Còn nhớ lần trước em hỏi chị không?”

“Chuyện gì?” Tôi và Bí Đỏ trằm miệng một lời.

“Chị không phải nói là cách ăn mặc của em còn phải tu luyện nhiều hơn, nên tìm mấy tạp chí thời trang để nghiên cứu à?”

“Chị có nói câu đó sao?” Bí Đỏ hoàn toàn không nghĩ ra mình bao lâu rồi mới có thể nói ra một câu thâm thúy đến vậy.

“Có, chị còn nói phương thức này mặc dù rất nhàm chán nhưng rất hữu dụng, con mắt thẩm mỹ cũng sẽ tăng lên lúc nào không biết.” A San khẳng định nói.

Ông trời của tôi, Bí Đỏ chỉ là lỡ lời nói mà lại tạo ra một A San tài năng thế này. Đúng là người nói vô tâm, người nghe hữu ý mà.

“Bí Đỏ, em đang tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh đó.”

Một câu của A San thật kinh người, “Ngọc Nữ Tâm Kinh” sao? Tôi và Bí Đỏ kinh sợ hỏi A San, chúng tôi chỉ biết Thư Kỳ đóng một bộ hệ liệt Nhục Bồ Đoàn gọi là “Ngọc Nữ Tâm Kinh”, lúc ấy chúng tôi đang học trung học, Bí Đỏ len lén kéo tôi đi mượn đĩa rồi vụng trộm xem. Bây giờ suy nghĩ lại, lúc đó chúng tôi thật là háo sắc mà. “Ngọc Nữ Tâm Kinh” mà A San đang luyện không phải là của Thư Kỳ đó chứ?

A San thần bí cười một tiếng, tôi thiếu chút nữa là hoài nghi cô ấy đang luyện một loại võ công tà đạo nào đó.

“Ái chà, hai người không cần phải khấn trương như vậy có được không? Cái gọi là Ngọc Nữ Tâm Kinh chẳng qua chỉ là Sắc Nữ Tâm Kinh thôi... Em chỉ là muốn trở thành một người hiểu rõ đàn ông... để không bị bọn họ bỏ rơi nữa. Em muốn đàn ông phải xoay quanh em...”

Tôi kinh ngạc nhìn A San, cô ấy mong đợi đàn ông sẽ xoay quanh cô ấy thế nào đây.

“Phật nói “sắc tức là không, không tức là sắc”, thật ra thì sắc mới chính là cảnh giới tối cao. Mà cảnh giới tối cao trong sắc nữ chính là... giống như xử nữ.”

“Giống như xử nữ?” Bí Đỏ ở phía trước lái xe, nghe thấy bốn chữ này thì chợt quay đầu lại hét lên sợ hãi cùng lúc với tôi.

“Đúng vậy, giống như xử nữ. Người cao siêu chính là không cần lộ ngực lộ eo, lấy phần son dày đặc làm vũ khí. Coi như cô ấy để mặt mộc không trang điểm, mặc áo sơ mi trắng, quần jean cũng có thể tỏa ra hơi thở quyến rũ. Cô ấy đứng yên ở đó, không nói, không làm gì hết, chỉ khẽ mỉm cười cũng có thể俘 trái tim đàn ông, làm hấn ta muốn tiến đến ôm cô ấy. Đàn ông sẽ bị sự lương thiện, hoạt bát, nghịch ngợm của cô ấy hấp dẫn, nghĩ rằng cô ấy là tiên nữ hạ phàm. Lúc cô ấy ăn hotdog họ sẽ không kìm được mà YY trong đầu, có muốn cũng không ngừng được...” A San thao thao bất tuyệt, dùng tiếng phổ thông Quảng Đông của cô ấy nói không ngớt.

“A San, em nói quá đúng, “ngây thơ” tuyệt đối là vũ khí chí mạng đối với đàn ông... Ngay cả khi đang trong tình thế éo le, vẫn có thể giả bộ như một tờ giấy trắng, ánh mắt vô tội, động tác vô tình, vô ý mỉm cười. Tuyệt đối sẽ khơi dậy dục vọng mãnh liệt của đàn ông.” Bí Đỏ kích động nói.

Hai người này vẫn chưa lấy chồng vậy mà khi nói đến chuyện của đàn ông, lại nói say sưa như vậy.

Tôi đang suy nghĩ thì Bí Đỏ quay qua nói: “Lạc Băng, cậu nên học hỏi A San đi, cậu xem, A San thật là có tiền đồ mà.”

Bí Đỏ vừa nói vừa dùng ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép được nhìn tôi. Tôi vội vàng cúi đầu, không nói gì xem như là đồng ý. Nếu không tôi sẽ bị chết chìm trong nước miếng của cô ấy.

Ba phụ nữ cùng nhau đi dạo phố, rất là vui.

Buổi tối, tôi nhận được điện thoại của Cà, cậu ấy hỏi tôi đang làm gì? Tôi nói tôi đang đi dạo phố, tôi hỏi cậu ấy có chuyện gì không? Cậu ấy nói không có gì, còn nói tôi đi chơi đi, khi nào về thì báo cho cậu ấy một tiếng.

Hình như Cà không có chuyện gì làm, cứ một lúc là gửi tin nhắn hỏi tôi về nhà chưa?

Tôi cũng không thềm để ý đến cậu ấy, tiếp tục vui chơi. Mãi đến 11 giờ đêm, cả đám mới kéo bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm ra về.

Bí Đỏ chở tôi và A San đến dưới lầu, lúc lên cầu thang, chúng tôi thấy có người đang ngồi ngủ gà ngủ gật, thì ra là Cà.

14. Chương 14

Bí Đỏ là người đầu tiên phát hiện ra Cà.

“Này, Cà, nửa đêm canh ba cậu đứng ở cầu thang cản đường phụ nữ, là có ý đồ gì hả?” Bí Đỏ vốn là không có ý định xuống xe nhưng nhìn thấy Cà nên cô ấy đi theo.

Cà dụi mắt đứng lên, thậm chí còn có nét mặt ngượng ngùng của một đứa bé, ấp a ấp úng nói: “Tớ sáng sớm ngày mai... Sáng sớm ngày mai, sẽ phải cùng người nhà cùng nhau... Đi Bắc Kinh chúc mừng năm mới ông nội tớ, cho nên... Cho nên... hôm nay tớ muốn đến gặp mọi người một chút... Mọi người.”

“Mọi người? Ha ha...” Bí Đỏ tựa vào cửa xe cười to: “Cà, cậu làm tớ thật cảm động đó, tớ thật là vinh hạnh mà, trước khi đi cậu còn muốn gặp tớ nữa chứ, ha ha.”

Có thể là do giọng nói quăng tám “Ha ha” của Bí Đỏ khiến Cà hoàn toàn tỉnh táo, ngay sau đó cậu ấy hỏi phục nét mặt của một công tử hào hoa, quay đầu lại nói với tôi: “Lạc Băng, anh chờ em đã bảy tiếng rồi, không có công lao cũng có khổ lao, em anh ừ anh một chút có được không?” Cà nói xong liền bước tới.

Tôi nghe vậy toàn thân liền nổi da gà.

Tôi nghĩ, cậu ấy tới cũng tới rồi, hay thì cứ an ủi một chút, vì vậy tôi ho khan một tiếng nói: “Nể tình cậu khổ cực, cho phép cậu hôn một cái ở ót.”

Cà lập tức chạy tới, tôi sợ quá vội vàng lùi lại hai bước, nói: “Được rồi được rồi, chúng ta đến tiệm cà phê Starbucks ở đối diện uống cà phê đi, tớ mời.”

“Starbucks 11 giờ là đóng cửa rồi, nếu không tại sao anh phải lưu lạc đến mức ngồi trên bậc thang chứ.”

Lúc này tôi mới nhớ ra là đã khuya lắm rồi.

“Lạc Băng, tớ thấy cậu chính là lấy thân báo đáp đi. Tớ về nhà ngủ trước đây.” Bí Đỏ chế nhạo tôi rồi lên xe chạy mất.

“Bí Đỏ nói đúng.” Cà lập tức phụ họa theo.

“A Băng, em giúp chị mang đồ lên trước.” A San giành lấy đồ trên tay tôi rồi chạy lên lầu, con bé này bây giờ lại không than đồ nặng nữa à.

Chỉ còn tôi và Cà.

Tôi nhếch môi cười nói: “Cà, đã trễ rồi ngày mai tớ còn phải đi làm nữa, cậu xem hay là...”

“Lạc Băng, anh tới là muốn nói tạm biệt với em.” Cà có chút tức giận nói.

“Hà? Cậu... Cậu đi đâu à?”

“Mới vừa rồi không phải anh đã nói là phải đi chúc tết ông nội sao?”

“À, tớ biết rồi.”

Cà lại cười, nói: “Em suy nghĩ một chút đi, anh đi ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, cũng có thể là hai mươi ba mươi ngày không được gặp em, anh thật là thảm mà.”

Cà nhẹ nhàng nói, tôi cũng không biết phải làm gì.

Tôi giương mắt nhìn Cà, thật ra thì cậu ấy rất đẹp trai, trời sinh gương mặt trẻ con, lúc nào cũng tràn đầy sức sống, cho nên thoát nhìn trẻ hơn mấy tuổi so với tuổi thật.

“Chúng ta đi dạo một chút đi.” Tôi nhìn con đường phía trước nói.

Vì vậy tôi và Cà một trước một sau, đi dạo trên con đường nhỏ trước chung cư. Cây ngô đồng đã rơi hết lá, chỉ còn lại thân cây trơ trọi. Bóng đèn đường hắt lên người chúng tôi kéo ra cái bóng thật dài.

Cà thấy tôi không nói lời nào, chỉ lo đi về phía trước, nên nhẹ nhàng nói ở phía sau: “Lạc Băng, chỉ cần em nói một câu, anh sẽ không đi, sẽ ở đây đón năm mới với em, có được không?”

Tôi nghĩ Cà có chút điên rồi, một người phụ nữ đã ly hôn như tôi làm sao có thể tìm được một người đàn ông như Cà. Nhưng cảm giác của tôi với Cà cũng giống như với Bí Đỏ, là bạn bè, chỉ là tình cảm bạn bè. Nghĩ tới đây, tôi thở dài nói với Cà: “Cà, cậu đừng nói vậy, mau tìm một cô gái thích hợp để kết hôn đi, nhớ mời tớ và Bí Đỏ đó.”

“Này, Lạc Băng, em đừng làm anh cảm thấy mình mặt dày như da cóc chứ, anh rất nghiêm túc.” Cà bày ra vẻ mặt thành thật nói.

Tôi bị chọc cười, trêu ghẹo cậu ấy: “Rất nghiêm túc nghĩ đến chuyện ăn thịt thiên nga phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lạc Băng em hiểu anh nhất mà.”

Chúng tôi nói chuyện một lúc, giọng nói của Cà rất êm tai, vang lên dưới ánh trăng rất động lòng người. Nhưng tôi cảm thấy rất mệt, đã khuya lắm rồi, tôi muốn về nhà nghỉ sớm một chút. Cà đưa tôi đến dưới lầu, chợt dùng ánh mắt nghiêm túc ra lệnh cho tôi: “Lạc Băng, nhắm mắt lại.”

Có lẽ là do giọng điệu ra lệnh và thái độ nghiêm túc của Cà nên tôi cảm thấy hơi sợ. Tôi không biết cậu ấy muốn làm gì nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Cà cúi người xuống, hôn lên trán tôi, một nụ hôn vô cùng dịu dàng như chuồn chuồn lướt trên mặt nước. Sau đó Cà xoay người chạy đi thật nhanh, không quay đầu lại, tôi mở mắt ra nhưng không kịp nhìn thấy vẻ mặt của Cà.

Tôi đứng ngây ngốc tại chỗ một lúc lâu rồi mới xoay người lên lầu, mới vừa vào cửa đã thấy tin nhắn của Cà gửi đến: “Chuyện này anh muốn làm từ N năm trước rồi. Hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được, cảm ơn em. Mấy ngày này, nếu nhớ anh thì gọi điện cho anh. Còn muốn gả cho anh thì thông báo một tiếng, nhớ đấy.”

Nhìn tin nhắn này, tôi lại càng có nhiều chuyện phiền muộn hơn ở trong lòng.

Cuối tuần chơi quá nhiều, sáng thứ hai lại phải đi làm sớm, xem chút nữa là tôi không có thời gian để ngủ.

Giám đốc Đặng nói không ngừng, nào là nhất định phải bắt được Thiên Thành, Đại Hoàn là khách hàng lớn, phải làm khách hàng lớn hài lòng, chúng ta mới có thể tìm được nhiều khách hàng hơn.

Mỗi năm công ty đều phải họp một lần. Sở dĩ cuộc họp này phải kéo dài hai tiếng là do các phòng ban khác phải báo cáo kết quả cuối năm cùng với kế hoạch cho năm mới.

Hàng năm đều như thế, không có gì mới.

Nhưng lại không thể không làm, có rất nhiều việc đều là như vậy, phải làm từng bước. Giống như bây giờ đi ăn cơm trưa, hoặc là ra ngoài ăn hoặc là xuống dưới căn tin xếp hàng chờ.

Khi cuộc họp kết thúc, tôi đang chuẩn bị xuống dưới lầu thì điện thoại rung lên. Là A San gọi đến.

“A Băng, chị có thể cho em mượn năm vạn đồng không?” Giọng nói của A San ở trong điện thoại vô cùng gấp gáp.

“A San, em làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Bình thường cô ấy cũng không tìm tôi vay tiền, tôi muốn biết là cô ấy đã xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Em trai em, nó... Nó đang rời khỏi Nam Ninh thì bị tai nạn giao thông, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện, bệnh viện gọi điện thoại cho em, nói em phải đóng tiền, trong lúc nhất thời em làm sao có thể có số tiền lớn như vậy, ngộ nhỡ... Em sợ...”

“A San, bây giờ em ở đâu, chị đem tiền đến cho em.” Thật ra thì tôi cũng không có năm vạn đồng, khi ly hôn tiền đều chia cho Lưu Thiếu Ngôn, trong tài khoản của tôi cũng không có nhiều tiền như vậy. Nhưng trước tiên phải làm A San bình tĩnh lại, còn chuyện tiền. Tôi cảm thấy có cái gì không đúng, bệnh viện làm sao biết được số điện thoại của A San, hơn nữa vừa mở miệng là đòi năm vạn, nhưng A San lúc này đã mất khả năng suy nghĩ, không thể phân biệt đúng sai. Tôi muốn tìm A San trước rồi mới suy nghĩ biện pháp.

“Em ở trường học, A Băng, em trai em sẽ không có chuyện gì chứ? Em thật sự rất lo lắng cho...” A San đã khóc không thành tiếng.

“A San, chị lập tức đến trường học, em đừng lo lắng, chị sẽ mang tiền đến.” Trước tiên phải làm A San bình tĩnh lại.

Cúp điện thoại, tôi chạy như bay đến cửa thang máy, giờ ăn trưa người chờ thang máy rất đông. Tôi không để ý tới hình tượng thực nữ, vừa thấy cửa thang máy mở ra liền liều mạng chen vào.

Ngồi trên xe taxi, tôi mới bắt đầu nghĩ nên tìm ai vay tiền, lỡ như em trai A San thật sự xảy ra chuyện thì tôi phải có tiền đưa cho cô ấy.

Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Bí Đỏ, chết tiệt, vào lúc này cô ấy lại tắt máy. Gọi tới phòng làm việc của Bí Đỏ cũng không có ai nhận. Tôi gọi lại lần nữa, vẫn là không có người nhận. Không từ bỏ ý định, tôi gọi lại lần nữa, lúc này mới có người nhận nhưng không phải là Bí Đỏ. Là đồng nghiệp của cô ấy, người đó nói cô ấy mới đi ăn trưa với ông chủ rồi.

Bây giờ mới mười hai giờ, đợi đến lúc Bí Đỏ về công ty cũng đã hai giờ chiều. Nhưng chưa chắc Bí Đỏ sẽ quay lại phòng làm việc. Nếu còn chờ Bí Đỏ, không biết A San sẽ nóng ruột đến mức nào nữa. Tôi nên tìm ai vay tiền đây?

Lâm Quốc Đống, lúc này tôi lại nghĩ đến anh. Tôi không quản nhiều như vậy, dưới tình thế cấp bách, tôi gọi điện thoại cho anh.

“Lạc Băng.” Bên kia truyền đến giọng nói của Lâm Quốc Đống.

“Chủ tịch Lâm, anh có thể cho tôi mượn năm vạn đồng không?” Có lẽ là quá gấp, tôi cũng không nhớ cái gì là phép lịch sự liền mở miệng vay tiền.

“Được. Em muốn tiền mặt hay sao? Em đang ở đâu? Có khỏe không?” Tôi có thể cảm nhận được sự lo lắng thông qua giọng nói của anh.

“Tiền mặt, bây giờ tôi đang đi về hướng trường tiểu học Hướng Dương.”

“Tiểu học Hướng Dương, là tiểu học Hướng Dương khu Đông Thành sao?”

“Đúng vậy.”

Cúp điện thoại, tôi cầm điện thoại trước ngực, cảm thấy tim vẫn còn đang đập thình thịch. Tôi lại có thể mở miệng vay tiền Lâm Quốc Đống?

Từ phía xa tôi đã nhìn thấy A San đang đứng trước cổng trường nhìn xung quanh. Tôi đi tới, A San giống như tìm được chỗ dựa liền nhào vào lòng tôi khóc lớn.

“A Băng...”

Tôi đỡ A San ngồi chồm hổm xuống cây đại thụ trước trường. Thân thể gầy yếu của A San không ngừng run rẩy, tôi theo bản năng ôm chặt lấy cô ấy.

“A San, trước tiên em phải bình tĩnh, đang có người đưa tiền tới. Em nói cho chị biết, bệnh viện khi nào thì gọi điện cho em? Nói như thế nào?”

“Em trai em đi Nam Ninh công tác, hôm nay từ Nam Ninh về Nghiễm Châu. Tối hôm qua nó còn gọi điện cho em nói là sáng nay sẽ đi máy bay về Nghiễm Châu, còn hỏi em khi nào thì về đó. Nhưng mà vừa rồi người ở Nam Ninh gọi điện đến nói nó bị tai nạn giao thông...”

“A San, em phải bình tĩnh một chút. Có thể là em trai em không có chuyện gì, có khi là có người muốn gạt tiền của em đó.”

“Thật sao?” A San vừa nghe lời tôi nói thì bình tĩnh hẳn lại.

“Em có gọi cho em trai của em chưa?”

“Chưa. Em rối rắm quá nên không nghĩ đến chuyện là mình có thể bị lừa.”

A San lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của em trai cô ấy.

“A Bằng, điện thoại không kết nối được!” A San nhìn tôi, chờ tôi cho ý kiến.

“Gọi thử đến số điện thoại của bệnh viện.”

A San bấm số điện thoại của bệnh viện, không phải bệnh viện bên kia nói là phải nhanh chóng chuẩn bị tiền sao nhưng tại sao lại không có ai bắt máy.

A San buồn rầu không dứt.

Lâm Quốc Đống lái xe BMW tới. Khi anh ở trong xe đi ra, trên tay cầm một túi hồ sơ màu đen. Tôi vốn cho là anh sẽ kêu thư ký Lục tới nhưng không ngờ anh lại đích thân đến.

“Lạc Bằng, xảy ra chuyện gì?” Lâm Quốc Đống thấy gương mặt buồn rầu của tôi và A San, nhíu mày hỏi.

Tôi nói đơn giản lại chuyện xảy ra.

“Em trai cô tên gì?” Lâm Quốc Đống hỏi A San.

“Phan Hướng Đông.”

Lâm Quốc Đống lấy điện thoại ra gọi một cuộc, anh ra lệnh: “Lập tức liên lạc với cảnh sát trưởng Vương, điều tra xem sáng nay ở Nam Ninh có xảy ra tai nạn giao thông nào không, có người đàn ông nào tên Phan Hướng Đông bị thương không? Nhanh chóng gọi lại cho tôi.”

Tiếp theo chỉ có thể chờ đợi, đúng như A San nói, chờ đợi cũng là một loại đau khổ.

Khoảng 10 phút sau, điện thoại của anh vang lên. Tôi và A San ngừng thở nghe anh nói chuyện điện thoại.

Lâm Quốc Đống chỉ nghe điện thoại, sau đó nói: “Ừ, cứ như vậy” liền cúp máy. Nhìn mặt anh, tôi và A San không thể đoán nổi là xảy ra chuyện gì. Chúng tôi chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh. Tôi nắm chặt tay A San, lòng bàn tay tiết ra mồ hôi.

“Sáng hôm nay, Nam Ninh không hề có vụ tai nạn giao thông nào?” Lâm Quốc Đống nhìn chúng tôi bình tĩnh nói.

Qua một hồi sợ bóng sợ gió.

Lúc này tôi mới phát hiện là mình đói bụng.

“Hai người ăn cơm chưa? Cùng nhau đi ăn đi, hôm nay tôi mời khách.” Tôi đề nghị đi ăn cơm.

A San đồng ý nhưng Lâm Quốc Đống lại nói: “Hai người đi đi, anh còn có cuộc họp, phải về trước.”

Lâm Quốc Đống là ai, là thiên chi kiêu tử, làm sao có thể dễ dàng cùng ăn cơm với người bình thường như chúng tôi được? Nhưng tại sao anh lại tự mình mang năm vạn đồng đến?

“Lạc Bằng, anh mang tiền về trước nhưng em còn thiếu anh một món nợ ân tình.” Lâm Quốc Đống nói xong liền chui vào xe BMW đi mất. Tôi ngơ ngác nhìn theo xe anh đến ngã người, vẫn chưa thể nào tiêu hóa được lời anh nói.

“A Bằng, người bạn này của chị thật nhiều tiền đó.” A San nhìn theo chiếc BMW của Lâm Quốc Đống mà chảy nước miếng.

Ăn trưa với A San xong thì cũng liên lạc được với em trai cô ấy. Cậu ấy nói là lúc này ở trên máy bay tới Nghiễm Châu nên bây giờ mới mở máy được. Tôi thuận tiện đem tài khoản và mật mã nói cho A San biết để đưa cho bệnh viện bên kia.

“A Băng, tại sao còn phải đưa tiền cho họ chứ?” A San không hiểu nhìn tôi.

“Em cho rằng chị dư tiền thế à?” Tôi tức giận trách móc A San, cô ấy cũng đánh giá quá thấp trí thông minh của tôi rồi. Tôi sẽ kéo tiền về lại tay tôi.

Buổi chiều trở lại phòng làm việc, tôi đem công việc ném sang một bên. Trước hết lên web của ngân hàng mà tiền chuyển vào. Thì ra là China Construction Bank, tốt, vậy thì mở trang web China Construction Bank ra, đăng ký thành viên rồi tố cáo số thẻ ngân hàng của tên lừa gạt. Sau đó tùy tiện đánh sai mật khẩu ba lần của tài khoản tên lừa gạt.

Tôi đang vụng trộm mừng rỡ thì Tiểu Chu đi vào hỏi tôi chiều nay có muốn đi chi cục thuế không. Lúc đầu tôi không nghe cô ấy nói gì hết chỉ lầm lủi nói: “Mật mã điền sai 3 lần, số thẻ ngân hàng bị đóng rồi, ha ha, tên lừa gạt có tiền cũng không rút ra được.”

Tiểu Chu trợn to mắt nhìn tôi nói: “Lão đại, chị nói gì vậy?”

Tôi vui mừng kể cho Tiểu Chu nghe chuyện hôm nay A San suýt chút nữa bị lừa gạt lại kể đến hành động thông minh của tôi làm cho tên kia không lấy được tiền.

“Lão đại, nếu như vậy, mỗi ngày chị phá mật khẩu của hắn một lần thì hắn vĩnh viễn không thể lấy tiền ra được.”

Kể mưu trí đến vậy thì cũng có chỗ sai sót nhưng không sao còn có Tiểu Chu chu đáo, nhưng mà tôi làm gì có hứng thú ngày nào cũng phá mật mã của hắn.

Tôi ác ý nhìn Tiểu Chu, Tiểu Chu lập tức cảm nhận được nguy cơ sắp tới, cô ấy nói: “Lão đại, chị đang bận, em ra ngoài trước nha.” Nói xong liền lập tức đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Tôi quyết định thật nhanh, gọi Tiểu Chu lại.

Ai bảo tôi là lão đại chứ, Tiểu Chu không thể làm gì khác hơn là đứng lại, nhìn tôi một cách vô tội.

“Tiểu Chu, bình thường cô làm việc rất tỉ mỉ, chuyện này về sau giao cho cô làm.”

“Lão đại, em...”

“Phải nhớ, chuyện này là vì dân trừ hại, được rồi, cô ra ngoài đi.”

Tiểu Chu nhìn tôi bĩu môi rồi ra ngoài.

Tôi lại nhìn trang web lần nữa, phía trên xuất hiện một dòng chữ “Chính mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác”, cái gì chứ, tôi chẳng phải là vì dân trừ hại sao. Tôi muốn đóng trang web lại lúc này mới phát hiện ra đó chỉ là một dòng quảng cáo, thì ra trong lòng tôi có bóng ma...

15. Chương 15

Rốt cuộc cũng đến kỳ nghỉ đông, ba mẹ đã gọi điện thoại lần thứ N thúc giục tôi về nhà. A San cũng về Nghiễm châu rồi, đồng nghiệp ngoại tỉnh trong công ty cũng đã sớm đi sạch, không còn mấy người. Trong nhà và công ty không khí cứ lạnh lạnh, chỉ có trên đường cái mới có thể nhận ra sự hồ hởi vui vẻ của năm mới.

Tôi cũng tính về nhà sớm, nhưng còn phải chờ Bí Đỏ. Ai bảo tôi không có xe, xe buýt thì rất đông, trạm xe chỗ nào cũng đông nghẹt người, tôi phải chờ Bí Đỏ thôi. Bí Đỏ là người quản lý nghiệp vụ, lúc này đang bận rộn tặng quà cho khách hàng, Thường Huy cũng rất bận. Năm nay Bí Đỏ sẽ mang Thường Huy về nhà

ăn tết, cô gái nhỏ này, lớn như vậy nhưng chưa bao giờ mang đàn ông về nhà ăn Tết. Lúc đó chắc mẹ Bí Đỏ cười đến sái miệng luôn.

Một mình tôi đi trên đường, ánh mặt trời rất ấm áp, chiếu vào người tôi thật thoải mái.

Sắp bước sang năm mới, mấy cửa hàng đại hạ khắp nơi như “Cuối năm thanh lý hàng hóa” “Giá nhảy lầu, tất cả các mặt hàng giảm 29 đồng” dĩ nhiên chữ “giảm” phải đặc biệt viết nhỏ một chút, người nào không chú ý sẽ tưởng tất cả các mặt hàng chỉ có 29 đồng. Thật ra thì đi dạo một vòng đã thấy là hơn mấy trăm vạn nên đừng có nghĩ đến chuyện mua đồ.

Tôi chỉ là dân chúng bình thường, xa xỉ là một ước mơ xa vời.

Một mình tôi đi dạo phố chưa bao giờ mua quần áo, tôi có một cảm giác rất khó nói thành lời.

Tôi nhìn vào cửa kính của một cửa hàng, bên trong có người mẫu mặc một cái áo lông dệt kim hở cổ màu xanh ngọc. Tôi cảm thấy rất thích, muốn đi vào xem một chút nhưng lại có chút do dự. Nhưng cuối cùng cũng không cản được niềm yêu thích của tôi đối với nó, tôi bước vào. Nhân viên bán hàng nhiệt tình chào đón tôi.

Thử xong cái áo dệt kim hở cổ, khi từ phòng thử quần áo đi ra, nhân viên bán hàng lại nhiệt tình đề cử cái quần jean màu xanh dương, tôi cũng rất thích cái quần ấy. Tôi suy nghĩ rồi quyết định mặc thử nó, nói không chừng còn nhận được một cái quần khuyến mãi màu tím. Tôi đưa cái áo dệt kim hở cổ cho nhân viên bán hàng rồi thử cái quần jean, tính thanh toán tiền một lần luôn.

Ai ngờ chiếc quần jean này mặc vào lại vừa vặn như vậy. Lúc tôi cởi nó ra thì bị vướng vào cái áo lông. Tôi sợ kéo hư cái áo nên nhẹ nhàng gỡ ra, giằng co một hồi lâu mới kéo ra được.

Tôi đi tìm nhân viên bán hàng nói cái quần này không hợp với tôi và muốn mua cái áo dệt kim hở cổ màu xanh ngọc.

Ai ngờ nhân viên bán hàng khó xử nhìn tôi nói: “Thật xin lỗi, cái áo dệt kim đó... mới vừa bán cho khách hàng khác rồi.”

“Cô... tại sao có thể làm vậy?” Tôi đột nhiên cảm thấy rất tức giận, vì vậy âm lượng có chút lớn.

Nhưng bán cũng bán rồi, tôi còn có thể nói gì. Nhân viên bán hàng theo sát tôi nói xin lỗi, vẻ mặt đau lòng và hối hận. Không phải người ta thường nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại sao, nhìn cô gái này, tôi có tức giận mấy cũng không bộc phát ra được.

Tôi đi thẳng ra ngoài mà không để tâm đến nó nữa.

Đúng lúc tôi bước ra được hai bước thì nghe được giọng nói của nhân viên bán hàng xinh đẹp từ bên trong truyền ra: “Đồ chết tiệt, tại sao cho bà đây về mặt đó hả, cô cho là bà đây chỉ có thể bán quần áo cho cô thôi hả...”

Trong lòng tôi nhất thời cảm thấy rất uất ức, thật muốn quay lại mà đánh cô ta một trận. Tôi quay đầu lại hung hăng nhìn chòng chọc cô ta, cô ta cũng biết giọng nói của mình quá lớn bị tôi nghe được nên xoay người đi vào trong.

Tôi không có quay lại đánh nhau với cô ta nhưng tâm tình lại hoàn toàn không tốt, tôi cảm thấy rất uất ức.

Có thể thứ không có được, mới là thứ tốt nhất.

Cho nên tôi nhớ mãi con đường này với chiếc áo dệt kim hở cổ đó, hơn nữa tôi lại cảm thấy cái áo đó là cái tốt nhất.

Vì vậy sự uất ức của tôi không phải chỉ vì lời nói của nhân viên bán hàng mà còn vì tiếc cái áo kia, thật là buồn bực mà.

Lúc này, tôi muốn gọi điện thoại cho Lâm Quốc Đồng, nói cho anh biết sự uất ức của tôi, tâm tình của tôi. Trời ạ, tại sao tôi lại có thể suy nghĩ như vậy, anh là ai chứ? Làm sao tôi có thể đem sự uất ức của mình nói cho anh biết. Nhưng mà tôi muốn, hơn nữa càng dè dặt nó tôi lại càng muốn.

Tôi lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Lâm Quốc Đống nhưng không có can đảm nhấn nút gọi màu xanh lá cây kia.

Tôi đứng tại chỗ, ngăn người nhìn điện thoại di động, cho tới khi điện thoại vang lên tôi cũng không kịp phản ứng.

Là Lâm Quốc Đống gọi điện đến!

Tôi không thể không thừa nhận là tôi rất mừng rỡ.

“Chủ tịch Lâm...” Tôi đoạt lời trước, đem tất cả uất ức của mình nói ra, không quản là anh có phải người thích hợp hay không.

Sau khi nói xong, tôi cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Lâm Quốc Đống kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng “Ừ” “A” mấy tiếng, cho đến khi tôi nói xong, anh mới hỏi: “Áo đó là áo gì? Anh giúp em đi cửa hàng khác mua.”

“A, không cần, tôi chỉ là...” Tôi không biết nên nói gì.

“Hiếm khi em thích cái nào như vậy, hay là đi cửa hàng khác xem sao.”

Tôi dĩ nhiên không nói loại áo đó ra. Nhưng mà phản ứng của anh lại làm tôi rất vui vẻ. Ngay sau đó tôi lại mãnh liệt khi dễ mình.

Tôi nghiêm túc cảnh báo mình tuyệt đối không thể có quan hệ mập mờ với Lâm Quốc Đống. Nhưng lòng tôi lại tự ý hướng về phía anh.

Lâm Quốc Đống nói muốn mời tôi ăn cơm. Tôi từ chối, tôi biết mình không thể nào kháng cự lại sức hấp dẫn của anh.

Buổi chiều tôi không có tâm tình đi dạo phố nên ở nhà lên net. Dạo quanh mấy diễn đàn tôi phát hiện ra một chủ đề “bảy điều báo trước bạn đã yêu một người”. Từ trước đến giờ tôi đều không có hứng thú với mấy loại nói hươu nói vượn này nhưng hôm nay chủ đề này lại đặc biệt thu hút tôi, quỷ thần xui khiến tôi nhìn qua nó một lượt:

1. Khi bạn đang bận nhưng lại mở điện thoại di động ra, chờ tin nhắn của cô/ anh ấy:

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

2. Nếu như bạn thích cùng cô/ anh ấy bước thật chậm với nhau:

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

3. Khi bạn đang ở cùng cô/ anh ấy thì bạn sẽ làm bộ không để ý đến đối phương nhưng khi cô/ anh ấy thoát khỏi tầm mắt của bạn thì bạn sẽ lập tức tìm kiếm:

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

4. Khi cô/ anh ấy bị thương hoặc ngã bệnh thì bạn rất lo lắng

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

5. Khi cô/ anh ấy tốt với người khác hơn thì bạn cảm thấy không vui:

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

6. Khi bạn nhìn thấy cô/ anh ấy cười ngọt ngào thì khóe miệng của bạn cũng tự động cong lên:

Bạn đã yêu cô/ anh ấy.

7. Khi bạn xem bài này thì nghĩ đến người đó:

Như vậy bạn chắc chắn đã yêu cô/ anh ấy.

Khi nhìn dòng cuối này tôi cảm thấy rất sợ hãi vì khi đọc bài này tôi nghĩ đến rất nhiều người: Bí Đỏ, Cà, Lâm Quốc Đống, thậm chí là Lãnh Thanh Hoa, tôi cũng nghĩ đến.

“Như vậy bạn chắc chắn đã yêu cô/ anh ấy”! Tôi yêu nhiều người như vậy sao, tôi phải gọi điện cho Bí Đỏ để cô ấy cứu tôi mới được.

“Này, Lạc Băng, tớ đang muốn gọi điện thoại tìm cậu đấy.” Bí Đỏ cướp lời nói trước.

“À? Chuyện gì?” Bí Đỏ ở bên kia hưng phấn hỏi tôi, chẳng lẽ tôi với cô ấy tâm ý tương thông. Cô ấy biết tôi có ý xấu nên gọi đến trừng phạt tôi sao?

“Tại sao cậu đuổi Cà đi?”

“Cà? Tớ không có đuổi cậu ấy đi.” Tôi vắt óc suy nghĩ, rửa sạch bộ não cũng không nghĩ ra được là mình đã đuổi cậu ấy đi khi nào.

“Cậu làm tổn thương lòng của cậu ấy không phải đuổi đi thì là gì?”

“Bí Đỏ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bí Đỏ nói tôi không hiểu gì cả, tôi làm tổn thương lòng Cà lúc nào? Chẳng lẽ kêu tôi lấy thân báo đáp cậu ấy mới gọi là không tổn thương cậu ấy sao?

“Cậu ở nhà lên mạng hả? Mở QQ đi, tớ gửi qua cho cậu xem.”

“Ở trên mạng.” Tôi còn chưa biết là chuyện gì thì Bí Đỏ đã cúp máy.

Bí Đỏ thích dùng QQ, tôi mở QQ ra, Bí Đỏ gửi cho tôi một đường link, thì ra một chủ đề trong diễn đàn XXX, tựa đề là “theo đuổi một người phụ nữ đã nhiều năm”, người gửi là Brazil Cà.

Thời gian là mấy tháng trước khi Cà về đây. Khúc dạo đầu của đoạn văn là:

Khi cô ấy còn nhỏ tôi đã thích cô ấy rồi, đến bây giờ đã chuyển thành yêu. Tôi cũng không rõ nó bắt đầu từ lúc nào nhưng chỉ biết tình yêu của tôi đối với cô ấy không gì có thể xóa nhòa. Lúc cô ấy kết hôn tôi rất buồn, khi nghe tin cô ấy ly hôn tôi rất vui mừng nhưng đương nhiên cũng đau lòng. Mặc dù đã nhiều năm không gặp nhưng tôi và cô ấy rất thân nhau, chỉ có điều cô ấy không biết tôi là người bạn tri kỷ bao năm qua của cô ấy. Thôi không nói nhảm nữa. Lần này trở về, tôi muốn cho cô ấy xem hình dáng ngọc thụ lâm phong của tôi bây giờ, chỉ vì một câu nói của cô ấy năm đó: không thích người nhát gan nói chuyện không lưu loát. Hôm nay mở chủ đề này là muốn hỏi ý kiến mọi người, làm thế nào tôi mới có thể đuổi kịp cô ấy, cảm ơn mọi người trước. Sau này ngày nào tôi cũng sẽ lên đây cập nhật tình hình giữa tôi và cô ấy, hy vọng mọi người giúp đỡ. Nếu sau này thành công, tôi sẽ cho cô ấy xem chuyên mục này.

Tôi ngừng thở nhìn xuống dưới, thì ra Cà tặng hoa hồng cho tôi cũng là tham khảo ý kiến trên đây “Hoa hồng vĩnh viễn là vũ khí lợi hại nhất để theo đuổi phụ nữ.”

Cà thật sự ngày nào cũng lên. Từ lúc tôi gặp lại Cà đến lúc cùng tôi đi gặp chồng cũ, đi đảo... Tình hình mấy tháng qua không sót ngày nào. Cho đến lời tôi nói với Lâm Quốc Đống “Bây giờ cậu ta không phải là người đàn ông của tôi cũng không quan trọng, điều quan trọng là tôi và cậu ta là thanh mai trúc mã, tình cảm rất thâm thiết, tôi tin tưởng, chúng tôi về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Đám bạn trên mạng nháo cả lên khi xem tin này.

“Hôm nay tôi rất vui vì tôi sẽ mua nhẫn cầu hôn cô ấy. Nếu như kiếp này có thể lấy được cô ấy, tôi nhất định sẽ giữ đúng lời hứa, thương yêu cô ấy suốt kiếp này. Cô ấy đã có một cuộc hôn nhân thất bại nên sẽ không dễ dàng tin tưởng vào đàn ông. Tôi hiểu cô ấy sợ bị tổn thương một lần nữa nhưng tôi muốn nói cho cô ấy biết. Đây không phải là trò chơi, tôi chính là người đàn ông của cô ấy, tôi muốn cô ấy biết ngực của tôi ấm áp thế nào.” Đoạn này là trước khi Cà đến chào tạm biệt tôi.

Phía dưới mọi người rất hưng phấn, mấy tháng chờ đợi rốt cuộc cũng có tin tức tốt lành.

Tôi đương nhiên biết là Cà không hề mang về tin tức tốt nhưng tôi muốn biết Cà suy nghĩ thế nào. Tôi chính đến thời gian giữa trưa ngày hôm đó.

“Bây giờ tôi rất đau lòng nhưng vẫn viết tâm tình của tôi lên đây. Cảm ơn mọi người mấy ngày qua đã quan tâm tôi, tôi thất bại, đau lòng-ing.

Hôm nay hơn sáu giờ tối, tôi gọi điện thoại cho cô ấy nhưng cô ấy nói là đã đi chơi với bạn. Tôi nghĩ hay là mình đứng đây chờ cô ấy. Thế là tôi mang theo chiếc nhẫn kim cương đến quán Starbucks đối diện. Mãi đến 10 giờ đêm cô ấy vẫn chưa về. Tôi không muốn thúc giục cô ấy nhưng không nhận được gửi một tin nhắn

hỏi cô ấy khi nào về. Trong lòng tôi thật mất mát, tôi nghĩ, nếu tôi là người trong lòng cô ấy, cô ấy đã về lâu rồi.

Đến 11 giờ, Starbucks đóng cửa cô ấy vẫn chưa về. Tôi liền ngồi đợi dưới chân cầu thang nhà cô ấy. Có lẽ do mệt quá tôi ngủ quên mất, đúng lúc đó bọn họ về. Tôi bị đánh thức giữa chừng và cảm thấy mình thực nhỏ bé trước nụ cười của cô ấy. Đứng trước cô ấy tôi cứ như đứa trẻ nhỏ bé năm xưa, không nói nên lời, chẳng lẽ khi yêu một người chỉ có thể âm thầm đứng phía sau.

Đến lúc tỉnh táo lại thì mọi người đã đi hết chỉ còn tôi và cô ấy. Tôi thấy trong mắt cô ấy hình bóng của ai đó, tôi cảm thấy rất đau lòng. Từ nhỏ tôi đã rất nhát gan, tôi hiểu cảm giác không được thương yêu và đồng thời cũng thấy đau lòng cho chính mình. Người tôi yêu, không muốn ở cùng một chỗ với tôi.

Cô ấy nói “Đã trễ rồi ngày mai tớ còn phải đi làm nữa, cậu xem hay là...” Tôi liền cắt đứt lời cô ấy... Tôi thật sợ cô ấy nói muốn tôi về nhà ngủ. Tôi chờ cô ấy một đêm, tôi không muốn câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là kêu tôi về nhà ngủ. Chúng tôi đều không còn là những cô bé cậu bé 18, 20, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, không cần phải che giấu. Tôi biết, cô ấy không yêu tôi.

Nhưng tôi không thể cho cô ấy biết tôi đau lòng. Nếu tôi lấy nhẫn kim cương ra thì chắc chắn sau này chúng tôi không còn là bạn bè. Tôi quyết định giữ nhẫn lại nói hẹn gặp lại với cô ấy.

Bây giờ tôi rất bối rối. Tôi nên làm gì đây? Buông tay sao? Tôi không cam lòng, tôi yêu cô ấy nhiều năm như vậy khó khăn lắm mới có một cơ hội thế này. Tiếp tục sao? Tôi thật sợ đối mặt với thất bại.”

Phía dưới có rất nhiều người mắng chửi cô gái này không biết điều, người đàn ông tốt như vậy mà không biết quý trọng. Cũng có người nói, một người phụ nữ đã ly hôn, có thể tìm được người đàn ông tốt như vậy tu tám kiếp mới được, còn không biết quý trọng thì sau này sẽ không có hạnh phúc.

Xem xong chủ đề của Cà, từ câu chúc mừng đến lời mắng chửi của những người trên mạng. Lòng tôi rối bời, không sao gỡ được.

Trời đã tối, tôi đứng đây, vì ngồi trên máy vi tính quá lâu nên thân thể có chút ê ẩm.

Tôi đứng bên cửa sổ, không mở đèn, nhìn ánh đèn của mấy nhà khác ngoài cửa sổ, nhớ tới lời Cà nói “Còn muốn gả cho anh thì thông báo một tiếng, nhớ đấy.” Tôi lại rơi nước mắt khi nhớ đến câu ấy, tôi có tài đức gì có thể có được một người yêu tôi như thế, tôi làm sao có thể trả nổi ân tình này đây?

Tôi cũng đã từng khuyên người khác, tìm một người yêu mình sẽ hạnh phúc hơn, nhưng đến lượt tôi thì liệu...Tôi có thể thuyết phục mình tiếp nhận người đàn ông đó không.

Lúc này QQ phát ra tin nhắn, tôi đi tới nhìn, là Bí Đỏ. Tôi ẩn danh nhưng Bí Đỏ biết là tôi vẫn còn ở đó.

“Lạc Băng, xem xong chưa?”

“Rồi.”

“Có suy nghĩ gì?”

“Có quá nhiều chuyện để suy nghĩ.”

“Lạc Băng, tớ nói cậu biết, nếu cậu muốn cùng Cà ở chung một chỗ thì hãy cho cậu ấy một dấu hiệu để cậu ấy khỏi phải đau lòng. Còn nếu như cậu không cần thì sau này cũng đừng hối hận. Cà là một người tốt, tốt hơn mấy trăm lần so với mấy gã đàn ông bay bướm kia.”

“Ừ, tớ biết.”

16. Chương 16

Bí Đỏ và Thường Huy đưa tôi về nhà, ba mẹ tôi vui mừng hơn hớn chạy ra đón.

Mẹ tôi thấy Bí Đỏ dẫn theo một cậu bạn trai anh tuấn tài giỏi thì cực kỳ khó chịu. Đợi bọn họ đi xa mẹ tôi lập tức thưởng cho tôi một tràng cảm nhảm, nói là ngày mai tôi phải đi xem mắt.

“Mẹ, không đi có được không?” Tôi không muốn đi xem mắt vào lúc này.

“Như vậy sao được chứ? Mợ của con đã nói với bên nhà trai hết rồi, bây giờ con không đi, sau này mẹ có mặt mũi nào mà nhìn mợ con chứ.” Mẹ tôi không đồng ý.

Thấy tôi bĩu môi không nói lời nào, mẹ an ủi: “Bằng Bằng, con yên tâm, mẹ tuyệt đối sẽ không đưa con đi gặp một thằng không ra gì. Mẹ nói với con rồi, người ta là bác sĩ, bây giờ đang làm sếp của một bệnh viện. Dáng dấp cũng không tệ chỉ có cái tuổi hơi cao, gần 40 rồi nhưng con cũng gần 30. Với lại thời gian không chờ người...”

Tôi còn chưa đến 28 mà mẹ lại nói tôi gần 30 là sao. Dù thế nào cũng không nên giới thiệu cho tôi một người 40 tuổi chứ.

“Dù sao con cũng không đi.” Tôi kiên quyết không đi, tôi muốn xem mẹ có thể làm gì?

“Cái con bé này!” Mẹ đang định quở trách tôi thì thấy tôi không nói gì nên đi vào phòng ngồi xuống giường tôi, nói: “Bằng Bằng, mẹ cũng là muốn tốt cho con, qua một năm chúng ta lại già thêm một tuổi, con bây giờ vẫn còn trẻ nên dễ tìm đối tượng hơn.”

“Vậy cũng không cần vội vàng đến mức ngày mai phải đi tìm?” Tôi tức giận nói.

“Vậy ngày mốt, quyết định như vậy đi. Mẹ gọi điện ợ con nói hôm nay con mới trở về, còn đang mệt nên cần nghỉ ngơi, ngày mốt mới đi.” Mẹ nắm ngay kẽ hở trong lời nói của tôi, vội đứng dậy đi ra ngoài.

Không đợi tôi giải thích, mẹ yêu quý của tôi đã gọi điện thoại.

“Ai” Tôi thở dài, nhớ khi tôi mười tám tuổi đã biết yêu. Lúc đó còn sợ người trong nhà phát hiện. Mấy năm gần đây có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng, mình sẽ đi xem mắt.

Địa điểm xem mắt là nhà của mợ tôi. Lúc gần tới nơi, mẹ tôi dặn rất nhiều lần là phải chú ý hình tượng, phải tỏ ra yếu đuối thực nữ. Mẹ nói cứ như tôi chưa bao giờ chú ý đến hình tượng của mình vậy.

Bên nam đến sớm hơn chúng tôi. Tôi đi theo sau mợ vào trong, bên trong chỉ có một người đàn ông cỡ 40 tuổi cũng đang quan sát tôi. Tôi không nghĩ người này là đối tượng xem mắt của tôi.

Mợ nói tôi ngồi xuống ghế sa lon rồi bảo người đàn ông đó ngồi bên cạnh. Lúc này tôi mới biết ông ta là đối tượng xem mắt của tôi. Không cao không lùn, không đen không trắng, không mập không ốm, mắt kiếng dày cui, trên mặt có rất nhiều mụn.

“Đây là Thôi Bác Tuyên tuổi trẻ tài cao tài hoa hơn người, còn trẻ như vậy đã có thể làm bác sĩ.” Mợ cười ha hả nói xong, lại giới thiệu tôi “Đây là Lạc Bằng nhà chúng tôi, hiện đang làm kế toán, tài mạo song toàn...ha ha”

Mặc dù bản thân tôi bình thường có chút tự luyện, nhưng lời của bà mai này, tôi nghe cũng có chút khó tin. Khó trách mọi người đều nói lời bà mai nếu có thể tin được thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

Mọi người nói chuyện một lúc thì mợ tôi nói là bận việc trong nhà bếp, còn mấy người khác thì chui vào một căn phòng khác. Trong phòng khách chỉ còn tôi và bác sĩ Thôi.

Bác sĩ Thôi ngồi sát vào tôi nhìn thẳng vào mắt tôi, không nhanh không chậm nói: “Nghe nói cô đã ly dị?”

Lòng tôi căng thẳng, người này vừa mở miệng là hỏi vấn đề này, chẳng lẽ ông ta không biết người ta xem mắt sẽ nói những gì sao?” Tôi lơ đãng nói: “Đúng vậy”

Nghe được lời khẳng định của tôi, ông ta nâng gọng kính dày lên nói: “Tôi có thể biết nguyên nhân không?”

“Có thể không nói được không?” Tôi không muốn tố cáo tội lỗi của chồng cũ, hơn nữa tôi theo bản năng tránh xa ông ta một chút, cự ly gần như vậy làm tôi cảm thấy rất bức bối.

Ông ta có lẽ cũng biết mình thất lễ nên nhếch môi cười, ngay sau đó lại bày ra bộ dạng đứng đắn hỏi: “Nghe nói cô làm việc ở công ty tư nhân?”

“Đúng vậy.” Tôi thẳng thừng nói.

Nghe ngữ điệu của ông ta có lẽ ông ta cho rằng tôi là người “Không có việc làm” nên muốn biểu hiện một chút lòng tốt.

Ông ta nhẹ nhàng “A” một tiếng, vẻ mặt rất thất vọng.

Tôi thấy vẻ mặt thất vọng của ông ta thì trong lòng không khỏi vui mừng, một ý tưởng ác độc nhanh chóng chui vào đầu tôi. Ông hỏi tôi, vậy tôi cũng hỏi ông một chút.

“Bác sĩ Thôi, nghe nói anh còn chưa kết hôn?”

Ông ta hả hê nói: “Đúng vậy, bạn bè đều nói tôi là quý tộc độc thân.”

“Vậy có thể cho tôi biết nguyên nhân không?”

“Chỉ là không thấy hài lòng.”

Tôi nh੓ vào, ông chọn người ta sao, tôi cho rằng người ta không thếm ông thì có. Dĩ nhiên tôi vẫn duy trì hình tượng thực nữ, dịu dàng cười hỏi: “Này, tâm lý, thân thể, cách sinh hoạt của anh không có vấn đề gì chứ? Tôi chỉ là cảm thấy anh cũng không còn trẻ mà chưa kết hôn nên hỏi một chút.”

Bác sĩ Thôi nâng gọng kính lên, giật mình nhìn tôi, sau đó nói: “Tuyệt đối không có vấn đề, cô yên tâm.”

“Hả?” Tôi cố ý nhướn mày, làm ra vẻ không tin được.

Ông ta nóng nảy, mặt mày cũng méo mó hết rồi, cất cao giọng nói: “Trước kia tôi cũng có bạn gái, tôi còn làm cô ta có thai ba lần phải đi nạo thai...”

Lời của ông ta đã chọc giận tôi. Tôi thật không ngờ có người lại lấy việc nạo thai ra nâng cao giá trị bản thân. Tôi giáo dục ông ta một phen, nhiều lần ông ta cũng muốn mở miệng nói, đáng tiếc tôi không cho ông ta cơ hội.

Rốt cuộc đợi đến lúc ăn cơm, Tôi nghĩ ăn xong là có thể rời khỏi nơi thị phi này ai ngờ ông ta lại đề nghị chơi mạt chược.

“Thật ngại quá, tôi không biết chơi mạt chược.” Tôi nói thật.

“À?” Ông ta lên tiếng khiển trách “Cô không biết chơi mạt chược sao?” Nét mặt của ông ta giống như đang nói không biết chơi mạt chược là một tội ác tày trời.

“Không biết chơi cũng là chuyện tốt, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.” Mẹ tôi vội vàng đứng ra giàn xếp.

“Lời ấy sai rồi, bây giờ không biết chơi mạt chược không còn là chuyện nhỏ. Kết bạn, nói chuyện với lãnh đạo thậm chí là trao đổi giữa mọi người trong gia đình cũng cần đến mạt chược mới thành công. Hơn nữa, mạt chược cũng không khó chơi, sao cô lại không học. Vậy sau này tôi đem bạn bè về nhà, cô cũng không thể bỏn họ chơi...” Nói đến chuyện chơi mạt chược, nước miếng của ông ta cứ như sông Hoàng Hà đầy sóng không dứt.

“Vậy thì Lạc Băng con học với mẹ một chút đi?” Mẹ hỏi tôi.

“Không, chiều nay con có hẹn với bạn đi xem phim, con phải về trước.” Tôi tùy tiện tìm một lý do.

Rốt cuộc cũng thoát được. Tôi kiên quyết không cho ông ta đưa tôi về mà tự mình kêu xe taxi. Khi ngồi trên taxi tôi mới thở dài một hơi, xem mắt thì ra là một cực hình.

Hôm sau, mẹ đến nhà tôi. Tôi vừa thấy bà ấy liền chạy vào phòng. Mẹ tôi lôi kéo mẹ vào phòng ngủ của bà.

Ngăn cách một cánh cửa, tôi nghe hai người đang nói về chuyện xem mắt hôm qua.

“Băng Băng và vị bác sĩ kia rốt cuộc có tiến tới không? Con bé đó, hôm qua trở về không nói gì cả, cứ úp úp mở mở.” Đây là giọng nói của mẹ.

“Chị dâu, Băng Băng nghĩ gì, em cũng không biết.”

“Vậy còn bác sĩ kia thì sao?” Mẹ tôi gấp gáp hỏi.

“Người ta nói...” Mẹ tôi chần chờ.

“Hắn ta thật ra nói gì?” Mẹ tôi càng nóng nảy hơn.

“Người ta nói, Bằng Bằng không biết chơi mạt chược, sợ là... Sợ là sẽ không được thông minh... Lại nói người ta là lần đầu tiên kết hôn còn Bằng Bằng là lần thứ hai...”

Nghe đến đây tôi đứng chết trân tại chỗ, tôi không biết mẹ tôi sẽ nghĩ gì.

Cứ tưởng rằng chuyện đến đây sẽ chấm dứt, may nhờ người ta không coi trọng tôi, nếu không mẹ sẽ vội vàng giao tôi cho người ta rồi.

Không ngờ lúc ăn cơm tối, ông ta gửi tin nhắn cho tôi: “Lạc Bằng, tôi muốn nói rõ, tôi có thể không ngại quá khứ của cô nhưng cô phải học chơi mạt chược.”

Tôi cười đến mức thiếu chút nữa là phun miếng cơm vào mặt mẹ.

Mẹ muốn lại gần xem tin nhắn, tôi vội vàng xóa đi. Tôi cho rằng tôi không để ý đến ông ta thì sẽ xong chuyện. Không ngờ vị bác sĩ tài giỏi kia lại tự mình đa tình.

Buổi tối ông ta lại gửi tới một tin nhắn: “Cô không nhận được tin nhắn của tôi sao? Tại sao không trả lời? Có phải đang nói chuyện với thằng khác không, tôi sẽ giận đó.”

Tôi không trả lời tin nhắn của ông ta cũng không nhận điện thoại. Tôi nghĩ, chuyện này cứ giải quyết như vậy đi.

Mẹ tôi thì ngược lại cảm thấy rất nghiêm trọng. Vừa nghĩ đến chuyện lớn cả đời của tôi liền than thở.

Cho đến mùng ba tết, tôi nhận được một món quà. Chính là cái áo dệt kim hở cổ màu xanh ngọc tôi thích lúc trước.

Mẹ tôi vừa nhìn thấy nó thì liền huơ tay múa chân, vui hơn cả tôi. Thật ra tôi còn vui hơn cả mẹ chỉ là tôi đang che giấu tình cảm của mình.

“Nói ẹ biết, có phải con có rất nhiều bạn trai không?” Ánh mắt của mẹ như ánh mặt trời buổi sáng. Tôi thật sự không muốn dả kích sự hy vọng của bà nhưng chẳng qua tôi không biết đi đâu để tìm đủ số lượng bạn trai mà bà muốn.

“Mẹ, con làm gì có bạn trai chứ, đây là của một khách hàng tặng. Anh ta muốn con làm việc cho anh ta tốt hơn nên mới gửi quà chúc mừng năm mới đến.”

“À.” Thấy mẹ ngượng ngùng tránh ra, lòng tôi thật đau xót. Tôi hận không thể bắt một người đàn ông làm bạn trai để làm mẹ vui lòng.

Nhưng mà tôi lại nhanh chóng bị niềm vui khi nhận được cái áo chiếm mất. Tôi ôm chiếc áo lông vào phòng, len lén mừng thầm. Mặc thử nó, tôi nhìn tới nhìn lui, vuốt ve khắp nơi. Trong lòng dâng lên một tí ti ngọt ngào. Ngay sau đó lại có một giọng nói vang lên: “Lạc Bằng, cô thật là mất mặt, kẻ tặng chiếc áo này cho cô là người như thế nào chứ, cô mặc nó làm gì?” Tôi lại cởi áo lông ra, nhét vào trong tủ quần áo. Sau đó lại không nhận được lấy nó ra, tỉ mỉ nhìn nó, chạm vào nó, sau đó lại mạnh tay nhét vào tủ. Hành động này cứ lặp đi lặp lại như vậy chắc tôi sẽ điên mất.

Lâm Quốc Đống ơi Lâm Quốc Đống, rốt cuộc là anh muốn gì? Cứ như vậy mà xông vào trái tim tôi, anh cũng biết tôi sẽ không bao giờ làm tiểu tam, cho dù có đau khổ đến chết, tôi cũng không làm. Tôi rõ ràng rất ghét đàn ông trăng hoa nhưng vì sao đối với người đàn ông trăng hoa như anh, tôi lại không thể ghét được.

“Bằng Bằng, Bí Đỏ tới.” Là ba đang gọi tôi.

Tôi vội vàng đi ra ngoài, thấy Bí Đỏ đang từ trong cốp xe lấy ra mấy món quà hiếu kính ba mẹ tôi. Ba mẹ tôi vui mừng theo sau Bí Đỏ xách đồ vào nhà.

Khó trách ba mẹ tôi cứ Bí Đỏ tốt thế này, Bí Đỏ tốt thế kia. Thì ra là bị người ta mua chuộc.

“Thường Huy đâu?” Tôi nhìn xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng Thường Huy.

“Đúng nha, anh chàng đẹp trai kia đâu rồi?” Mẹ tôi cũng hỏi.

“Hôm nay không nói tới anh ta. Anh ta bị tớ đuổi đi rồi.” Bí Đỏ phát tay nói.

Đây chính là lần đầu tiên Bí Đỏ cãi nhau với Thường Huy, còn đang trong Tết mà đã đuổi người ta đi. Biểu Hiện của Bí Đỏ tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, tôi thấy có gì đó rất đáng ngờ nên đến gần hỏi: “Bí Đỏ, cậu không sao chứ?”

“Hắn bị tớ đuổi đi thì tớ có thể có chuyện gì chứ? Cũng không phải là tớ bị đuổi đi.” Bí Đỏ vô tội nói.

“Băng Băng, con đừng ngạc nhiên, vợ chồng son nào mà không gây gổ, hai ngày là hết à, nhanh đi gọi điện nói mợ con tới chơi mạt chược.” Mẹ tôi hoàn toàn tin lời Bí Đỏ nói. Một trong những nguyên nhân mẹ tôi thích Bí Đỏ vì cô ấy sẽ chơi mạt chược với bà, còn thỉnh thoảng kính biếu chút tiền lẻ.

Hôm nay mợ tôi lại tới, chờ tôi mời mợ vào nhà, Bí Đỏ cười tà ác, nói: “Lạc Băng, tớ mới nghe bác gái nói, cậu bị tên bác sĩ nào đó bỏ à?”

“Đâu có khó nghe như cậu nói?” Tôi không phục nói.

“Tớ sớm đã nói Cà rất tốt mà. Đợi cậu ấy trở về, cậu liền cho cậu ấy một ngạc nhiên lớn.”

“Cà? Cái gì Cà?” Mẹ tôi nghe chữ có chữ không chen vào.

“Bác gái, Cà là một chàng trai rất đẹp trai lại có nhiều tiền, tính tình rất tốt, biết cách chăm sóc người khác. Quan trọng nhất là người ta rất si tình Lạc Băng từ hồi nhỏ, bác gái không biết sao, nhưng mà cậu ấy...”

Ba mẹ, Bí Đỏ cộng thêm mợ tôi đang ngồi chơi mạt chược. Chuyện cơm nước mình tôi ôm đồm. Tôi ở trong bếp cũng có thể nghe được Bí Đỏ nói khoác không thể không rung mình sợ hãi than thở.

“Bác trai, con kể bác nghe, Cà lái chiếc S600 đậu trước nhà Băng Băng, không biết đã làm biết bao nhiêu người ghen tỵ đến chết.” Đây là giọng nói quảng tám của Bí Đỏ.

“Đúng vậy, đúng vậy, trước cửa nhà bác chưa bao giờ có một chiếc S600 nào đậu cả.” Người ba mợ mặc giả dối của tôi từ lúc nào biến thành người ham hư vinh thế kia?

“Còn có, các bác có biết biển số xe của cậu ấy là bao nhiêu không?” Bí Đỏ đưa ra mồi câu dụ dỗ.

“ Bao nhiêu?” Mấy người lớn quả nhiên bị lừa.

“Sáu số 2!”

“Sáu số hai sao?”

“Đúng vậy, các bác có biết tại sao không phải là sáu số 6 hoặc sáu số 8 không?”

“Tại sao?” Ba người đó rối rít cả lên, tôi cảm thấy thật thê thảm. Bí Đỏ quả nhiên là ác độc mà.

“Số hai chính là “yêu”, lần này cậu ấy trở về đặc biệt là vì chữ “yêu”, cho nên mới là sáu số hai.”

“Nhưng sao Băng Băng không mang cậu ấy về nhà? Cũng phải ọi người nhìn cậu ấy một chút chứ.” Mợ tôi bắt đầu chất vấn.

“Đúng vậy, đây chính là chỗ mấu chốt...” Giọng nói của Bí Đỏ đột nhiên hạ thấp xuống. Tôi rửa tai lắng nghe, nhưng vẫn không nghe được gì.

Bí Đỏ đang tính kế tôi?

Suy đoán của tôi là hoàn toàn chính xác.

Kể từ hôm đó trở đi ba mẹ cứ oanh tạc tôi là phải tiếp nhận tình cảm của Cà mới là chuyện đúng đắn.

Làm hại tôi chỉ cần nghe đến chữ “Cà” là phát rầu. Tôi cũng biết lời ba mẹ nói là đúng hơn nữa là vì muốn tốt cho tôi nhưng mà tôi vẫn cảm thấy buồn bực.

Bây giờ tôi chỉ mong mau hết Tết. Lúc chưa đến Tết thì ngày ngóng đêm mong mau đến Tết để có thể được nghỉ ngơi nhưng bây giờ tôi lại không có tâm tình mà hưởng thụ ngày nghỉ. Tất cả đều tại Bí Đỏ hại tôi.

17. Chương 17

“Lạc Băng, em nói xem, phụ nữ không ra ngoài ngoại tình thì sẽ chết à?” Ngày đầu tiên đi làm, Lãnh Thanh Hoa vừa bước vào phòng làm việc của tôi liền dữ dằn nói.

Tôi sửng sốt, chẳng lẽ La Tiểu Mạn ngoại tình? Mới sang năm mới cũng không nên hỏi trực tiếp hay là cứ nói lời may mắn trước, tôi nói: “Năm mới vui vẻ.”

“Vui cái khỉ gì, vợ sắp chạy theo người ta còn vui gì chứ?” Lãnh Thanh Hoa nói xong thì ngồi xuống ghế sa lon, anh cũng không ngại ghế đó đã mười ngày không ai lau chùi, bụi đóng một lớp dày.

“Anh nói cái gì vậy?” Ai mà không biết La Tiểu Mạn rất yêu Lãnh Thanh Hoa. Chỉ cần anh không ngoại tình thì đời nào đến phiên La Tiểu Mạn ngoại tình chứ.

Lãnh Thanh Hoa thở dài, hạ thấp giọng nói: “Lạc Băng, Tiểu Mạn và huấn luyện viên cầu lông của cô ấy có quan hệ rất tốt. Anh đánh tên gian phu đó một trận, nhưng hấn lại tiếp tục quyến rũ Tiểu Mạn anh lại đánh hấn thêm một trận. Anh nghĩ nếu thực sự ly hôn thì con gái anh mới ba tuổi phải làm sao đây, khổ thân con bé. Huống chi người lớn hai nhà nếu biết Tiểu Mạn muốn ly hôn thì không phải tức chết à nên anh liền hạ mình làm hòa. Ai ngờ cô ấy lại không muốn, cô ấy nói xin lỗi anh, không muốn sống với anh nữa, nhất định phải ly hôn. Anh không hiểu phụ nữ các em rốt cuộc nghĩ gì, anh còn chưa nói ly hôn mà cô ấy cứ đòi là sao.”

Thật ra thì tôi cũng không biết La Tiểu Mạn nghĩ gì có lẽ căn bản là tôi không thể hiểu được suy nghĩ của phụ nữ. Nhưng mà chẳng phải là người xưa có câu “Khuyên hợp không khuyên chia” sao. Tôi đứng dậy vừa pha trà cho Lãnh Thanh Hoa vừa nói: “Anh tốt nhất là khuyên nhủ Tiểu Mạn đi, có lẽ cô ấy chỉ là nhất thời hồ đồ.”

“Lạc Băng, em nói xem, anh so với cái tên huấn luyện viên kia thua kém chỗ nào hả? Thế mà Tiểu Mạn mở miệng ngậm miệng là nói thích hấn ta.” Nói tới đây mặt của Thanh Hoa cũng méo xẹo.

“Làm gì có người nào có thể so sánh được với anh, nhất định là Tiểu Mạn bị tên kia lừa rồi.”

“Tiểu Mạn nói hấn đánh cầu lông rất hay, đánh cầu lông hay thì có gì tốt chứ, có thể làm cơm ăn à?”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh nói đúng.” Tôi phụ họa theo Lãnh Thanh Hoa, bằng vài năm giao tình giữa tôi và anh, tôi biết rõ, lúc anh đang nổi nóng thì cứ chiều theo ý anh, có ý kiến gì thì chờ anh tỉnh táo lại rồi nói.

Lãnh Thanh Hoa càng nói càng kích động, đem tờ báo trên khay trà đánh bay xuống đất. Cho đến khi người quản lý phòng bốn – Trương Lập Thành tới tìm tôi anh mới đi ra ngoài, trên ghế sa lon lưu lại một dấu vết rõ ràng, tôi vội vàng lấy cái khăn lau chùi qua loa.

Tôi giương mắt nhìn Trương Lập thành, ngay sau đó mặt tươi cười nói: “Trưởng phòng Trương, chúc mừng năm mới.”

Trương Lập Thành cũng nói “Chúc mừng năm mới” sau đó liếc cái ghế sa lon thê thảm của tôi.

“Thật ngại quá, tôi còn chưa kịp quét dọn đến cả tôi còn không có chỗ ngồi.” Tôi áy náy nói, đối với Trương Lập Thành không nên nói năng lung tung, bình thường ông ta thích nhất là bắt được nhược điểm của người khác, có cơ hội là đưa người đó vào chỗ chết đương nhiên ngoài mặt ông ta vẫn cười rất tươi. Tôi đến công ty này làm việc nếu không có Lãnh Thanh Hoa bảo bọc thì có thể đã bị ông ta bóp chết ngay từ đầu, làm sao còn sống được đến bây giờ.

“Không sao, tôi đứng là được rồi.” Trương Lập Thành nói xong để tay lên bàn làm việc của tôi.

Tôi đứng dậy vừa pha trà cho Trương Lập Thành vừa nói: “Trưởng phòng Trương, thời tiết bây giờ hơi lạnh, ông lại mặc phong phanh thế kia, nên chú ý đến thân thể một chút.”

“Tôi sợ không chỉ là phải chú ý đến thân thể?” Trương Lập Thành nói.

“À?” Tôi hoàn toàn không biết Trương Lập Thành có bắt được nhược điểm gì của tôi không? Tại sao mới ngày đầu tiên đi làm lại đã nhắm vào tôi?

Tôi nhìn lại gương mặt của Trương Lập Thành, trên đó vẫn là nụ cười thân thiện không nhìn ra được một chút địch ý nào. Nhưng ông ta nói câu kia là có ý gì?

Tôi còn đang ngẫm nghĩ thì Trương Lập Thành lên tiếng: “Lạc Băng, cô muốn nói với tôi cái gì thì có thể nói trước mặt tôi không cần nói trước mặt khách hàng.”

Tôi đang đưa ly trà cho ông ta thì bỗng nhiên khựng lại, kinh ngạc nhìn ông ta, hoàn toàn không biết ông ta đang nói gì. Trương Lập Thành nhìn tôi rồi đi ra ngoài.

“Bệnh thần kinh.” Tôi hung tợn tuông ra một câu.

Bắt đầu ngày làm việc đầu tiên toàn là hội thảo này hội thảo nọ. Đến giờ tan làm Lân Thanh Hoa nói với tôi: “Lạc Băng, tối nay đi uống rượu có được không?” Khi còn đi học, mỗi lần Lân Thanh Hoa thất tình đều kêu tôi đi uống rượu với anh. Nên tửu lượng của tôi cũng được luyện ra từ đó nhưng tửu phẩm thì càng ngày càng kém.

Thấy gương mặt cô đơn của Lân Thanh Hoa, tôi nói: “Được thôi nhưng em phải về nhà thay quần áo trước.”

Lân Thanh Hoa thấy tôi mặc đồ công sở liền gật đầu nói: “Có muốn anh đến đón em không?”

“Không cần, anh nói em biết là quán rượu nào đi?”

“Không độ. Anh chờ em ở đó.”

Tôi còn chưa về tới nhà thì Bí Đồ gọi điện đến hỏi tôi hôm nay đi làm nhận được bao nhiêu tiền lì xì, thật là thì cô ấy muốn khoe bao lì xì của mình thì có. Bí Đồ vừa nghe nói tôi đi uống rượu thì lập tức la lên: “Tính thêm tớ nữa.”

Khi tôi và Bí Đồ đến quán rượu không độ thì Lân Thanh Hoa đang dựa vào tường uống rượu. Anh thấy Bí Đồ đi cùng tôi thì hơi sững sốt, anh đứng dậy nhường chỗ cho chúng tôi ngồi. Lân Thanh Hoa cũng coi như là người quen cũ của Bí Đồ nên tôi mới không cần hỏi ý kiến anh mà dẫn cô ấy theo cùng. Nhưng khi thấy anh sững sờ như vậy thì tôi mới nghĩ đến đàn ông bị đội nón xanh (bị vợ cắm sừng) thì không hy vọng bị mọi người biết. Lúc này tôi mới biết là mình mắc phải sai lầm. Nhưng tới thì cũng tới rồi có thể làm gì nữa chứ.

“Anh Lân, năm mới mạnh khỏe!” Bí Đồ nhiệt tình chào hỏi Lân Thanh Hoa.

Lân Thanh Hoa cười khỏ nói: “Làm gì khỏe bằng mấy em.”

Bí Đồ cũng không phải là người ngoài nên Lân Thanh Hoa bắt đầu kể lể.

“Bình thường phụ nữ ngoại tình bên ngoài bị chồng phát hiện sẽ cầu xin chồng đừng ly hôn với mình nhưng Tiểu Mạn nhà anh, thật đúng là cực phẩm.” Bí Đồ xúc động nói, sau đó nhìn Lân Thanh Hoa nghiêm túc hỏi: “Anh thật sự không muốn ly hôn sao?”

Lân Thanh Hoa do dự chốc lát rồi gật đầu nói: “Ừ. Anh vẫn có thể chịu được nhưng ba mẹ hai nhà và con gái anh thì chưa chắc đã chịu nổi sự đả kích này.”

Bí Đồ trầm tư suy nghĩ, vừa cầm ly rượu trong tay vừa nói: “Vậy anh nói với cô ấy anh muốn ly hôn hơn nữa còn phải cho cô ấy về nhà mẹ đẻ trước. Không quá ba ngày cô ấy sẽ quay lại cầu xin anh đừng ly hôn.”

“Tại sao lại vậy?” Tôi và Lân Thanh Hoa cùng hỏi.

“Hai người suy nghĩ một chút đi, bây giờ cô ấy đòi ly hôn nhưng trên thực tế là hy vọng anh không bỏ cô ấy. Nếu sau này thật sự không ly hôn thì cô ấy vẫn còn mặt mũi. Còn nếu anh muốn ly hôn thì cô ấy phải

về nhà mẹ đẻ, nhất định sẽ bị mẹ cô ấy tẩy não. Mẹ La Tiểu Mạn cũng biết, đi đâu tìm được người đàn ông tốt như anh chứ. Hơn nữa tên huấn luyện viên kia là người đã có vợ, hẳn sẽ thực sự ly hôn với vợ hẳn sao. Em biết chỉ có Lưu Thiệu Ngôn mới làm như vậy được, nhưng bởi vì hẳn ta không phải là người bình thường.” Bí Đỏ nói rất có đạo lý nhưng cuối cùng cũng không quên đâm tòi một dao.

Lãnh Thanh Hoa quả thật làm theo lời Bí Đỏ nói, quả nhiên không quá ba ngày La Tiểu Mạn đã bị mẹ cô ấy lôi về nhà cầu xin anh tha thứ.

La Tiểu Mạn không muốn ly hôn nhưng lúc này Lãnh Thanh Hoa lại cảm thấy đội nón xanh thật sự là điều sỉ nhục nên không quan tâm con gái và ba mẹ đau lòng thế nào liền kiên quyết đòi ly hôn. Dù sao đối với đàn ông Trung Quốc, bị vợ mình đội nón xanh quả là một điều nhục nhã. Đây là truyền thống ngàn đời và cũng là tôn nghiêm của người đàn ông.

Nhưng ly hôn, chỉ cần có một bên không đồng ý thì sẽ không giải quyết được. Vì vậy chuyện của Lãnh Thanh Hoa và La Tiểu Mạn cứ kéo dài mãi.

Một hôm, Lãnh Thanh Hoa tìm tòi hỏi: “Lạc Băng, bạn trai của Bí Đỏ không phải là đại luật sư sao?”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu nói, tôi nghĩ anh nhất định là có ý định với Thường Huy.

“Em giúp anh nói với Bí Đỏ để bạn trai cô ấy nhận vụ ly hôn này đi, bao nhiêu tiền anh cũng đồng ý.” Lãnh Thanh Hoa khiêm nhường cầu xin tôi.

“Sao anh không nói với Bí Đỏ.” Tôi tức giận hỏi ngược lại anh.

“Em cũng biết luật sư Thường không dễ dàng nhận mấy vụ ly hôn. Anh sợ nếu như anh nói với Bí Đỏ, cô ấy sẽ từ chối. Còn nếu như là em nói thì cô ấy sẽ đồng ý giúp. Bí Đỏ chỉ cần thổi gió bên gối thì chuyện gì chẳng xong.”

“Vậy thì tối nay gọi Bí Đỏ ra, chúng ta cùng nói với cô ấy, có được không?”

Tối hôm đó, tôi và Lãnh Thanh Hoa đến quán không độ. Vừa bước vào chúng tôi đã thấy Bí Đỏ, cô ấy bây giờ đang được một người đàn ông ngoại quốc tán tỉnh, vừa nhìn thấy chúng tôi cô ấy liền không thèm quan tâm đến người đàn ông kia đi một mạch về phía chúng tôi. Ba người ngồi xuống bắt đầu thưởng thức rượu. Ghế sa lon rất mềm mại cùng với âm nhạc nhẹ nhàng, thật là tuyệt.

“Bí Đỏ, chỉ bằng vốn ngoại ngữ của cậu mà cũng có thể quyến rũ người nước ngoài sao?” Tôi chế nhạo Bí Đỏ.

“Cậu nói cái gì vậy? Quyến rũ người nước ngoài cần phải dùng ngoại ngữ sao? Chỉ cần dựa vào sắc đẹp chim sa cá lặn của tớ là dư sức. Hơn nữa, cậu cũng quá coi thường tớ rồi, dù gì tớ cũng học anh văn được 5 năm, quyến rũ một vài người nước ngoài thì có là vấn đề gì chứ.” Bí Đỏ chớp chớp mắt to, tự tin nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, Bí Đỏ là thiên tài mà, một chút sức quyến rũ này thì có vấn đề gì chứ.” Lãnh Thanh Hoa vội vàng nắm chặt cơ hội nịnh bợ Bí Đỏ.

“Tôi thích lời này của anh.” Bí Đỏ vui vẻ ra mặt.

Bí Đỏ bị chúng tôi dụ dỗ cái một, cô ấy dùng giọng nói quăng tấu của mình bảo đảm chuyện của Lãnh Thanh Hoa nhất định sẽ thành công.

Mà Lãnh Thanh Hoa thì vui mừng, cũng có thể là đau lòng. Dù sao cũng là ly hôn, anh liền uống rất nhiều rượu.

Tôi và Bí Đỏ, mỗi người một bên đỡ Lãnh Thanh Hoa cao 181cm ra khỏi quán không độ.

“Mất kính, mất kính của anh.” Lãnh Thanh Hoa mơ màng nói năng không rõ.

Tôi nhìn lên, quả nhiên là không thấy mất kính trên sống mũi anh. Người này uống say như vậy mà còn không quên mất kính của mình. Tôi và Bí Đỏ đỡ anh lên xe rồi tôi quay lại tìm mất kính cho anh.

Tôi trở lại chỗ chúng tôi uống rượu tìm nhưng không thấy, thế là tôi tiếp tục tìm trên đường đi ra ngoài quán rượu.

“Lạc Băng!”

Tôi nghe có người gọi mình nên đứng thẳng người lên nhìn, là ai đang gọi tôi?

“Lạc Băng!” Trần Bảo Nhi chạy đến trước mặt tôi.

“À, cô Trần”

Trần Bảo Nhi lại nhướn mày, tròn to mắt dữ tợn nhìn tôi nói: “Tại sao cô lại gạt tôi?”

Mồ hôi lạnh chảy ra. Chuyện tôi lừa gạt cô ta đã bị vạch trần. Tôi nhìn xung quanh một chút, chuẩn bị chạy trốn thì ai ngờ bị cô ta tóm lại. Cô ta lớn tiếng nói: “Người này là một kẻ lừa gạt.”

Một tiếng rống sư tử hà đông của Trần Bảo Nhi đã thu hút không ít người. Tôi thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào nhưng không thể nên mặt dày nói: “Cô Trần, cô hãy nghe tôi nói.”

“Cô còn muốn nói cái gì nữa? Cô lại dám gạt tôi là cô đã kết hôn, hu hu...” Trần đại tiểu thư khóc làm lòng tôi đau đớn. Còn quần chúng xung quanh thì nhìn tôi với ánh mắt giết người, tôi vội kéo cô ta vào trong góc.

“Bảo Nhi, cô hãy nghe tôi nói trước rồi mới khóc, có được không?”

Bảo Nhi nhìn chằm chằm tôi, không nói gì, chờ tôi lên tiếng.

Tôi thở dài, không biết bắt đầu từ đâu, tôi do dự một chút mới nói: “Bảo Nhi, hôm đó tôi đến nhà cô là bị Lâm Quốc Đống kéo theo. Thật ra tôi không biết là đang xảy ra chuyện gì. Sau đó cô lại như vậy nên tôi không thể làm gì khác hơn là diễn kịch với anh ta.”

“Còn ở Thái Tử Hiên thì sao?” Trần Bảo Nhi lại giương mắt lên quật cường nói.

“Ở Thái Tử Hiên, ừ, là như vậy, ngày đó tôi có đồ phải trả cho anh ta nên đến đó ăn cơm. Sau đó cô tới, tôi không phải là người thứ ba nên cô không cần để ý tới tôi.” Tôi nói xong len lén nhìn phản ứng của Trần Bảo Nhi, tôi chỉ thấy cơn tức giận tiêu mất một nửa, ngược lại nhiều thêm mấy phần nghi ngờ.

“Người thứ ba? Quốc Đống có bạn gái mới rồi sao?” Trần Bảo Nhi nghi ngờ hỏi tôi.

“A, cô thật sự không biết sao?” Tôi cũng nghi ngờ hỏi ngược lại, Trần Bảo Nhi không biết Lâm Quốc Đống đã kết hôn sao? Sự sống sót của tiểu tam này làm tôi toát cả mồ hôi.

“Biết cái gì?” Cô ta nhú mày, thật ra thì cô ta là một cô gái rất đơn thuần.

“À, không có gì.” Tôi nghĩ, nếu Lâm Quốc Đống không chịu nói chuyện anh kết hôn với người tình của anh thì tôi cần gì phải nhiều chuyện.

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Trần Bảo Nhi mở to hai mắt hỏi tôi.

Lúc này Bí Đỏ tiến vào, từ xa đã cất cao giọng nói: “Lạc Băng, tìm mắt kiếng sao lại lâu như vậy? Tìm được chưa?”

“A, còn chưa thấy.” Tôi trả lời.

Bí Đỏ đến gần, cô ấy nhìn tôi rồi nhìn Trần Bảo Nhi: “Lạc Băng, cậu quen cô gái này hồi nào vậy?”

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Bí Đỏ, ai ngờ cô ấy lại làm như không thấy, nhiệt tình nói với Trần Bảo Nhi: “Chào người đẹp, tôi là bạn của Lạc Băng, gọi tôi Bí Đỏ là được rồi.”

“Xin chào, tôi tên là Trần Bảo Nhi.” Trần Bảo Nhi thấy Bí Đỏ nhiệt tình như vậy, cũng khách khí nói.

“Trần Bảo Nhi?” Bí Đỏ nhú mày suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Khó trách tôi cảm thấy cô quen quen, thì là thiên kim tiểu thư của Trần gia.”

“Đúng vậy.” Tôi thay Trần Bảo Nhi trả lời Bí Đỏ, tôi muốn Bí Đỏ nhớ lại chuyện Trần Bảo Nhi định tự sát mà tôi đã kể cô ấy nghe.

Vì vậy tôi nháy mắt với Bí Đỏ lần nữa, ai ngờ Bí Đỏ nhìn nọt người ta không thêm để ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi nhanh chóng bị bỏ qua một bên, bởi vì Bí Đỏ không cho tôi cơ hội mở miệng.

Rốt cuộc, Trần Bảo Nhi cũng không chịu nổi Bí Đỏ liền bỏ đi.

Bí Đỏ nhìn theo bóng lưng của cô ta, thở phào một hơi.

“Bí Đỏ chết tiệt, cậu nói đủ chưa.”

“Thật là, tớ có lòng tốt vậy mà không được báo đáp!” Bí Đỏ thở dài.

“Cậu mà lại có lòng tốt gì hả?”

“Tớ nói nhiều như thế còn không phải là vì muốn giải cứu cậu sao. Nếu không làm thế, Trần đại tiểu thư sẽ dễ dàng buông tha cho tên lừa gạt như cậu hả?”

“Vậy cũng đúng.” Tôi gật đầu nói phải, Bí Đỏ quả nhiên nhìn xa trông rộng.

“Chỉ là, tớ đang nghĩ nếu có thể kiếm một vài mối từ cô ta, chắc ông chủ sẽ yêu chết tớ.”

Tôi biết, Bí Đỏ lại muốn kiếm lợi lộc gì từ Trần Bảo Nhi.

18. Chương 18

A San gọi điện thoại tới nói là mấy tiếng nữa máy bay sẽ hạ cánh. Tôi vội vàng dọn dẹp phòng khách. Vừa làm xong, tôi ngồi trên ghế sofa suy nghĩ xem chừng nào A San sẽ về. Tôi lại có súp bồ ngót, bồ dung nhan, sướng thật.

Lúc này chuông cửa liền vang lên.

Tôi vừa mở cửa ra, trước mắt là một A San hoàn toàn xa lạ. Tôi biết cô ấy khổ công tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, hơn nữa còn có khả năng học hỏi rất nhanh. Tôi nghĩ lần này trở về cô ấy sẽ thay đổi rất nhiều nhưng không ngờ lại thay đổi nhiều đến thế. Tôi thực sự rất kinh ngạc.

A San giống như là đã quen với ánh mắt kinh ngạc này nhưng cô ấy vẫn hờ hững mi nói: “Thế nào? Kinh ngạc sao, em mới đi Hồng Kông mua sắm đó.”

A San miêu tả cho tôi nghe Hồng Kông mỹ lệ lung linh huyền ảo như thế nào. Hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy trở về, tôi tự mình xuống bếp làm thức ăn. Tôi tính làm ba món một canh. Chờ A San vào phòng tôi cũng chuẩn bị chiến đấu với nhà bếp.

Tôi đang chuẩn bị nấu cơm thì lại có người gọi điện tới. Thật là đúng lúc.

“Lạc Băng, em có ở nhà không?” Lãnh Thanh Hoa hỏi tôi.

Trực giác nói cho tôi biết, anh có chuyện cầu xin tôi thế là tôi hùng hồn nói: “Có, thì sao? Có chuyện gì muốn em giúp đỡ thì nói thẳng đi.”

“Hôm nay anh phải đi Hải Nam công tác với Trương Lập Thành, bảo mẫu thì lại nghỉ phép, La Tiểu Mạn về nhà mẹ đẻ rồi, anh tính nhờ ba mẹ anh giúp trông Bối Bối nhưng hai ngày nay thời tiết lại không tốt, cứ mưa hoài...”

Tôi đã biết Lãnh Thanh Hoa muốn gì rồi, anh muốn tôi trông Bối Bối. Kể từ khi La Tiểu Mạn náo loạn đòi ly hôn thì đứa con này luôn bám riết lấy anh lưu lạc đầu đường xó chợ. Cũng không thể trách được, việc ly hôn đối với một đứa trẻ vẫn là quá sức chịu đựng.

“Được rồi, được rồi, chờ Bối Bối lại đây.” Lãnh Thanh Hoa đã nói đến mức này thì tôi còn làm gì được chứ.

“Anh biết là em tốt với anh nhất mà. Bây giờ anh đã ở dưới nhà em nè.” Lãnh Thanh Hoa cười ha ha.

“Lãnh Thanh Hoa!” Tôi tức giận la lên, thì ra anh cũng tính toán hết rồi mới hỏi tôi có ở nhà không.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười ranh mãnh.

Chỉ một lúc sau, Lãnh Thanh Hoa đã dẫn Bối Bối tới, tôi ôm con bé hôn chùn chụt rồi mới trả lại cho anh. Tôi để hai người họ ở phòng khách xem ti vi còn tôi đi nấu cơm.

Trong tủ lạnh xuất hiện một con gián, nó lại dám diều võ dương oai trước mặt tôi chứ. Hai cọng râu còn đung đưa hất hất lên, tức chết tôi rồi. Kể từ khi ly hôn với Lưu Thiếu Ngôn, tôi đã tự làm tất cả mọi chuyện. Đến cả bao gạo tôi cũng có thể khiêng lên lầu nhưng dĩ nhiên, có đôi khi là A San giúp một tay. Tôi sớm đã không còn sợ gián nữa rồi, cho dù là một ổ gián, tôi cũng có đập chết hết. Tôi cầm một củ cà rốt lên, chăm chú nhìn theo con gián, chỉ chờ nó bò xuống đất là sẽ ra tay.

“Bóp bóp” Tôi đập bẹp con gián.

Lãnh Thanh Hoa và A San nghe có tiếng động liền chạy vào.

Tôi đang nhìn thi thể con gián cười hả hê, có thể là trong mắt Lãnh Thanh Hoa và A San tôi đang gượng cười. Nhưng dù thế nào đi nữa tôi cũng không giật mình hét toáng lên như xưa.

Tôi cầm củ cà rốt trong tay bỏ vào thùng rác, hung khí gây án vẫn là nên quăng đi càng sớm càng tốt. Tôi vỗ tay rồi giương mắt hỏi Lãnh Thanh Hoa và A San: “Thế nào?”

Rốt cuộc miệng của Lãnh Thanh Hoa cũng khép lại, trong cổ họng anh hình như bị nghẹn cái gì đó, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi: “Lạc Băng, từ khi nào em không còn sợ gián nữa vậy?”

Nghe anh hỏi thế, trái tim tôi đau như bị dao cắt. Những thứ kia ngày xưa tôi chỉ cần hét lên một tiếng là có người chạy ra dọn dẹp. Còn bây giờ...

Thật là, tại sao tôi lại vì một con gián mà buồn phiền chứ, thật là không có tiền đồ. Tôi cười nói: “Bây giờ em sống một mình thì còn có thể sợ gián nữa sao?”

Lãnh Thanh Hoa giống như đang lăm bầm lầu bầu hoặc là đang nói với tôi: “Cả gián mà em cũng không sợ thì còn sợ gì nữa chứ.” Tôi giả vờ như không nghe thấy lời anh nói.

Cơm nước xong Lãnh Thanh Hoa nhanh chóng chạy ra sân bay. A San chủ động rửa chén bát, tôi và Bối Bối ngồi trên sofa pha chơi trò chơi. Chơi được một lúc, Bối Bối cảm thấy chán, không muốn chơi nữa. Tôi nghĩ hôm nay là chủ nhật nên dẫn con bé ra ngoài đi dạo.

“Bối Bối, muốn đi dẫn con đi đâu chơi?” Tôi vừa sờ khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng của con bé vừa hỏi.

“Đi Lạc, dẫn con đến khu vui chơi thiếu nhi được không? Ở nhà trẻ, các bạn đều nói ở đó chơi rất vui nhưng ba không có thời gian dẫn con đi.” Giọng nói non nớt của Bối Bối làm tôi đau lòng, tôi thật sự không hiểu tại sao La Tiểu Mạn lại muốn phá hủy gia đình này, muốn tổn thương Bối Bối.

Chủ nhật ở khu vui chơi thiếu nhi, khắp nơi đều có tiếng cười của bọn trẻ.

Lúc đầu Bối Bối thích chơi cầu trượt rồi ngồi phi thuyền, sau đó là cáp treo, nhảy dây... Cuối cùng có một bạn nhỏ chơi thả diều, Bối Bối cũng muốn chơi.

Tôi nghĩ bé gái đều thích bướm bướm nên tính mua một con diều hình bướm bướm, ai ngờ Bối Bối lại thích chim ưng. Vậy thì mua chim ưng, tôi nhìn con chim ưng đen thui kia chẳng thấy đẹp chỗ nào. Mất thẩm mỹ của Bối Bối thật là kém quá đi, nhưng mà làm sao có thể so sánh tôi với con bé chứ, hai người ở hai độ tuổi khác nhau. Nhưng tôi vẫn không nhận được mà hỏi con bé, con chim ưng này đẹp chỗ nào.

Bối Bối chớp chớp đôi mắt to nói: “Đi ở nhà trẻ nói, chim ưng bay cao nhất, xa nhất.”

Tôi đang thầm khen Bối Bối thật là có chí lớn thì con bé lại nói tiếp: “Bay cao lại bay xa, có thể bay tới chỗ mẹ.”

Lời nói ngây thơ của Bối Bối làm tôi rơi nước mắt. Nếu Lãnh Thanh Hoa và La Tiểu Mạn nghe thấy lời này, bọn họ sẽ nghĩ sao?

Bối Bối không biết thả diều, dạy rất nhiều lần nhưng con bé vẫn không làm được. Vì con bé còn quá nhỏ không chạy nhanh được nên con diều không bay lên nổi. Vì vậy tôi thả diều thay con bé rồi cho nó cầm dây diều, như vậy nó sẽ rất vui vẻ.

Nhưng tiếc vui thì chóng tàn, chim ưng của Bối Bối mới bay được một chút đã vướng vào cành cây.

Tôi nhảy lên lấy nhưng không tới, cầm dây điều kéo cũng không được. Bối Bối thấy tôi không lấy được con điều thì ngồi phịch xuống đất òa khóc.

“Bối Bối đừng khóc, dì mua cho con con khác, có được không? Bối Bối ngoan, đừng khóc.”

“Không muốn! Con muốn chim ưng của con.” Bối Bối không chịu nhượng bộ.

“Bối Bối ngoan, con chim ưng kia dì không lấy xuống được, dì mua một con khác cho con, có được không?” Tôi chỉ vào người bán điều, dụ dỗ con bé.

Tôi còn chưa nói dứt lời thì Bối Bối lại càng khóc to hơn: “Con chỉ muốn con điều của con, con điều của con...”

Trời ạ, tại sao Bối Bối lại cố chấp giống Lân Thanh Hoa thế? Tôi thật sự hối hận khi còn bé không học leo cây với Bí Đỏ. Lúc còn nhỏ cô ấy cứ như con khỉ leo qua leo lại bị người lớn mắng rất nhiều lần. Cho đến bây giờ bản lãnh ấy cũng không hề giảm sút.

Tôi liếc nhìn con điều hình chim ưng nằm trên cây, không nghĩ ra được cách gì để lấy nó xuống. Bối Bối càng khóc càng to, tôi tính bế nó đi khỏi đây, không nhìn con điều nữa không chừng Bối Bối sẽ quên nó. Lúc này, một người đàn ông trèo lên lấy con điều rồi nhảy xuống.

Tôi không ngờ Lâm Quốc Đống lại leo cây giỏi đến thế. So với bộ dạng như con khỉ của Bí Đỏ thật là một trời một vực. Hôm nay anh mặc áo jacket, quần jean và mang giày thể thao. Nhìn trẻ hơn nhiều so với khi mặc âu phục. Dưới ánh nắng mặt trời anh lại càng đẹp trai hơn, thì ra đàn ông đẹp trai khi mặc đồ gì cũng tỏa sáng như nhau.

“Dì Lạc!” Là giọng nói của Kỳ Kỳ. Tôi quay đầu lại, quả nhiên là thấy Kỳ Kỳ đang cười rất rạng rỡ. Cô bé mặc chiếc váy màu vàng nhạt và cái quần màu hồng. Chân mang đôi giày màu trắng, tết hai bím tóc. Trong tay cô bé là một con điều hình bướm bướm.

Lâm Quốc Đống dẫn Kỳ Kỳ theo, tôi hết nhìn đông rồi nhìn tây vẫn không thấy mẹ Kỳ Kỳ đâu.

Bối Bối lấy được điều lập tức cười rộ lên, khen chú thật giỏi, bỏ tôi sang một bên. Còn nhỏ như vậy mà đã biết nịnh bợ người khác chắc chắn là bị Lân Thanh Hoa ảnh hưởng.

Tôi ngồi xổm người xuống vừa chùi nước mắt trên mặt Bối Bối vừa nói: “Bối Bối, sao không cảm ơn chú đi con.”

Bối Bối ngọt ngào nói: “Chú thật lợi hại, cảm ơn chú.”

Kỳ Kỳ lớn hơn Bối Bối một chút, cô bé vừa nhìn thấy Bối Bối thì rất thích, liền nắm tay Bối Bối chạy đi chơi.

Tôi nhìn Lâm Quốc Đống nói: “Chủ tịch Lâm, thật trùng hợp, anh cũng dẫn Kỳ Kỳ đến đây chơi sao. Hôm nay tôi cũng phải làm bảo mẫu cho con của bạn tôi.”

“Có người bảo mẫu như em, anh cũng muốn thuê để chăm sóc cho Kỳ Kỳ.” Lâm Quốc Đống trêu ghẹo nói.

“Chủ tịch Lâm, anh thật sự là một người ba tốt. Chủ nhật nào cũng dẫn con gái đi chơi. Anh rất bận rộn mà vẫn có thể làm được thế, thật là hay.” Tôi thật lòng khen Lâm Quốc Đống.

Nghe lời này của tôi, Lâm Quốc Đống nhìn bóng dáng nho nhỏ của Kỳ Kỳ dịu dàng nói: “Kỳ Kỳ thích chơi thả điều nhất, có bận đến mấy thì cũng phải dẫn con bé đi chơi, nếu không con bé này sẽ bày mưu tính kế với anh, anh làm sao chịu nổi.”

Kỳ Kỳ và Bối Bối rất nhanh liền thân thiết với nhau, hai đứa cùng nhau chơi thả điều. Tôi dẫn con bé đi từ sáng đến giờ, quả thật rất là mệt nhưng con bé lại không mệt chút nào, cứ chạy nhảy suốt.

Tôi và Lâm Quốc Đống ngồi xuống thăm cỏ, anh lấy ra một cái máy chụp hình.

Tôi nhìn cái máy chụp hình của anh buộc miệng nói: “Chủ tịch Lâm, thì ra anh cũng thích chụp hình.”

“Khi còn trẻ thì đã thích rồi nhưng sao này quá bận rộn nên không thời gian chụp, không biết có bị lục nghề không nữa, nếu không thì em làm mẫu cho anh chụp, xem tài nghệ của anh còn được bao nhiêu.”

“Được.” Đột nhiên tôi phát hiện mình đã rất lâu rồi không có chụp hình. Bây giờ đang là mùa xuân, khung cảnh đẹp như vậy chắc sẽ cho ra một tấm ảnh đẹp.

Lâm Quốc Đống lấy máy chụp hình ra, làm động tác như chuẩn bị chụp.

Tôi ngồi trên cỏ tạo dáng, anh bấm máy lưu lại thời khắc kia.

Lâm Quốc Đống lấy tấm hình ra, Kỳ Kỳ chạy lại gần nhìn, con bé nhìn bức hình gọi mẹ.

“Kỳ Kỳ!” Lâm Quốc Đống quát nhẹ Kỳ Kỳ.

“Đây là mẹ.” Kỳ Kỳ chu miệng lên tranh luận với Lâm Quốc Đống.

“Không được nói lung tung.” Lâm Quốc Đống nghiêm mặt nói.

“Chủ tịch Lâm, đừng dọa con bé.” Tôi không đồng ý với việc người lớn nghiêm mặt nói chuyện với trẻ em.

“Đây là mẹ mà, là mẹ, hu hu...” Kỳ Kỳ cảm thấy uất ức, dứt khoát ngồi phịch xuống đất khóc lớn.

“Kỳ Kỳ ngoan, không khóc, không khóc, ngoan nha,” Tôi ôm Kỳ Kỳ vào ngực, lau nước mắt cho con bé.

Kỳ Kỳ nằm ở trong lòng tôi khóc lớn hơn, con bé nói: “Mẹ của người khác sẽ chải đầu cho nó, kể chuyện cổ tích cho con họ nghe, còn dẫn đi nhà trẻ, mua đồ chơi, tại sao con lại không có mẹ... Hu hu... mẹ của con chỉ ở trong hình... Không có nói chuyện với con, không chơi với con... Tội nào con cũng nói chuyện với mẹ nhưng mẹ không để ý tới con...”

Tôi vuốt tóc Kỳ Kỳ, dỗ con bé, trong lòng tràn ngập nghi vấn “Chỉ ở trong tấm hình”, chẳng lẽ Lâm Quốc Đống đã ly hôn? Hoặc là mẹ Kỳ Kỳ đã mất? Khó trách Trần Bảo Nhi không nghĩ mình là Tiểu Tam. Kỳ Kỳ nhìn tấm hình của tôi gọi mẹ, chẳng lẽ mẹ của Kỳ Kỳ giống tôi đến thế sao?

Nào ngờ Bối Bối thấy Kỳ Kỳ khóc cũng khóc theo: “Dì Lạc, con cũng muốn mẹ... con muốn mẹ... hu hu...”

Lần này thật tốt, sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới. Hai bảo bối cùng khóc lớn. Lâm Quốc Đống ôm Kỳ Kỳ qua, tôi ôm Bối Bối vào lòng. Mỗi người dỗ một đứa, mất sức chín trâu hai hổ mới dỗ tụi nó nín. Ai biết được Kỳ Kỳ lau khô nước mắt, ngược đầu, ngậy thơ nhìn tôi, nói: “Dì Lạc, dì làm mẹ con có được không?”

Lòng tôi chấn động, trong đầu rối như canh hẹ, tôi đọc qua rất nhiều tác phẩm văn học nhưng lại chưa bao giờ đọc được cái tình tiết lúng túng này. Tôi giương mắt nhìn Lâm Quốc Đống, thấy anh cũng đang lúng túng. Tôi bình tĩnh lại, cười nói: “Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị.”

Kỳ Kỳ không hiểu tôi đang nói gì, cũng không quan tâm sắc mặt của ba mình không được tự nhiên, chỉ dùng đưa tay tôi hỏi: “Dì Lạc, có được không? Dì Lạc?”

Đối mặt với ánh mắt chờ mong của Kỳ Kỳ, tôi thật sự không biết nói cái gì cho phải, vì vậy vội vàng đổi đề tài, tôi đưa ngón tay chỉ vào con điều của đứa trẻ khác nói: “Kỳ Kỳ, nhìn kia, con điều kia bay thật xa đó.”

Nào ngờ Kỳ Kỳ không mắc mưu, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Lâm Quốc Đống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Kỳ, cười nói: “Kỳ Kỳ ngoan, sau này dì Lạc sẽ dẫn Kỳ Kỳ đi chơi, tết tóc cho Kỳ Kỳ, dẫn Kỳ Kỳ đi thả diều, có được không?”

“Dì Lạc sẽ đến nhà con chơi chứ?” Kỳ Kỳ nhìn tôi hỏi.

“Ừ, dì sẽ tới.” Tôi chỉ còn cách gật đầu.

Lâm Quốc Đống đứng một bên nhìn tôi với ánh mắt đầy toan tính.

19. Chương 19

Buổi tối, thật vất vả mới dỗ Bối Bối ngủ được, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn tướng ngủ của con bé thật đáng yêu, gương mặt hồng hồng, khe nhắm lại, lông mi vừa đen vừa dài, thật muốn hôn một cái nhưng tôi

cố gắng kìm nén. Tôi sợ sẽ làm bé thức giấc. Tôi không buồn ngủ nên bò dậy mở máy vi tính lên net, Cà lập tức gửi tin nhắn cho tôi: “Lạc Băng, có phải nhớ anh rồi không? Ngày mai anh sẽ về, để em khỏi phải tương tư nữa.”

“Ngày mai về rồi à.”

“Đúng vậy, ngày mai là chủ nhật, em tới sân bay đón anh đi, tặng hoa cho anh nữa.”

“Ý kiến hay đó.”

“Sao còn chưa ngủ? Có phải nhớ anh không?”

“Lãnh Thanh Hoa đi công tác rồi, ngày mai mới về, con gái bảo bối của anh ta đang ở đây, tớ mới dỗ nó ngủ xong. Không nói chuyện với cậu nữa, tớ đi xem tiểu thuyết “Thôi Miên”.”

“Này, đừng đi, nói chuyện tiếp đi.” Cà vội vàng gửi tin nhắn tới.

Tôi mặc kệ cậu ta, xem tiểu thuyết một lát đúng là đã bị thôi miên, cảm thấy buồn ngủ rồi.

Tôi đang định đi ngủ thì Cà gọi điện tới. Tôi sợ Bối Bối giật mình nên cầm điện thoại ra ngoài ban công.

“Lạc Băng, tại sao em lại có thể như vậy chứ, làm người phải phúc hậu một chút, anh còn chưa nói xong mà em đã đi mất rồi.” Cà oán trách nói.

“À? Vậy bây giờ cậu nói đi. Tớ cho là cậu đang nói nhảm nên muốn đi ngủ.”

“Không phải đã nói là ngày mai anh về sao, để em khỏi phải tương tư nữa.”

“Ừ, biết rồi, ngày mai cậu về.” Tôi thật sự không nghĩ ra có cái gì lại quan trọng đến thế.

“Em và Bí Đỏ tới đón anh đi, để anh cảm nhận được một chút ấm áp, anh sẽ chịu thiệt ngồi xe đò của Bí Đỏ.”

“Có xe cho cậu ngồi, sướng muốn chết còn chịu thiệt gì nữa? Nhưng có con gái của Lãnh Thanh Hoa ở đây, tớ không đi được.”

“Dẫn theo đi, anh không ngại có thêm một tiểu mỹ nhân đâu.”

...

Tôi không nói lại Cà, cuối cùng cũng phải đồng ý đi với Bí Đỏ ra sân bay đón cậu ấy, còn phải mang Bối Bối theo.

Cũng không biết là ngủ được bao lâu, tôi mơ màng nghe Bối Bối muốn uống nước. Tôi ngồi dậy mở đèn, đi rót nước. Lúc trở lại thì thấy con bé đang khóc lớn, tôi nghĩ chắc con bé đang nhớ mẹ. Tôi ôm Bối Bối vào lòng, vỗ nhẹ lưng con bé nhưng nó lại càng khóc lớn hơn, luôn miệng đòi “Mẹ”. Tôi đem hết mọi cách ra nhưng vẫn không thể dỗ nó được, nhìn con bé khóc đến co quắp cả người, tôi cảm thấy thật đau lòng, nước mắt rơi xuống.

Tiếng khóc của Bối Bối làm A San tỉnh giấc, cô ấy khoác áo khoác đi tới.

“A Băng, có chuyện gì vậy? Bối Bối xảy ra chuyện gì?”

“Muốn mẹ.” Tôi vừa nói, nước mắt lại rơi xuống.

“Bối Bối không khóc, không khóc. A Băng, chị gọi điện hỏi ba của Bối Bối xem có cách nào để dỗ con bé không, em ôm nó ra ngoài phòng khách một chút.” A San lấy áo khoác ngoài của tôi bọc cho Bối Bối rồi bế nó ra ngoài.

A San ôm Bối Bối đi tới lại đi tới trong phòng khách, vừa dỗ Bối Bối vừa hát một bài đồng dao cho con bé nghe.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Lãnh Thanh Hoa nhưng anh lại tắt máy. Người đàn ông này chắc không nghĩ đến việc nửa đêm tôi sẽ gọi điện cầu cứu anh.

Suy nghĩ một lúc, tôi tìm số điện thoại của La Tiểu Mạn gọi cho cô ấy, vừa reng một tiếng là cô ấy liền bắt máy.

“Lạc Băng, có chuyện gì?” Giọng nói của La Tiểu Mạn rất tỉnh táo, cho thấy đã trở về rồi mà cô ấy vẫn chưa ngủ.

“Tiểu Mạn, là vậy, Bối Bối đang ở chỗ đó...”

“Bối Bối ở chỗ cậu? Lãnh Thanh Hoa đâu? Lãnh Thanh Hoa đi đâu rồi hả?” La Tiểu Mạn có chút kích động.

“Tiểu Mạn, cậu nghe tớ nói trước, anh Lãnh đi công tác rồi, bảo mẫu nhà cậu thì đang nghỉ phép nên anh ấy mới nhờ tớ chăm sóc Bối Bối. Bây giờ con bé đang khóc, tớ gọi điện để hỏi cậu xem bình thường Bối Bối khóc thì dỗ bằng cách nào?”

“Nhà cậu ở đâu? Tớ lập tức đến nhà cậu.”

Nghe tiếng khóc của Bối Bối không hề giảm đi, tôi nói địa chỉ nhà mình cho cô ấy biết.

Có thể là con bé khóc mệt nên không đợi mẹ đến đã ngủ thiếp đi. Tôi vốn định gọi điện thoại nói La Tiểu Mạn không cần tới nữa nhưng suy nghĩ một chút, có lẽ cô ấy cũng đang trên đường đến đây. Không cho cô ấy tới, cô ấy cũng không yên lòng.

“A Băng, cuối cùng con bé cũng ngủ rồi.” A San nhẹ nhàng nói.

Tôi muốn ôm Bối Bối vào giường nhưng vừa chạm vào thì nó đã ghì chặt lấy tay tôi. Tôi sợ con bé lại tỉnh nên không dám nhúc nhích.

“A San, em ngủ đi, em cũng mệt rồi.” Tôi nói với A San.

“Không sao, bây giờ em cũng tỉnh rồi, không ngủ được, em ngồi đây với chị vậy.” A San nói rồi đi lấy một cuốn tạp chí thời trang ngồi xuống xem.

Một lúc sau, La Tiểu Mạn đã tới đây.

“Bối Bối.” La Tiểu Mạn thấy Bối Bối đang ngủ say, hạ thấp giọng kêu, chạy tới ôm con bé vào lòng.

Tôi đứng dậy rót nước cho cô ấy.

“Mới vừa khóc xong mệt quá nên ngủ rồi.” A San khép tạp chí lại nói với La Tiểu Mạn.

Tôi đặt ly nước trước mặt La Tiểu Mạn, ngồi xuống cạnh cô ấy. Đôi mắt cô ấy hơi đỏ, nhìn Bối Bối nói: “Anh ta đi công tác sao không nói cho tớ biết, để tớ về nhà trông Bối Bối. Tại sao anh ta lại độc ác như vậy.”

Tôi không đồng ý với câu này của cô ấy. Trong lòng lại nghĩ, lúc cô ở bên ngoài lảng nhãng có nghĩ đến con gái không? Bây giờ lại nói Lãnh Thanh Hoa độc ác. Chỉ là người ta luôn dễ dàng bỏ qua lỗi lầm của bản thân.

“Nên bế Bối Bối vào giường ngủ, ngủ ở đây dễ bị cảm lạnh.” Nghe tôi nói câu đó, La Tiểu Mạn đứng dậy ôm Bối Bối vào giường.

La Tiểu Mạn đi ra nhìn thấy tôi không nói lời nào, chỉ cúi đầu nói: “Tớ biết tớ làm sai, tại sao anh ấy không cho tớ cơ hội chuộc lỗi? Tại sao anh ấy lại nhẫn tâm nhìn Bối Bối chịu khổ? Tại sao...”

“Tiểu Mạn, đàn ông đều không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội, huống chi lúc đầu anh Lãnh vì Bối Bối mà tha thứ cho sự phản bội của cậu nhưng cậu lại luôn miệng nói yêu người đàn ông kia, muốn ly hôn với anh ấy, đây là sự nhục nhã đối với một người đàn ông, cậu biết không?” Tôi trực tiếp nói ra, giọng nói có chút tức giận.

Có vài phụ nữ sống trong sung sướng mà lại không biết, cứ ra ngoài bắt cá hai tay. Lúc họ ra ngoài ngoại tình tại sao lại không nghĩ đến chồng của họ sẽ không cho họ cơ hội chuộc lỗi. Những người này cuối cùng cũng chỉ là những kẻ đáng thương. Đáng tiếc, có nhiều người lúc đang ở dưới thân người khác rên rỉ thì luôn nghĩ: Tôi sẽ không bao giờ có kết cục như vậy.

“Lạc Băng, từ trước đến giờ tớ không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phản bội anh ấy, cuộc sống của tớ rất đơn giản nên luôn cảm thấy việc này rất xa vời. Cho đến một ngày tớ thật sự làm vậy tớ mới hối hận. Tớ hi vọng anh ấy có thể cho tớ thêm một cơ hội, chỉ cần không phải rời xa Bối Bối chuyện gì tớ cũng có thể làm được. Lạc Băng, cậu là bạn của anh ấy nhiều năm, cậu khuyên anh ấy một tiếng giúp tớ, đừng ly hôn có được không? Có lẽ anh ấy sẽ nghe lời cậu.”

La Tiểu Mạn đánh giá tôi quá cao. Chính bởi vì là bạn bè của Lãnh Thanh Hoa nhiều năm, tôi biết, lần này kết cục đã định. Chỉ cần anh đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi? Nếu không nắm đó sẽ không tập đi xe đạp đến nỗi trật khớp. Nếu không phải tay anh không khỏe thì sẽ không cần mời huấn luyện viên cho La Tiểu Mạn.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của La Tiểu Mạn, tôi thở dài nói: “Tiểu Mạn, cậu cũng biết anh Lãnh một khi đã quyết định chuyện gì sẽ khó thay đổi được. Hơn nữa chuyện này đã để lại bóng ma trong lòng anh ấy. Nếu như hai người có hòa hợp lại thì sau này sẽ thế nào? Chỉ cần một cử chỉ, một động tác của cậu cũng có thể làm anh ấy bộc phát, cậu muốn Bối Bối lớn lên trong hoàn cảnh đó sao? Mặc dù người ta thường nói khuyên hợp không khuyên tan nhưng đây lại là chuyện cả đời...” Là một người từng trải, tôi thực lòng khuyên Tiểu Mạn nhưng tôi không biết cô ấy hiểu được bao nhiêu. Tôi đã từng đi qua những ngày ấy nên tôi biết, cho dù có cột chung hai người lại một chỗ thì cũng không thể nào quay lại như trước đây.

Tôi hoàn toàn không để ý đến sắc mặt ngày càng ảm đạm của La Tiểu Mạn. Tôi càng nói sắc mặt cô ấy càng nặng nề. Đến lúc cô ấy muốn khóc tôi mới ngừng lại, thôi, không nói nữa, cô ấy có vượt qua được không là chuyện của cô ấy, tôi không có quyền lên tiếng.

Cơn gió mùa xuân se lạnh thổi vào phòng, Bối Bối đang ngủ ngon lành, La Tiểu Mạn thất thiếu ra về. Tôi đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn bóng đêm tĩnh mịch ở bên ngoài.

Vì sao trong căn nhà này không ai có được hạnh phúc.

Hôm sau Bí Đỏ tới đón tôi và Bối Bối, chúng tôi cùng nhau ra sân bay. Không ngờ còn chưa kịp đón Cà thì đã thấy Lưu Thiệu Ngôn.

Hắn ta mặc âu phục trắng thơm đi về phía chúng tôi. Hắn đang ra về, hắn càng ra về tôi càng thấy nhàm chán.

Bối Bối biết Lưu Thiệu Ngôn, con bé dùng giọng nói non nớt của mình gọi chú Lưu khi hắn còn đang ở đằng xa.

Lưu Thiệu Ngôn cười hả hê chào hỏi chúng tôi: “Đều ở đây cả à, thật trùng hợp. Anh mới từ Thượng Hải về đây, cùng uống một ly cà phê nhé?”

Tôi vốn định từ chối thì Bí Đỏ lại lấy tay chột tôi, thay tôi trả lời: “Ai da, thì ra là Thiệu Ngôn, từ xa tôi đã cảm thấy người này trông rất quen nhưng lại không nhớ ra là ai, nếu trùng hợp thế thì ngồi nói chuyện một chút đi.”

Vì vậy bốn người chúng tôi cùng nhau đi vào tiệm cà phê ở sân bay.

Lưu Thiệu Ngôn khẽ mỉm cười, dịu dàng nhìn tôi nói: “Lạc Băng, gần đây sống có tốt không?”

Tôi lắc lắc ly cà phê trong tay, lạnh lùng nói: “Rất tốt.”

Hắn cười ha ha, nói: “Lạc Băng, đúng là một đáp án quá chuẩn, chồng cũ hỏi em sống có tốt không? Em nhất định phải trả lời rất tốt có đúng không?”

Tôi thật sự muốn cầm ly cà phê trong tay tạt vào mặt hắn. Nhưng tôi cố kìm nén, mặt không biến sắc nói: “Giày mang trên chân mình chỉ có mình mới biết là hợp hay không. Trước kia tôi có một đôi giày cứ nghĩ là nó tốt nhất không chịu ném đi. Nhưng từ sau khi ném nó đi, tôi mới biết trên đời này còn có nhiều đôi giày thích hợp hơn nó.”

Lời nói của tôi làm hắn sững sốt. Bí Đỏ không có nghe chúng tôi đang nói gì, cô ấy vừa dụ dỗ Bối Bối vừa không ngừng nhún di động, nhìn tốc độ bấm máy của cô ấy, tôi biết ngay là cô ấy đang chiêu binh mãi mã.

Nếu Bí Đỏ đang chuẩn bị thì tôi cũng phải dành cơ hội cho cô ấy làm đạo diễn. Nói không chừng khi cô ấy vui vẻ sẽ tặng tôi cái gì đó.

Tôi nói chuyện phiếm với Lưu Thiếu Ngôn, chờ viện binh của Bí Đỏ đến.

Nhưng tôi và hân không có gì để nói với nhau nên tôi đành hỏi: “Anh và Ninh Ninh gần đây có khỏe không? Ba mẹ anh, em gái anh vẫn khỏe chứ?”

Trên mặt hân thoáng qua một tia khác thường nhưng đã biến mất rất nhanh, ngay sau đó cười vui vẻ nói với tôi: “Cũng khỏe.”

“Vậy tính chừng nào sinh con?” Tôi thừa nhận, tôi chính là muốn hỏi cái này, cho dù bị mọi người phỉ nhổ, tôi cũng muốn hân nói đến chuyện con cái. Rất nhiều đêm tôi từ trong mộng tỉnh lại, tôi mơ thấy con tôi khóc lóc tìm mẹ. Nó rõ ràng ở ngay trước mặt nhưng tôi lại không thể nhìn rõ mặt nó. Càng lúc nó càng cách xa tôi cho đến khi tôi hét toáng lên thì mới biết đó chỉ là mơ.

Lưu Thiếu Ngôn cười cười, nói: “Ninh Ninh còn nhỏ, tính qua mấy năm nữa mới nói đến chuyện này.”

Bí Đỏ đột nhiên ngắt đầu nói một câu: “Lạc Băng, bạn trai của cậu sao còn chưa tới?” Tôi sợ run lên, nhìn Bí Đỏ, Bí Đỏ liếc mắt đưa tình nhìn tôi. Tôi liền hiểu ra cô ấy muốn làm gì. Lúc này điện thoại của Lưu Thiếu Ngôn reng chuông, lúc hân nhận điện thoại chúng tôi cũng có thể nghe được giọng nói của Triệu Ninh Ninh. Bí Đỏ dùng giọng nói quăng tám của mình hét lên: “Lạc Băng, tớ nói này Lạc Băng” cố ý đem hai chữ Lạc Băng nói lớn lên, sau đó lại hạ thấp giọng nói: “Rất cuộc còn phải đợi bao lâu nữa bạn trai cậu mới tới?”

Lưu Thiếu Ngôn cau mày nhìn Bí Đỏ, lại nói “Trở về rồi nói tiếp” liền cúp điện thoại. Tôi khẳng định Triệu Ninh Ninh đã nghe được hai chữ Lạc Băng, Lưu Thiếu Ngôn vừa xuống máy bay đã ở chung một chỗ với vợ cũ, hân phải về nhà giải thích với Triệu Ninh Ninh rồi.

Lúc Lưu Thiếu Ngôn muốn đứng lên đi thì Cà đã tới, phía sau còn một người đàn ông giúp cậu ấy xách hành lý, tôi biết ngay là Bí Đỏ gọi cậu ấy đến đây.

“Băng Băng, Bí Đỏ, chờ lâu không.” Cà nói.

“Anh Lưu?” Cà nhướn mày “Thì ra anh cũng ở đây.”

Lưu Thiếu Ngôn mắt tự nhiên cười cười, nói: “Anh Cao, tôi cũng mới xuống máy bay gặp Lạc Băng ở đây nên ngồi xuống nói một chút.”

“À, vậy thì tốt, tôi còn tưởng rằng anh muốn giành Băng Băng với tôi, tôi cho anh biết, anh tốt nhất đừng có ý nghĩ đó. Năm đó nhân lúc tôi không có ở đây anh đã lừa Băng Băng đi. Bây giờ có tôi ở đây thì coi chừng đó.” Cà dốc hết sức diễn còn nắm cả vai tôi.

Bí Đỏ mời Lưu Thiếu Ngôn cùng về chung, có lẽ là hân làm biếng kêu xe taxi nên lên xe cô ấy ngay. Tôi mang Bối Bối đi theo Cà đến xe của cậu ấy. Cà kính cẩn mở cửa xe mời chúng tôi lên.

Lúc về, Bí Đỏ nói với tôi, Lưu Thiếu Ngôn ở trên xe có nói là tính tình Triệu Ninh Ninh không tốt, không có chăm lo cho gia đình lại còn lười...

Tôi không nói gì, Bí Đỏ thở dài nói: “Đàn ông luôn muốn lấy người quan tâm mình làm vợ, muốn họ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vì mình nhưng lại không bỏ nước ong bướm bên ngoài.”

20. Chương 20

Sau khi Lãnh Thanh Hoa đi công tác về thì đến lượt tôi đi. Lần này tôi sẽ đi cùng với giám đốc Đặng tới Thâm Quyển.

Giám đốc Đặng nói sau khi làm xong việc trong công ty, ông ấy sẽ tham gia diễn đàn XX kinh tế Cao Phong, kêu tôi ở lại Thâm Quyển một ngày đợi ông ấy, sau đó về chung.

Một ngày, quá quý báu rồi.

“A San, ở Quảng Đông có món ăn, nước uống nào ngon, nói chị nghe đi.” Tôi ngồi trên ghế sa lon gọi A San ra ngoài.

A San vừa nghe đến hai chữ “Quảng Đông” thì vội vàng từ trong phòng bò ra ngoài, đặt mông ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Ăn ngon có hương tiêu, cam giá, cây vải, dưa tứ đại tên quả, uống ngon có Hồng Trà, trà lạnh.”

Không hổ là người đẹp phóng khoáng lạc quan, nói ra toàn là đặc sản làm đẹp da. Tôi cắt ngang lời nói của cô ấy: “Mấy cái này ngoài đường có đầy, nói cái khác đi.”

A San suy nghĩ một chút, mới nói: “Phật sơn ghim vó, bánh nướng tây tiểu, thịt viên, triệu khánh khỏa chưng, bánh đậu Triều châu.

Bánh Trạm Giang uy hóa, a, còn gọi là bánh phu cao, bánh duy phu, bánh Phật sơn manh công, Đông Hoàn tịch tràng, đại bộ kinh phần cao, cũng gọi là Tiên Nhân cao...”

A San nói một hơi làm tôi chảy nước miếng, cuối cùng A San hỏi tôi: “Chị đi Quảng Đông hả?”

“Thâm Quyển.”

“VẬY coi như em chưa nói gì hết.” A San đột nhiên hờn dỗi.

“Sao vậy?” Tôi không hiểu cô ấy giận dỗi cái gì nữa.

A San ngượng ngùng, ra vẻ trầm tư nói: “Để em suy nghĩ một chút.”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Đặc sản của Thâm Quyển có Hoa Cường Bắc điện tử, cát nhị nãi.”

Hoa Cường Bắc điện tử tôi nghe rất quen tai nhưng Cát nhị nãi là cái gì. Thì ra là một điểm du lịch ở Thâm Quyển.

Tôi nhận được điện thoại của Lâm Quốc Đống, anh nói muốn mời tôi uống cà phê.

Tôi đi xuống lầu, câu đầu tiên anh nói với tôi là: “Ngày mai đi Thâm Quyển?”

“Làm sao anh biết?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Giám đốc Đặng nói.”

Đúng nha, vấn đề đơn giản như vậy mà tôi lại không nghĩ ra. Lâm Quốc Đống và giám đốc Đặng quen biết nhiều năm, chuyện gì mà lại không thể nói với nhau.

“Bà ngoại Kỳ Kỳ ở Thâm Quyển, mấy ngày nữa là đại thọ 60 của bà ấy, anh phải đưa Kỳ Kỳ đến đó chúc thọ.” Lâm Quốc Đống sờ sờ ly cà phê trong tay không nhanh không chậm nói.

Tôi nghe anh nói muốn đi Thâm Quyển thì trong lòng chợt rung động nhưng lại cố gắng làm bộ thờ ơ nói: “À, vậy mấy ngày nữa hai người đến Thâm Quyển sao.”

“Ừ, thứ tư này đi.” Lâm Quốc Đống nhẹ nhàng nói.

Thì ra đêm khuya anh gọi tôi ra đây cũng chỉ để nói cái này. Anh rõ ràng biết thứ sáu tôi mới về, thứ tư thì đã làm xong việc, còn lại ngày thứ năm không làm gì cả. Anh không hẹn tôi ra ngoài chơi vậy thì đến đây nói cho tôi biết tin đó làm gì? Người đàn ông này, rốt cuộc đang nghĩ gì? Còn việc vợ anh “Chỉ ở trong tấm hình”, vậy khẳng định người đó là vợ trước. Nhưng tại sao chỉ ở trong hình? Anh muốn đến Thâm Quyển thăm vợ trước sao?

Tôi và giám đốc Đặng mới đặt chân đến sân bay Thâm Quyển thì cảm thấy rất nóng. Lúc này mới chú ý tới việc mọi người ở đây đều mặc áo ngắn tay, thậm chí có rất nhiều người đẹp mặc quần short. Trong khi tôi mặc áo sơ mi và khoác áo bông bên ngoài, giám đốc Đặng thì mặc âu phục.

Chúng tôi tìm một khách sạn nào đó ở khu Fukuda để ngủ. Tôi ngồi trên giường nhìn lướt qua căn phòng. Phòng này chưa đầy 15 mét vuông, vật dụng xung quanh rất cổ xưa, không hề có một hạt bụi nào trong phòng, mở cửa ra là gió thổi lồng lộng, rất mát mẻ. Tôi phải thay trang phục mùa hè rồi mới dám ra ngoài.

Đến chiều thứ tư, thật vất vả mới giải quyết xong chuyện trong công ty. Tối hôm đó giám đốc Đặng ra ngoài với bạn của ông ấy. Tôi nằm trong phòng đếm cừu nhưng không sao ngủ được, trong lòng luôn nhớ đến Lâm Quốc Đống. Bây giờ chắc anh cũng đang ở đây, anh đang làm gì, tôi muốn gọi điện cho anh nhưng lại cảm thấy không nên làm thế. Tôi ra ngoài đi dạo.

Đi một lúc thì tôi thấy có một công viên, tên là “Công viên cây vải”, tôi giương mắt nhìn vào, chắc bên trong toàn là cây vải. Tôi đi thẳng một bờ hồ, ánh mặt trời hoàng hôn phản chiếu lên mặt hồ tạo ra từng ánh hào quang diễm lệ, mê người. Trong công viên không có nhiều người đi dạo, thỉnh thoảng chỉ có mấy người già hoặc là mấy đôi tình nhân đang rúc vào nhau. Nhưng lại có rất nhiều phụ nữ trung niên, trong tay cầm tấm hình nói to: “Có muốn chụp hình không? Năm đồng một tấm.

Tôi không để ý đến mấy người đó mà đi tới xem một ni cô gần đó. Bà ta cười cười cầm một tờ giấy nhét vào trong tay tôi. Tôi nghĩ là bà ta phát tờ rơi nên quăng vào thùng rác. Nhưng bà ta không chịu thua, cứ đi theo tôi, nói những câu mà tôi không hiểu được, tôi nghĩ là bà ta đang niệm kinh.

Tôi cảm thấy ngại khi có một người lớn tuổi đuổi theo mình. Tôi cầm tờ giấy lên xem, là một tờ giấy giống kinh Quan Âm. Tôi đang muốn đi thì bà ta kéo góc áo của tôi, cầm tay tôi chỉ vào một hàng tên, kêu tôi ký tên vào.

Tôi đặt bút ký và nghĩ lần này mình có thể đi được rồi.

Không ngờ bà ta vẫn không buông tha, bà ta dùng tiếng phổ thông, cười nói với tôi: “Cô gái, cô phải đóng 200 đồng.”

Tôi cho là mình nghe lầm, hỏi lại bà ấy: “Bà nói cái gì?”

“Cô phải đóng 200 đồng.” Bà ta vẫn cười nói.

“Tại sao?” Tôi mơ hồ hỏi lại.

Bà ta đưa tờ giấy ra, nói: “Cô xem, cô vừa ký tên, trên đó có viết cô phải đóng 200 đồng.”

Tôi nhìn kỹ, quả nhiên trên đó có rất nhiều số từ 100 đến 500, mà đằng sau tên tôi là số 200.

Tôi biết cái này gọi là lường gạt, nhưng kiểu lừa này quả là danh bất hư truyền. Ban ngày ban mặt, thậm chí là đang trong công viên mà dám làm ra loại chuyện này. Dĩ nhiên là tôi không nghe theo, tôi nhắc chân tính đi.

Bà ta lại nắm chặt lấy góc áo của tôi, nói: “Cái này là chữ ký của cô, làm sao cô có thể lừa gạt người xuất gia, cô phải đóng tiền rồi mới được đi.” Bà ta là người lớn tuổi, đánh cũng không được mà mắng cũng không xong, tôi thật sự không biết phải làm gì. Tôi thành thật nói với bà ta: “Bà ơi, trên người tôi thật sự không có tiền, tôi chỉ ra công viên đi dạo một chút thôi, thật sự không có mang theo tiền.” Tôi đưa hai tay ra cho bà ta xem, quần áo mùa hè cũng không có túi, vì vậy trên tay tôi chỉ có chùm chìa khóa và cái điện thoại di động.

“Không mang tiền vậy điện thoại di động cũng được.” Có một người đàn ông trung niên xuất hiện từ phía sau cái cây ở đằng xa.

Khó trách ông ta vẫn luôn nhìn chúng tôi, thì ra là cùng một phe.

Điện thoại của tôi đột nhiên reng chuông, tôi nhìn màn hình, là Lâm Quốc Đống. Tôi vui mừng mở điện thoại nói: “Tôi đang ở công viên cây vải.” mới nói đến đó thì điện thoại đã bị người đàn ông trung niên cướp đi.

“Ông làm gì vậy?” Tôi hét lớn.

Sau đó bọn họ lại lý luận với tôi, nào là đây là chữ ký của tôi... Tôi muốn báo cảnh sát nhưng điện thoại di động lại nằm trong tay họ. Bà ni cô lúc này bây giờ không cười nữa, bà ta nói tôi bắt nạt người xuất gia, đứng đó khóc lóc kể lể. Thỉnh thoảng có người đi qua, cũng nghĩ rằng tôi bắt nạt bà ta.

Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ. Tôi đang hận tại sao mình lại xui xẻo như thế thì cứu tinh đã tới. Một ông lão mặt mũi hiền lành chạy tới từ cao ốc bên kia đường.

Ông lão vừa thấy hai người kia liền hét lớn: “Tại sao lại là hai người? Các người ở đây làm gì? Cửa công viên có cảnh sát...”

Bà ni cô kia bị khí thế của ông lão làm cho hoảng sợ, co giò bỏ chạy. Người đàn ông trung niên cũng ném điện thoại lại cho tôi rồi cũng chạy theo.

Tôi cảm ơn ông lão, ông ấy quan sát tôi một lúc rồi mới nói: “Cô gái, cô mới tới Thâm Quyển phải không, ở đây có rất nhiều kẻ lừa gạt, cô phải cẩn thận, trong công viên này có rất nhiều người như thế.”

Sau đó, chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau. Thì ra ông ấy cũng làm kế toán ở Cao ốc bên kia đường. Tôi đột nhiên cảm thấy ông ấy rất thân thiết. Ông ấy thích chơi cờ tướng, vì vậy, để cảm ơn ông, tôi liền mời ông ấy chơi cờ. Nhưng tôi luôn bị ông ép đến đường cùng.

Tôi chỉ lo làm sao tìm đường đi hoàn toàn quên mất phải gọi điện cho Lâm Quốc Đống cũng không phát hiện ra người đàn ông trung niên lúc này đã tắt máy điện thoại của tôi.

Chờ Lâm Quốc Đống chạy tới công viên thì tôi còn đang nhàn nhã chơi cờ với ông lão. Anh đứng yên bên cạnh tôi rất lâu nhưng tôi lại không phát hiện ra, chỉ chăm chú tìm cách làm sao ăn được con pháo, con xe kia. Đến khi ăn được một con xe, tôi hưng phấn quá mới ngẩng đầu lên. Lúc này tôi nhìn thấy anh thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại nghiêm mặt, nói: “Lạc Băng, anh tìm em rất vất vả đó.”

Ông lão thấy Lâm Quốc Đống tới, nhìn trời cũng không có sớm nữa nên nói muốn đi về. Tôi nhìn bóng lưng ông lão đi xa, trong lòng dâng lên một chút phiền muộn.

Tôi đem chuyện vừa rồi nói cho Lâm Quốc Đống nghe, lúc này vẻ mặt anh mới thả lỏng ra.

“Anh không biết em biết chơi cờ tướng, chừng nào rảnh chúng ta chơi một ván đi.”

“Năm tuổi tôi đã bắt đầu chơi cờ tướng rồi.” Đây chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ba tôi, ông nói tôi giống ông nhất ở điểm này.

Dĩ nhiên tôi và ba đều thích chơi cờ tướng như nhau.

“Đi ăn cơm trước đi.” Lâm Quốc Đống đề nghị, lúc này tôi mới phát hiện là mình đói bụng rồi.

Đợi thức ăn dọn ra, Lâm Quốc Đống gấp cho tôi một miếng thịt gà rồi bỏ đũa xuống, nhìn tôi nói: “Ngày mai em làm gì? Còn phải đợi giám đốc Đặng một ngày rồi mới về phải không?”

“Ừ.” Thật ra thì trong lòng tôi hi vọng ngày mai anh không bận chuyện gì hết.

“Ngày mai là sinh nhật của bà ngoại Kỳ Kỳ, anh cũng phải đến đó. Nếu không thì anh đã dẫn em ra biển chơi rồi.”

A, thì ra là anh cũng có ý định dẫn tôi ra biển chơi. Nhưng anh thật sự muốn ngắm cảnh biển với tôi sao?

“À, không sao, tôi đi dạo gần đây là được rồi.”

“Cũng không được tùy tiện ký tên như ngày hôm nay.” Lâm Quốc Đống chế nhạo tôi “Không thì em đi cùng với anh đến tiệc sinh nhật bà ngoại Kỳ Kỳ, con bé thấy em, nhất định sẽ rất vui.”

“À, không, ngày mai tôi ra ngoài đi dạo thì tốt hơn.” Sinh nhật mẹ vợ anh, tôi đi theo làm gì.

Thật ra thì tôi không biết dùng một ngày rảnh rỗi này làm gì nữa, tôi không biết nên đi đâu chơi cũng không thể suốt ngày ở trong khách sạn.

Không phải người ta thường nói muốn biết về một thành phố thì nên đi xe buýt sao? Vậy tôi nên đi xe buýt thôi.

Tôi đến trạm xe buýt La Hồ. Ở đây thật náo nhiệt, có rất nhiều chuyển, mọi người chen chúc với nhau để lên nhưng tôi vẫn không quyết định được nên lên chiếc xe nào.

Thì ra lúc phải đưa ra quyết định tôi lại không biết phải làm gì.

Tôi vẫn hi vọng điện thoại di động reng chuông, nhìn kia, nó thật sự reng chuông, hơn nữa là Lâm Quốc Đống gọi tôi.

“Lạc Bằng, em đang ở đâu?”

“Trạm xe buýt.”

“Không ngờ là sáng nay anh có thời gian rảnh, chúng ta đi xem phim đi.”

“Xem phim?” Tôi không ngờ anh lại hẹn tôi đi xem phim.

“Em ngồi tàu điện ngầm đến đây đi, ở Thâm Quyển chỉ có tàu điện ngầm là nhanh nhất cũng không bị kẹt xe.”

Trong trạm tàu điện ngầm, mọi người vội vàng lên xuống, cũng có vài cặp tình nhân ôm hôn nhau. Cũng có người phát rơi, tôi không dám nhận, người bên cạnh nhận lấy nhưng không có thảm như tôi ngày hôm qua. Vì đó chỉ là tờ quảng cáo của mấy nhà hàng, quán ăn nhỏ. Với lại có rất nhiều người phát tờ rơi nên chỉ trong một phút người đứng cạnh tôi đã nhận ít nhất 20 tờ quảng cáo.

Xem thế là đủ rồi.

Lâm Quốc Đống đang đứng đợi tôi ở cửa ra vào, đứng dưới ánh mắt trời từ người anh tỏa ra những vầng hào quang chói lọi, có rất nhiều người đẹp ngoái đầu lại nhìn anh.

Chúng tôi xem bộ phim “Đuổi bắt”, khi Đỗ Khâu nói “Chúng ta rất hợp nhau” đã làm tôi rung động. Lúc nên khóc thì tôi khóc, nên cười thì tôi cười, nên ăn bắp rang thì ăn bắp rang, nên uống cola thì uống cola. Lâm Quốc Đống thì không như vậy, anh cứ như một bức tượng gỗ, chỉ thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi rồi quay đi, như không có chuyện gì. Xem phim kiểu này, không phải là cực hình sao?

Tôi không hiểu tại sao anh lại muốn ném trái cái cực hình này. Kỳ thật có rất nhiều chuyện anh làm tôi không hiểu nổi. Chẳng lẽ tôi và anh không hợp nhau?

Có lẽ, tìm một người hiểu mình, không phải là chuyện đơn giản. Môn đăng hộ đối, tài giỏi ngang nhau, phải có duyên phận, còn phải có lối sống giống nhau, như vậy mới gọi là hợp nhau.

21. Chương 21

Cuối cùng, Lãnh Thanh Hoa và La Tiểu Mạn cũng ly hôn. Với sự nỗ lực của Thường Huy, Bối Bối được giao cho Lãnh Thanh Hoa chăm sóc. Mỗi tuần La Tiểu Mạn được đến thăm con bé một lần vào ngày chủ nhật. Nhưng không phải chủ nhật nào cô ấy cũng được nghỉ làm và Lãnh Thanh Hoa cũng rảnh rỗi nên tôi liền biến thành bảo mẫu của con bé.

Sáng chủ nhật, Lãnh Thanh Hoa lại dẫn Bối Bối đến nhà tôi. Anh nói là ba anh đang nằm viện, anh phải vào đó để chăm sóc ông nên nhờ tôi dẫn Bối Bối đi chơi. Tôi vốn định hôm nay sẽ ngủ cả ngày để lấy lại sức nhưng nghe anh nói như thế, tôi vội vàng rời giường, rửa mặt. Tôi sợ không đủ thời gian, theo tính cách của anh thì anh sẽ xuất hiện ở đây ngay. Quả nhiên, khi tôi còn đang đánh răng thì anh đã ôm Bối Bối vào nhà, A San chạy ra tiếp đón anh. Anh cũng không nghỉ ngơi uống miếng nước mà đã vội vàng vào bệnh viện.

“Bối Bối, chúng ta tớ khu vui chơi thiếu nhi chơi được không?” Tôi ngồi xổm người xuống, vừa bóp khuôn mặt nhỏ bé của Bối Bối vừa nói.

“Không đi.” Ai ngờ Bối Bối không hề hứng thú chút nào.

“Sao vậy, Bối Bối?” Con bé này lúc trước thích đến khu vui chơi thiếu nhi nhất, tại sao hôm nay lại không muốn đi?

“Dì dẫn con đến đó ba lần rồi. Còn gì vui nữa đâu mà đi.” Bối Bối bĩu môi nói, hành động này của bé làm tôi cười phả lên, sau đó nói: “Vậy Bối Bối muốn đi đâu chơi?”

“Con muốn đi vườn thú.”

Vậy thì đi vườn thú.

Tôi dắt Bối Bối đứng ở ven đường chờ xe taxi nhưng chả có chiếc nào chạy qua. Đúng lúc đó điện thoại di động của tôi reng chuông.

“Lạc Băng, em dậy chưa?” Là Cà.

“Đang định dẫn Bối Bối đi vườn thú chơi.”

“Anh đi nữa.”

“Cậu cũng đi vườn thú sao?”

“Đúng vậy, anh sẽ tới ngay.”

Không đợi tôi nói thêm câu nào, Cà đã cúp điện thoại. Cà nói sẽ lập tức tới ngay nhưng tôi đợi 10 phút rồi cũng không thấy bóng dáng cậu ta đâu. Cậu ta dám gạt tôi sao?

Tôi đang suy nghĩ thì Cà cười tủm tỉm đi tới.

“Bối Bối, có nhớ chú không?” Cà vừa tới là ôm Bối Bối lên. Con bé đã gặp Cà một lần rồi và đã bị cậu ta hối lộ.

Bối Bối cười bắt được lỗi tai của Cà, hôn lên đó một cái chóc.

“Lạc Băng, thấy không, học hỏi một chút đi.” Tôi dẫm lên chân Cà, cậu ấy vẫn tỉnh bơ nói tiếp: “Hôm nay anh không có đi xe, hồi này ngồi xe của bạn tới, chúng ta ngồi xe buýt đi vườn thú được không?”

“Được, Cao thiếu gia muốn đi xe buýt thì chúng ta đi xe buýt.”

Xe buýt đến vườn thú là xe buýt hai tầng, Bối Bối rất vui vẻ khi được ngồi trên đó. Tôi nghĩ đã lâu rồi Lân Thanh Hoa không có cho Bối Bối đi xe buýt nên con bé cảm thấy mới mẻ. Chúng tôi lên tầng hai, Cà ôm Bối Bối lên, tôi theo sau cậu ấy.

Tầng hai chỉ có một cặp học sinh đang rúc vào nhau, trên đồng phục ghi là học sinh năm nhất trường trung học XX, xem ra là học sinh cấp 3.

Cô gái thấy chúng tôi đi lên thì ngượng ngùng ngồi thẳng người dậy. Còn chàng trai thì muốn ôm nữa nhưng nhìn mặt cô gái thì không dám, vội rút tay về.

Chúng tôi ngồi sau cặp tình nhân kia mấy hàng ghế, Cà ghé sát tai tôi nhỏ giọng nói: “Nếu lúc đó anh có can đảm nhưng cậu ta thì không chừng con của chúng ta bây giờ cũng lớn bằng Bối Bối rồi, phải không? Ha ha.”

“Cà, cậu không thể nói năng nghiêm túc được sao?” Tôi tức giận trách móc cậu ấy.

Bối Bối đứng trên đùi Cà, nhìn ra ngoài cửa sổ, hưng phấn nhìn cảnh vật xung quanh. Lúc thì hỏi tôi cái này, lúc thì hỏi tôi cái kia, tôi nói cho con bé nghe về thế giới tươi đẹp bên ngoài. Hình như hôm nay đèn đỏ hơi nhiều, đi nửa tiếng rồi mà vẫn chưa tới vườn thú. Bối Bối mệt quá nằm bò trong lòng tôi, nhắm mắt ngủ mất.

Cà nhìn khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng của con bé không nhịn được liền hôn một cái, cái hôn này làm con bé tỉnh giấc. Bối Bối mở mắt ra, nhìn tôi hỏi: “Dì Lạc, sao dì cũng có hai em bé vậy?”

Tôi không biết Bối Bối đang nói gì nên hỏi ngược lại: “Em bé nào?”

Ai ngờ Bối Bối dùng bàn tay nhỏ bé của mình chỉ vào ngực tôi nói: “Chính là cái này, mẹ cũng có, sao dì cũng có vậy?”

Cặp tình nhân ngồi đằng trước nghe giọng nói non nớt của Bối Bối cũng tò mò quay lại nhìn tôi. Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị, mặt tôi đã nóng bừng lên. Cà đã cười ra tiếng, cậu ta thấy tôi lúng túng cũng không giúp tôi giải vây. Không giúp thì thôi vậy mà còn cười hả hê như vậy chứ.

Chẳng lẽ tôi lại nói với Bối Bối mấy câu như em bé là từ kẽ đá chui ra. Tôi do dự một hồi rồi nghiêm túc nói với con bé: “Bối Bối, bé gái cũng có em bé nhưng chờ Bối Bối trưởng thành thì mới thấy nó.”

Đến vườn thú, Bối Bối liền làm nũng không chịu xuống đất đi bộ, dọc theo đường đi đều do Cà ôm. Tôi nghĩ thầm, may nhờ có Cà tới, nếu không làm sao tôi chịu nổi. Mặc dù Bối Bối nặng chưa tới ba mươi kg nhưng ôm đi khắp nơi thì không phải là chuyện dễ dàng.

Bối Bối thích khỉ, chúng tôi dừng ở chuồng khỉ rất lâu. Cà ôm Bối Bối đi xung quanh treu chọc khỉ con, tôi ngồi nghỉ ngơi ở băng ghế đá gần đó.

“Xem, đó là con khỉ lưu manh đấy! Mấy ngày trước mới bắt được nó đem tới đây đấy.” Một phụ nữ mập mạp nói với bạn bà ta. Mấy ngày trước hình như là có tin tức về “con khỉ lưu manh” trên báo nhưng tôi không có xem kĩ. Tôi tò mò nhìn theo hướng cánh tay bà ta, thì ra là một con khỉ to lớn đang đưa cái mông hồng hồng về phía chúng tôi.

Nhưng tại sao nó lại nổi tiếng như vậy chứ. Tôi tiếp tục nghe người phụ nữ kia nói.

“Mấy người không biết đó chứ, con khỉ này chạy đi gây án khắp nơi, chính phủ phải bỏ ra công sức rất lớn mới bắt được nó. Đàn ông háo sắc thì không nói làm gì đến khỉ mà cũng hóa sắc nữa. Nó toàn đi vào nhà vệ sinh nữ quấy rầy phụ nữ. Du khách tìm nhân viên của công viên để tố cáo, họ cứ kêu oan. Sau đó chuyện cứ xảy ra hoài, đến một ngày nó cũng chui vào lưới...”

Con khỉ lưu manh hình như biết có người đang nói xấu nó nên quay về phía chúng tôi làm mặt quỷ.

Tôi đột nhiên cảm thấy ánh mắt của nó rất giống Cà, đơn thuần, vui vẻ.

“Cà, lại đây xem con khỉ lưu manh này!” Tôi gọi Cà tới.

Cà ôm Bối Bối qua, vui vẻ nói nói: “Cái gì?”

Tôi chỉ vào con khỉ lưu manh nói: “Nhìn nó kìa.” Ai ngờ con khỉ lưu manh cũng dùng tay chỉ tôi, trong miệng phát ra tiếng chít chít.

Cà và Bối Bối bị con khỉ lưu manh chọc cười ha hả. Tôi cũng cười theo.

Người phụ nữ mập mạp bên cạnh nói với bạn bà ta: “Ai nói sinh con gái không tốt, gia đình nhà người ta vui vẻ biết bao, chỉ có mẹ chồng ở nhà tôi là nhất quyết nói con gái là không tốt, tôi muốn kéo bà ta tới đây xem người ta tốt với con gái như thế nào...”

Nghe lời này tôi vội tránh ra, Cà ôm Bối Bối sát lại gần, vui vẻ nói: “Lạc Băng, nói thật thì anh cũng thích con gái, có chuyện gì không vui chỉ cần nó làm nũng là mình quên hết...”

Cà huyền thuyên nói với tôi con gái tốt thế nào. Tôi thật hoài nghi tại sao mấy bác sĩ phụ khoa không mời Cà đến diễn thuyết, bảo đảm mọi người sẽ thích sinh con gái...

Nghe Cà nói không ngừng, tôi hỏi cậu ta: “Cà, cậu muốn làm ba sao?”

Cà nghe tôi nói thế liền thu lại vẻ mặt cười cợt, nghiêm túc nói: “Đương nhiên muốn.”

Chỉ ba chữ ngắn ngủi của Cà làm lòng tôi ầm ập. Tôi chưa từng thấy ai nghiêm túc nói mình muốn làm ba như cậu ấy. Tôi mím môi, cúi đầu, cảm thụ những xôn xao trong nội tâm, không nói gì thêm.

Cà công Bối Bối lên, con bé thấy con cạp, con hươu, thậm chí là con rắn đều cười rất vui vẻ, Tôi tưởng gan con bé rất lớn ai ngờ vừa nhìn thấy con đà điểu, nó liền khóc rống lên.

Con đà điểu kia rúc vào trong lòng tre, có thể lúc chúng tôi đi ngang qua đã làm nó tỉnh giấc nên nó đuổi thẳng cái cổ ra. Bối Bối sợ quá khóc thét lên, tôi vội vàng ôm con bé vào lòng.

“Siết tay con bé thật chặt.” Cà nói như ra lệnh.

Tôi làm theo lời cậu ấy, con bé quả nhiên ngừng khóc, chỉ còn hơi thút thít, toàn thân co quắp nằm trong lòng tôi. Tôi không nhìn được gương mặt nhìn Cà, muốn hỏi cậu ấy tại sao lại biết cách dỗ con nít.

“Lúc nhỏ anh rất nhát gan, lúc khóc anh hi vọng có người có thể ôm chặt anh như vậy. Đáng tiếc ba anh lại không rảnh.”

“Anh trưởng thành khỏe mạnh như vậy cũng là một chuyện rất khó.” Tôi nghĩ đến những lời Brazil Cà đã nói.

Cà thở dài nói: “Thật ra di đối xử với anh rất tốt. Sau khi sinh em gái vẫn quan tâm đến anh. Nhưng lúc ấy anh còn nhỏ không hiểu chuyện, cứ nghe người ta nói mẹ ghẻ rất xấu nên cho rằng dì cũng là người xấu. Lúc anh sợ hãi cũng chui xuống gầm bàn hoặc gầm giường không cho dì đụng đến. Lúc đó anh nghĩ không phải tại dì thì mẹ anh đã không chết. Sau này anh mới biết người hại chết mẹ anh là người phụ nữ khác. Lúc mẹ anh chết ba anh đã cắt đứt với bà ta, mẹ anh thật khờ, lại đi dùng tính mạng của mình để níu kéo tình yêu. Sau đó ba anh tỉnh ngộ, thề không bao giờ làm anh uất ức nữa còn tìm một người hiền lành để làm mẹ kế cho anh.”

“Bây giờ biết rõ nỗi khổ tâm của bà ấy cũng không phải là quá muộn.” Tôi an ủi Cà.

“Muộn rồi. Lúc anh biết thì đã quá muộn, dì không được khỏe, năm ngoái đi kiểm tra mới phát hiện bị ung thư gan nhưng sợ anh lo lắng nên không nói ra. Lúc anh trở về mới biết được. Anh thật sự hối hận vì đã không đối xử tốt với dì ấy, thậm chí còn nhục mạ dì ấy trước mặt ba. Nhưng dì ấy cứ bao che cho anh hết lần này tới lần khác.” Giọng nói của Cà trầm xuống, Bối Bối ngạc nhiên nhìn cậu ấy, đưa bàn tay nhỏ bé ra sờ mặt cậu ta nói: “Chú Cà đừng khóc.”

“Ừ, chú không khóc, Bối Bối thật biết nghe lời.” Cà nói xong hôn lên mặt Bối Bối sau đó gương mặt nhìn tôi nói: “Ôm một không, đưa cho anh.” Cà ôm Bối Bối qua.

Sau khi ăn cơm thì em gái Cà gọi điện tới. 10 phút sau một chiếc Audi A8L màu đỏ đậu trước cửa vườn thú.

Một cô gái xinh đẹp nhô đầu ra từ trong xe, cô ấy khoảng hai mươi tuổi, đôi mắt to chớp chớp, không cần nói cũng biết là tính tình rất hào phóng.

Chúng tôi lên xe của em gái Cà.

“Chị chính là Lạc Băng trong truyền thuyết đó sao? Em là Cao Tiểu Nhan, là em gái của Cao Tiểu Thiên, chị gọi em Nhan Nhan là được rồi.”

“Hả? Em biết chị à?” Tôi vừa nói vừa quay đầu kinh ngạc nhìn Cà, ý muốn hỏi tại sao em gái cậu ta lại biết tôi.

Cà ngượng ngùng nhìn tôi cười. Nhan Nhan nói tiếp: “Ha ha, lúc tiểu học em đã biết chị rồi nhưng không phải là do anh em nói, cũng vì chuyện này mà anh ấy không thèm để ý đến em mấy tuần liền đấy.”

“Con bé chết tiệt, em còn dám nói.” Cà hung dữ nói với Nhan Nhan rồi lo lắng chen vào giữa tôi và Bối Bối, cậu ta đưa tay sờ bím tóc của con bé.

Ai ngờ Nhan Nhan lại không sợ, cô ấy nói tiếp: “Lạc Băng, không, em phải gọi chị một tiếng chị Lạc, chị Lạc, lúc em học tiểu học có nhìn lên nhật ký của anh ấy, ha ha, cái thời điểm mà cả ngày không nói được một câu nên hồn, em rất muốn biết trong lòng anh ấy có ai nên vứt cả đạo đức nhìn lên nhật ký của anh ấy. Không ngờ trong đó chỉ có hai chữ “Lạc Băng”... Anh ấy thật là nhỏ mọn, có vậy thôi mà không thèm để ý đến em suốt hai tuần, ở nhà không nói một chữ nào. Làm hại mẹ em tưởng em gây ra tội lớn gì, đánh em một trận. Em lớn đến chừng đó, mà đó là lần đầu tiên mẹ đánh em...”

“Cao Tiểu Nhan, cầm miệng cho anh!”

“Lỗi của em có chút xú mà anh lại hại em bị mẹ đánh. Hơn nữa không phải ngày nào em cũng theo sau mong anh xin lỗi sao, vậy mà anh lại không động lòng, dù gì em cũng là em gái của anh, anh nhất định phải làm em bị đánh mới bỏ qua cho em sao.”

“Cao Tiểu Nhan, em tùy tiện xem nhật ký của người khác mà còn nói là lỗi nhỏ hử, đúng là không biết xấu hổ!”

“Cao Tiểu Thiên, không phải chỉ là xem nhật ký của anh thôi sao, anh làm gì mà dữ vậy?”

Hình như hai anh em này thường xuyên cãi nhau hay sao ấy, cũng không ngại có tôi và Bối Bối ở đây, cứ cãi đến khi đến cửa tiệm ăn Hồ Nam mới chịu dừng lại, lúc xuống xe còn trừng mắt nhìn đối phương.

22. Chương 22

Thật không ngờ Trương Lập Thành lại đâm tôi sau lưng, hơn nữa còn đâm rất sâu. Tôi thật sự hận không thể đá văng cửa phòng làm việc của ông ta. Trời đất ơi, ông ta lại dám nói tôi lém phếng với giám đốc Đặng, còn nói chúng tôi tăng tị với nhau ở Thâm Quyển như thế nào. Tức chết tôi rồi, phải chi nói tôi lém phếng với một anh chàng đẹp trai thì tôi cũng không tức đặng này giám đốc Đặng cũng gần 60 tuổi rồi. Tôi rất kính trọng ông ấy vậy mà lại bị Trương Lập Thành nói thành thế này.

Lãnh Thanh Hoa khuyên tôi: “Bây giờ em quậy ông ta không phải là làm lớn chuyện hơn sao? Ông ta chính là muốn điều đó, Lạc Băng, em đừng rơi vào bẫy của ông ta chứ. Với lại, làm sao em chứng minh được là ông ta nói nhầm?”

Tôi đặt mông ngồi xuống ghế sofa, thở phì phò nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Hoa: “Còn cần phải nói sao? Trừ ông ta ra thì còn ai làm chuyện thiếu đạo đức này chứ? Anh nói xem em phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ em cứ để mặc tin đồn này sao, em thì không sao nhưng giám đốc Đặng phải làm thế nào đây.”

“Em bình tĩnh một chút, em nghĩ xem tại sao Trương Lập Thành lại làm vậy?” Lãnh Thanh Hoa cau mày nghĩ, anh thật không hiểu lần này Trương Lập Thành đã ăn nhầm thuốc nổ gì.

“Em nhớ ra rồi, ngày đầu tiên đi làm lại ông ta đã cảnh cáo em đừng có nói xấu ông ta ở sau lưng. Nhưng mà em không có làm thế.”

“Anh biết em không có làm nhưng ông ta lại nghĩ là em làm. Em nghĩ thử xem tại sao ông ta không nói anh và em lém phếng với nhau mà lại nói là giám đốc Đặng...”

“Anh muốn nói ông ta chính là muốn cho vợ của giám đốc Đặng biết sao?” Tôi kinh hãi bật dậy từ ghế sofa, ông già này, quả nhiên là ác độc.

Lãnh Thanh Hoa nhìn tôi, nói: “Chúng ta đang đứng chính giữa, Trương Lập Thành và giám đốc Đặng nắm 30% cổ phần, mấy năm trước ông ta còn có chút e sợ giám đốc Đặng nhưng bây giờ e là ông ta chẳng coi giám đốc Đặng ra gì.”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ, Lãnh Thanh Hoa thấy tôi đã tỉnh táo lại liền lắc đầu đi ra ngoài.

Tôi cũng không có ý định làm việc, cúi đầu suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nghĩ ra được một kế sách rất hay. Sau đó mới có tâm trạng tiếp tục làm việc.

Buổi chiều tôi gọi điện thoại kể kế sách của tôi cho Bí Đỏ nghe, ai ngờ cô ấy lại dội cho tôi một gáo nước lạnh: “Cậu chạy đi nói với vợ giám đốc Đặng là cậu không có quyền rũ chồng bà ta à, cậu không mặc quần áo à?”

“Làm sao mà tớ không mặc quần áo?” Tôi không hiểu.

“Ai, không phải nói cậu không mặc quần áo mà là nói cậu đi một mình không buồn à?”

“Vậy cậu muốn thế nào? Chẳng lẽ kéo quần chúng theo sao?”

“Phải có một người đàn ông đi theo thì vợ của giám đốc Đặng mới tin cậu được. Nếu không một phụ nữ ly hôn còn sống một mình, nói cô ta không quyền rũ chồng người khác có ma mới tin. Hơn nữa, trước khi đến gặp bà ta cậu còn phải cho người đàn ông đó lượn vài vòng trong công ty, để mọi người đều biết người đó hào hoa phong nhã như thế nào. Sức mạnh của quần chúng rất ghê gớm, nếu mọi người tin là cậu không có thì bà ta cũng sẽ tin. Lúc đó bà ta còn hận Trương Lập Thành phỉ bang chồng bà ta nữa.”

Bí Đỏ quả nhiên là người làm việc ở bộ phận chăm sóc khách hàng, phân tích quá sâu sắc nhưng tôi đi đâu để tìm một người đàn ông diễn kịch cùng đây.

Thật vất vả chờ đến giờ tan làm, vừa ra khỏi cửa công ty tôi liền thấy Cà đang chạy băng băng tới bằng chiếc S600 của mình.

“Hi, Bắg Bắg!” Cà lớn tiếng gọi tôi, cậu ấy mặc âu phục màu đen so với bình thường thì chừng chắc hơn nhiều.

Diện mạo anh tuấn cùng với nụ cười chết người của cậu ấy lập tức hút hồn các mỹ nhân xung quanh. Tiểu Chu đi sau tôi nói: “Lão đại, anh ta đang gọi chị sao?”

“Đúng vậy. Là bạn của tôi.”

Tôi biết đây chắc chắn là kẻ sách của Bí Đỏ. Dù sao tới thì cũng tới rồi, tôi liền đi về phía Cà trong ánh mắt hâm mộ của mọi người. Cậu ấy mở cửa mời tôi lên xe, còn cố ý tự tay thắt dây an toàn cho tôi.

“Nghe Bí Đỏ nói, em cần một vai nam chính nên anh vội vàng chạy đến đây, cũng may, nữ chính chưa bị người khác cướp mất.”

“Cà, lần này thật cảm ơn cậu...”

“Được rồi, đừng cảm ơn tớ vội, không phải là tớ không lấy thù lao, ha ha.” Cà cười.

“Lại muốn tớ báo đáp cậu thế nào đây, cậu nói đi.” Chỉ cần có thể chặn miệng Trương Lập Thành, bảo tôi làm gì tôi cũng làm. Cà là người đơn giản, chắc chỉ kêu tôi đi tham gia party với cậu ấy.

“Con bé Nhan Nhan kia đem chuyện nó gặp em nói cho dì nghe. Không ngờ dì vẫn còn nhớ việc Nhan Nhan xem trộm nhật ký của anh khi còn bé nên khi nghe nói là con bé gặp em, dì đã rất vui mừng nói anh nhất định phải dẫn em đến gặp dì. Anh đã nghĩ sẽ đến gặp em để nói chuyện nhưng vẫn không biết mở miệng thế nào...”

Chuyện này có chút khó khăn với tôi. Cà thấy tôi không lên tiếng liền nói: “Bắg Bắg, nể tình anh nhiệt tình giúp em, em hãy đến gặp dì anh một lần đi. Nếu không anh sẽ bị bắt đi xem mắt nữa, rất phiền phức.”

Cà đã nói đến mức này, tôi chỉ có thể nói: “Được rồi, tớ đồng ý với cậu.”

Về đến nhà tôi móc chìa khóa ra, đang muốn mở cửa thì nghe A San lớn tiếng nói: “A Bắg, cẩn thận nha, em đang đắp mặt nạ.”

Lúc tôi bước vào phòng khách thì thấy một gương mặt trắng bệch, tôi sợ hết hồn. Sau đó mới biết là A San đang đắp mặt nạ.

Tôi nhìn mặt A San một giây rồi đi vào phòng, cô ấy rất hứng thú với mấy cái mặt nạ tự chế, ngày nào cũng đem mình ra làm thí nghiệm. Tôi rất lười, mỗi tuần đều đắp mặt nạ một hai lần nhưng toàn mua ở siêu thị. Thỉnh thoảng cũng bị Bí Đỏ kéo đến thẩm mỹ viện nhưng là do bị Bí Đỏ ép buộc.

Tôi đang chuẩn bị cởi quần áo để tắm thì A San ở bên ngoài nói tôi có điện thoại.

Đây là số điện thoại riêng, tôi nghĩ là bạn tôi gọi nhưng không ngờ đầu bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng nói non nớt của một cô bé: “Dì Lạc, con là Kỳ Kỳ.”

“Kỳ Kỳ! Dạo này con có ngoan sao?”

“Ba nói Kỳ Kỳ rất ngoan. Dì Lạc, ngày mai là sinh nhật năm tuổi của Kỳ Kỳ, ba sẽ mời rất nhiều bạn tới nhà con chơi, Kỳ Kỳ sẽ chơi dương cầm cho mọi người nghe, dì Lạc, dì sẽ đến sinh nhật của Kỳ Kỳ chứ?” Nghe lời thỉnh cầu của con bé tôi dường như có thể thấy được ánh mắt mong đợi của nó. Không đợi tôi trả lời, Kỳ Kỳ vội vàng hỏi tiếp: “Dì Lạc, dì sẽ đến chứ?”

“Ừ, dì sẽ đến.” Tôi đồng ý với Kỳ Kỳ.

“Dì Lạc thật tốt!”

Tôi hỏi Kỳ Kỳ địa chỉ nhà Lâm gia, con bé nói hai lần nhưng vẫn không rõ ràng. Tôi nghe con bé kêu một tiếng ba, Lâm Quốc Đống liền chạy tới nói cho tôi biết địa chỉ nhà Lâm gia. Thật ra thì chỉ cần nói gần Hồ Liên là tài xế taxi đã biết nhà ở đâu không cần thiết phải nói là khu nào, đường nào. Kỳ Kỳ nói với hên gặp lại với tôi sau đó quảng điện thoại đi, tôi vốn tưởng Lâm Quốc Đống sẽ nói vài câu với tôi nhưng anh lại không làm thế, trong lòng tôi bỗng có chút mất mát.

Hôm sau, tôi đi kiểm tra một phòng ban, bọn Tiểu Chu đang xúm lại với nhau nói về anh chàng đẹp trai ngày hôm qua chạy S600 tới: “Tôi tận mắt thấy, người đàn ông kia tối thiểu cũng cao 1m80 đấy, rất đẹp trai, rất cứng chiều lão đại, còn thắt dây an toàn cho chị ấy, gọi chị ấy là “Băng Băng”, rất là dịu dàng...”

Lão Vương thấy tôi đến liền ho hai tiếng, bọn Tiểu Chu mới biết là tôi đang đứng ở cửa. Thật ra lúc đó tôi đang vụng trộm mừng thầm, không ngờ hiệu quả lại cao như vậy. Mọi người đều biết tôi có bạn trai chạy S600 đến rước thì làm gì còn tin là tôi quyến rũ một ông lão 60 nữa chứ. Chỉ cần Cà đến đây mấy lần, lời đồn do Trường Lập Thành tung ra sẽ lập tức biến mất. Nhưng tôi không thể để mọi người biết là tôi đang vui cho nên cố hết sức kìm nén cảm xúc trong lòng.

Tiểu Chu le lưỡi nói với tôi: “Lão đại, chào buổi sáng!”

“Đang nói gì vậy? Nói tôi nghe chút đi.” Tôi cố ý cười cười, dụ dỗ Tiểu Chu nói tiếp. Thuận tiện cho tôi thêm dầu vào mỡ.

Tiểu Chu sờ sờ cái ót, ngượng ngùng nói: “Không có gì, không có nói gì cả.”

Nếu Tiểu Chu không cho tôi cơ hội thêm dầu thêm mỡ thì tôi cũng không vội. Tôi dặn dò bọn họ mấy câu rồi nói: “Không biết bây giờ đang thịnh hành kiểu cà vạt nào, chắc phải lên mạng tìm hiểu mới được.” Nói xong tôi đi ra ngoài, tôi cố ý để ọi người có cơ hội bàn luận thêm một chút.

Xế chiều tôi gọi điện cho Cà nói cậu ấy không cần đến rước tôi thuận tiện tám về hiệu quả ngày hôm qua.

“Mới có một lần, nên làm nhiều lần thì mới có hiệu quả tốt hơn.” Cà ở bên kia hưng phấn nói.

“Nhưng tối nay tớ bận rồi, không cần cậu đến rước đâu.”

“Có muốn tớ đưa cậu đi không?”

“Không cần, tớ tự kêu xe đi là được rồi.”

Tan làm, bọn Tiểu Chu đứng đầy ngoài cửa mong ngóng Cà chạy chiếc S600 đến. Nhưng Cà thì không thấy đâu chỉ có chiếc BMW của Lâm Quốc Đống chạy đến, điều này cũng không làm mấy cô ấy thất vọng.

Tiểu Chu biết Lâm Quốc Đống, lập tức hả hê nói với mọi người, đây là ông chủ Lâm Quốc Đống của Tập đoàn Thiên Thành. Tôi đang nghĩ không biết có nên chạy đi hay không thì anh đã gọi tôi lại.

Tôi đi đến trước mặt anh trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Tôi đứng trước cửa xe anh, anh mở nhạc ở trong xe, trầm mặt không nói gì cả. Tôi nhìn trộm vẻ mặt của anh nhưng cũng không biết làm cách nào để phá vỡ sự trầm mặt này.

Đang lúc tôi định mở miệng nói thì anh đã giành trước: “Trần Bảo Nhi cũng ở Lâm gia, hôm nay là sinh nhật Kỳ Kỳ, anh không muốn nổi giận nên cho cô ta vào nhà. Có thể cô ấy sẽ gây chuyện, em không nên để ý làm gì.”

Tôi hiểu ý của anh, hôm nay là sinh nhật con gái bảo bối của anh nên anh không muốn có chuyện không hay xảy ra. Tôi gật gật đầu nói: “Ừ.” Nhưng trong lòng lại thắc mắc, rốt cuộc Trần Bảo Nhi đã làm gì mà anh lại không muốn cho cô ta vào nhà. Bình thường cô ta cư xử cứ như một thực nữ dịu dàng, mong manh dễ vỡ.

Anh không nói gì thêm, tôi cũng không thèm để ý đến. Anh mở cửa xe cho tôi lên, thì ra anh đang mở khúc dương cầm “Tiên Cảnh”, tôi đang nghe chăm chú thì anh gọi tôi xuống xe.

Tôi xuống xe, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, tôi giương mắt nhìn căn biệt thự trước mặt, nó cũng không khác mấy căn biệt thự khác là mấy. Nó nằm chính giữa, xung quanh có những tán lá cây xanh ngát, thơm mát. Trước căn biệt thự là một cái hồ tròn, thỉnh thoảng những cơn gió sẽ thổi qua đây mang theo hơi nước mát mẻ.

Tôi đi theo anh vào đại sảnh, lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi được vào biệt thự. Trước giờ tôi chỉ được thấy nó qua ti vi. Do đó tôi cứ như người bị mộng du đi theo sau anh, chỉ sợ không cẩn thận là mình sẽ lạc đường.

Kỳ Kỳ đang ngồi trong đại sảnh đàn dương cầm, Trần Bảo Nhi mặc lễ phục màu trắng đứng sau lưng con bé. Trong mắt tôi, họ là một đôi thiên sứ, vừa thuần khiết vừa đẹp đẽ.

Tôi lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Trần Bảo Nhi, cô ta thấy tôi đứng sau lưng Lâm Quốc Đống liền thay đổi sắc mặt, chỉ là đang cố gắng không bộc phát ra ngoài.

Kỳ Kỳ thấy tôi, con bé quay đầu nói gì đó với Trần Bảo Nhi, cô ta liền bế con bé xuống. Kỳ Kỳ chạy thật nhanh về phía tôi, trong miệng kêu dì Lạc, mọi người trong đại sảnh đều không hện mà cùng nhìn về phía tôi.

Tôi ngồi xổm người xuống, Kỳ Kỳ hôn tôi rồi mới nói: “Dì Lạc, con rất nhớ dì.”

Kỳ Kỳ lôi kéo tôi đi về phía mọi người, vô cùng kiêu ngạo nói: “Đây chính là dì Lạc của tớ!”

Sau đó, mọi người cắt bánh ngọt, chơi trò chơi. Kỳ Kỳ giống như một thiên sứ, đứng ở chính giữa bọn họ. Lâm Quốc Đống đi theo sau Kỳ Kỳ, trên mặt anh là nụ cười ấm áp như ánh mặt trời vào mùa xuân.

Tôi đứng dậy đi toilet, lúc đang khom lưng rửa tay thì Trần Bảo Nhi xuất hiện phía sau tôi. Tôi xoay người muốn đi ra ngoài thì cô ta gọi tôi lại.

“Có chuyện gì không, Trần tiểu thư?” Tôi đứng lại.

“Cô và Quốc Đống rốt cuộc là có quan hệ gì? Tại sao Kỳ Kỳ lại nói cô giống mẹ con bé?”

“À, tôi và chủ tịch Lâm chỉ là bạn bè bình thường. Kỳ Kỳ cũng nói tôi giống mẹ con bé, nhưng tôi cũng không biết chuyện đó là như thế nào?”

Trần Bảo Nhi mặt không biến sắc nhìn tôi chằm chằm, sau đó ác ý nói: “Bạn bè bình thường mà Quốc Đống lại đích thân đi đón cô sao?”

“Cái này... Cái này...” Tôi nhất thời cứng họng.

Lúc này Trần Bảo Nhi nhìn sâu vào mắt tôi hỏi: “Cô cũng biết thân thế của Kỳ Kỳ sao?”

Thân thế của Kỳ Kỳ? Kỳ Kỳ không phải là con gái của Lâm Quốc Đống sao? Về phần mẹ của Kỳ Kỳ, tôi nhớ con bé từng nói chỉ thấy mẹ trong hình, nếu như hai người đó ly hôn thì hôm nay cô ấy phải tới đây mừng sinh nhật của Kỳ Kỳ mới đúng. Chẳng lẽ mẹ của con bé đã...

Nghĩ tới đây, tôi ngược mắt lên, lắc đầu nhìn Trần Bảo Nhi.

Cô ta trầm tư một chút mới nói: “Kỳ Kỳ không phải con ruột của Quốc Đống.”

23. Chương 23

Tôi sững sờ nhìn Trần Bảo Nhi, trước đây tôi đã nghĩ rất nhiều về chuyện mẹ của Kỳ Kỳ: có thể là cô ấy đã ly hôn với Lâm Quốc Đống hoặc cũng có thể là cô ấy đã chết. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến khả năng, Kỳ Kỳ không phải là con ruột của anh. Nhìn thái độ cưng chiều của anh đối với Kỳ Kỳ và sự thân thiết ý lại của con bé đối với anh, không ai có thể nghĩ là hai người không phải là ba con ruột.

Trần Bảo Nhi thở dài một hơi rồi nói: “Ba của Kỳ Kỳ là bạn tốt nhất của Quốc Đống. Anh ta và Quốc Đống cùng tạo dựng nên Thiên Thành, tình cảm của hai người cứ như là anh em ruột thịt. Sau này, Thiên Thành xảy ra chuyện, cô cũng biết Thiên Thành có thể lớn mạnh như vậy trong một thời gian ngắn thì đương nhiên có làm một số chuyện không thể để người ngoài biết. Nhưng cuối cùng Thiên Thành bị điều tra ra, hơn nữa chứng cứ rất xác thực. Vì vậy Thiên Thành bị tổn thất rất lớn, hai ông chủ thì phải có một người đứng ra chịu trách nhiệm. Lúc đó Quốc Đống tính đi tự thú thì bị ba của Kỳ Kỳ cản lại, đánh ngất xỉu, anh ta để lại một tờ giấy nói là Quốc Đống không được đi, nhất định phải vực dậy Thiên Thành. Ba của Kỳ Kỳ là một thư sinh làm sao có thể chịu được cuộc sống gian khổ trong tù, vì vậy không được bao lâu anh ta liền muốn tự sát. Cô cũng biết cảnh sát trong đó để phòng người tự sát cũng nghiêm ngặt như

kẻ vượt ngục. Ba Kỳ Kỳ phải nghĩ mọi biện pháp mới có thể tự sát thành công. Nếu anh ta đợi thêm một ngày thì có lẽ đã không chết. Hôm sau mẹ Kỳ Kỳ đến báo tin là mình có mang nhưng không ngờ lại nhận được tin dữ.”

Nói tới đây, cô ta lại thở dài rồi mới nói: “Sau đó, mẹ Kỳ Kỳ lúc nào cũng buồn bực không vui, cho đến khi sinh Kỳ Kỳ thì đã gầy chỉ còn da bọc xương. Thực ra lúc đó chỉ có thể giữ người lớn không thể giữ đứa nhỏ nhưng cô ấy lại không chịu, muốn lưu lại con bé và nói mình không còn muốn sống nữa. Nếu con bé chết thì cô ấy cũng không sống nổi, dù sao cũng là chết thì cô ấy nhất quyết phải giữ lại Kỳ Kỳ. Bà ngoại Kỳ Kỳ biết mẹ Kỳ Kỳ quyết tâm như vậy thì chảy nước mắt ký tên sau đó hôn mê bất tỉnh. Ông nội bà nội của Kỳ Kỳ đều đã qua đời, ông ngoại thì cũng đã mất, bà ngoại con bé muốn nhận nuôi con bé. Quốc Đồng nghĩ như vậy sẽ rất khó khăn nên quyết định nhận nuôi Kỳ Kỳ.”

Cô ta nói tới đây thì nước mắt đã rơi đầy mặt. Tôi cũng buồn bã suy nghĩ về người phụ nữ có ngoại hình giống tôi, vì đứa con của mình mà quyết định hy sinh. Đúng lúc đó, Trần Bảo Nhi lại quay sang nhìn tôi nói: “Tôi đã gặp mẹ của Kỳ Kỳ, cô và cô ta không giống nhau chút nào.”

Trần Bảo Nhi kích động tiến lên một bước, một phát bắt được cổ áo của tôi. Trong đôi mắt đó là một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, tôi đột nhiên cảm thấy gương mặt của cô ta thật đáng sợ, vụn vụn cứ như ma quỷ. Trần Bảo Nhi ép tôi vào góc tường rồi rống lên: “Tại sao? Tại sao bọn họ lại nói cô giống mẹ Kỳ Kỳ? Nói cho tôi biết, tại sao?”

Bộ dạng của cô ta bây giờ làm tôi đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, tôi kéo cái tay đang nắm cổ áo của tôi ra, nói: “Bảo Nhi, cô bình tĩnh một chút.”

Cô ta lùi lại một bước nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi, giống như có thể tìm được đáp án từ trên mặt tôi vậy. Cô ta lắc đầu, không cam lòng nói: “Cô không giống mẹ của Kỳ Kỳ, một chút cũng không. Mẹ của Kỳ Kỳ không phải thế này, không phải!”

Tôi theo bản năng sờ sờ mặt mình, trong lòng cũng nghi hoặc: nếu Trần Bảo Nhi đã gặp mẹ của Kỳ Kỳ, nói tôi không giống cô ấy. Vậy tại sao Lâm Quốc Đồng lại nói tôi giống mẹ của Kỳ Kỳ.

Trần Bảo Nhi lầm bầm giống như đang tự nói với bản thân: “Nhiều năm qua, tôi nằm mơ cũng muốn làm mẹ của Kỳ Kỳ nhưng Quốc Đồng không chịu, mà cô, tại sao lại giống mẹ của Kỳ Kỳ? Tôi không cam lòng.” Cô ta nói tới đây chợt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc quét qua người tôi: “Cô rất cuộc đã dùng yêu thuật gì làm Quốc Đồng mê luyến cô, làm Kỳ Kỳ cũng thích cô, còn khiến Quốc Đồng không để ý tới tôi? Nói đi, cô nói đi.”

Lúc này có người vào toilet, Trần Bảo Nhi thấy có người vào thì oán hận nhìn tôi rồi xoay người đi ra ngoài. Tôi ngơ ngác đứng sờ tại chỗ, nghĩ tới những lời vừa nghe được: “Tôi đã gặp mẹ của Kỳ Kỳ, cô và cô ta không giống nhau chút nào.” Nhưng tại sao Lâm Quốc Đồng và Kỳ Kỳ lại nói tôi giống mẹ của con bé.

Tài xế của Lâm gia đưa tôi về nhà, dọc theo đường đi tôi đều nghĩ tới Lâm Quốc Đồng, Kỳ Kỳ và những lời nói của Trần Bảo Nhi. Chính cô ta cũng không biết tôi giống mẹ của Kỳ Kỳ ở điểm nào.

“Lạc tiểu thư, Kỳ Kỳ của chúng tôi hình như rất thích cô.” Lão Lý đang lái xe cười nói.

“À, đúng vậy.” Tôi không suy nghĩ nữa, nghiêm túc nghe Lão Lý nói chuyện.

“Vợ tôi là bảo mẫu của Kỳ Kỳ, vừa rồi bà ấy có nói với tôi là cô rất giống mẹ của Kỳ Kỳ, đây cũng là duyên phận, vốn là trên đời này người giống người cũng không nhiều nhưng có thể gặp được thì quả là duyên phận.” Lão Lý thốt thức cảm thán.

“Vợ bác đã từng gặp mẹ của Kỳ Kỳ rồi sao?” Tôi trực tiếp hỏi lão Lý.

“Đây là chuyện cấm đề cập đến trước mặt Kỳ Kỳ, mấy năm qua chúng tôi luôn cố gắng tránh né vấn đề này. Nhưng khi con bé hai, ba tuổi đã theo ông chủ đòi mẹ. Mấy năm qua người muốn làm mẹ của Kỳ Kỳ rất nhiều, không phải là tôi nói khoác, chứ mấy người đó xếp hàng từ Đông thành đến Nam thành e là cũng không đủ chỗ. Trần tiểu thư cũng coi như là một người đặc biệt nhưng ông chủ vẫn không để mắt đến. Sau này, tôi có nghe vợ nói lúc Kỳ Kỳ khóc rống đòi mẹ, ông chủ không còn cách nào khác liền cầm tấm hình nói người phụ nữ trong đó là mẹ của con bé. Kỳ Kỳ thật đáng thương, liền nhìn tấm hình mà kêu mẹ...”

Lời của lão Lý làm tôi trầm tư suy nghĩ, tấm hình? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Tối đó, tôi lăn qua lăn lại trên giường nhưng vẫn không ngủ được. Tôi nhớ đến lần đầu tiên gặp Lâm Quốc Đồng và Trần Bảo Nhi, suy đi nghĩ lại, vẫn không có kết quả. Tôi dứt khoát gọi điện cho Lâm Quốc Đồng nhưng lại nghĩ đã trễ thế này còn gọi điện tới làm phiền thì hơi kỳ. Nhưng gọi cho Bí Đỏ thì lúc nào mà chẳng được.

“Lạc Băng, trễ rồi sao còn chưa ngủ. Có chuyện gì thế? Nói đi.” Giọng nói của Bí Đỏ rất tỉnh táo.

Tối nay Bí Đỏ hơi kỳ lạ, thỉnh thoảng chỉ “Ừ” một tiếng. Đây không phải là phong cách của cô ấy, nếu là bình thường, cô ấy đã la hét ồm ồm lên rồi.

Hôm sau, tôi đi vào phòng làm việc của Lãnh Thanh Hoa. Anh vừa nhìn thấy tôi liền cười ha hả nói: “Lạc Băng, em cũng không tệ nha, hôm trước là S600 hôm sau là BMW, có phải hôm nay đổi thành Lincoln không?”

Nghe anh nói vậy, tôi ghé đầu ra ngoài cửa xem có ai không rồi mới hỏi ngược lại anh: “Bây giờ trong công ty không còn để ý đến lời đồn của Trương Lập Thành rồi hả?”

Lãnh Thanh Hoa vỗ ót, nói: “À ha, làm sao anh lại nghĩ em có giá như vậy chứ. Thì ra là mời người ta đến diễn nhưng mà chiều này quả là có tác dụng. Bây giờ mọi người đang bàn tán: “Người có bộ dạng xinh đẹp thật là tốt, ly hôn rồi mà vẫn có giá như vậy.””

Ngày nào Cà cũng đến rước tôi đến một ngày tôi thấy thời cơ đã chín muồi liền hẹn gặp Đặng phu nhân. Thì ra bà ấy là giáo viên tiểu học. Chúng tôi gọi bà ấy là cô giáo Hồng, sau khi bà ấy về hưu thì ở nhà làm công việc nhà, quanh năm suốt tháng không biết đến công ty chúng tôi được mấy lần. Mấy năm trước tôi có theo trợ giảng cho giám đốc Đặng nên bà ấy cũng biết tôi. Bà ấy cảm thấy tôi hợp ý nên cũng thân thiết hơn người khác. Lúc tôi ly hôn bà ấy còn khuyên tôi đừng đau lòng, có cơ hội sẽ giới thiệu một người đàn ông tốt cho tôi.

Cô giáo Hồng ở nhà cũng không có việc gì làm, vừa nghe tôi rủ đi dạo phố liền đồng ý ngay.

Cà lấy chiếc S600 của cậu ấy chở chúng tôi đi chơi. Cô giáo Hồng vừa thấy Cà chạy S600 thì khen tôi số tốt.

Lúc ăn cơm, Cà biết ý gấp thức ăn cho cô giáo Hồng, còn nói lời ngon ngọt nịnh hót. Tôi nghe mà ăn không vô nhưng cô giáo Hồng thì lại thích nghe.

Trò chuyện một lúc liền nói đến chuyện của giám đốc Đặng, cô giáo Hồng hả hê nói: “Tuần trước cô và chú đi gặp bạn bè cũ của chú ấy, thì ra bà ta cũng từng tương tư chú ấy nhưng chồng cô thì lại không thích. Bà ta tên là Tiểu Thúy, lúc còn trẻ có gửi tin nhắn tỏ tình với chú ấy, cô cũng có xem qua. Hai người này là đồng hương, từ lúc học trung học bà ta đã thầm mến chồng cô rồi, đến bây giờ vẫn còn. Hôm trước gọi điện nói là con gái bà ta cũng làm việc ở thành phố này nên muốn mời cô và chú ấy đến ăn cơm. Đi thì đi, sợ gì chứ. Trước khi ra khỏi cửa, cô liền kiểm tra một lượt xem quần áo của cô và chú ấy có chỗ nào để người ta bắt lỗi được không nhưng lại quên kiểm tra vớ. Lỡ như đến đó phải thay dép nhưng lại không mang vớ thì rất mất thể diện.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nên kiểm tra vớ, một chi tiết nhỏ cũng quyết định sự thắng bại.” Cà vừa nghiêm túc phụ họa vừa rót thêm trà vào ly cho cô giáo Hồng.

Bà ấy thấy tôi cũng nghiêm túc nghe nên uống ngụm trà rồi nói tiếp: “Cô có kiểm tra chứ, quả nhiên, trên vớ của chú ấy có một cái lỗ, thật là nguy hiểm mà.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Cà khẩn trương hỏi.

“Vì vậy chúng tôi đến cửa hàng gần nhất để mua một đôi mới.”

“À” Cà thở phào nhẹ nhõm. Tôi vẫn nhếch môi cười nghe cô giáo Hồng kể chuyện.

Cô giáo Hồng đặt ly trà xuống, Cà vội vàng rót thêm trà, bà ấy nói tiếp: “Chúng tôi lại nhà bà ấy, quả nhiên là phải thay dép, cô thầm cảm thấy may mắn trong lòng. Cái bà Tiểu Thúy kia bằng tuổi với chồng cô nhưng nhìn cứ như đã 70 tuổi.”

“Tại sao bà ta không chú ý chăm sóc da gì hết vậy. Lúc con nghe giọng nói của cô qua điện thoại cứ tưởng là một cô gái rất trẻ chứ. Lạc Băng nói cô đã về hưu, lúc mới gặp cô con không thể nào tin được, tự hỏi bản thân mình tại sao cô mới 40 tuổi mà đã về hưu rồi?”

Nghe Cà nổ banh trời, cô giáo Hồng lập tức vui vẻ ra mặt: “Lão Đặng cũng không nói chuyện nhiều, chỉ nói vài câu rồi ra ngoài nói chuyện với con rể bà ta. Cô và bà ta ngồi nói chuyện với nhau, bây giờ là thời đại gì rồi, vậy mà SMS bà ta cũng không biết. Cô nói chừng nào rảnh thì ghé thăm Blog của cô, vậy mà bà ta lại hỏi cô Blog là cái gì, làm cô hết cả hồn. Bà ta cũng không biết lên mạng luôn.”

Cà đang muốn nói chuyện thì tôi giành nói trước: “Bây giờ hiếm có người nào đã 50 tuổi mà còn lên mạng, khó có ai được như cô...”

.....

Lúc đưa cô giáo Hồng về nhà, tôi thật sự cảm thấy nhẹ nhõm, tôi nói với Cà: “Cà, hôm nay cậu vất vả rồi, về sau mà có ai nói xấu tớ trước mặt cô giáo Hồng thì cũng chỉ là người ta cũng chỉ rước nhục.”

Cà hoàn toàn không để ý đến lời tôi nói, cậu ấy lầm bầm tự nói một mình: “Thật không ngờ phụ nữ đến già mà vẫn còn ghen, cứ nghĩ là qua thời mãn kinh là sẽ không ăn dấm chua nữa chứ.”

Hôm nay cô giáo Hồng quả là đã mở mang thêm kiến thức cho cậu ấy.

Cà quay qua nói với tôi: “Chuyện của em đã xong rồi vậy bây giờ phiền em báo đáp anh. Dì của anh mới xuất viện, ngày mốt em ăn mặc thật đẹp đến nhà anh ăn cơm đi.”

Tôi than thở nói: “Ai, thiên hạ làm gì có bữa cơm nào miễn phí, báo đáp thì báo đáp nhưng cậu cũng không thể nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của tớ.”

Cà cười ranh mãnh, nói: “Cũng không biết được, nói không chừng giả sẽ thành thật, chúng ta sẽ có một cái kết viên mãn.”

Buổi tối tôi đi tập Gym với Bí Đỏ, hôm nay cô ấy nói chuyện nhỏ hơn bình thường, cặp mắt to tròn kia cũng thất thần. Vừa nghe tôi nói đến nhà Cà ăn cơm, cô ấy liền ý vị sâu xa nói một câu: “Con dâu xấu thì cũng phải gặp mẹ chồng. Chúc cậu và Cà hạnh phúc.”

Sao hôm nay Bí Đỏ lại im lặng thế, nói đúng hơn là bắt đầu từ hôm đó. Tôi đưa tay quơ quơ trước mặt Bí Đỏ, cô ấy gạt tay tôi ra nói: “Làm gì!”

Tôi len lén nhìn mặt cô ấy nhưng không thấy cô ấy có biểu hiện mất mát gì, vì vậy hỏi: “Có phải cậu cũng muốn gặp ba mẹ chồng rồi không?”

“Nói vậy gì đó hả?” Bí Đỏ không bình tĩnh nói. Lần trước cãi nhau với Thường Huy cô ấy cũng không như bây giờ.

Vì vậy tôi thận trọng hỏi: “Bí Đỏ, cậu làm sao vậy? Đừng dọa tớ chứ? Chuyện gì làm cậu buồn thế hả? Ông chủ bóc lột cậu hả?”

Nhìn tôi khấn trương, Bí Đỏ cười khổ, nói: “Ai, là vậy...”

“Là gì?” Vào thời khắc mấu chốt mà còn nói úp mở thế kia là sao.

Bí Đỏ rũ mắt xuống, trên mặt hiện vẻ cô đơn. Mặt trời hôm nay, không phải là mọc từ hướng tây chứ? Bí Đỏ của chúng tôi làm sao thế này?

“Tớ chia tay với Thường Huy rồi.”

Tôi nghe xong lời này, cực kỳ kích động, dùng giọng nói còn cao hơn giọng quăng tám của Bó Đỏ nói: “Cậu nói cái gì?” Làm mọi người rồi rít nhìn qua.

“Tớ chia tay với Thường Huy rồi.” Bí Đỏ nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa.

24. Chương 24

“Tại sao?” Tôi thật sự không hiểu được tại sao Bí Đỏ muốn chia tay với Thường Huy.

Bí Đỏ kinh ngạc nhìn tôi, khoảng mười giây sau cũng không trả lời.

Tôi sốt ruột, rốt cuộc là cô ấy làm sao thế này?

Bí Đỏ nhìn tôi, cúi đầu nói: “Bởi vì anh ấy cầu hôn tớ.”

“Đó không phải là chuyện tốt sao? Bí Đỏ, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì?” Tôi buồn bực, không phải Bí Đỏ vẫn luôn la hét phải gả ột con rùa vàng sao, Thường Huy tốt như thế hơn nữa còn muốn kết hôn với cô ấy, vậy thì tại sao cô ấy lại muốn chia tay chứ.

“Lạc Băng, bây giờ lòng tớ rất trống rỗng, có một cảm giác mất mát chưa từng có.” Nói xong cô ấy gục khóc trên vai tôi, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người.

Tôi hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Bí Đỏ, Thường Huy tốt như thế vậy mà cô ấy lại muốn chia tay. Tôi vỗ vỗ lưng Bí Đỏ, đỡ cô ấy dậy, tôi nhìn đôi mắt đầm nước mắt của cô ấy, mở miệng hỏi: “Bí Đỏ, có phải cậu sợ kết hôn không? Trước kia không phải cậu luôn mơ ước được lập gia đình hay sao? Không phải từ lúc 5 tuổi cậu đã mơ được làm cô dâu rồi hay sao? Có phải là thấy chúng tớ ly hôn nên cậu sợ rồi không, Bí Đỏ?”

Tôi nghĩ có lẽ là nhìn thấy hôn nhân thất bại của tôi nên cô ấy mới sợ như vậy. Nếu thật như thế, tôi thật là tên tội đồ, tôi xấu hổ cúi đầu, an ủi Bí Đỏ: “Làm sao có thể so sánh Thường Huy và tên họ Lưu đó chứ, Thường Huy là một người tốt, với lại chuyện của La Tiểu Mạn là do cô ta không biết quý trọng...”

Bí Đỏ cắt đứt lời nói của tôi: “Lạc Băng, cậu đừng nói nữa. Không phải là bởi các cậu, mẹ tớ cũng nói phụ nữ lấy chồng cũng như mua vé số, là đánh cuộc với vận mệnh. Nhưng tớ không tin, cho dù là đánh cuộc, tớ cũng muốn mình may mắn.”

Câu này không giống lời mẹ Bí Đỏ sẽ nói, bà ấy luôn muốn sớm gả cô ấy ra ngoài sao, làm sao có thể nói ra câu nói chán nản như vậy được. Không được, tôi phải gọi điện ẹ Bí Đỏ, mặc dù cô ấy thường không nghe lời người lớn nhưng tôi phát hiện hai năm qua, cô ấy cũng dần dần thay đổi.

“Bí Đỏ, đúng đó, dù là mua vé số, cậu cũng sẽ may mắn, người đẹp siêu cấp động lòng người Bí Đỏ của chúng ta làm sao có thể không may mắn cho được, ông trời sẽ không đồng ý.” Tôi đưa tay lau nước mắt trên mặt Bí Đỏ, nếu không phải sợ vậy thì là vì cái gì, tôi lại hỏi tiếp: “Vậy rốt cuộc là vì sao? Thường Huy bắt nạt cậu hả?”

“Tóm lại, về sau cậu đừng hỏi nữa, có được không? Đồng ý với tớ.” Bí Đỏ nghiêm túc nói.

Tôi chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu nhưng sự kỳ lạ của Bí Đỏ làm tôi khó hiểu. Lần đầu tiên tôi nghe thấy bạn trai cầu hôn bạn gái thì bị cô ấy đá bay.

Bí Đỏ dù sao cũng là Bí Đỏ, không lâu sau đã lấy lại được tinh thần: “Bây giờ tớ lại độc thân rồi. Đi, chúng ta đến quán ăn cạnh học viện ăn đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn Bí Đỏ: “Ăn quán vỉa hè? Cậu không phải nói là ăn ở đó sẽ làm hư da mặt sao?”

Bí Đỏ khinh thường nhìn tôi nói: “Vớ vẩn! Tớ nói là ngày nào cũng ăn thì mới hư da mặt còn thỉnh thoảng ăn thì bị gì chứ.”

Chúng tôi dừng xe ở đầu đường rồi đi bộ tới học viện. Mọi người đã nhốn nháo đi lại khắp nơi. Tôi với Bí Đỏ là già nhất trong đám này rồi, ở gần đây có rất nhiều trường đại học, cao đẳng nên trong đám người có rất nhiều cặp sinh viên nắm tay nhau, làm tôi nhớ lại khi tôi mười tám tuổi.

Chúng tôi ăn từ đầu đường đến cuối đường, bụng tôi không thể chịu nổi nữa. Tôi trừng mắt nhìn Bí Đỏ: “Bí Đỏ, cậu không sợ no chết à?” Cô ấy trừng lại tôi nói: “Muốn tớ no chết thì còn lâu. Tớ mới ăn có một chút mà đã no chết thì còn thiên lý gì nữa chứ?”

Bí Đỏ lôi tôi ngồi xuống phía dưới cây đại thụ, tán lá dài cọ xát vào nhau phát ra âm thanh sần sật, giống như âm thanh của tiếng mưa rơi.

Tôi nhìn thấy một người già hơn tôi và Bí Đỏ đi ra từ phía học viện. Tôi nhìn kỹ lại, thì ra là bác sĩ Tuyên, người tôi xem mắt hồi Tết. Tôi đang tính kéo Bí Đỏ đi thì đã không kịp, ông ta gỡ mắt kính xuống đi về phía chúng tôi.

Tôi vội vàng nhỏ giọng nói với Bí Đỏ: “Đó là bác sĩ Thôi.”

Bí Đỏ đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ý cười cười.

“Lạc Băng, đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ?” Lần này ông ta còn nhiệt tình hơn lần trước, vừa thấy Bí Đỏ đứng bên cạnh tôi liền nhìn chăm chăm cô ấy.

“Bác sĩ Thôi, thật trùng hợp.”

“Đúng vậy, tôi tới X tham gia seminar, thật không có ngờ có thể gặp cô ở đây, xem ra chúng ta rất có duyên. Vậy thì chúng ta nên đi cùng nhau.” Ông ta nói đến hai chữ duyên phận, vẻ mặt rất mờ ám.

Đúng lúc đó, điện thoại của Bí Đỏ reng chuông, cô ấy lớn tiếng nói: “Đúng vậy, Lạc Băng đang ở cùng tớ, cái gì? Bây giờ phải qua đó ngay sao? Ừ, được rồi, bọn tớ qua liền.”

Bí Đỏ cúp điện thoại nhìn tôi, bác sĩ Thôi nhìn Bí Đỏ nói: “Lạc Băng, đây là bạn của cô à?”

Đây không phải là nói nhảm sao? Tôi cũng không thèm giới thiệu Bí Đỏ với ông ta mà nói: “Bác sĩ Thôi, thật ngại quá, bạn chúng tôi đang gấp, chúng tôi phải qua đó trước.”

Chúng tôi nhìn theo bóng dáng ông ta, Bí Đỏ cười lớn nói: “Không thể nào, Lạc Băng, bác gái lại cho cậu xem mắt cái người này sao? Giá đất cũng không thấp đến mức này.”

“Mẹ tớ cũng chưa gặp qua ông ta, chỉ nghe bà mối thổi gió thôi.”

Lúc sắp ngủ tôi nhận được tin nhắn của bác sĩ Thôi: “Cô gái hôm nay chắc chắn là bạn của cô, giới thiệu cho tôi đi, cô cho tôi điện thoại của cô ấy, chuyện còn lại để tôi giải quyết.”

Tôi gửi tin nhắn đó cho Bí Đỏ, còn chúc mừng cô ấy có số đào hoa. Bí Đỏ chỉ nhắn lại hai chữ “Kệ ổng.”

Buổi tối lên net tôi thấy QQ của Bí Đỏ đã đổi thành câu nói của Trương Tiểu Nhân: Trên đời này khoảng cách nào là xa nhất, không phải là sinh ly tử biệt cũng không phải là trời nam đất bắc, mà là em đang đứng trước mặt anh nhưng anh lại không biết là em yêu anh. Câu này là nói Thường Huy sao?

Tối hôm sau Bí Đỏ hẹn tôi ra ngoài uống rượu, vốn là hôm đó tôi phải trực ban nhưng vì Bí Đỏ tôi ném công việc qua một bên, chạy tới không độ.

Bí Đỏ đã tới trước. Trong quán rượu có một anh chàng tuấn tú đang đàn dương cầm, Bí Đỏ vừa uống rượu vừa mê mẩn nhìn anh ta.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Bí Đỏ, cô ấy chỉ vào người đàn ông đánh dương cầm hỏi tôi: “Anh ta có đẹp trai không?”

Tôi không hiểu gì cả nhưng vẫn gật đầu xác nhận.

Bí Đỏ lại lắc đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn tôi nói: “Nhưng tớ không yêu anh ta.”

Tôi sờ sờ cái trán của cô ấy, xác định là cô ấy không có phát sốt rồi mới nói: “Đàn ông đẹp trai còn nhiều mà, cậu tội gì phải như thế.”

Bí Đỏ không nói gì thêm, càng ngày càng uống nhiều hơn, cô ấy hỏi tôi: “Lạc Băng, cậu nói xem tình yêu là gì?”

Trong lúc nhất thời tôi không biết phải trả lời như thế nào? Tình yêu là gì? Tôi cũng không biết.

Bí Đỏ cười lớn nói: “Nếu tớ nói, tình yêu chính là yêu và được yêu, không có nó cũng sẽ không chết nhưng sẽ không thoải mái. Lạc Băng, tớ vốn nghĩ mình sẽ gả ột người đàn ông hoàng, sau đó trải qua khoảng thời gian hạnh phúc, được chồng cưng chiều, có một đứa con đáng yêu, chờ tớ già rồi, sẽ về quê cày đất ra để trồng rau mà dùng cho bữa ăn hàng ngày. Nhưng bây giờ tớ phát hiện sống với người mà mình không yêu rất là khó chịu.”

Bí Đỏ nói một hơi làm tôi nhớ đến lời cô ấy để trên QQ. Có phải cô ấy đã yêu ai rồi không? Và người đó không phải là Thường Huy. Nhưng tôi nghĩ lại, không thể nào, Bí Đỏ là người dám yêu dám hận, nếu cô ấy yêu ai thì đã ra tay với người ta rồi. Tôi hỏi cô ấy: “Bí Đỏ, có phải cậu đã yêu người khác nên mới không cần Thường Huy nữa phải không?”

Bí Đỏ không để ý tới tôi, chỉ lầm lũi nói: “Tôi hôm qua tớ có coi “Kim Bình Mai”, tại sao Phan Kim Liên lại có thể đứng lúc làm rớt cây gậy tre trúng Tây Môn Khánh, nếu sớm một chút hoặc là muộn một chút thì đã không rớt trúng hần ta rồi. Người ta chỉ cần đánh một phát là đã trúng. Lạc Băng, cậu thấy tớ nói đúng không?”

Bí Đỏ vỗ vỗ tay tôi, tôi gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Lạc Băng, cậu cũng lấy gậy đánh Cà không?”

“Tớ có phải là Phan Kim Liên đâu mà lại đi lấy gậy đánh Cà.”

Bí Đỏ nhìn tôi cười ngu ngơ, cầm ly rượu lên rồi lại đặt xuống, phóng khoáng nói: “Không uống rượu nữa, đi ăn lẩu thôi!”

“Kêu Cà đi luôn.” Tôi đề nghị.

Bí Đỏ lấy điện thoại di động ra, lớn tiếng gọi Cà tới đây ăn lẩu.

Cách tiệm rượu 500m là nhà hàng Hỏa Oa, Cà hùng hống hồ hồ chạy tới, ba người chúng tôi xúm lại ăn lẩu. Bí Đỏ bỏ rất nhiều tiêu vào nồi lẩu làm nước mắt và nước mũi của chúng tôi đều chảy ra hết, cô ấy còn nói là ăn cho đã nghiền.

Cà đột nhiên nhìn Bí Đỏ, hình như là phát hiện ra chuyện lớn nào đó: “Bí Đỏ, thật không ngờ cậu lại đẹp như vậy. Tối nay tớ mới phát hiện ra.”

Mặt Bí Đỏ do cay mà hồng hồng, chứ không phải vì được người khác khen mà đỏ mặt. Cô ấy đấm Cà một cú: “Tớ nhỏ vào, tớ lúc nào mà chẳng xinh đẹp như hoa như ngọc, chỉ có cậu là không có mắt. Cũng khó trách, trong lòng cậu chỉ có Lạc Băng nên mấy người đẹp khác thì đều là cận bã.”

Từ đầu tới cuối cô ấy không hề nhắc đến Thường Huy. Tôi nghĩ chắc là cô ấy rất đau lòng nên mới không nói đến, cô ấy rất tự trọng, chia tay vẫn không thể để người khác coi thường. Giống như Vương Phi, người khác nói gì thì cô ấy cũng chỉ cười nhạt.

Hôm đó tôi về nhà rất khuya, A San vẫn chưa ngủ, cô ấy ngồi trên ghế sa lon với vẻ mặt đau khổ.

“A San, sao vậy? Có tâm sự à?” Tôi vừa đổi giày vừa hỏi A San.

“Đúng vậy, tâm sự rất nặng nề.”

“Nói nghe một chút đi, có thể là chị sẽ hiểu được.” Tôi rót ly nước rồi ngồi xuống bên cạnh A San.

Nghe A San nói một hơi cho đến lúc đi ngủ. Tôi lẩn qua lẩn lại trên giường nhưng vẫn không ngủ được, luôn nghĩ đến thái độ khác thường của Bí Đỏ.

Bí Đỏ ơi là Bí Đỏ, rốt cuộc là cậu làm sao vậy. Tôi cẩn thận nhớ lại hành động và cử chỉ của Bí Đỏ hai ngày nay, sau đó lại nghĩ đến tất cả những người đàn ông bên cạnh Bí Đỏ, chẳng lẽ còn có người mà tôi không biết? Mặc dù người thất tình luôn làm chuyện khác người nhưng Bí Đỏ lại quá khác người. Cuối cùng tôi lại nghĩ về những người đàn ông bên cạnh cô ấy một lần nữa.

My god! Sao tôi lại không nghĩ đến Cà chứ, chẳng lẽ là Cà? Cho nên Bí Đỏ mới im lặng như vậy. Chẳng lẽ người không có khả năng nhất chính là người có khả năng nhất sao?

Tôi nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng nhưng tôi cũng phải gọi điện cho cô ấy.

“Bí Đỏ, có phải cậu thích Cà không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề để cô ấy không kịp trở tay.

Bí Đỏ khinh thường hừ lạnh một tiếng rồi mới nói: “Thôi đi, tớ làm sao có thể thích Cà, Lạc Băng, cậu đừng làm nhục lòng kiêu ngạo của tớ. Mặc dù Cà là người tốt nhưng không phải là loại tớ thích. Phụ nữ thích Cà có xếp hàng dài đến mấy thì cũng không có tớ trong đó.”

Cuối cùng, Bí Đỏ thề thốt là cho dùng đàn ông trên đời này chết hết, cô ấy cũng không thích Cà.
Bí Đỏ chưa bao giờ nói láo tôi. Tôi nghĩ, có lẽ người thất tình luôn làm chuyện khác người.

25. Chương 25

Tôi đóng cửa phòng làm việc chuẩn bị tan ca, không biết Lãnh Thanh Hoa từ đâu bay ra nói: “Anh để quên chìa khóa xe trong phòng làm việc rồi, Lạc Băng, cái người lái chiếc S600 đang ở dưới lầu, bây giờ cũng rảnh, giới thiệu cho anh làm quen đi.”

Đúng thật là Cà đang ở dưới lầu.

Sắc mặt của cậu ấy hơi ảm đạm, không tươi tắn như mọi ngày: “Sao vậy, hôm nay đổi tính à?” Tôi trêu ghẹo cậu ấy.

Cà trầm tư một lúc mới nói: “Lạc Băng, anh có chuyện này cần em giúp đỡ.”

Cà có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao? Tôi suy nghĩ, bình thường Cà thường hay giúp đỡ tôi, tôi cũng nên giúp cậu ấy một lần: “Chuyện gì, cậu nói đi, chỉ cần tớ có thể làm được thì tớ sẽ làm.”

“Đi của anh chỉ còn nửa năm.” Cà ngừng một chút mới nói: “Hôm qua anh mới biết, cho nên anh muốn nói với dì em là bạn gái của anh, dì ấy vẫn luôn hy vọng con cái có thể lập gia đình thì mới an tâm. Trong quá khứ anh đã làm nhiều việc có lỗi với dì ấy, bây giờ dì ấy sắp đi rồi, anh muốn làm dì ấy vui, anh cũng không muốn tìm người khác, em là người thích hợp nhất.”

Tôi ngẫm nghĩ lời nói của Cà, cậu ấy thấy tôi không nói lời nào nên vội vàng nói: “Nếu em cảm thấy ngại thì có thể nói em là bạn học cũ của anh cũng được. Thật đó, Lạc Băng, em không cần phải miễn cưỡng.”

“Không, cứ làm như lời cậu nói.” Tôi thành thật nói.

Cà cảm kích nhìn tôi rồi chuyển tâm lái xe. Giờ tan làm, đường xá lúc nào cũng đông đúc.

Đến dưới nhà của Cà, tôi cứ tưởng nhà của cậu ấy là biệt thự giống của Lâm gia, không ngờ chỉ là một căn nhà ở tầng 15 của chung cư.

Cà đem xe quẹo vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, bãi đậu xe không có ánh sáng nên rất ảm đạm. Tôi từ trong xe bước ra, nhất thời cảm thấy trước mắt rất mơ hồ, đi một bước còn đá phải một vật cứng cứng, cũng không biết là cái gì, chân có hơi đau, vì vậy tôi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cà nghe thấy tiếng tôi đá trúng đồ liền vòng lại, đi tới bên cạnh tôi. Cậu ấy đứng gần tôi như vậy làm tôi có thể nghe được tiếng hít thở của cậu ấy. Cà kéo tôi đi, không phải là kéo tay mà kéo ống tay áo của tôi. Không đợi tôi kịp suy nghĩ, cậu ấy đã nói: “Qua bên này là có thang máy.” Quả nhiên, quẹo qua khúc quanh, trước mắt bỗng sáng bừng lên. Cà bấm thang máy, cửa thang máy mở ra, chúng tôi đi vào, lúc này Cà mới nhớ buông ống tay áo của tôi ra.

“Đúng rồi, Nhan Nhan vẫn chưa biết bệnh của dì rất nghiêm trọng. Anh sẽ nghĩ cách nói cho con bé biết, không được để con bé phát hiện, dì sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi sắp tới của nó. Nhan Nhan học tập rất giỏi, hơn nữa lại rất quan tâm đến thành tích học tập, nếu thi không tốt nó sẽ rất buồn.”

“Ừ, tớ biết rồi.”

Tôi đi vào nhà của Cà, phòng ốc rất đơn giản, vật dụng trong nhà được sắp đặt rất gọn gàng ngăn nắp. Người đầu tiên tôi nhìn thấy là Nhan Nhan, cô ấy mặc quần jean, áo T shirt, tóc đuôi ngựa buộc cao, đang từ trên lầu đi xuống, đôi tay đang đặt trên lan can, cô ấy thấy tôi bước vào liền quay đầu lại kêu lớn: “Me, chị Lạc đến rồi!”

Chỉ một lúc sau, một người phụ nữ được đỡ đi ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, không có chút máu nào, tóc được búi thành một búi ở sau ót. Mặc dù đang bệnh nặng nhưng vẫn ăn mặc chỉnh tề.

“Dì, đây là Lạc Băng.” Cà giới thiệu tôi với bà ấy, còn lên cầu thang đỡ bà ấy đi xuống.

Bà ấy đi tới nắm tay tôi ngồi xuống ghế sofa, tôi hết sức khéo léo trò chuyện với bà ấy. Nói được một lúc, bà ấy ho khan gay gắt, tôi khuyên bà ấy nên về phòng nghỉ ngơi, lúc đầu bà ấy không chịu, nói là khách tới nhà thì phải ra tiếp đón. Tôi và Cà khuyên hết lời, cuối cùng cậu ấy phải nói: “Dì, dì cũng phải chờ thời gian cho con chứ, con còn chưa dẫn Lạc Băng đi xem phòng con nữa.”

Lúc này bà ấy mới cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy.” Chúng tôi đỡ bà ấy lên lầu, sắp xếp chu đáo rồi Cà dẫn tôi vào phòng cậu ấy, tôi thuận tiện kéo Nhan Nhan vào theo.

Phòng của Cà không lớn nhưng giường thì lại rất lớn, chăn nệm rất chỉnh tề.

Nhan Nhan vừa vào phòng liền kêu la: “Oa, sao hôm nay lại biết gấp chăn rồi!”

Cà tức giận trách móc Nhan Nhan: “Em không nói chuyện không ai nói em câm!”

Nhan Nhan làm mặt quỷ với Cà, ngón tay sờ sờ bàn vi tính: “Woa, cả bụi cũng không có sao.”

Cà để tôi và Nhan Nhan ngồi trên giường, còn cậu ấy thì kéo cái ghế ra ngồi đối diện. Cà đem bảo bối của cậu ấy ra khoe, thì ra là bộ sưu tập tem. Có rất nhiều con tem tôi rất thích, nhớ khi còn bé có một thời gian rất lưu hành trò sưu tập tem, tôi và Bí Đỏ cũng có sưu tập nhưng sau này không còn chơi nữa, không ngờ Cà vẫn kiên trì chơi đến bây giờ.

Nhan Nhan đưa cho tôi xem một quyển album, trong đó có hình hồi còn nhỏ của Cà, trong tấm hình cậu ấy mặc đồng phục học sinh làm tôi nhớ tới một câu thơ của Cổ Thành: “Những thứ kia, đều đã xa.”

Tấm hình sinh nhật 17 tuổi của Cà hấp dẫn tôi, không phải là cậu ấy hấp dẫn tôi mà là cô gái nhỏ đứng bên cạnh cậu ấy, nhìn rất quen mắt.

Cà thấy tôi nhìn vào cô gái nhỏ thì chỉ vào nói: “Đây là Trần Bảo Nhi.”

Đúng, chính là Trần Bảo Nhi, khó trách tôi cảm thấy quen mắt như vậy. Mặc dù trong hình cô ấy rất trẻ nhưng hình dáng cũng không thay đổi nhiều so với bây giờ.

“Đúng rồi, đã lâu rồi không gặp chị Bảo Nhi, nghe nói năm ngoái chị ấy đã về nước rồi, không phải nói là không trở về nữa sao? Sao mới đi hai năm đã quay lại rồi. Nhớ lúc nhỏ chị ấy luôn trêu em có một người anh trai hay khóc nhe, ha ha...” Nhan Nhan nhớ tới hình ảnh lúc Cà khóc nhe thì bò ra giường cười, lúc nhỏ tôi cũng thấy cậu ấy khóc nhe, sao tôi lại không cảm thấy buồn cười?

“Cao Tiểu Nhan, em còn không cầm miệng thì anh sẽ ném em ra ngoài.” Cà luôn tức giận khi người khác trêu chọc cậu ấy khóc nhe.

Nhan Nhan le lưỡi, không phục nói: “Bây giờ là xã hội bình đẳng, con người có quyền tự do ngôn luận.” Từ miệng Nhan Nhan tôi biết được thì ra Trần gia và Cao gia là hàng xóm của nhau, vì vậy Trần Bảo Nhi cùng lớn lên với hai anh em nhà Cao gia. Sau này, Cao gia chuyển nhà tới đây mới mất liên lạc.

Ba của Cà – Cao Phàm, về tới nhà thì cũng là giờ ăn cơm, chúng tôi từ trên lầu đi xuống.

Trên bàn cơm, bác trai bác gái đối với tôi rất khách khí nhưng cũng không quá nhiệt tình, làm tôi cảm thấy rất thoải mái.

Ăn cơm xong, chúng tôi ngồi trên ghế sofa nói chuyện một hồi thì dì của Cà kêu tôi vào phòng bà ấy nói chuyện. Lúc vào phòng, bà ấy lấy ra một cái hộp gỗ, trên mặt hộp có khắc hình một bông hoa mẫu đơn.

Bà ấy dùng bàn tay khô héo tái nhợt của mình mở hộp ra. Trong đó có một cây trân ngọc óng ánh, trong suốt. Tôi không hiểu nhiều về đồ trang sức nhưng nhìn vẻ mặt của bà ấy. Tôi đoán, nó nhất định có giá trị rất lớn, hơn nữa còn là vật rất quan trọng.

Quả nhiên giống như trên TV, bà ấy muốn giao trân ngọc cho tôi cất giữ, tôi từ chối không được nên đành phải nhận lấy.

Trên đường về nhà, tôi đem trân ngọc trả lại cho Cà. Cậu ấy nhìn tôi rất lâu, biết không thể miễn cưỡng được nên mới cẩn thận từng li từng tí đem cái hộp cất đi.

Lúc về đến nhà cũng không còn sớm nữa, tôi tẩy trang chuẩn bị đắp mặt nạ rồi đi ngủ, đột Lâm Quốc Đống gọi điện thoại tới.

“Lạc Băng, đi uống coffee đi!”

“Tôi đã tẩy trang rồi.”

“Trang điểm lại đi, anh chờ em.”

Chờ tôi trang điểm xong chạy xuống lầu thì anh đang đứng dưới cây ngô đồng Pháp, ánh trăng xuyên thấu qua lá cây rơi vào người anh, làm cho vẻ tuấn tú của anh càng thêm động lòng người.

Trong không khí truyền đến mùi lá cây thơm ngát. Tôi đến gần mới phát hiện anh không có lái xe tới. Anh thấy tôi nhìn đông nhìn tây mới cười cười nói: “Lão Lý chở anh đến đây, xe của anh bị người ta mượn làm xe hoa rồi.”

“Hả? Anh đi tham gia hôn lễ?”

“Ừ, hôn lễ rất náo nhiệt, về đến nhà lại đột nhiên muốn nhìn thấy em một chút.” Vẻ mặt của anh rất tự nhiên, cứ như là đang nói chuyện với bạn thân.

Chúng tôi không có đi uống cà phê mà đến công viên.

Trong công viên vắng lạnh chỉ có tôi và anh.

Chúng tôi ngồi ở bờ hồ, trong hồ, cũng có một mặt trăng.

Cùng anh ngồi chung một chỗ thế này làm tôi có một cảm giác khó tả.

“Lạc Băng, anh có quà tặng cho em.”

Tôi quay đầu lại nhìn gương mặt trầm tĩnh, ấm áp của anh.

Lâm Quốc Đống chậm rãi lấy một cái đồng hồ ra từ trong túi, tôi vừa nhìn là biết đó là đồng hồ của phụ nữ. Tôi có thể nhận ra nó không phải vì tôi có nghiên cứu về đồng hồ mà là ba năm trước đây, tôi có mua một cái giống y như vậy. Trước khi kết hôn, tôi và Bí Đỏ có đi học về các bước trong buổi lễ kết hôn, cô giáo ở đó nói là phụ nữ qua 25 tuổi không thể tùy tiện mang đồ trang sức sắc sảo dĩ nhiên cũng bao gồm đồng hồ đeo tay. Khi đó tôi mới 25 tuổi, liền vung tay mua một cái đồng hồ tốn hết hai tháng lương. Lúc đó Bí Đỏ còn la hét là sẽ nhân lúc tôi ngủ mà trộm đi. Sau đó, không biết tôi làm mất nó ở đâu, tôi đau lòng hơn nửa năm.

Lâm Quốc Đống rốt cuộc là ai? Tại sao anh lại có cái đồng hồ tôi làm mất vào ba năm trước? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp mua cùng một kiểu?

Lâm Quốc Đống mặt không biến sắc kéo tay trái của tôi qua, lấy chiếc đồng hồ Phi Á Đạt mấy trăm đồng ấn vào cánh tay tôi rồi thả nó vào lòng bàn tay tôi, nói: “Em xem nó một chút đi.”

Tôi cầm nó lật tới lật lui, nhờ vào ánh trăng tôi có thể thấy cái đồng hồ này đã cũ rồi nhưng nó không phải là cái đồng hồ tôi làm mất. Năm đó tôi rất quý cái đồng hồ của mình, Bí Đỏ muốn mượn xem tôi cũng không cho, sợ cô ấy làm hư nó, cũng vì vậy trên đó không hề có một vết xước nào. Tôi đột nhiên phát hiện, lúc tôi còn nhỏ mẹ có xem chương trình tìm người thân, lúc đó mẹ có nói là muốn đóng dấu lên người tôi để sau này dễ kiểm. Tôi lật qua lật lại cái đồng hồ nhiều lần, lúc này mới hiểu được sự khổ tâm của mẹ tôi năm đó, đáng tiếc lúc đó tôi chỉ cảm thấy mẹ thật biến thái.

Rốt cuộc tôi cũng không nhịn được hỏi Lâm Quốc Đống: “Cái đồng hồ này ở đâu ra?”

Lâm Quốc Đống nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Nhặt được.”

“Anh thích lượm đồ của người khác vậy sao?”

Hàng chân mày của anh nhẹ nhàn lại, nói: “Em không biết nó?”

Tôi cười, hỏi ngược lại anh: “Tôi phải biết nó sao?”

“Nhưng anh nhìn thấy trên web Trung Xa ảnh chụp của nó ở Quê Lâm vào 3 năm trước.”

Ba năm trước đây? Quế Lâm? Ba năm trước chúng tôi có đi qua Quế Lâm, sau đó mới đi Phượng Hoàng Thành. Nhưng tôi nhớ cái đồng hồ mất ở Phượng Hoàng Thành mà, chẳng lẽ tôi nhớ sai? Không thể nào, lúc ấy tôi phát hiện mất cái đồng hồ thì rất đau lòng thiếu chút nữa là ngất xỉu, còn gọi điện khóc lóc kể lể với Lưu Thiệu Ngôn. Hắn ta còn thề thốt là sẽ mua cho tôi một cái khác, nhưng tôi nói chỉ muốn cái của Phi Á Đạt, thế là hắn cắn răng bỏ ra mấy trăm đồng mua một cái.

Web Trung Xa có rất ít người xem, thế mà anh lại biết nó, tôi nhìn anh nói: “Thì ra trang web đó thật sự có người xem à.”

“A, tại lúc đó rảnh rỗi nên anh lên đó xem.”

Cuối cùng tôi trả lại chiếc đồng hồ cho anh, tôi nói: “Cái này là đồ nhặt được, thế mà anh lại mang đi khắp nơi. Mau cất đi.”

Lâm Quốc Đồng bỏ đồng hồ vào túi, vẻ mặt buồn buồn.

Người này nói là mang đồ lại tặng tôi thế mà lại cầm đi mất, thật là.

Tôi cũng không nhớ về cái đồng hồ đó lắm. Chỉ là lúc xem giờ sẽ nhìn tới cổ tay rỗng tuếch của mình, lúc đó sẽ nhớ tới anh.

Tôi thường xuyên xem giờ nên số lần nhớ tới anh cũng nhiều hơn.

Thì ra muốn một người nhớ đến bạn, chỉ cần lấy đồng hồ của người đó đi.

26. Chương 26

Một cái búng tay, liền đến tết Đoan Ngọ.

Thời tiết hơi lạnh một chút, rất lâu rồi ở đây không có mưa phùn.

Bí Đồ và đồng nghiệp đi xuôi nước nóng, Lãnh Thanh Hoa mang Bối Bối đi Lệ Giang, A San nằm trên ghế sa lon nghiên cứu xem nên ăn tết với người đàn ông nào, trước tiên đem tất cả bày ra trên bàn, rồi suy nghĩ đong đếm chọn ra người cuối cùng. Tôi cảm thấy rất phiền nhưng A San lại nghiên cứu rất say sưa.

Mẹ tôi từ nửa tháng trước đã bắt đầu ngồi đếm ngày, xem còn cách tết Đoan Ngọ bao nhiêu ngày, đến lúc đó con gái bảo bối của bà có thể về nhà rồi. Thật ra thì cũng một tháng rồi tôi không có về nhà.

Cà nghe nói tôi muốn về nhà thì nói thẳng muốn đưa tôi về. Tôi nói muốn đi xe lửa vì rất lâu rồi không đi xe lửa. Nhưng thực ra tôi cảm thấy ngồi xe lửa rất lãng mạn, nhất là khi đi một mình.

Tôi ra bến xe thì thấy La Tiểu Mạn đang quét thẻ tín dụng xoàn xoạt, cô ấy mặc chiếc váy màu trắng, tóc đuôi ngựa buộc cao, lúc mới nhìn còn tưởng là thiếu nữ mới lớn. Nhưng người đi kế cô ấy lại là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, trông rất trẻ.

Tôi vốn tưởng là La Tiểu Mạn dẫn họ hàng hoặc đàn em đi dạo phố. Nhưng nhìn vẻ mặt và cử chỉ của bọn họ, tuyệt đối không phải là quan hệ nam nữ thuần khiết.

La Tiểu Mạn nhìn thấy tôi, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nói gì đó với thiếu niên bên cạnh. Cậu ta nhìn tôi mỉm cười rồi rời đi, lúc này La Tiểu Mạn mới nói: “Lạc Bằng, nói chuyện một chút đi.”

Tôi đi với cô ấy vào một quán trà đạo, cô ấy là một người rất tinh thông về trà đạo.

“Tiểu Mạn, gần đây thế nào?”

“Có khỏe không?”

Thật ra thì tôi muốn khuyên cô ấy nên tìm một người đàn ông tốt mà gả đi nhưng tôi biết phụ nữ đã từng kết hôn rất khó có thể tìm được một người tốt. Cho nên tôi mới ngừng ý nghĩ này. Vì vậy chỉ nói về mấy chuyện của Bối Bối.

Cuối cùng, La Tiểu Mạn ý vị sâu xa nói: “Lạc Băng, bạn trai của tớ bây giờ mới hai mươi tuổi, cậu nói xem đợi anh ấy lấy tớ, có phải tớ đã già rồi không? Tớ mặc kệ người ta nói thế nào, dù sao cũng đã mang tội danh lăng lợ thì còn sợ người khác nói gì nữa...”

Từ quán trà đi ngoài, tôi vẫn luôn suy nghĩ về lời nói của La Tiểu Mạn, mang tội danh? Tại sao cô ấy lại cho là mình mang tội danh? Cho dù phụ nữ có ngoại tình bên ngoài thì cũng không đến nỗi lăng lợ mà chỉ có thể là quá đa tình. La Tiểu Mạn mặc dù đã 30 tuổi thế nhưng vẫn suy nghĩ ngây thơ là chàng trai 20 tuổi kia sẽ cưới cô ấy sao. Đây không phải là di chứng do Lãnh Thanh Hoa chiều hư đó chứ?

Khi tôi từ xe lửa đi ra ngoài thì thấy ba tôi đang đứng ngóng dài cổ ngoài cửa.

Ông vừa thấy tôi xuất hiện thì vui vẻ ra mặt. Khi tôi về nhà thì lại không thấy mẹ đâu.

“Ba, mẹ đâu?” Từ đó đến giờ mỗi khi tôi về nhà thì luôn có mẹ ở nhà. Tại sao hôm nay lại không có, thật là mất hứng.

Biết con gái không ai bằng ba, ông nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, đem hành lý để sang một bên rồi nói: “Băng Băng, con ngồi nghỉ đi để ba vào trong tìm mẹ con.”

“Không có đâu. Ba, tại sao mẹ lại không có ở nhà?”

“Ba cũng không biết, ba nhớ hình như bà ấy nói quên mua gạo, chắc là đang đi chợ mua đó.”

Tôi ở nhà còn chưa ngồi nóng đít thì Cà gọi điện tới nói là bệnh của dì cậu ấy đột nhiên chuyển biến xấu, đang cấp cứu ở bệnh viện xã, còn nói là bà ấy muốn gặp tôi.

Tôi cũng không kịp nói một tiếng với ba đã vội vàng đá văng cửa, đúng lúc đụng trúng mẹ tôi đang đi vào. Mẹ đang muốn kêu đau thì tôi đã nói: “Mẹ, bây giờ có có việc phải ra ngoài ngay.” Mẹ tôi sững sờ một lát mới nói: “Này, mới về mà đã đi đâu đó.”

Hành lang của bệnh viện xã rất dài, Nhan Nhan đang khóc nức nở trong ngực Cà, ba cậu ấy trầm mặc ngồi hút thuốc lá trên ghế.

Tôi đi tới, ông ta ngẩng đầu gật đầu với tôi rồi tiếp tục hút thuốc.

Nhan Nhan nâng đôi mắt đầm nước mắt lên gọi tôi: “Chị Lạc!” Tôi hiểu bây giờ có nói gì cũng vô dụng, tôi dùng sức nắm chặt tay Nhan Nhan, lòng bàn tay cô ấy toàn là mồ hôi. Cà nhìn tôi, áy náy nói: “Vừa về nhà lại chạy tới đây.”

Tôi dùng bàn tay còn lại vỗ vỗ vai Cà, nhẹ giọng hỏi: “Dì sao rồi?”

“Phải đợi bác sĩ ra mới biết.” Giọng nói của Cà có chút nghẹn ngào.

Lúc này, một y tá đi tới, dừng ở trước mặt Cao Phàm, tay chỉ vào lệnh cấm trong bệnh viện. Ông ta lập tức đứng lên xin lỗi, dụi sạch điếu thuốc rồi ném vào thùng rác.

Một bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu nói với chúng tôi: “Tạm thời không nguy hiểm đến tánh mạng.” rồi xoay người rời đi. Cao Phàm và Cà cảm ơn rồi rít, tôi thấy vị bác sĩ kia lấy tay xoa trán, chắc là phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ nên rất mệt. Trong lòng tôi thoáng qua hình dáng của Lưu Thiếu Ngôn.

Dì của Cà được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng thường. Vì ở đây không có phòng đặc biệt nên chỉ đành chuyển dì ấy vào đó. Phòng này có ba giường bệnh, hai giường kia đã có người nằm. Một người là bà lão lớn tuổi, một người là phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hai người đều có người thân trông nom, TV đang mở rất nhỏ, nó đang chiếu cảnh chia tay của bộ phim “Tình khó quên”. Thấy chúng tôi đi vào mọi người đều quay lại cười với chúng tôi.

Lúc Bí Đỏ nghỉ phép quay về thì nghe dì của Cà nằm viện liền vội vàng mua hoa và trái cây kéo tôi chạy vào. Vừa vào phòng bệnh chúng tôi đã thấy Trần Bảo Nhi và mấy người bạn của Cà. Với giọng nói quàng tằm của Bí Đỏ thì không thích hợp nói chuyện trong phòng bệnh, tôi nhắc nhở cô ấy nói chuyện nhỏ thôi. Suy nghĩ lại, tôi thấy tốt nhất là nên sớm kéo cô ấy rời khỏi đây.

Vừa tới bãi đậu xe, tôi đã thấy Trần Bảo Nhi đi theo sau chúng tôi. Tôi nghĩ là cô ấy cũng đi lấy xe nên thúc giục Bí Đỏ đi nhanh lên, không ngờ cô ấy vừa thấy Trần Bảo Nhi đã nói: “Thì ra cô ta là bạn của Cà, sao không nói sớm, muốn tớ nịnh bợ cô ta không có cửa đâu.”

“Lạc Bạng, lên xe tôi đi.” Trần Bảo Nhi gọi tôi.

“A, tiểu thư Bảo Nhi, chúng tôi sẽ đi theo cô.” Không đợi tôi trả lời, Bí Đỏ vội vàng nói.

Tôi và Bí Đỏ lên xe của Trần Bảo Nhi, lúc lên xe Bí Đỏ còn nói thầm: “Xe của tớ phải để ở đây bao lâu, gửi xe ở bệnh viện 13 đồng 1 tiếng đó.”

Tôi nhéo đuôi Bí Đỏ một cái, không nói gì thêm, chỉ nhìn chăm chăm cô ấy, ý nói: “Vậy cậu hấp ta hấp tấp nhảy lên BMW của người ta làm gì?”

Sau đó, Bí Đỏ dùng hết khả năng a dua của mình để nịnh hót Trần Bảo Nhi. Bí Đỏ thường nói: “Chim vì ăn mà chết, người vì tài mà chết”. Nhưng mà hình như Trần Bảo Nhi có tâm sự, cô ta không hề để tâm đến lời nói của Bí Đỏ.

Tôi không nghĩ Trần Bảo Nhi sẽ chở chúng tôi tới Lâm gia.

Cô ta đứng cái cọ ngoài cửa Lâm gia, căn bản là không có ai ra mở cửa. Cô ta chui vào trong xe liều mạng nhấn còi làm tôi và Bí Đỏ phải che kín cả lỗ tai. Bí Đỏ hỏi tôi: “Cô ta đang diễn trò gì vậy?”

Tôi lắc đầu một cái nói không biết. Bí Đỏ dùng ánh mắt không tin nhìn tôi chăm chăm. Tôi lại nói tôi thật sự là không biết, Bí Đỏ càng thêm không tin tưởng, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu có gian tình với thạch hoa quả kia không? Thành thật khai báo! Thẳng thắn được khoan hồng.”

Tôi liếc Bí Đỏ một cái, nói: “Làm gì khó nghe như cậu nói!”

“Nói dễ nghe, chính là lâm vào bẽ tình phải không?”

Lúc này bảo mẫu của Lâm gia bà Lý ra mở cửa. Trần Bảo Nhi thấy có người mở cửa, mới ngưng ấn còi, bà Lý thở dài nói: “Trần tiểu thư, cô tốt nhất nên quay về đi, ông chủ của chúng tôi sẽ không gặp cô. Nếu cô còn quậy phá, chúng tôi báo cảnh sát.”

Trần Bảo Nhi thò đầu ra từ trong cửa xe, không khách khí nói: “Nói cho Lâm Quốc Đống biết, mẹ của Kỳ Kỳ tới.”

Bà Lý đóng cửa lại, một lúc sau bà ấy quay trở lại, mở cửa ra, mời chúng tôi vào.

Tôi và Bí Đỏ cũng không biết Trần Bảo Nhi đang đóng vở kịch gì, chỉ đi theo phía sau.

Trần Bảo Nhi đi thẳng lên lầu, bà Lý cũng không ngăn lại, bà ấy chỉ lắc đầu ý bảo chúng tôi đi theo.

“Oa, nhà này của thạch hoa quả, không biết bán được bao nhiêu tiền ta?” Bí Đỏ vừa lên lầu vừa cảm thán.

Lâm Quốc Đống đang đứng trên ban công lầu hai, nhìn ngắm hồ nước trước mặt, trong hồ, thủy tiên đang say ngủ.

Anh nghe thấy tiếng giày cao gót của chúng tôi liền xoay người lại, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chúng tôi. Cảnh tượng này làm tôi nhớ tới năm ngoái, Trần Bảo Nhi cũng tính tự sát từ trên ban công.

Hai người này, muốn sống muốn chết, cũng thật oanh oanh liệt liệt. Bí Đỏ nhìn thấy cảnh này đã chạy trốn xuống lầu, lúc tôi đang muốn chạy theo cô ấy thì bị Trần Bảo Nhi gọi lại.

“Lâm Quốc Đống, nếu như cô ta không tới đây thì hôm nay anh có chết cũng không chịu gặp em phải không?” Trần Bảo Nhi kích động nói.

Lâm Quốc Đống nói: “Bảo Nhi, không nên quậy nữa, tôi đã rất mệt mỏi.”

Trần Bảo Nhi nhìn Lâm Quốc Đống, đột nhiên ngồi xổm người xuống, đôi tay vòng qua hai đầu gối, nức nở nói: “Quốc Đống, tại sao anh không chịu cho em thêm một cơ hội, chẳng lẽ, chúng ta thật sự không thể trở về như xưa? Chẳng lẽ anh đã quên quãng thời gian hạnh phúc kia sao? Nói cho em biết, anh chỉ là đang tức giận, giận em ba năm trước không nói một câu đã ra nước ngoài. Chẳng lẽ anh không biết em chỉ là tức giận, muốn anh đuổi theo làm hòa. Ở nước ngoài hai năm, em rất hối hận, em biết mình không nên nói

tiếng nào đã bỏ đi, làm anh lo lắng. Nhưng em biết em sai rồi, em trở về rồi, tại sao anh vẫn không chịu tha thứ cho em? Quốc Đồng, van xin anh, đừng hành hạ bản thân cũng đừng hành hạ em nữa, đừng hành hạ tình yêu của chúng ta...”

Anh thấy Trần Bảo Nhi khóc không thành tiếng liền tới đỡ cô ta dậy, anh nói: “Bảo Nhi, tôi không tức giận, tôi không biết làm thế nào cô mới hiểu, chuyện đã qua hãy để cho nó qua, đừng hành hạ bản thân mình, hãy là Bảo Nhi vui vẻ trước đây, cô nhất định sẽ gặp người đàn ông thích hợp. Bảo Nhi, thật xin lỗi, chúng ta không hợp nhau. Cô hiểu không?”

“Không!” Bảo Nhi đẩy ra Lâm Quốc Đồng, quay ngược lại một một bước, lớn tiếng nói: “Không, em không hiểu! Quốc Đồng, có phải vì cô ta, anh mới không quan tâm em. Có phải vì cô ta không?”

Trần Bảo Nhi xoay người chỉ vào tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt tràn đầy thù hận.

“Bảo Nhi, cô đừng như vậy.”

“Tôi có chỗ nào không sánh được với cô ta? Tại sao anh lại thích cô ta, anh lại nói với Kỳ Kỳ cô ta là mẹ của nó. Trần Bảo Nhi tôi đây phải theo cô ta thì mới được bước vào cửa Lâm gia. Lâm Quốc Đồng, anh thật tàn nhẫn, cả đời này tôi sẽ hận anh, các người không để tôi sống tốt, tôi cũng không để các người sống sung sướng, hãy chờ xem.” Cô ta xoay người xuống lầu, Lâm Quốc Đồng cũng nhìn bóng dáng của Trần Bảo Nhi. Tôi cũng muốn xuống lầu, không biết Bí Đỏ đã đi đâu rồi, tôi phải đi tìm cô ấy.

“Lạc Băng, em chờ một chút.”

Tôi xoay người lại, anh lấy một chiếc đồng hồ từ trong túi ra đeo vào tay tôi. Đầu ngón tay anh xẹt qua da tôi, làm lòng tôi chấn động không thôi.

“Chủ tịch Lâm, cái này...”

Khóe miệng anh nâng lên một nụ cười, nói: “Vật quý cổ chủ.”

Lâm Quốc Đồng đưa tôi xuống lầu, tôi hỏi hắn: “Kỳ Kỳ có ở nhà không?”

“Kỳ Kỳ hôm nay học balle.”

Chúng tôi đến bờ hồ tìm Bí Đỏ, cô ấy đang chơi xích đu ở đó, tóc dài bay bay làm cho bướm bướm trong vườn bay tán loạn, thật là một bức tranh tiên nữ tuyệt đẹp.

Cô ấy thấy tôi và anh đi tới liền giảm tốc độ rồi nhảy xuống từ trên xích đu.

“Bảo Nhi đâu? Tôi còn chưa bàn bạc với cô ấy đâu?” Bí Đỏ còn nhớ kỹ việc buôn bán của cô ấy.

Không đợi tôi trả lời, Bí Đỏ liền nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay tôi, sợ hãi than lên: “Lạc Băng, bảo bối này cậu tìm được ở đâu? Mắt cũng ba năm rồi...!, cho tôi nhìn một chút. Thật là ly kỳ.” Bí Đỏ kéo tay tôi qua, nhìn tới nhìn lui, rốt cuộc kết luận nói: “Đúng là cái đồng hồ này, cậu nhìn xem đằng sau có một vết xước, là tôi năm đó ghen tỵ tạo nên đó.”

“Này, thạch hoa quả, không phải là anh nhặt được chứ?” Bí Đỏ nghi ngờ nhìn Lâm Quốc Đồng.

Lâm Quốc Đồng nghe Bí Đỏ gọi anh như vậy cảm thấy rất buồn cười. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp nhau, người bình thường lần đầu tiên thấy anh luôn luôn cung cung kính kính gọi anh một tiếng chủ tịch Lâm.

Lúc này tôi mới nhớ là chưa giới thiệu hai người với nhau. Bí Đỏ đối với cái tên Lâm Quốc Đồng thì không cần phải nhiều nữa: “Chủ tịch Lâm, đây là bạn tốt của tôi Ngụy Thi Văn.”

“Gọi tôi Bí Đỏ là được rồi.” Bí Đỏ rộng rãi vươn tay, Lâm Quốc Đồng lịch sự nắm tay cô ấy.

Lúc về, Bí Đỏ hô to là muốn tôi thành thật khai báo về gian tình của tôi và thạch hoa quả, nói có phải là trước khi ly hôn với Lưu Thiệu Ngôn đã qua lại rồi hay không, vật đính ước cũng được ba năm rồi.

Tôi có trăm miệng cũng không thể bào chữa, cứ để cô ấy muốn nói gì thì nói.

27. Chương 27

Tôi đang ở trong thang máy của bệnh viện xã, tôi đang nghĩ tại sao thang máy ở đây lại lớn gấp mấy lần thang máy ở công ty tôi, sau đó tôi nghĩ ra thang máy này dùng để vận chuyển bang ca và người bệnh nên mới lớn như vậy, không biết trong đây đã có biết bao nhiêu người chết rồi... Thang máy dừng lại ở lầu hai, hai y tá bước vào, một cô da trắng, một cô da đen nhưng đều trẻ tuổi, quyến rũ. Điều này làm tôi nhớ tới Triệu Ninh Ninh, cô ấy cũng mặc áo khoác ngoài trắng như thế, cũng lung linh như nước thể này.

Tôi đang suy nghĩ, cô gái da trắng mở miệng nói với giọng ngọt ngào: “Cậu có nghe chưa, bây giờ nhân viên Khang Hoa đi làm đều phải đội mũ bảo hiểm hết rồi đấy.”

Vừa nghe đến chữ Khang Hoa, lòng tôi lại xao động. Dù sao, danh từ này đã từng rất quen thuộc với tôi, tôi giương mắt nhìn cô gái da trắng.

Cô gái da đen tiếp lời: “Sao lại không biết được, Thiên Thành mới thu mua Khang Hoa không được bao lâu đã xảy ra chuyện này, nghe nói bác sĩ đó bị thương rất nghiêm trọng, cũng không dám ở lại Khang Hoa mà bí mật chuyển đến chỗ chúng ta, nghe nói là bị thương rất nghiêm trọng.”

Cô gái da đen thở dài nói: “Thật ra vị bác sĩ kia cũng đã bồi thường tiền nhưng người thân bệnh nhân lại không chịu. Khang Hoa đang chuẩn bị khai trừ vị bác sĩ kia, mọi việc cũng đã dàn xếp ổn thỏa, không ngờ người nhà bệnh nhân lại kéo người đến đánh.”

Cô gái đó nói tiếp: “Nghe nói là do sai lầm của bác sĩ điều trị. Bạn trai tớ nói là đáng lẽ người nhà bệnh nhân không có kích động như vậy mà do vợ của bác sĩ đó cũng làm ở Khang Hoa, người thân của bệnh nhân đi tìm bác sĩ điều trị thì thái độ đương nhiên sẽ không hòa nhã, cậu nói xem, cậu có một đứa con trai khỏe mạnh mà lại bị chữa thành tàn phế, còn có thể nói lời dễ nghe sao? Ai ngờ vợ của bác sĩ kia lại thêm dầu vào lửa, kết quả là người ta về nhà kéo người lại đánh chông cô ta.”

Cô gái da trắng nói: “Cậu nói bạn trai cậu chuyển qua chỗ chúng ta làm đi, Khang Hoa bây giờ kinh khủng lắm, đi làm mà phải đội mũ bảo hiểm, thật là mệt.”

...

Tôi không biết hai cô gái kia ra khỏi thang máy lúc nào. Mà tôi đáng lẽ phải lên tầng 14 nhưng tôi lại cứ như người mất hồn, đến khi thang máy lên tới tầng 16 có người bước vào, lúc đó tôi mới giật mình tỉnh lại.

“Vợ của bác sĩ đó cũng làm ở Khang Hoa.” “Bác sĩ đó bị thương rất nghiêm trọng” Nghe những lời này, lòng tôi không thể nào bình tĩnh được.

Dì của Cà đã chuyển sang phòng đặc biệt. Tôi đi vào, Cà đang ngồi trên giường bà ấy gọt trái cây. Dì của Cà thấy tôi đi vào liền cố gắng ngồi dậy, Cà vội vàng bỏ mọi thứ trong tay xuống, nâng giường của bà ấy cao lên một chút. Bà ấy bây giờ rất gầy, hai hóm mắt đã lõm sâu xuống.

Hãy thay thứ cho tôi tại sao lại phân tâm, tôi vừa bồi dì của Cà nói chuyện vừa nghĩ đến vị bác sĩ bị đánh của Khang Hoa.

Tôi thừa nhận, tôi hoài nghi đó có phải là Lưu Thiếu Ngôn không, bởi vì “vợ của bác sĩ đó cũng làm ở Khang Hoa”, có rất nhiều vợ của bác sĩ Khang Hoa làm ở đó nhưng người có bản lĩnh “thêm dầu vào lửa” thì chỉ có một mình Triệu Ninh Ninh.

Tôi và Cà đứng trên hành lang bệnh viện nhìn thấy Triệu Ninh Ninh, vậy thì mọi suy đoán của tôi là chính xác.

Triệu Ninh Ninh mặc áo trắng, trang sức trang nhã, chưa bao giờ tôi thấy cô ta khiêm tốn như bây giờ. Cô ta thấy tôi và Cà liền quay đầu đi, đi vào phòng bệnh cuối hành lang, thì ra hẳn ta cũng ở tầng 14.

“Đó không phải là vợ của chồng trước của em sao?” Cà nhỏ giọng hỏi tôi, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Đúng vậy. Chồng trước của tớ bị người ta đánh thảm hại, đang nằm viện ở đây.”

Giọng nói của tôi rất bình tĩnh làm Cà cũng phải ngạc nhiên.

“Năm đó anh cũng muốn đánh hấn ta rồi, không ngờ là có người đánh hấn thật.” Cà giống như đang tự nhủ nói.

Lúc này đến lượt tôi kinh ngạc, thì ra là có thù không báo không phải quân tử, điển hình chính là Cà đây.

“Tại sao cậu không có một chút thương hại người ta vậy?” Tôi chất vấn Cà.

“Lạc Băng, đừng nói với anh là bây giờ em vẫn còn tình cảm với chồng trước.”

Câu hỏi ấy làm tâm trạng tôi thật phức tạp. Tôi cũng không biết là tôi thương hại hấn hay vẫn còn tình cảm với hấn.

Có lẽ cả hai đều có.

Tôi dĩ nhiên không đi vào phòng bệnh của Lưu Thiếu Ngôn, tôi nguyện ý giữ lại hình tượng ngọc thụ lâm phong của hấn trong lòng chứ không phải là bộ dạng thê thảm vì bị người ta đánh.

Nhưng khi tôi đang đi dạo trong vườn hoa thì gặp phải Lưu Thiếu Hoa. Cô ấy đang vội vã chạy tới, trên tay cầm một bình giữ nhiệt. Trên người vẫn là quần jean, áo T-Shirt quen thuộc nhưng trước kia là rộng rãi còn bây giờ đã bó sát người, làm thân hình của cô ấy càng thêm hấp dẫn. Cô ấy vừa nhìn thấy tôi thì đứng hình ba giây.

“Thiếu Hoa.” Tôi cười chào hỏi cô ấy.

“Chị...” Chữ phía sau cô ấy không có nói ra nhưng cô ấy cũng không biết nên gọi tôi là gì nên chỉ có thể nhìn tôi chằm chằm. Bởi vì cô ấy luôn gọi tôi là chị dâu, chưa bao giờ có cách xưng hô khác.

“Thiếu Hoa, về sau gọi chị là chị Lạc.” Thật ra thì tôi vẫn còn tình cảm với cô ấy.

“Dạ, chị Lạc, lần trước, thật xin lỗi chị.” Thiếu Hoa nói xong cúi đầu xuống, không dám nhìn tôi.

Tôi biết cô ấy vì chuyện của Triệu Ninh Ninh mà thấy áy náy với tôi. Thật ra tôi chưa từng trách Thiếu Hoa, nếu là tôi, tôi cũng sẽ giúp anh mình. Tôi nghĩ, sẽ không có ai vì người ngoài mà phản bội anh ruột của mình.

“Thiếu Hoa, đều đã qua rồi, đừng nhắc đến nữa. Trong lòng chị hiểu cả.” Tôi cười nhìn Thiếu Hoa, cô ấy chậm rãi ngẩng đầu lên, cũng mỉm cười lại với tôi.

Thì ra cái này gọi là cười một tiếng mọi ân oán tan hết.

“Chị Lạc, cùng em đi thăm anh của em được không? Mẹ kêu em mang cháo gà tới.” Thiếu Hoa giờ bình giữ nhiệt trong tay lên nói.

“À, không, chị còn chuyện phải làm.”

“Chị Lạc” Thiếu Hoa gọi tôi lại, trầm tư một lát mới nói: “Chị Lạc, thật ra thì... Thật ra thì anh em, anh ấy sau này...”

“Thiếu Hoa, chị còn có chuyện, đi trước, hẹn gặp lại.” Tôi cắt đứt lời nói của Thiếu Hoa rồi xoay người đi mất. Trong lòng lại dâng lên tình cảm phức tạp.

Tôi tìm Bí Đỏ uống rượu, thuận tiện kéo Lãnh Thanh Hoa theo cùng. Hình như lâu lắm rồi chúng tôi không có uống rượu.

Ở không độ, có một chàng trai tóc dài đang ôm ghi ta nhẹ giọng hát. Tôi say mê nghe anh ta hát, không biết có khi nào anh ta vụt sáng trở thành ngôi sao không.

Tất cả đều có khả năng.

“Này, Lạc Băng, cổ họng có vấn đề à.” Bí Đỏ đối với sự im lặng là vàng của tôi vô cùng bất mãn.

Lãnh Thanh Hoa cầm ly rượu lên uống một hớp nói: “Lạc Băng, em có biết chuyện của Khang Hoa không? Bây giờ bác sĩ và y tá ở Khang Hoa đi làm đều phải đội mũ bảo hiểm hết rồi.”

Tôi biết ngay Lãnh Thanh Hoa cũng giống tôi, đối với chuyện của Khang Hoa cũng có để ý đôi chút.

“Khang hoa bây giờ không phải là của Thiên Thành sao?” Bí Đỏ thiếu chút bị sặc, vội vàng nuốt nước miếng xuống, nói: “Thạch hoa quả kia có cần đội mũ bảo hiểm không?”

Tôi liếc Bí Đỏ, Lãnh Thanh Hoa không biết Bí Đỏ nói gì, anh nói tiếp: “Nghe nói người gây ra chuyện là bác sĩ trưởng khoa khoa chỉnh hình, không phải là Lưu Thiếu Ngôn đó chứ?”

“Đúng vậy.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Thái độ của tôi làm Lãnh Thanh Hoa và Bí Đỏ kinh hãi.

“Thật là hần?” Hai người cùng hỏi.

“Thật là vật đổi sao dời. Tớ sớm biết phong thủy sớm muộn gì cũng chuyển đổi mà.” Ánh mắt của Bí Đỏ cứ như là cô ấy biết rõ mọi thứ, khéo miệng còn mang theo nụ cười. Bí Đỏ quay đầu đi, tới gần Lãnh Thanh Hoa nói: “Anh Lãnh, không phải là anh muốn đi thăm Lưu Thiếu Ngôn đó chứ?”

“Anh đi thăm hần làm gì?” Lãnh Thanh Hoa vẻ mặt vô tội nói.

“Lúc Lưu Thiếu Ngôn và Triệu Ninh Ninh kết hôn, không phải anh cũng đi sao? Với lại, lúc trước anh với hần ta không phải thường uống rượu tán gái chung với nhau à?” Bí Đỏ lại gần hơn một chút.

Lãnh Thanh Hoa nâng gọng kính lên nói: “Không phải vừa rồi em nói là vật đổi sao dời sao? Lúc Lưu Thiếu Ngôn kết hôn anh đi là vì hần là đàn anh của La Tiểu Mạn. Trước kia anh uống rượu với hần chứ không có tán gái, một phần là vì hần là chồng của Lạc Băng. Bây giờ hần thành ra thế này, còn bắt cả hai tay, không phải em luôn nói ghét đàn ông lăng nhăng, ghét tiểu tam sao, bây giờ lại nói bậy bạ gì thế?”

Bí Đỏ nghe anh nói vậy liền thay đổi nét mặt, vẻ mặt lầy lõng chỉ còn thiếu không làm nũng, nói: “Thật ra thì em chỉ muốn anh đi xem Lưu Thiếu Ngôn một chút.”

“Tại sao?” Tôi và anh cùng hỏi. Tôi thấy trông mắt của Bí Đỏ đảo một vòng, không nghĩ cũng biết là cô ấy đang nghĩ quỵ kể gì rồi.

Bí Đỏ cố làm ra vẻ cao thâm, ho một tiếng mới nói: “Chuyện là như vậy, hai người suy nghĩ một chút đi, nếu như theo lẽ thường thì bây giờ Lưu Thiếu Ngôn rất thảm hại, phải không?”

Tôi và Lãnh Thanh Hoa gật đầu đồng ý.

“Như vậy” Bí Đỏ cố ý ngừng lại một chút, tôi và Lãnh Thanh Hoa đúng là bị cô ấy làm kích động mà “Ừ, như vậy, hai người chắc chắn sẽ không thương hại tên cặn bã đó đúng không?”

Lãnh Thanh Hoa lắc đầu một cái, tôi lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái.

Bí Đỏ vỗ vỗ vai tôi, khen ngợi nói: “Có tiến bộ!”

Tôi và Lãnh Thanh Hoa tiếp tục chờ cô ấy nói tiếp nhưng cô ấy chỉ khen ngợi tôi xong lại không nói gì hết, không phải là lại chỉ nói một nửa đó chứ?

“Bí Đỏ...” Tôi kêu lên.

“A” Bí Đỏ ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người “Thật ra thì tớ chỉ tò mò muốn xem kết cuộc của kẻ bạc tình là như thế nào thôi. Nếu tớ cậu ra mặt, mắc công lại bị người ta nghĩ là bỏ đá xuống giếng nên muốn hỏi anh Lãnh thử xem. Nhưng rồi tớ lại nghĩ bộ dạng của kẻ bạc tình có gì đáng xem chứ.”

Thật ra thì trong lòng tôi cũng có muôn vàn câu hỏi như thế. Tôi nhớ đến hần lúc xưa, nhớ lúc hần phản bội, lại nghĩ đến bộ dạng thảm hại bị người ta đánh...

Thì ra là tôi đã uống quá nhiều rượu.

Sau đó Bí Đỏ nói tôi nghe, lúc tôi say thì hay nói lung tung, lúc khóc lúc cười ví dụ như “Nhớ năm đó, tôi là thiếu nữ như hoa như ngọc, anh là hot boy.” Đây là lúc cười còn lúc khóc thì “Lưu Thiếu Ngôn, tôi muốn anh, sống không được chết cũng không xong.”

Tôi uống rượu cũng được vài chục năm vậy mà tửu phẩm của tôi vẫn kém như vậy, cái này nên gọi là trời sinh hay là si truyền đây? Vậy thì phải trách ba mẹ tôi rồi.

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, trời ả, hôm nay tôi không đi làm.

Tôi vội vàng gọi điện cho giám đốc Đặng thám thính tình hình một chút, vì vậy tôi nhỏ nhẹ hỏi: “Giám đốc Đặng, tôi...”

“Lạc Bằng, cô khỏe chưa? Lãnh Thanh Hoa đã nói với tôi rồi, cô nên ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi, sức khỏe quan trọng hơn, có bệnh thì phải chữa trị, không thể để lâu. Hiện nay cô vẫn còn trẻ nên không hiểu, tôi đã từng trải qua rồi nên biết, người trẻ tuổi lúc nào cũng vậy, không bao giờ biết quý trọng sức khỏe của bản thân...” Giám đốc Đặng tận tình khuyên bảo làm tôi cảm động đến đầu muốn rơi xuống đất, nhưng ông ấy nói gì? Tôi bị bệnh? Tôi bị bệnh gì?

Tôi gọi điện hỏi tội Lãnh Thanh Hoa: “Anh Lãnh, anh nói xấu gì em đó?”

“A, Lạc Bằng” Lãnh Thanh Hoa hạ thấp giọng nói: “Em không được đến công ty nha, anh nói cái gì sao? Anh vốn là muốn nói với giám đốc Đặng là em uống rượu say nhưng nghĩ kỹ lại, ông ấy thường nói chúng ta không nên uống rượu, hơn nữa còn là anh dẫn em đi, như vậy thì không tốt lắm, cho nên anh mới nói...”

“Anh nói gì?” Tôi gầm lên như sư tử Hà Đông, muốn thủng luôn màng nhĩ của Lãnh Thanh Hoa.

“Anh, anh nói em bị viêm khớp, còn có đau thần kinh tọa, đau bao tử. Em yên tâm, anh không nói em bị bệnh truyền nhiễm, ngày mai em tới công ty chỉ cần giả bộ mệt mỏi là được, không có ai ghét em đâu. Nhưng mà hôm nay em tuyệt đối không được tới đây.”

Vì bao che cho lời nói của Lãnh Thanh Hoa, hôm nay tôi không thể đi làm.

Không cần đi làm, thật là như cá gặp nước. Tâm tình thật tốt.

Lúc tôi đang vui thì Lâm Quốc Đống gọi điện tới hỏi tôi tối nay có rảnh không.

“Bây giờ thì rảnh.” Tâm trạng tôi bây giờ rất tốt nên trả lời ngay, sau đó lại hỏi hận tại sao không hỏi anh là tìm mình có chuyện gì chứ.

“Vậy anh đến đón em, bây giờ em đang ở đâu.” Lâm Quốc Đống dường như là vui mừng ngoài ý muốn.

Lúc tôi trang điểm xong nhìn xuống dưới thì Lâm Quốc Đống đã ở dưới lầu. Tôi vuốt sơ tóc lại rồi đi xuống.

“Chủ tịch Lâm.” Tôi chào hỏi anh.

Anh đầu tiên là nhìn tôi sau đó dời tầm mắt đi, giọng nói gần như là ra lệnh nói: “Về sau trừ nơi đông người, thì đừng gọi anh là chủ tịch Lâm.”

“Hả?” Tôi nghi ngờ mình nghe lầm, tại sao anh lại nói như vậy?

“Em có thể gọi anh là Quốc Đống hoặc Lâm Quốc Đống.”

“A!” Tôi kinh ngạc.

“Như vậy anh sẽ thoải mái hơn một chút.” Lâm Quốc Đống cười, nụ cười rất dịu dàng.

“Lâm... Lâm Quốc Đống” Tôi không quen khi gọi anh như vậy, tôi ngừng lại một chút mới nói: “Chúng ta đi đâu?”

“Đến nhà anh.” Anh trầm giọng nói.

Lâm Quốc Đống và tôi ngồi xuống ở ban công nhà anh, anh pha cho tôi một ly cà phê, kể tôi nghe chuyện xưa của anh.

28. Chương 28

Lâm Quốc Đồng lớn lên trong cô nhi viện cùng với một bé trai tên là An Sinh. Anh không biết tại sao ba mẹ anh lại vứt bỏ anh, nhưng mặc kệ lý do là gì, cũng không thể vứt bỏ máu mủ của mình. Cho nên, mấy năm qua anh không hề đi tìm ba mẹ ruột. Còn An Sinh là vì ba mẹ cậu ấy mất trong một tai nạn giao thông nên mới phải vào cô nhi viện, ít nhất cậu ấy cũng biết ba mẹ mình là ai, còn anh thì không biết gì cả. Trong cô nhi viện những đứa bé không có tên đều theo họ của viện trưởng Lâm.

Lúc được 5, 6 tuổi thì An Sinh rất được mọi người yêu mến còn Lâm Quốc Đồng thì suốt ngày lầm lì ít nói. Có một ngày, viện trưởng Lâm cho An Sinh mặc quần áo mới, còn dạy cậu ấy lễ nghi cơ bản. Tất nhiên là An Sinh đã được nhận nuôi, còn Lâm Quốc Đồng thì tiếp tục ở cô nhi viện.

An Sinh không giống như người khác là khi có cuộc sống mới liền quên ngay những người bạn trong cô nhi viện. Cậu ta vẫn thường xuyên viết thư khích lệ Lâm Quốc Đồng.

Được nhận nuôi luôn là mơ ước của đám trẻ trong cô nhi viện nhưng càng lớn thì số người được nhận nuôi ngày càng ít. Đạo lý này vào lúc 10 tuổi, Lâm Quốc Đồng đã hiểu.

14 tuổi, Lâm Quốc Đồng đã ra khỏi cô nhi viện, nuôi sống mình bằng hai bàn tay trắng. Mỗi ngày anh làm việc 16 tiếng nhưng ăn không no, ngủ không yên còn bị chủ xưởng nhục mạ. Anh vẫn yên lặng chịu đựng. Vì để tìm được công việc này cũng không dễ dàng gì.

Có một lần, bảo vệ thấy túi quần Lâm Quốc Đồng phồng lên muốn kiểm tra người anh, còn thuận tiện sờ mò thân dưới của anh. Cuối cùng chỉ tìm thấy một quyển sách, anh và tên bảo vệ đó xảy ra xích mích, sau đó một đồng bảo vệ kéo tới, đánh anh túi bụi, còn ép anh quỳ trước cửa xưởng.

Bởi vì xung đột đó mà anh bị đuổi việc, cũng không được nhận lương của tháng đó. Hành lý thì bị tên bảo vệ kia ném ra ngoài, hắt ta bảo anh cút đi. Lúc đó, anh quật cường ngẩng mặt lên trời, quát to: “Một ngày nào đó, tôi sẽ là người có tiền.”

Sau đó anh tìm được công việc rửa chén ở một tiệm cơm nhỏ, mặc dù vất vả nhưng anh lại được ăn no. Đối với một thiếu niên mới lớn mà nói được ăn no là đã là một chuyện hạnh phúc.

Buổi tối, Lâm Quốc Đồng nằm ngủ trên gác xếp sát vách phòng ông bà chủ. Chỗ đó rất thấp còn đầy dầu mỡ nhưng do mỗi ngày anh đều làm việc rất vất vả nên chỉ cần đặt lưng xuống là ngủ thẳng cẳng. Thỉnh thoảng cũng có thể nghe được tiếng giường dao động và âm thanh rên rỉ nhưng những điều đó cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Nhưng tiệc vui thì chóng tàn, có một đêm anh cảm thấy ngực mình như bị một tảng đá đè lên, thở không nổi, anh thức dậy thì thấy ông chủ đang nằm đè lên người mình. Lâm Quốc Đồng sợ toát mồ hôi hột, ông chủ thấy anh tỉnh lại thì lấy 100 đồng ra kêu anh thuận theo. Bà chủ lúc này vẫn còn ngáy như sấm bên phòng kế bên, Lâm Quốc Đồng cho ông ta một bạt tay rồi cãi lộn ầm ĩ làm bà chủ thức giấc. Ông ta lại quay ngược lại cắn anh, nói anh trộm tiền của ông ta...

Sau đó anh đổi rất nhiều việc như công nhân lao động trong công trình kiến trúc, nhân viên chào hàng của công ty bảo hiểm, người giúp việc trong căn tin của trường đại học.

Anh sống yên ổn qua ngày cho đến khi đi thi Olympic toán học được giải cao thì có rất nhiều nữ sinh tỏ tình với anh.

Lâm Quốc Đồng chia sẻ cuộc sống hạnh phúc của mình với An Sinh nhưng tới bây giờ anh cũng không biết cậu ta đã trải qua một cuộc sống như thế nào, vì cậu ta chỉ nói mình sống rất tốt, có công việc ổn định, còn có rất nhiều thời gian để đọc sách, học tập.

18 tuổi, An Sinh thi đậu Thanh Hoa, anh cũng gặp bước ngoặt của cuộc đời mình. Lúc anh giúp việc ở căn tin thì tình cờ quen được một giáo sư đại học. Ông ấy rất thích anh vì anh vừa giỏi lại thông minh nên ông ta tự dạy anh tất cả mọi thứ và còn thông qua quan hệ của mình, tìm cho anh một công việc trong văn phòng.

Vì vậy năm 20 tuổi, Lâm Quốc Đồng đã là một tiểu trí thức. Người 20 tuổi bình thường không thể nào so sánh được với anh. Qua mấy năm, anh đã từ một nhân viên nhỏ trở thành người quản lí. Nhưng anh vẫn

muốn gầy dựng sự nghiệp riêng, có như vậy anh mới có thể hoàn thành giấc mộng thành người giàu của mình.

Anh dùng tiền của mình để gầy dựng cơ nghiệp nhưng lúc thành công lúc thất bại.

Ba mẹ nuôi của An Sinh lần lượt qua đời, vì bọn họ chỉ có mỗi An Sinh là con nên cậu ấy được thừa kế toàn bộ tài sản.

An Sinh mang theo tài sản đến gặp Lâm Quốc Đống, tạo nên hiệu quả rất lớn cho sự nghiệp của anh.

Như vậy, lúc sinh nhật Kỳ Kỳ, Trần Bảo Nhi có nói một chút về ba của Kỳ Kỳ, vậy An Sinh là ba ruột của con bé rồi.

Lâm Quốc Đống chỉ nói đến đây rồi ngừng lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Sau đó thì sao?” Tôi cũng bình tĩnh hỏi anh.

“Sau đó anh kiếm được rất tiền, nên có nhiều phụ nữ muốn gả cho anh. Trần Bảo Nhi cũng là một trong số đó, đương nhiên cô ấy không phải vì tiền của anh. Ba cô ấy có rất nhiều tiền, cô ấy lại là một cô gái tốt, là anh có lỗi với cô ấy.” Nói tới chỗ này, anh cúi đầu xuống “Năm đó anh chọn cô ấy cũng vì thân phận của cô ấy, cô ấy là người mà mọi đàn ông đều mơ ước, khi có được cô ấy anh cảm thấy rất tự hào. Nhưng bọn anh thường cãi nhau, cô ấy mãi mãi là một cô gái chưa trưởng thành, cô ấy đem lại cho anh cảm giác không an toàn. Có một lần bọn anh cãi nhau, cô ấy bỏ đi nước ngoài, đi một cái là hai năm. Dù sao thì anh và cô ấy ở bên nhau cũng lâu nên lúc đó anh rất buồn nên ra ngoài đi du lịch. Anh đi Quế Lâm, sau đó là Hàng Châu, Tô Châu. Sau đó anh hiểu được tình yêu và tiền bạc không hề có liên quan gì với nhau, khi hai người thực lòng yêu nhau thì sẽ cảm thấy vô cùng bình thản chứ không cần phải oanh oanh liệt liệt, cần mọi người biết đến.”

Anh nói ba năm trước có đi qua Quế Lâm, tôi không kìm được mà nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay mình. Lâm Quốc Đống không chú ý tới phản ứng của tôi, nói tiếp: “Sau khi Bảo Nhi đi, anh mới phát hiện, có lẽ anh và cô ấy không hợp nhau. Bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ nhưng anh không biết ai hợp với mình nên vị trí Lâm phu nhân vẫn bỏ trống. Một năm trước, Bảo Nhi trở về nói là vẫn còn yêu anh, muốn quay lại với anh nhưng anh không thể làm được. Đối với sự điên cuồng của cô ấy anh rất đau lòng, cô ấy là một cô gái vui vẻ hoạt bát, chính anh đã hại cô ấy. Anh chỉ hy vọng cô ấy có thể sớm gặp được người thích hợp với cô ấy, trở lại là Trần Bảo Nhi của ngày xưa.”

“Lạc Băng, em đi theo anh.” Lâm Quốc Đống đứng lên, rất tự nhiên nắm tay tôi đi cứ như là chúng tôi đã nắm tay nhau mấy trăm năm rồi.

Tôi đi theo anh vào một gian phòng, trên kệ sách có rất nhiều sách, không hề có một hạt bụi nào vương trên đó. Ánh mắt của tôi dừng ở trên bàn sách, cực kỳ khiếp sợ.

Trên bàn sách là một khung hình lớn, người trong đó rất giống tôi. Tôi nhìn kỹ lại, cô gái trong đó mặc chiếc váy nhỏ màu trắng, sắc mặt đỏ thắm, thần thái như nước, tóc dài xõa trước ngực, đang đứng trên cầu Quế Lâm nhìn dòng nước mỉm cười.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lâm Quốc Đống, anh ôm eo tôi, nhanh chóng đặt môi anh lên môi tôi, nụ hôn bá đạo của anh, sự triển miên của chúng tôi đan vào nhau...

Tôi đẩy anh ra, còn anh thì rất bình tĩnh nhìn tôi cười, chỉ vào khung hình đó: “Lạc Băng, đây là em. Kỹ thuật chụp hình của anh cũng không tệ lắm phải không. Trong phòng anh và Kỳ Kỳ cũng có một tấm.”

Sau đó anh kéo tôi vào phòng Kỳ Kỳ chỉ vào một khung hình nho nhỏ trên bàn học. Rồi lại kéo tôi đến phòng anh, chỉ vào bức tranh thêu lớn trên tường, cô gái trong đó càng xinh đẹp hơn mấy phần.

Tôi nghi ngờ nhìn anh, anh đỡ tôi ngồi xuống ghế sofa, còn anh thì ngồi trên mép giường, vẻ mặt cười như không cười nói: “Muốn biết có chuyện gì sao?”

Tôi gật đầu.

“Ba năm trước đây, anh thấy được cảnh này liền chụp hình lại. Sau đó càng nhìn càng thấy thích nên đặt người ta làm một bức tranh thêu đặt trong phòng ngủ. Cũng không biết có phải là duyên phận không, chỉ

cần nhìn thấy nó là anh lại cảm thấy thanh thản, thoải mái. Sau đó Kỳ Kỳ lại luôn miệng tìm mẹ, anh không muốn cho Kỳ Kỳ biết thân thế của con bé, đối với một đứa bé, điều đó rất khó chấp nhận được nên anh tính đợi con bé lớn lên rồi mới nói. Anh dùng mọi cách dụ dỗ con bé nhưng vẫn không được nên đành phải chỉ vào bức hình, bảo với con bé đây là mẹ nó. Từ đó về sau Kỳ Kỳ không hỏi mẹ nữa, anh làm một tấm hình đặt trong phòng con bé, mỗi tối nó đều nhìn vào đó mà nói chuyện. Nếu như không gặp em thì anh vẫn nghĩ ba năm trước chỉ là một cơn mộng. Cả khi nằm mơ anh vẫn muốn tìm một người hiền lành làm mẹ của Kỳ Kỳ, người đó không cần xinh đẹp nhưng có thể mang lại cảm giác an toàn cho anh. Không ngờ ông trời lại tốt với anh như vậy, cho anh gặp được em.”

Lâm Quốc Đồng nhìn đồng hồ trên tay tôi nói: “Lúc anh chụp bức hình này có chạy đi tìm em, nhưng em đã biến mất trong biển người. Anh cũng nhặt được chiếc đồng hồ này ở đó. Duyên phận nhiều lúc rất kỳ quái, rõ ràng cho anh gặp được em nhưng chỉ trong chớp mắt lại không thấy đâu.”

“Ừ.” Tôi nhẹ nhàng trả lời một tiếng, trong lòng rất rối rắm, thì ra mọi chuyện lại bắt đầu như vậy. Tôi nhìn bộ váy trong tấm hình, đó là chiếc váy tôi tính mặc để gây ấn tượng với Lưu Thiếu Ngôn nhưng không ngờ lại để ột người đàn ông khác thấy được, đúng là tạo hóa trêu người. Có lẽ nếu ngày đó tôi không mặc chiếc váy trắng này, cũng không xuất hiện ở đó thì Lâm Quốc Đồng cũng sẽ không chú ý tới tôi.

Lâm Quốc Đồng đi tới, ôm lấy tôi từ đằng sau, nhẹ giọng gọi “Băng nhi” Anh gọi rất dịu dàng giống như tiếng gọi từ kiếp trước.

Tôi như đang nằm mơ, sau đó lại đột nhiên tỉnh táo. Tôi đột nhiên đứng lên, cứng rắn nói: “Chủ tịch Lâm, thật xin lỗi, tôi còn có chuyện phải làm nên xin phép về trước.”

Tôi nhớ Lưu Thiếu Ngôn đã từng dịu dàng gọi tôi là “Băng Băng” nhưng sau đó hẳn cũng dùng giọng điệu đó để gọi người phụ nữ kia “Ninh Ninh”. Lâm Quốc Đồng là ai? So với Lưu Thiếu Ngôn thì anh có điều kiện hơn nhưng tại sao anh lại để mắt tới tôi? Là vì thương hại tôi bị bỏ rơi sao? Hay là vì cô gái trong giấc mơ ba năm về trước của anh, tôi là người ngoài đời thực, làm sao có thể là cô gái trong mộng của anh được chứ? Điều này như một con dao cắt trái tim tôi ra thành trăm mảnh.

Tôi đang run rẩy, tôi lại đang run rẩy, anh thấy phản ứng của tôi liền tiến tới ôm tôi vào lòng, nhỏ giọng nói: “Băng nhi, em sợ sao? Anh làm em sợ sao?”

Tôi nhìn anh rồi xoay người đi ra cửa.

“Băng nhi, tại sao?” Lâm Quốc Đồng đứng phía sau hỏi tôi.

Tôi ngẩn ra, không quay đầu lại, đi ra khỏi cửa.

Lâm Quốc Đồng đuổi theo, kiên trì muốn đưa tôi về. Anh nói ở đây không có xe bus cũng không có taxi. Tôi biết anh không có gạt tôi nên lên xe của anh.

Ngồi trên xe, chúng tôi không nói câu nào. Khi đi đến ngã tư đường, gặp đèn đỏ, anh ngừng lại, quay đầu sang nhìn tôi nói: “Băng nhi, anh sẽ không ép em, anh sẽ cho em thời gian nhưng em phải tin, trên đời này không phải người đàn ông nào cũng không thể tin được, em hãy quên quá khứ đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Em không thể cứ vĩnh viễn sống trong bóng ma quá khứ, em hiểu không?”

Tôi không nhìn anh, cũng không nói gì, trong lòng đã sớm rối như tơ vò. Không phải tôi luôn mong ngóng có một ngày như bây giờ sao? Nhưng khi ngày đó đến, tôi lại sợ.

Lúc tới dưới nhà tôi, anh không xuống xe nhưng tôi biết anh luôn nhìn tôi.

Sau lưng truyền đến tiếng gọi của anh, anh gọi “Băng nhi” nhưng lại không nói gì thêm. Chưa từng có ai gọi tôi như thế, tên gọi đó vốn lạnh lẽo nhưng sao anh gọi lại ấm áp đến thế.

Một lúc lâu sau, tôi không kiềm được mà nhìn xuống xe anh qua cửa sổ. Anh đang dời xe, anh biết tôi đang nhìn anh sao?

29. Chương 29: Chương 29

Người thân và bạn bè đều khuyên tôi nên quý trọng Cà, nhất là Bí Đỏ, giống như nếu tôi không làm theo thì cô ấy sẽ đoạn tuyệt quan hệ với tôi. Mẹ tôi ba ngày hai bữa liên gọi điện hỏi tôi và Cà thế nào rồi, sau đó nói Cà tốt thế này Cà tốt thế kia. Hóa ra là mẹ sợ tôi bị rớt giá nên mới gấp gáp như vậy.

Tôi đứng, ngồi, ngủ, suy nghĩ mấy ngày liền.

Cuối cùng vẫn không đưa ra được quyết định.

Từ sau khi thất tình, Bí Đỏ ngày càng xinh đẹp động lòng người.

Hôm nay vốn là ngày tôi đi mua áo lót với Bí Đỏ. Yêu cầu của cô ấy đối với áo lót không phải là cao bình thường, mỗi lần cô ấy chuẩn bị đi mua đều cho tôi thời gian ba ngày để chuẩn bị tinh thần. Thật khó mới có cái cô ấy vừa mắt, tôi thuận miệng nói “Cái này đi.”

Cũng vì chúng tôi đã đi dạo hết cả cửa tiệm nên nhân viên bán hàng đã sớm không nhận được mà khinh bỉ nhìn tôi và Bí Đỏ, khinh thường nói: “Cup B mà còn tìm hàng mỏng, thật khó đó, vốn đã nhỏ rồi còn tìm cái mỏng thì làm sao mà lớn được đây.”

Bí Đỏ nghe thấy liền trừng mắt lên, một cái tay bắt chéo ngang hông, nói: “Cup B thì có gì đâu, còn của cô xệ xuống kia kìa, cô không biết sao?”

Nhân viên bán hàng tức giận đến ngực cũng run lên.

Bí Đỏ đi vòng ra phía sau, thở dài ảo não nói: “Ngực ơi, người vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng ta.”

“Đau cái gì mà đau, tớ cảm thấy như vậy là được rồi, bực nữa đi lại sẽ rất mệt.” Tôi trách móc Bí Đỏ.

“Lạc Băng, cậu đã nghe qua chưa? Tình nghĩa cũng không thể so với ngực bực. Cậu không thấy Triệu Ninh Ninh cũng dựa vào bộ ngực đồ sộ sao...”

“Dừng lại!” Tôi ngăn Bí Đỏ lại, không cho cô ấy nói tiếp.

Lúc nào Bí Đỏ cũng không quên rắc muối vào vết thương của tôi, cô ấy còn hùng hồn nói “Đau nhiều thì không đau nữa.”

Bí Đỏ muốn đi toilet, tôi đứng trước cửa siêu thị đợi cô ấy. Ngoài đường thật náo nhiệt, có rất nhiều người qua lại. Một người đàn ông cầm một tờ quảng cáo màu đỏ đi về phía tôi.

“Chào cô, chỉ cần cô điền tên vào đây thì sẽ lập tức nhận được hai món quà lớn.” Tôi nhìn thái độ thành khẩn của anh ta mà động lòng. Tôi cầm tờ quảng cáo rồi xoay người đi vào tiệm áo cưới X.

Bởi vì tôi đi vào một mình nên các nhân viên phục vụ không ai chú ý đến tôi, vì họ chỉ lo chào đón các cặp tình nhân. Tôi đang muốn đi ra thì Bí Đỏ đi vào, cô ấy vỗ vào vai tôi một cái, lập tức có người lại nhiệt tình tiếp đãi chúng tôi.

Đầu tiên họ giới thiệu cho chúng tôi thực đơn rồi tới phong cảnh chụp hình, Bí Đỏ nghiêm túc lắng nghe. Có thể là do thái độ nghiêm túc của cô ấy nên nhân viên phục vụ liền giật dây chúng tôi đi bốc thăm trúng thưởng: “Mỗi đôi tình nhân vào tiệm chúng tôi đều có cơ hội bốc thăm trúng thưởng, hai người cũng thử đi.” Tôi và Bí Đỏ muốn đi ra nhưng người đó cứ nhiệt tình nói hoài không dứt.

Chúng tôi được vinh hạnh dẫn đi bốc thăm, lúc này Bí Đỏ mới phản ứng lại: “Chị ơi, chị vừa nói gì? Cặp tình nhân? Bốc thăm trúng thưởng?”

Nhân viên phục vụ cười thần bí nói: “Thật ra chỗ chúng tôi có rất nhiều cặp như hai người, luật pháp nước chúng ta không cho phép cưới nhau nhưng chụp hình cưới thì vẫn có thể mà.”

Tôi và Bí Đỏ cười lớn đi ra cửa, hai người chúng tôi ở chung với nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị người ta hiểu lầm là đồng tính luyến ái.

Hôm đó tôi đi bệnh viện thăm dì của Cà, bà ấy bây giờ rất gầy làm tôi nhớ tới “Hoa hậu gầy” Lí Thanh Chiều, bà ấy chỉ có gầy hơn Lí Thanh Chiều chứ không hề thua kém.

Điều tôi không ngờ đến chính là bà ấy ở trước mặt ba của Cà nói: “Tiểu Thiên, chuyện của con và Bằng Bằng nên sớm tiến hành, ba bọn trẻ, ông thấy đúng không?”

Ba Cao gật đầu nói phải.

Tôi nhìn Cà, vẻ mặt cậu ấy ngược ngạo. Tôi nhìn lại dì của Cà, bà ấy đang chờ tôi trả lời.

Đùa giỡn cũng đến mức này thôi chứ, không thể để đến ngày cuối cùng của bà ấy mới đột ngột nói chúng tôi chỉ là đang diễn kịch, lúc đó sẽ như thế nào đây.

Cà nhìn tôi, tôi lặng lẽ gật đầu một cái lúc đó cậu ấy mới nói: “Vậy dì chọn ngày đi, con và Bằng Bằng sẽ đính hôn trước, có được không?”

Tôi biết đính hôn chỉ là kế tạm thời.

Ra khỏi phòng bệnh, đi vào vườn hoa của bệnh viện, Cà cẩn thận nói: “Bằng Bằng, anh không nghĩ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này, anh nghĩ là...” Đây là lần đầu tiên cậu ấy nói xin lỗi với tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút không quen.

Lòng tôi đã sớm rối như tơ vò, cơn giận đã xông lên tới đỉnh đầu, tôi rống to: “Cậu sớm biết sẽ như vậy đúng không? Đều là kế sách của cậu phải không? Cậu biết rõ tớ không muốn gả cho cậu mà cậu còn làm vậy? Cậu rốt cuộc muốn thế nào mới bỏ qua cho tớ?”

Tôi biết là Cà vô tội, hơn nữa là tôi gật đầu rồi Cà mới nói với bà ấy nhưng bây giờ tôi chính là muốn làm thế. Tôi cảm thấy rất uất ức, mặc dù tôi không phải là không có quyền lựa chọn nhưng là người khác chọn tôi, tôi cảm thấy rất uất ức. Cà cúi đầu không nói thêm gì nữa, sắc mặt rất khó coi. Tôi biết tôi đã làm tổn thương cậu ấy nhưng lời nói ra cũng như bát nước đổ đi, không thể thu lại được. Thấy Cà buồn, lòng tôi cũng không thoải mái nhưng tôi cũng không biết an ủi cậu ấy như thế nào.

Cà đi theo sau tôi, không lên tiếng, một lúc sau cậu ấy đi tới trước mặt tôi, đặt tay lên vai tôi nói: “Bằng Bằng, anh biết em cảm thấy uất ức, nếu em không muốn thì chúng ta sẽ nói rõ với dì, có được không?”

Tôi thấy rõ sự bi thương trong mắt Cà. Nội tâm tôi đấu tranh rất lâu, cuối cùng tôi cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đính hôn thôi.”

Cà nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, lòng tôi đã loạn cào cào cả lên. Tất cả mọi chuyện đến thật đột ngột, Cà vốn là bạn tốt của tôi bây giờ tôi lại đính hôn với cậu ấy, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Tôi giương mắt lên, vừa vặn nhìn thấy Triệu Ninh Ninh đang đẩy một người được băng bó trắng toát toàn thân đi tới. Lưu Thiếu Ngôn chỉ còn chừa lại hai con mắt, cho nên tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn nhưng ánh mắt kia, không phải là Lưu Thiếu Ngôn mà tôi từng quen biết, ánh mắt đó làm tôi có chút đau đớn. Là ai, đã làm hắn ra như ngày hôm nay? Tôi nhìn cái chân bó thạch cao của hắn, cảm xúc lại một lần nữa bị rối loạn, nước mắt rơi xuống.

Cà đưa lưng về phía bọn họ nên không biết tôi nhìn thấy cái gì. Cậu ấy thấy tôi khóc thì sắc mặt càng thêm nặng nề. Thật ra thì cơn tức giận vừa rồi đã làm tôi nguôi ngoai, tôi cũng đã sớm hối hận về những lời nói kia. Nhìn Cà như vậy, tôi thật không đành lòng, nên bảo cậu ấy nhìn về phía sau.

Lúc đó, Triệu Ninh Ninh đã đẩy Lưu Thiếu Ngôn đi về hướng ngược lại, tôi lại ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ.

Bí Đồ biết tôi đính hôn với Cà thì đặc biệt hưng phấn. Nhưng có thể tôi đã nhìn thấy một tia lo lắng thoáng qua trong đôi mắt của cô ấy.

“Cậu với Cà đính hôn, tớ có thể an tâm rồi.” Bí Đồ nói xong thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Cà đã đồng ý với tôi sẽ làm tiệc đính hôn nhỏ nhưng làm sao mà có thể chứ. Lâm Quốc Đống vẫn biết chuyện, dù sao cũng là tiệc đính hôn của Cao gia Đại Thiếu Gia mà.

Tôi và Nhan Nhan đang đi trên đường, cô ấy luôn chú ý tới chiếc BMW luôn đi theo chúng tôi. Cô ấy đứng lại đang muốn chất vấn chủ xe thì Lâm Quốc Đống từ trong xe bước ra. Vẻ mặt âm trầm của anh đã làm ọi lời nói của Nhan Nhan bật ngược vào trong, có lẽ đây chính là cái gọi là khí thế bức người trong truyền thuyết.

“Lên xe!” Lời nói của anh ngắn gọn mà sức tích.

Tôi ngơ ngác bị anh nhét vào xe, khi xe được lái đi thì tôi mới nghe Nhan Nhan lớn tiếng gọi: “Chị Lạc.”

Lâm Quốc Đồng trầm mặt, không nói một lời, đôi tay cầm chặt tay lái. Người anh tỏa ra hàn khí chết người làm tôi rét run lên. Sau đó, điện thoại của tôi reng chuông, là Nhan Nhan gọi tới, tôi đang tính nghe thì anh đã chụp lấy điện thoại của tôi, rút pin ra, ném sang một bên. Sau đó nhìn tôi chăm chăm, trong đôi mắt đó có một ngọn lửa có thể làm đuốt cho thể vận hội Olympic.

“Anh không cho em gả cho người khác!” Lâm Quốc Đồng rống lớn.

Tôi không nói lời nào, cũng không nhìn anh. Tôi cắn môi dưới, sợ mình sẽ khóc.

Anh chống tay phải, tay trái cầm chặt tay tôi, dùng sức rất mạnh, cứ như muốn bóp nát ngón tay tôi. Tôi cố gắng không kêu đau nhưng nước mắt đã chậm rãi rơi xuống. Lúc này anh mới biết là mình đã dùng lực quá lớn nên chậm rãi buông tay tôi ra, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay của tôi.

Một lúc lâu sau, anh đáng thương nói: “Băng nhi.”

Lòng tôi từ từ xiết lại, đau đến không nói nên lời.

Anh dừng xe ở dưới cây đa lớn ven đường, anh ôm tôi thật chặt, hôn lên nước mắt trên mặt tôi, bi thương nói: “Băng nhi, đừng gả cho người khác. Băng nhi...”

Lúc này, tôi nghe thấy giọng nói của Nhan Nhan ở bên ngoài xe, còn có tiếng xe cảnh sát. Tôi dùng sức đẩy Lâm Quốc Đồng ra, quả nhiên, Nhan Nhan đang liều mạng vỗ mạnh vào xe anh, miệng hét lên: “Chị Lạc, đừng sợ! Lưu manh, thả chị ấy ra, mau mở cửa! Mở cửa! Chị Lạc!”

Thì ra là Nhan Nhan tưởng tôi bị bắt cóc nên vội vàng nhảy lên taxi chạy theo còn gọi điện báo cảnh sát.

Tôi xuống xe giải thích hiểu lầm với cảnh sát, Lâm Quốc Đồng là bạn của tôi.

Cảnh sát đi, cà lại đến.

Cà tới ôm vai ôi, tôi đi theo cậu ấy, Cà một tay nắm tay tôi, một tay nắm tay Nhan Nhan.

Hình như tôi nghe thấy Lâm Quốc Đồng gọi “Băng nhi” nhưng tôi không quay lại nhìn, cố nghĩ là mình nghe lầm.

Ba mẹ biết tôi đính hôn thì vui mừng hơn hờ chạy tới. Mẹ nói, phụ nữ một khi đã ly hôn thì sẽ không thể tìm được hạnh phúc, có khi là cả đời cũng không tìm được. Bây giờ tôi lại đính hôn với người tốt như Cà, mẹ tôi đến nằm mơ cũng cười toét cả mang tai.

Có lẽ lần này, sự lo lắng tôi không lấy được chồng của ba mẹ đã tan biến nên bọn họ mới vui mừng như vậy.

Nhưng dì của Cà cũng không đợi được đến ngày đó, bà ấy đã đi rồi.

Lễ truy điệu của Cao gia, tôi đi cùng Bí Đỏ, chúng tôi cũng thấy Trần Bảo Nhi. Cô ấy mặc bộ lễ phục màu đen càng làm tôn lên nước da trắng ngần của cô ấy. Cà và Nhan Nhan không ngừng cúi đầu chào khách, tôi và Bí Đỏ đi đến trước mặt cậu ấy, cà gương mặt nhìn tôi rồi ngay lập tức dời tầm mắt đi, trên mặt cậu ấy là vẻ xa lạ chưa từng có.

Lúc hạ mộ, Nhan Nhan khóc lớn té xuống đất, Trần Bảo Nhi đứng bên cạnh đỡ cô ấy, Cà đi tới ôm lấy Nhan Nhan.

...

Thật lâu sau đó, tôi cũng không gặp lại Cà. Bí Đỏ nói cho tôi biết chữ ký của Cà dưới QQ là “Nếu như yêu không thể làm em hạnh phúc thì không bằng anh buông tay.” Tôi đột nhiên nhớ tới một lời nói của Trương Tiểu Nhân: Em yêu anh, vì hạnh phúc của anh, em nguyện ý buông tha tất cả... bao gồm anh.

Lúc này Cà đột nhiên biến mất làm tôi có chút không quen.

Tôi cũng không gặp lại Lâm Quốc Đống, tôi vẫn nghi ngờ có phải ngày hôm đó anh gọi tôi là “Băng nhi” không. Tôi đi qua Thiên Thành, cũng không gặp được anh. Đúng là có duyên không phận, cùng đứng trên một nền đất nhưng không thể gặp được nhau.

Một ngày nào đó, Bí Đỏ đột nhiên gọi tôi đi uống rượu. Tôi đúng hẹn tới nơi, cô ấy đang cầm ly rượu uống, cuối cùng trong men say, cô ấy hỏi tôi “Rót cuộc cậu có muốn Cà không?” “Cậu thật sự không cần Cà sao?”

Bây giờ tôi đang có mấy chục vạn đồng trong tay, Bí Đỏ thúc giục tôi đi mua nhà để ở, bán hoặc cho thuê. Nhưng tôi lại không thích, có cái tôi chê đắt, có cái tôi nói vị trí không tốt. Tôi cảm thấy thuê phòng ở cũng được rồi, không cần phải suy nghĩ về chuyện nhà cửa.

Tôi giặt quần áo, nấu cơm, đi dạo phố, nghiên cứu thực đơn, soi gương, nói chuyện phiếm với bạn, đi thăm mỹ viện đi Gym với Bí Đỏ, thỉnh thoảng đi uống rượu với Bí Đỏ và Lãnh Thanh Hoa. Ngày ngày cứ bình thản trôi qua như cơn gió.

Thỉnh thoảng cũng có gặp được ai đó trong giấc mộng, trong đó rất ấm áp nhưng khi tỉnh lại, xung quanh lại lạnh lẽo, làm lòng người hiu quạnh.

30. Chương 30

Hôm nay thời tiết hơi âm u, tôi kéo rèm cửa phòng làm việc ra, mở cửa sổ, bên ngoài chỉ là một màu xám tro do trời mưa. Tôi gọi điện thoại cho Bí Đỏ: “Bí Đỏ, tâm sự với tớ đi, trời mưa làm tớ buồn quá, cậu làm ánh mặt trời cho tớ đi.”

“Trời mưa, mẹ muốn lập gia đình, Bí Đỏ có chuyện phải làm. Không rảnh.” Câu đầu tiên cô ấy nói là đuổi tôi đi, nghe tiếng “Đồ đồ” phát ra từ chiếc điện thoại, tôi thề sẽ không nói chuyện với cô ấy trong vòng ba ngày để trả thù cô ấy. Thật ra lúc nào tôi cũng nghĩ như vậy nhưng khi cô ấy đến tìm tôi thì tôi lại quên mất.

Không muốn làm việc, tôi dạo qua dạo lại trên mạng. Cứ dạo đi dạo lại một hồi đến khi tan làm. Tôi đứng dậy đi ra phòng làm việc chung, mọi người đang hăng say thảo luận xem nên đi đâu vào lễ Quốc Khánh này, còn có cả tiền thưởng lễ, nên tiêu xài vào việc gì đây? Tiểu Chu cao giọng nói: “Nói không chừng lần du lịch này có thể gặp được một anh chàng đẹp trai nào đó.” Con bé này, lúc nào cũng mơ mộng. Bình thường khi gần đến giờ tan làm, nếu không có việc gì gấp thì mọi người sẽ xúm lại nói chuyện phiếm, nói cho oai là “Tăng cường tình hữu nghị giữa các đồng nghiệp.”

Tiểu Chu thấy tôi cũng muốn tham gia nên kéo cái ghế cho tôi ngồi, cô ấy hỏi: “Lão Đại, tụi em tính đi chơi xa vào dịp quốc khánh, chị cho tụi em chút ý kiến đi, rồi đi với tụi em cho vui...”

Tôi cười tươi hỏi mọi người: “Mọi người muốn đi đâu vậy?”

“Núi Quê Lâm đẹp đó” “Hay là đi Lâm Viên Tô Châu đi” “Tôi cảm thấy nên đi Cửu Trại”... Mỗi người một ý kiến.

Đợi mọi người thảo luận xong, tôi mới tổng kết lại một câu: “Không được xa quá, chỉ nên đi gần đây thôi. Cho an toàn.”

“A...” Mọi người thất vọng.

“Cũng vì lo nghĩ cho sự an toàn của quần chúng nhân dân mà.” Tôi cười giải thích.

“Vậy chị có ý kiến gì?” Mọi người nhìn chăm chăm tôi.

“Mọi người suy nghĩ một chút đi, một đám người chúng ta kéo nhau đi khắp nơi, ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố là chuyện nhỏ nhưng hù dọa người dân mới là chuyện lớn, cho nên...” Tôi còn chưa nói hết câu thì một trận mưa quả đấm đã ập đến.

Thật ra thì bọn họ cũng không dùng sức là mấy, chỉ hơi đau một chút thôi, vai tôi bây giờ vẫn còn đau một chút. Tôi và Tiểu Chi đi vào thang máy, cô ấy áy náy nói: “Lão đại, vừa rồi em không có chú ý nên ra tay hơi nặng một tí.”

“Thì ra người ra tay mạnh nhất là em.” Tôi hung tợn đến gần Tiểu Chu, lúc này cửa thang máy mở ra, tôi thấy Thiếu Hoa đang đứng chờ tôi dưới đại sảnh. Tóc của Thiếu Hoa tóc dài rồi, dùng một cái kẹp kẹp tóc lại ở sau ót, áo sơ mi màu trắng và chiếc váy màu xanh dương làm cô ấy thành thực hơn nhiều.

“Chị Lạc, em...” Thiếu Hoa vừa nhìn thấy tôi liền tiến tới gần.

“Thiếu Hoa, có chuyện gì sao?” Tôi nhìn xung quanh, cô ấy tới một mình.

“Chị Lạc, em tới tìm chị.” Thiếu Hoa nhỏ giọng nói, gương mặt chột dạ, giống như tìm tôi là chuyện rất mất mặt.

“Đi ăn cơm trước đi.”

Mưa đã không còn lớn nữa nhưng vẫn kéo dài mãi, vũng nước đọng lại trên nền xi măng chỉ cần dậm chân lên thì nước sẽ tràn ra. Tôi và Thiếu Hoa mỗi người cầm một cây dù, nói chuyện phiếm: “Thiếu Hoa, gần đây em sao rồi? Học đến đâu rồi?” Tôi quay đầu hỏi Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa đi tới bên cạnh tôi, nói: “Chị Lạc, em đã tốt nghiệp, bây giờ đang đi làm.”

“Phải ha, em cũng lớn rồi, bây giờ đang làm ở đâu?” Chỉ chớp mắt mà Thiếu Hoa đã tốt nghiệp đại học rồi.

“Trường Nhất Trung.”

“Không tệ lắm, dạy năm 2 đại học sao?”

“Không, em dạy cấp trung học cơ sở.”

“Bạn trai cũng ở lại thành phố à?” Tôi nhớ Thiếu Hoa có một người bạn trai.

“Khi tốt nghiệp anh ta đã về quê rồi.” Về mặt Thiếu Hoa có chút mất mát, sau đó cô ấy nói “Trong lớp cũng có nhiều bạn chia tay vào lúc tốt nghiệp.”

Tôi nhớ Thiếu Hoa thích ăn món Hồ Nam nên tìm một quán ăn gần công ty ăn cơm Hồ Nam.

“Đầu cá sốt tiêu, đậu phụ khô Du Huyền, thịt xào. Thêm một món rau cải.” Tôi gọi những món mà trước kia Thiếu Hoa rất thích.

“Chị Lạc, hai chúng ta làm sao có thể ăn nhiều như vậy?” Thiếu Hoa nhắc nhở tôi.

Tôi cười cười, nói: “Thì ăn từ từ, nhìn em gầy chưa kìa, gần đây không ăn uống gì à? Đang giảm cân sao?”

“Không có, em mới tốt nghiệp không có kinh nghiệm nên gặp rất nhiều áp lực, cơ thể mới gầy đi.”

“Không phải tại thất tình chứ?” Tôi chế nhạo Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa cúi đầu, giống như bị tôi nói trúng. Sau đó từ từ hớp một ngụm trà, mới nói: “Chị Lạc, chúng ta nói chuyện về anh em một chút đi, có được không?” Lúc này Thiếu Hoa mới đi vào vấn đề chính, tôi đoán cô ấy muốn nói chuyện của Lưu Thiếu Ngôn nhưng tôi không biết cô ấy sẽ nói chuyện gì nên gật đầu nói “Được.”

“Chị Lạc, anh em lại ly hôn.” Thiếu Hoa từng câu từng chữ nói.

Tôi quả nhiên khiếp sợ khi nghe thấy lời này, không ngờ Lưu Thiếu Ngôn mới kết hôn được một năm với Triệu Ninh Ninh đã ly hôn. Lòng tôi không khỏi dâng lên một tia sáng khoái, từ lúc nào tôi lại hả hê khi người khác gặp nạn thế này?

Tôi ừ một tiếng, chuyện như vậy tôi tốt nhất không nên xen vào. Thiếu Hoa tiếp tục nói: “Lần trước anh em bị người ta đánh, xương bên đùi phải bị bể nên... đã tàn phế rồi. Lúc anh em chữa bệnh Triệu Ninh Ninh nói trong nhà không có tiền nên ba mẹ em liền đưa tiền cho cô ta. Không ngờ cô ta lại len lén đem tiền về nhà mẹ ruột, chân anh em không thể khỏi hẳn, cô ta liền ly hôn. Cô ta quả thật không phải là con người.” Thiếu Hoa nói tới chỗ này, bởi vì tức giận nên âm lượng có chút cao, mấy người bên cạnh đều quay lại nhìn chúng tôi.

Mưa vẫn không dứt, thỉnh thoảng lại bắn lên cửa kính tạo ra vệt nước trắng tấp như nước mắt.

Thiếu Hoa lấy lại bình tĩnh rồi mới nói tiếp: “Sau khi ly hôn với anh em, Triệu Ninh Ninh đi theo một ông chủ lớn qua Hồng Kông. Cô ta là hạng người dựa vào sắc đẹp mà đổi lấy tiền tài, đợi sau này cô ta già rồi, cô ta sẽ biết thế nào là hối hận. Em thật sự không hiểu, làm sao anh em có thể sống chung với cô ta. Anh em cũng không đi làm, anh ấy nói không còn mặt mũi nào nữa. Ba mẹ em đón anh ấy về nhà, bây giờ ngày nào anh ấy cũng uống rượu, nói năng hồ đồ, người nào khuyên cũng không nghe, lúc say rượu anh ấy thấy ai cũng kêu Lạc Băng.” Nói tới đây Thiếu Hoa nghẹn ngào, lòng tôi cũng khó chịu, vốn là nghe nói ly hôn, còn tưởng chỉ giống như ly hôn trước. Dù sao hán cũng từng là người tôi yêu suốt chín năm, hôm nay hán ra thế này, tôi làm sao có thể không có chút thương cảm. Tôi đưa ngón trỏ ra, vẽ vòng tròn trên tường kính, trên đó lưu lại dấu tay của tôi rồi lại nhanh chóng biến mất.

“Chị Lạc, nhà em cũng biết bây giờ muốn chị quay lại là chuyện không thể nào, ba mẹ em cũng không có mặt mũi để gặp chị, bọn họ luôn trách mình làm sao có thể sinh ra một đứa con trai xấu xa như thế. Nhưng em biết bọn họ vẫn luôn mong chị có thể đến thăm anh em một lần nhưng họ lại không có mặt mũi để cầu xin chị. Nhà em luôn hy vọng chị có thể khuyên anh em đừng buông thả như vậy nữa, ba mẹ em cũng đã lớn tuổi rồi, làm sao có thể chịu đựng được chuyện này chứ.” Thiếu Hoa đã khóc không thành tiếng.

Tôi trầm mặc, không biết mình có nên xuất hiện trước mặt Lưu Thiếu Ngôn không. Thiếu Hoa thấy tôi không nói gì nên kéo tay tôi cầu xin: “Chị Lạc, em van chị, em van chị. Chỉ có chị mới có thể cứu được anh em. Bây giờ anh ấy chỉ nhớ chị, em van chị.”

“Thiếu Hoa, chị...”

Thiếu Hoa dùng khăn giấy lau nước mắt, nói: “Thật ra thì anh em vẫn cảm thấy có lỗi với chị. Anh ấy và Triệu Ninh Ninh kết hôn cũng không có được lời chúc phúc của gia đình, hôn lễ của bọn họ ba mẹ em cũng không tham gia. Một năm nay ba mẹ đối với anh em lúc mặn lúc nhạt, anh ấy rất buồn nhưng Triệu Ninh Ninh lại không hiểu nỗi lòng của anh ấy. Cho nên hai người cứ năm ngày là có ba ngày cãi nhau ầm ĩ. Bây giờ anh ấy vừa xảy ra chuyện cô ta cũng không an ủi lấy một câu mà đã chạy theo người khác...”

...

Tôi theo Thiếu Hoa đến nhà Lưu gia thì trời đã tối đen, mưa cũng đã tạnh nhưng đường thì vẫn còn ướt nhẹp. Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, trong không khí truyền đến mùi hương của món sủi cảo từ nhà ai đó, không biết là nhà ai đang sum họp đây?

Nhờ vào ánh đèn đường tôi thấy được con đường mà ngày xưa tôi và Lưu Thiếu Ngôn vui vẻ xách đồ nắm tay nhau đi về nhà. Ven đường còn có cây này, cỏ kia. Tôi cảm thấy mắt hơi cay cay, tại sao cho dù tôi có làm gì thì phần trí nhớ kia cũng không thể mất đi? Cảnh vật này làm tôi nhớ lại rất nhiều chuyện xưa, ngày thường tôi luôn trách trí nhớ của mình không tốt nhưng vào giây phút này, tôi lại hi vọng nó không cần phải tốt như thế, hãy đem tất cả mọi thứ quên hết đi.

Toàn bộ đau thương chiếm cứ lấy lòng tôi.

“Chị dâu, cẩn thận một chút.” Thiếu Hoa cũng đắm chìm trong ký ức sao? Cô ấy gọi tôi là chị dâu.

Đứng trước cửa lớn của Lưu gia, tôi cảm thấy chân mình như nặng ngàn cân. Rốt cuộc, tôi cũng bước vào cửa Lưu gia, ánh đèn thật chói mắt, Lưu Thiếu Ngôn đang ngồi uống rượu trên sofa. Lần đầu tiên nhìn thấy hán tôi biết hán đã không còn là Lưu Thiếu Ngôn. Người đàn ông trước mắt tôi cứ như chết rồi, mặt đầy râu, tôi không thể nào liên kết được người trước mắt với Lưu Thiếu Ngôn của ngày xưa.

Lòng tôi chợt mềm nhũn. Người đàn ông trước mắt và Triệu Ninh Ninh đã từng đâm tôi một dao, giây phút này tất cả mọi hận thù bỗng biến mất.

“Lạc Băng, em là Lạc Băng.” Lưu Thiếu Ngôn xộc xệch đi tới kéo tay tôi, tôi tưởng hán đã nhận ra tôi nhưng hán lại xoay người, kéo tay Thiếu Hoa nói: “Lạc Băng, em là Lạc Băng.”

“Thiếu Ngôn.” Tôi kêu tên hán, cố gắng gọi hán tỉnh lại. Sắc mặt hán chợt thay đổi, dùng tay ôm đầu, trong mắt là nỗi sợ hãi, đôi môi run run, quay ngược lại hai bước, ngập ngừng nói: “Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, đừng đánh tôi mà.” Lưu Thiếu Ngôn khẽ nói, đi thẳng về góc tường. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy hán trong bộ dạng thảm hại như ngày hôm nay.

Tôi không nói gì nữa, cũng không nhẩn tâm nhìn tiếp. Tôi xoay người đi khỏi Lưu gia. Đi trên con đường quen thuộc, ánh đèn trải dài trên mặt đường. Tôi cảm thấy toàn thân như chao đảo, lòng như bị ngàn đao đâm vào, thì ra khi nhìn thấy hắc thẩm hại thì lòng tôi càng đau hơn khi nhìn thấy hắc và Triệu Ninh Ninh sống vui vẻ bên nhau. Thì ra để hận một người, lòng bạn cũng đau đớn không kém.

Tôi hối hận vì đã đến Lưu gia với Thiếu Hoa, nếu như tôi không thấy bộ dạng bây giờ của Lưu Thiếu Ngôn, ít nhất tôi vẫn còn giữ lại được hình dáng đẹp đẽ của hắc trong ký ức. Tôi đưa tay sờ mặt, tôi lại rơi nước mắt rồi.

Vùng ngoại ô thật hoang vắng, nhà nào cũng giống nhà nào cứ giống như mê cung, tôi đi lòng vòng này giờ vẫn quay về chỗ cũ. Trời càng lúc càng tối, tôi đạp lên một vũng nước, phát ra tiếng “lôm bôm”, trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng. Tôi kiên trì bắt mình đi về phía trước, không quay đầu lại.

Có lúc kiên trì tới cùng cũng không giúp được gì. Có một cái gọi là giác quan thứ sáu, tôi cảm thấy có người luôn nhìn chăm chăm tôi.

Có người theo dõi tôi!

Lông mắng toàn thân tôi dựng đứng cả lên, tôi không dám quay đầu lại, tôi nghe nói vùng ngoại ô không được an toàn, ban ngày cũng có trộm cướp, huống chi bây giờ là đêm khuya. Tôi sợ, chỉ hối tiếc sao mình không thể sớm thoát ra khỏi cái mê cung này. Nhưng đã đi vào thì tôi chỉ có thể đi tiếp. Tim tôi đập mạnh như con thỏ chạy loạn, những phim kinh dị mà tôi đã xem lần lượt hiện ra trong đầu “Âm thanh đáng sợ” “The Ring”... Càng nghĩ càng sợ, trong ngõ hẻm chỉ có tiếng giày cao gót của tôi.

Khi hai người đàn ông dữ dằn đứng trước mặt tôi, tôi hét lên một tiếng, tôi biết tôi đã gặp cướp rồi. Lòng tôi trừ sợ hãi vẫn chỉ có sợ hãi.

“Cô gái, phiền cô đem di động và tiền ra đây, chúng tôi không cướp sắc, cô cứ yên tâm đi. Đừng có la lên, nếu không tôi sẽ rạch mặt cô.” Người cao hơn vừa cười vừa lăm le con dao trong tay. Nụ cười ấy cứ như nụ cười chuyên nghiệp của Bí Đỏ khi phục vụ khách hàng.

Tôi hiểu những gì họ nói nhưng do sợ quá nên chân mềm nhũn, tay lựt lung tung rồi đem cái ví tiền ra. Người cao to giật lấy cái ví, còn người thấp hơn thì không kiên nhẫn nữa, giật lấy cái túi xách của tôi rồi bỏ đi. Tôi ngốc nghếch đứng tại chỗ, đây không phải là loại chuyện mà phim truyền hình hay chiếu sao? Tại sao tôi lại gặp phải chuyện này?

Ai ngờ người cao lớn như nhớ ra điều gì quay người lại. Nhìn họ quay trở lại tôi hét lên, liều mạng bỏ chạy nhưng bị họ dồn ép vào một ngõ cụt. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng, giỏ xách cũng bị cướp đi rồi trừ cướp sắc ra họ còn làm gì chứ. Ngoài lý do đó ra tôi thật sự không hiểu họ quay lại để làm gì.

31. Chương 31

“Không phải đã nói là đừng la sao? Còn kêu nữa, tôi rạch mặt cô đó.” Người cao hơn mắt bình tĩnh lăm le con dao găm trong tay.

“Lão đại, không phải nói hôm nay không cướp sắc sao? Nhưng mà em cũng thấy cô ta rất đẹp.” Người thấp hơn dùng đôi mắt ti hí háo sắc của hắc nhìn tôi.

“Xin các người, thả tôi đi. Tôi về nhà lấy tiền cho các người, van xin các người thả tôi đi.” Bây giờ tôi mới biết chuyện đáng sợ nhất đối với một người phụ nữ không phải là bị chồng vứt bỏ mà là bị người xấu cường hiếp hoặc là bị rạch mặt. Hai thứ này so với bị vứt bỏ càng đáng sợ hơn nhiều.

Người cao hơn cười lớn ra tiếng nói: “Xem cô sợ chưa kìa, chúng tôi sẽ không làm cô bị thương, cô cũng không cần dụ dỗ chúng tôi, về nhà lấy tiền à? Có quỷ mới tin lời cô nói.”

Lời hắc nói, tôi nghe không hiểu gì cả, không làm tôi bị thương sao? Vậy đuổi theo tôi làm gì? Tôi ấp úng hỏi hắc: “Vậy rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tháo đồng hồ đeo tay của cô ra rồi cô có thể đi.” Người cao to nhìn chăm chăm đồng hồ trên tay tôi.

Bọn họ tháo đồng hồ của tôi ra rồi bỏ đi. Mặc dù tôi không còn chút sức lực nào nhưng cũng không dám ở lại đó. Tôi chạy chối chết ra khỏi hầm, quăng luôn đôi giày cao gót dưới chân, chạy chân không vào một siêu thị còn mở cửa trên đường. Thấy vẫn còn người đi lại trên đường, lúc này tôi mới dám khóc lớn. Lần đầu tiên tôi biết được sức mạnh của quần chúng nhân dân to lớn đến thế nào.

Tôi đi tới siêu thị để gọi điện thoại, phía trên biển quảng cáo viết 1.5 xu một phút nhưng bây giờ ngay cả một xu tôi cũng không có. Tôi miễn cưỡng nhìn bà chủ, cười cười nói: “Bà chủ, tôi có thể gọi một cuộc điện thoại được không? Túi xách của tôi mới bị người ta cướp mất rồi.”

Bà chủ nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, bà ấy đưa mắt nhìn đến đôi chân trần của tôi, sau đó mới ngẩng đầu lên nói: “Gọi đi!”

Tôi cảm ơn ông trời rồi đi vào buồng điện thoại, đã trễ vậy rồi tôi có nên gọi về nhà không, tôi sợ sẽ hù dọa ba mẹ mất, hơn nữa từ đó đến đây cũng rất xa. Điện thoại của Bí Đỏ vẫn tắt máy, gần đây cô ấy đổi số liên tục, tôi vẫn chưa kịp nhớ số điện thoại mới nhất của cô ấy.

Bà chủ nhìn tôi chăm chăm, tôi xấu hổ cúi đầu, trong đầu hiện lên 11 con số, tôi liền bấm nút gọi.

“Băng nhi!” Là giọng nói mừng rỡ của Lâm Quốc Đống.

“Chủ tịch Lâm, tôi...” Nghe được giọng nói của Lâm Quốc Đống, nước mắt của tôi lại rơi.

“Băng nhi, em làm sao vậy? Tại sao em khóc?”

Tôi dùng giọng nói đứt quãng kể lại chuyện vừa rồi.

Lâm Quốc Đống hỏi tôi đang ở đâu, dặn tôi đứng yên tại chỗ rồi cúp máy.

Tôi cảm ơn bà chủ rồi run rẩy đứng ngay cửa của siêu thị, bà chủ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi không ngớt.

Cho đến khi Lâm Quốc Đống chạy chiếc BMW đến thì bà ấy mới thôi nhìn tôi.

“Băng nhi, tại sao em lại đến đây, còn vào lúc trễ thế này?” Giọng điệu trách cứ của anh lại làm lòng tôi ảm áp.

“Tôi... Đến gặp chồng trước.” Tôi nói.

“Hả? Vậy tại sao hắn không đưa em về?” Giọng anh lại tăng thêm mấy phần trách cứ.

Tôi đơn giản kể lại chuyện của Lưu Thiếu Ngôn, Lâm Quốc Đống trầm mặc không nói gì.

Qua một lúc lâu anh mới nói một câu: “Chuyện là vậy à.”

Dọc theo đường đi, chúng tôi nói về tình hình của mỗi người hiện nay. Tôi và Cà đã kết thúc, còn anh và Trần Bảo Nhi vẫn còn qua lại với nhau, cô ta không chịu buông tay.

Đến dưới lầu nhà tôi, tôi mới biết chân mình đã chảy máu, vừa chạm đến mặt đất đã đau thấu xương.

Lâm Quốc Đống ôm tôi đi vào, đến thang máy anh cũng không chịu thả tôi xuống. Tôi cũng không chống cự lại anh.

Tới cửa, tôi kiên trì muốn xuống anh mới chịu để tôi xuống. A San ra mở cửa, cô ấy thấy đầu tóc tôi rối bù, toàn thân lấm lem bùn đất và người đàn ông đứng sau tôi thì sưng sờ năm giây rồi mới phản ứng lại: “A Băng, bây giờ đang thịnh hành kiểu hẹn hò này à?”

Lâm Quốc Đống cũng bị chọc cười.

Lâm Quốc Đống kiên trì xem kỹ chân tôi, bôi thuốc lên rồi mới xuống lầu.

Hôm sau, tôi mang giày vải, khắp khiêng đi làm. Tiểu Chu thấy bộ dạng thê thảm của tôi cũng rói rít hỏi thăm. Vào lúc tôi cảm động thì Lãnh Thanh Hoa lại nói: “Lạc Băng, ha ha, cái này là có vấn đề về nhân phẩm nha.” Lãnh Thanh Hoa gần đây mới quen một cô bạn gái mới, đang trở lại thời thanh xuân. Tôi mặc kệ anh, anh ta lại muốn khoe khoang cuộc sống hạnh phúc của mình đây mà, tôi nghe chán rồi.

Tôi gọi điện kể khổ với Bí Đỏ, thế mà cô ấy lại nói tôi đáng đời, ai bảo tôi bắt cá hai tay. Bí Đỏ vừa nghe nói đến bộ dạng hiện nay của Lưu Thiếu Ngôn liền trầm mặc, sau đó mới nói: “Con người quả thật không thể làm điều xấu, ác giả ác báo, câu này rất đúng.”

Xế chiều, tôi đang diễn thuyết trong phòng họp thì một thiếu niên đi tới gõ cửa một cái rồi mở cửa ra. Chúng tôi quay đầu lại nhìn, woa, người này xách theo một cái túi LV, lại là loại sản phẩm có hạn nữa chứ, bọn Tiểu Chu bắt đầu si ngốc rồi, thật là bất hạnh mà. Tôi cũng chen chân vào trong đám đó, tôi thấy chàng thiếu niên kia nở nụ cười hỏi: “Xin hỏi, ai là tiểu thư Lạc Băng?”

“Chính là chị ấy!” Tiểu Chu và mấy đồng nghiệp đồng loạt chỉ vào tôi, giống như cảnh sát bắt trộm, ánh mắt của quần chúng nhân dân đồng loạt nhìn về phía tên trộm.

Cậu thiếu niên đi tới, cầm chiếc túi trên tay đưa cho tôi nói: “Có một ông chủ gửi cho cô vật này, phiền cô ký nhận giúp.”

Cậu ta cầm tờ biên nhận đi ra khỏi cửa, lúc này bọn Tiểu Chu mới phục hồi lại tinh thần: “Nói! Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?” Bọn họ hoàn toàn quên mất tôi là lão đại mà thẩm tra tôi cứ như một tên trộm.

“Chị, chị cũng không biết.” Tôi vô tội nói. Tôi cảm thấy hình như cái túi hơi nặng nên mở ra xem, không thể tin được, bên trong có điện thoại, ví tiền, còn có một chiếc đồng hồ, son môi, gương, lược... Mấy thứ này giống với đồ tôi qua tôi bị cướp. Đây không phải là nằm mơ chứ, trộm cướp mà có lòng tốt vậy sao, thấy tôi đau lòng nên mang đồ trả lại à? Còn bồi thường thêm một chiếc túi xách LV nữa chứ. (Nguyệt: Chị này có trí tưởng tượng quá .=.)

Bọn Tiểu Chu chúi đầu vào chiếc túi xách, tôi khắp khiêng xách chiếc túi ra ngoài, vào phòng làm việc của mình đóng cửa lại. Tôi không biết là chuyện gì đang xảy ra, rồi lại nhớ tới lời cậu thiếu niên nói “Có một ông chủ gửi cho cô vật này.” Ông chủ? Lâm Quốc Đống? Là anh sao? Đúng, trừ anh ra, còn có thể là ai chứ?

Tôi gọi điện thoại cho Lâm Quốc Đống.

“Này, chủ tịch Lâm...”

Lâm Quốc Đống dùng giọng trách cứ cắt ngang lời tôi: “Sau này gọi anh là Quốc Đống hoặc là Lâm Quốc Đống.”

“Ừ, Lâm Quốc Đống, túi xách là của anh gửi đến phải không? Cảm ơn anh.”

“Sau này ra ngoài phải cẩn thận một chút.”

...

Bí Đỏ biết tôi bị cướp nhưng tìm lại được đồ nên hớn hờn nói: “Ai lại đi phá vụ án bình thường của người dân bình thường như chúng ta chứ...” Tôi thừa nhận tôi cũng đã nghĩ tới cô ấy cũng sẽ nói những lời này nhưng trên thực tế cô ấy lại đào sâu hơn: “Cậu biết không? Công viên ngoài kia thường xuyên bị cướp giết nhưng mấy vụ án đó có ai phá đầu nhưng một người bạn của Thường Huy bị cướp, cậu đoán xem thế nào? Sáng hôm sau tên cướp đó bị đánh túi bụi đưa đến đồn công an, cậu biết vì sao không? Người bị cướp là con trai cưng của cục trưởng cục công an, cho nên...”

Cuối cùng Bí Đỏ kết luận tôi không phải là người bình thường nên muốn tôi mời cơm tối. Bí Đỏ đã lên tiếng thì tôi nào dám trái lời, nếu không sẽ bị bắt bỏ lỏng heo cho xem. Ăn cơm thì ăn cơm thôi. Tôi gọi điện đặt chỗ ở Giang Nam Yên Vũ.

Tôi và Lãnh Thanh Hoa đến Giang Nam Yên Vũ lại gặp Cà chạy S600 tới.

Tôi và Lãnh Thanh Hoa đi tới phòng riêng, chúng tôi thấy Cà ngهنh ngang ngời trong đó, hơn nữa còn có hành động cực kỳ thân mật với Bí Đỏ nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều. Cà thấy tôi đi vào thì cười hì hì nói: “Lạc Băng, ăn cơm mà sao không rủ anh em đi chung, chỉ có Bí Đỏ là tốt với tớ nhất, gọi điện thông báo cho tớ biết trước.”

Ánh mắt của Bí Đỏ như muốn nói “Điều đó còn phải nói sao, tớ đương nhiên là tốt nhất rồi.”

Tôi ngượng ngùng ngồi bên cạnh Bí Đỏ, không đợi tôi nói gì Cà đã nói tiếp: “Không gả cho tớ thì cũng không cần không để ý đến tớ chứ, Lạc Băng, sau này chúng ta tương kính như tân.”

Bí Đỏ khinh bỉ liếc mắt nhìn Cà, nói: “Cái gì mà tương kính như tân chứ, phải nói là nước giếng không phạm nước sông.”

Nguyệt: Thật ra thì ta thấy “nước sông không phạm nước giếng” mới đúng nhưng tác giả để thế thì ta phải tôn trọng nó thôi.

“Đúng, là nước giếng không phạm nước sông!” Cà nói theo Bí Đỏ.

“Nào, cạn chén!” Cà giơ ly rượu lên, muốn cạn chén với tôi.

“Tại sao muốn cạn chén?” Tôi hỏi cậu ấy.

“Vì chúng ta đã từng chịu tổn thương. Vì chúng ta đã từng yêu và nỗi đau cũng đã qua, cuối cùng chúng ta cũng đã trưởng thành, có thể tìm được hạnh phúc của mình. Vì chúng ta sẽ vĩnh viễn không đến với nhau và cũng vì chúng ta tương kính như tân, không, là nước giếng không phạm nước sông!” Câu diễn thuyết của Cà thật động lòng người, trong số chúng tôi có mấy ai không từng bị tổn thương vì tình yêu chứ, vì vậy chúng tôi nâng ly rượu lên, kêu to: “Đúng vậy, cạn chén!”

Kế tiếp, chúng tôi thuận nước đẩy thuyền theo ý của Cà đi hát karaoke, hơn nữa còn gọi thêm nhiều bạn bè tới cho náo nhiệt.

Cứ như vậy, Bí Đỏ gọi Thu Nguyệt tới, Lãnh Thanh Hoa gọi niềm vui mới của anh ấy là Tân Hoan tới, tôi gọi A San, Cà gọi điện thoại lần thứ N, Trần Bảo Nhi cũng tới.

Mỗi lần Lãnh Thanh Hoa hát tôi đều đi toilet. Trên đời này tôi chưa từng gặp ai hát dở như anh. Hơn nữa, mỗi lần anh ấy hát đều là những ca khúc vào lúc anh 15 tuổi như “Tĩnh giác mộng”, tôi tin ai cũng từng nghe bài này rồi, là một người bị tổn thương vì tình yêu, cuối cùng đưa ra kết luận “Có vài người vĩnh viễn không cần chờ.”

Không biết Trần Bảo Nhi có phải là không chịu nổi giọng hát của Lãnh Thanh Hoa hay không mà cũng đi theo tôi vào toilet.

Lúc tôi rửa tay cô ấy cũng rửa tay, tôi quay sang nhìn cô ấy, niềm nở chào hỏi: “Tiểu thư Bảo Nhi.”

“Cô không phải là muốn gả cho anh Tiểu Thiên sao? Sao không gả đi? Cô không biết là anh ấy rất đau lòng sao? Cô thích đàn ông đẹp trai anh ấy liền cố gắng thay đổi nhưng lại chậm một bước, cô đã kết hôn. Biết cô ly hôn, anh ấy từ nơi xa xôi chạy về đây, hy vọng cô có thể dựa vào anh ấy, tại sao cô không cho anh ấy cơ hội? Tại sao cô lại ác thế hả? Anh ấy vì cô mà mấy tháng nay trải qua cuộc sống như thế nào, cô có biết không? Cô là động vật máu lạnh, kiếp trước cô là mù phù thủy ác độc chuyên đi làm hại người khác, tôi bị tổn thương cũng không sao nhưng còn tấm lòng của anh Tiểu Thiên thì sao? Anh ấy lại vì hạnh phúc của cô mà chết tâm. Nhưng tôi không cam tâm, tôi vĩnh viễn cũng không buông tay, cô muốn dùng cách này để cướp Quốc Đống đi sao, cô đừng có mơ! Tôi đã theo Quốc Đống rất nhiều năm, anh ấy yêu tôi, cô biết không? Người anh ấy yêu là tôi, không bao giờ là cô.” Trần Bảo Nhi kích động, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Tôi nhìn Trần Bảo Nhi lại suy nghĩ đến sự trầm luân của Cà đến hôm nay mới buông xuống được.

Bảo Nhi nhìn tôi, trên mặt không hề có biểu hiện gì, cuối cùng nói một câu: “Tôi chắc chắn sẽ không thua cô.” Sau đó vô cùng hiên ngang đi ra ngoài.

Lãnh Thanh Hoa ngưỡng mộ Trần Bảo Nhi đã lâu, anh ấy muốn song ca với cô ấy bài “Hiroshima thân yêu”. Tôi biết anh ấy sẽ về khoác lác với người trong công ty là anh ấy đã song ca với Trần Bảo Nhi bài “Hiroshima thân yêu”. Theo cảm xúc âm nhạc, Lãnh Thanh Hoa thỉnh thoảng sử dụng ánh mắt đáng yêu nhìn Trần Bảo Nhi. Tôi phát hiện sắc mặt của anh ngày càng ảm đạm “Yêu hận biến mất trước vòng tay của em, vì anh đã biết anh đã từng thật lòng yêu em, yêu em, mãi yêu em.” Sau đó xoay người quay Washboard....

Nghe nói sau đó Lãnh Thanh Hoa bị ngâm trong một bình dấm chua, xem chút nữa là chết đuối, cho tới khi anh thê thốt người đẹp đều là căn bã thì mới được tạm khoan hồng. Phải nói hai người này quả là một cặp đẹp đôi. Lãnh Thanh Hoa bị trật khớp tay phải, cô ấy bị tay trái. Lãnh Thanh Hoa đã ly dị và có một đứa

con gái, cô ấy chưa kết hôn và có một đứa con trai. Nghe nói Bối Bối rất vui mừng vì có được một người anh, suốt ngày đi theo sau ông cậu bé. Lãnh Thanh Hoa đánh giá Tân Hoan là “Cô ấy cái gì cũng tốt chỉ là thích ăn dầm chua, hơn nữa Bối Bối cũng thích cô ấy.”

Lâm Quốc Đồng gọi điện thoại hỏi tôi đang ở đâu, chân còn đau không? Phòng Karaoke rất ồn ào, tôi nói với anh, tôi đang ở Phong Diệp Tình hát karaoke, có chuyện gì về nhà nói tiếp rồi cúp máy.

Không ngờ, Lâm Quốc Đồng lại chạy xe tới Phong Diệp Tình.

32. Chương 32

Lâm Quốc Đồng xuất hiện trong phòng làm mọi người đứng hình tại chỗ, giống như anh là người ngoài hành tinh đi lạc vào đây. Bí Đỏ vốn đang hát “Tôi không muốn, tôi không muốn không muốn lớn lên, sau khi lớn lên thế giới này vẫn chưa nở hoa...”, khi nhìn thấy anh cũng cứng miệng lại.

Bí Đỏ cũng là người đầu tiên lên tiếng: “Thạch hoa quả, tại sao anh cũng tới đây?”

Sau đó Bí Đỏ nhìn tôi rồi lại nhìn Trần Bảo Nhi, ánh mắt rất phức tạp. Bí Đỏ kéo Lâm Quốc Đồng ngồi xuống bên cạnh tôi hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giết người của Trần Bảo Nhi ở phía đối diện.

Trong phòng ánh đèn chớp tắt không ngừng, chiếu lên những ly rượu lỏng lánh, một lát sau, mọi người lại vỡ ào lên.

“Sao anh lại tới đây?” Tôi nhỏ giọng hỏi anh.

“Anh muốn gặp em nên tới đây.” Lâm Quốc Đồng rất thản nhiên nói. Lòng tôi đột nhiên mềm ra, say ngất như rượu Bồ Đào.

Trần Bảo Nhi đi tới ngồi xuống phía bên kia Lâm Quốc Đồng.

“Quốc Đồng, hát xong bài này anh chở em về đi, hôm nay em không lái xe tới.” Trần Bảo Nhi nói với Lâm Quốc Đồng.

“Vậy cô gọi tài xế tới rước đi.” Anh lạnh lùng nói.

Sắc mặt Trần Bảo Nhi trầm xuống, đương nhiên là không vui, sau đó lại nói: “Quốc Đồng, chúng ta hát bài “Tương tư trong mưa gió” đi, được không?”

“Tôi không biết hát.” Lâm Quốc Đồng khẽ cau mày.

“Không phải trước kia anh đã từng hát rồi sao?” Trần Bảo Nhi nũng nịu.

“Giờ quên rồi.” Lâm Quốc Đồng hơi nhú chân mày nói.

Bí Đỏ rủ tôi đi toilet nhưng vừa ra khỏi phòng cô ấy đã kéo tôi về phía thang máy: “Bí Đỏ, đi đâu thế?”

“Lên sân thượng với tớ.”

Gió trên sân thượng rất lớn, Bí Đỏ đứng đối mặt với tôi, lớn tiếng hỏi: “Lạc Băng, cậu thật sự không cần Cà à?”

Về mặt và giọng nói của Bí Đỏ cùng với cử chỉ thân mật của cô ấy với Cà làm tôi nhớ tới lời cô ấy đã nói vào ngày chia tay với Thường Huy: “Trên đời này khoảng cách nào là xa nhất, không phải là sinh ly tử biệt cũng không phải là trời nam đất bắc, mà là em đang đứng trước mặt anh nhưng anh lại không biết là em yêu anh.” Tôi loáng thoáng đoán được sự tình, tôi lại gần Bí Đỏ, nói với cô ấy: “Bí Đỏ, tớ với Cà là không thể nào, tớ sẽ không ở chung một chỗ với cậu ấy.”

Bí Đỏ nghiêm túc nhìn tôi, cô ấy cười to, nói một cách chắc chắn: “Vậy tớ đành nhận Cà vậy.”

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, tôi kích động ôm chặt lấy Bí Đỏ.

“Này” Bí Đỏ đẩy tôi ra “Có phải cậu cảm thấy đau lòng không?”

“Làm sao có thể chứ? Cà theo tớ không thể nào có hạnh phúc được, hôm nay cậu lại nói muốn quen với cậu ấy, sau này Cà là của cậu, ai cũng không thể cướp được.”

“Nói thì nói vậy nhưng Cà tốt như vậy mà cậu lại không cần, cậu thật sự không cần sao?”

“Bí Đỏ, tại sao cậu không tin tớ chứ? Lại nói, người yêu trong mắt mình là Tây Thi, cậu thấy Cà là người tốt nhất trên đời nên ai cũng muốn giành lấy.”

Bí Đỏ nhìn tôi lần nữa mới nói: “Tớ biết cậu thích thạch hoa quả biển thái kia.”

Tôi dùng sức gật đầu một cái, để xác định tôi thật sự không có ý với Cà.

“Bí Đỏ, có phải cậu thích Cà lâu rồi không?”

Bí Đỏ không chút do dự gật đầu nói: “Ừ.”

“Bắt đầu từ lúc nào?” Tôi lại bắt đầu nhiều chuyện.

“Thật ra thì tớ cũng không biết đã thích cậu ấy từ lúc nào, có lẽ là từ lúc bé, chỉ là lúc đó tớ vẫn không biết cái đó là thích. Nhớ lúc nhỏ, Cà chỉ nói chuyện với tớ là không đổ mặt còn nói chuyện với bất kỳ cô gái nào khác liền đổ mặt, bộ dạng lúc đó của cậu ấy làm tớ rất đau lòng. Nhưng tớ lại thích cảm giác đau lòng này, cho nên luôn bắt nạt cậu ấy. Khi cậu ấy qua Mỹ, mọi người không để ý đến cậu ấy nữa nhưng tớ vẫn luôn chú ý đến tin tức của cậu ấy, cũng duy trì liên lạc với cậu ấy. Lúc cậu ấy về nước, tớ cũng là người biết đầu tiên. Tớ cũng không biết tại sao lại nhớ Cà đến vậy. Thật ra khi học trung học cậu ấy không nói với tớ là cậu ấy thích cậu, cái đó là tớ tự mình nói. Bởi vì tớ biết cậu ấy thích cậu. Mấy năm nay không có người đàn ông nào làm tớ vừa lòng, vất vả lắm mới có được một người là Thường Huy nhưng lúc anh ấy cầu hôn tớ, tớ mới biết, tớ không muốn gả cho anh ấy, không phải vì anh ấy không tốt mà chỉ vì tớ không muốn lấy anh ấy thôi.”

Tôi đánh một cú lên vai Bí Đỏ: “Bí Đỏ chết tiệt, thì ra cậu không chịu lập gia đình là vì đợi Cà. Vậy sao cậu còn đem Cà đẩy cho tớ?”

Bí Đỏ thở dài nói: “Trước kia tớ không biết tớ thích Cà. Sau khi cậu ấy về nước, tớ mới nhận ra tớ thích Cà. Tớ khuyên cậu ở bên cạnh cậu ấy là vì trong lòng Cà chỉ có cậu, cậu là người tình trong mộng của cậu ấy, tớ không muốn làm kẻ thứ ba. Lại nói lúc đó, cậu với Cà không phải là không được, tớ không muốn cướp đàn ông của cậu. Cũng là vì tớ rất vĩ đại, vì lo nghĩ cậu bị Lưu Thiếu Ngôn bỏ rơi nên tớ muốn tìm một người tốt cho cậu. Lưu Thiếu Ngôn là một bác sĩ tài năng, tớ sợ không tìm được người tốt hơn. Hơn nữa, không phải chỉ cần cậu kết hôn với Cà thì tớ sẽ hết hy vọng sao?”

“Vậy sao bây giờ lại muốn giữ lấy cậu ấy?”

“Cậu còn nhớ những gì Brazil Cà viết trên diễn đàn không?”

Tôi gật gật đầu nói: “Nhớ.”

“Bây giờ đổi nữ chủ rồi.”

“Đổi nữ chủ?” Tôi tò mò nhìn Bí Đỏ.

“Đúng vậy, cậu rảnh thì về nhà xem qua. Lúc cậu ấy đau lòng nhất là tớ ở bên cạnh cậu ấy. Lúc cậu ấy mượn rượu giải sầu, tớ rót rượu cho cậu ấy. Lúc đó, Cà mới phát hiện là tớ tốt nhất nên mới quen với tớ.”

“Hoá ra là như vậy.” Tôi lăm lăm lầu bầu.

“Nhưng cậu đừng cho cậu ấy biết là tớ có xem qua những thứ kia. Lúc đó tớ chỉ muốn làm cậu cảm động nên mới gửi cho cậu thôi. Nếu cậu ấy biết chúng ta đã xem qua thì sẽ rất khó xử đó.”

Trời càng tối dần, dòng người vội vàng đổ về các hướng. Tôi lại gần Bí Đỏ, khoác tay lên vai cô ấy nói: “Sao lại muốn làm tớ cảm động?”

Ánh mắt Bí Đỏ sáng như sao, cô ấy nhìn xuống con đường phía dưới nói: “Làm cậu cảm động trước rồi cậu mới quan tâm đến tình cảm của Cà.”

Có bạn bè như Bí Đỏ tôi tu ba kiếp mới có được. Cô ấy luôn biết tôi muốn gì, sau đó đem điều tốt đẹp nhất đến cho tôi. Nhớ hồi nhỏ mẹ tôi và mẹ Bí Đỏ dẫn hai đứa đi mua váy, nhưng ở đó chỉ còn lại một cái màu đỏ và một cái màu trắng. Hai bà mẹ hỏi cô ấy thích cái nào, cô ấy nhìn tôi rồi nói mình thích cái màu đỏ. Sau đó, tôi mới biết thì ra cô ấy biết tôi thích màu trắng nên nhường cho tôi chứ thật ra cô ấy cũng thích màu trắng.

Gió đêm thổi tung mái tóc quấn ngắn của Bí Đỏ, cô ấy cười he he nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp cùng chiếc cằm nhọn, giống như nhân vật nữ chính trong phim. Tôi nghĩ, nếu tôi là đàn ông thì tôi cũng đã cướp cô ấy về rồi, Cả thật may mắn vì được cô ấy yêu thương.

Cà cuối cùng cũng có nơi để về, tôi như trút được gánh nặng. Chỉ tiếc cho Thường Huy nhưng anh ấy là một người đàn ông tốt, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được người yêu mình.

Tôi và Bí Đỏ đi xuống dưới, cô ấy lại hỏi về chuyện của tôi và Lâm Quốc Đống. Bí Đỏ vừa mở miệng kêu thạch hoa quả, anh liền xuất hiện. Bí Đỏ le lưỡi rồi chui vào toilet.

Lâm Quốc Đống im lặng nhìn tôi, anh kéo tay tôi nói: “Băng nhi, đi theo anh.”

“À? Bây giờ?” Nếu bây giờ đi ngay, tôi khẳng định Bí Đỏ sẽ chặt tôi ra làm hai.

“Đúng.” Lâm Quốc Đống không đợi được đã kéo tay tôi xuống lầu.

Lâm Quốc Đống mở cửa xe để tôi lên, tôi nghe thấy tiếng Trần Bảo Nhi gọi anh ở đằng sau. Lâm Quốc Đống dừng một chút rồi đẩy tôi vào trong xe, đóng cửa lại.

Xe khởi động, tôi nghe Cà đang rống lên với Trần Bảo Nhi: “Bảo Nhi, em tỉnh táo một chút có được không? Dưa xanh không ngọt, đạo lý này em không hiểu sao? Dạy dưa với một người không yêu mình thì có ý nghĩa gì chứ? Đi, vào trong với anh.”

“Có tin đây là lần đầu tiên anh đi KTV không?” Lâm Quốc Đống nhìn tôi rồi lại xoay đầu nhìn phía trước.

Tôi không nói gì nhìn gò má anh, chờ anh nói tiếp.

“Hình như không có ai rủ anh đi. Mời bạn bè tới chơi mà lại không gọi anh, em nói xem anh có thể không vội vàng đến đây sao? Lại nói, lần đầu tiên anh đi xem phim cũng là đi với em.”

Lời của anh làm tôi nhớ tới lần anh dẫn tôi đi xem phim ở Thâm Quyển, thì ra bộ dạng nghiêm túc của anh là vì vậy, tôi không khỏi cười ra tiếng.

“Vậy anh có biết hát không?” Tôi tò mò hỏi anh.

Lâm Quốc Đống cười, nhìn tôi nói: “Biết, em có muốn nghe anh hát một bài không?”

“Muốn.” Tôi rất hiếu kỳ, anh sẽ hát bài nào cho tôi nghe đây?

“Lát nữa đi, anh dẫn em tới một nơi.” Lâm Quốc Đống cười cười, thần bí nói.

“Nơi nào?”

“Em đi thì biết.”

“Ừ.” Tôi nhẹ nhàng đáp.

“Băng nhi, từ nhỏ anh thường mơ thấy một con sông, bên bờ sông có một cô gái đang đứng, có lúc anh cảm thấy cô ấy là người thân của anh, có lúc lại cảm thấy cô ấy chính là người mà anh muốn gặp. Nhưng anh chưa từng nhìn thấy mặt cô ấy. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng có thể thấy được hình ảnh đó ngoài đời thực, vào thời khắc nhìn thấy em, anh cứ ngỡ mình đang nằm mơ.”

“Bây giờ anh vẫn còn đang nói mơ đấy thôi.” Tôi trêu ghẹo anh.

Lâm Quốc Đống nhìn tôi, sau đó kéo tôi quá, khẽ cắn một cái vào cổ tôi, sau đó nói: “Có đau không, anh không có nói mơ đúng không?”

Đang nói chuyện thì anh lái xe tấp vào một con đường ven sông, sau đó vòng ra sau cốp xe, lôi một thùng pháo hoa ra. Anh không biết trong thành phố không được đốt pháo hoa sao? Anh vác thùng pháo hoa lên vai rồi đi ra phía bờ sông.

“Này, trong thành phố không được đốt pháo hoa.” Tôi nhắc nhở anh.

Anh cũng không quay đầu lại nói: “Ngày nào cũng làm người tốt, thỉnh thoảng cũng muốn làm người xấu.”

Chúng tôi để pháo hoa trên bãi cát rồi bắt đầu châm ngòi đốt, pháo hoa đầy trời thật đẹp mắt, từng chùm sáng rực rỡ giữa không trung, rồi lại biến mất trong nháy mắt. Chúng tôi ôm hôn nhau, hơi thở đàn ông của anh bao bọc lấy tôi. Tôi biết, anh chính là người tôi cần tìm. Lâm Quốc Đồng đem những cây pháo cuối cùng cột lại với nhau rồi đốt lên, đợi cháy hết anh liền nắm tay tôi bỏ chạy. Anh nói nếu để cảnh sát phát hiện, chúng tôi nhất định sẽ bị bắt. Anh cười rạng rỡ như một đứa trẻ, bướng bỉnh, bốc đồng, khác hẳn với sự nghiêm túc, cẩn thận thường ngày của anh. Điều này làm tôi nhớ tới Lý Bích Hoa từng nói qua, thích nhất là pháo hoa, thứ đẹp nhất chính là đàn ông, mà đàn ông và pháo hoa bây giờ đều ở trước mặt tôi, làm tôi mất hồn.

Chúng tôi chạy nhanh trên đường lớn, quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy được pháo hoa vẫn còn cháy rực rỡ. Đã lâu rồi tôi không cảm thấy thoải mái như hôm nay, cứ để mọi thứ buông thả theo màn pháo hoa kia vậy. Sau đó chúng tôi xuống xe, nắm tay nhau đi dọc theo dòng sông, rúc vào nhau cứ như đôi tình nhân mười tám mười chín tuổi. Cảm giác không hề buồn nôn mà còn rất ấm áp, vui vẻ.

Tôi đột nhiên nhớ ra lúc từ Phong Diệp Tình đi ra anh có nói sẽ hát cho tôi nghe nhưng vẫn chưa làm, vì vậy giận trách anh: “Không phải nói là hát cho em nghe sao?”

Lâm Quốc Đồng đưa tay捏 nhẹ lỗ mũi tôi, nói: “Em không nói, anh cứ nghĩ là em không muốn nghe, vậy thì hát một bài đi.”

Sau đó, anh nhìn dòng sông trước mặt, cất tiếng hát bài “Pháo hoa bên bờ sông”. Tôi nhớ giọng nói của anh rất hay nhưng không ngờ giọng hát của anh lại cảm động đến vậy.

Pháo hoa xinh đẹp bên dòng sông

Cứ như là trong mộng

Nhẹ nhàng rơi vào ánh mắt

Sương mù từ pháo hoa

Giống như người luôn mờ hồ

Không giải được câu đố

Vẻ đẹp sâu kín cứ như lòng người.

Đám sương kia che hết nửa gương mặt.

Nhưng không làm tan hết nỗi tình si

Như con bướm choàng tỉnh khỏi cơn mộng

Không thể phân biệt thực hư

Ảo ảnh từ pháo hoa bên dòng sông

Mặc cho biển cả mang theo con gió tình

Đi tìm em

...

Giọng hát của anh rất êm tai.

“Băng nhi, hãy để chúng ta đi cùng nhau như một đôi giày!” Nói xong, anh cúi người xuống hôn tôi.

Chúng tôi đi bộ dọc theo dòng sông, niềm vui lúc này không từ ngữ nào có thể diễn tả được, chúng tôi gần như quên hết cả đất trời.

33. Chương 33

“Lão đại, có phải chị đang yêu không? Mặt rạng rỡ ghê vậy đó.” Tiểu Chu đứng bên cạnh tôi từ lúc nào mà tôi lại không biết. Hôm nay đi làm, trong đầu tôi chỉ toàn nghĩ về đêm pháo hoa hôm kia.

Tôi vội vàng khoác lên mình bộ dáng lạnh lùng, trách cứ Tiểu Chu: “Sao vào mà không gõ cửa? Trong mắt cô còn lão đại này không?”

Tiểu Chu lập tức bày ra vẻ mặt oán trách: “Lão đại, em gõ cửa rất lâu mà không thấy ai trả lời...”

“Được rồi, chuyện gì?” Tôi nói thẳng vào vấn đề chính.

“Tiểu Lý muốn từ chức. Cô ấy nói chị đối xử với cô ấy rất tốt nên ngại nói với chị, nhờ em vào nói giúp...”

Tiểu Lý là nhân viên kế toán mới ra trường, có rất ít kinh nghiệm, gặp ai cũng đỏ mặt. Tại sao mới hết thời gian thử việc ba tháng lại không làm nữa. Tôi phải nói chuyện với cô ấy mới được, mặc dù bây giờ có rất nhiều sinh viên tìm việc làm, không sợ thiếu người nhưng Tiểu Lý làm việc rất tốt. Tôi rất thích cô ấy. Nhưng làm kế toán ở công ty này tiền lương không cao, áp lực lại lớn, nếu tuyển người mới, một là sợ không làm được việc, hai là sợ chỉ làm được ba ngày đã chạy mất.

“Gọi Tiểu Lý lên đây, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.” Tôi cắt ngang lời nói của Tiểu Chu.

Tiểu Chu đi ra ngoài, một lát sau, Tiểu Lý lại đi vào.

Tiểu Lý cúi đầu, bộ dạng rất thận trọng.

“Tiểu Lý, ngồi đi.” Tôi kêu cô ấy ngồi xuống ghế sofa.

Tôi dụ trái dụ phải cũng không moi ra được nguyên nhân tại sao cô ấy lại muốn nghỉ việc. Cô ấy thật sự không hé một câu, hoặc có nói cũng là câu: “Chị Lạc, em thật sự muốn nghỉ việc.”

Vậy cũng không còn cách nào khác, người ta đã muốn bay tới chỗ cao hơn thì để người ta đi thôi. Dù sao cũng làm việc với nhau ba tháng nên tôi nghĩ cũng nên tán gẫu với Tiểu Lý một chút. Mọi người đã ra ngoài làm việc, trong phòng chỉ còn một mình Tiểu Lý. Tôi đi vào thấy cô ấy đang chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính, đến khi tôi tới gần cô ấy mới giật mình.

Trời đất chứng giám, tôi tuyệt đối không cố ý nhìn lên màn hình máy vi tính, tôi nghĩ là cô ấy đang làm việc.

Tôi chỉ thấy một câu: “Trưởng phòng Lãnh có bạn gái rồi, lòng tôi tan nát. Chỉ có thể rời đi...”

Tôi sợ Tiểu Lý ngượng ngùng nên rón rén đi xa một chút rồi mới gọi cô ấy. Khuôn mặt Tiểu Lý vẫn còn đỏ bừng.

Thật không ngờ sức hấp dẫn của Lãnh Thanh Hoa còn nhiều như vậy, làm hại cô gái mới lớn mắc bệnh tương tư.

Bệnh tương tư ơ là bệnh tương tư, hình như tôi cũng bị bệnh này. Đêm pháo hoa hôm ấy, tôi không thể nào xóa nhòa đi được.

Lâm Quốc Đồng gửi tin nhắn cho tôi, trước kia anh toàn gọi điện thoại. Tôi vội vàng mở điện thoại di động ra xem: “Em có thích túi xách đó không? Vật dụng có ít quá không? Em sẽ làm gì để cảm ơn anh đây?”

Tôi đang suy nghĩ nên trả lời tin nhắn của anh như thế nào thì anh đã gọi điện tới.

“Băng Nhi, tối nay chúng ta đi ăn cơm với nhau. Anh tới đón em.”

Lúc Lâm Quốc Đồng quẹo xe qua bờ hồ tôi mới biết thì ra là tới nhà anh ăn cơm.

Kỳ Kỳ thấy tôi tới, vui mừng chạy tới ôm lấy hai chân tôi. Tôi ôm Kỳ Kỳ lên, hôn vào gương mặt nhỏ nhắn của con bé: “Kỳ Kỳ có ngoan không?”

“Kỳ Kỳ rất ngoan.” Con bé nói xong cũng hôn lên má tôi một cái.

Lâm Quốc Đồng đứng ở bên cạnh, trong đôi mắt đều là ý cười và sự ấm áp.

Ăn cơm xong, chúng tôi dắt Kỳ Kỳ đi dạo bên bờ hồ, thỉnh thoảng có người nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Kỳ Kỳ đứng ở giữa, vui vẻ như một tiểu thiên sứ. Lâm Quốc Đồng để Kỳ Kỳ ngồi trên xích đu rồi đẩy con bé lên cao. Con bé chỉ vui có một chút liền la hét đòi xuống.

Lâm Quốc Đồng từ từ thả chậm tốc độ, anh đang muốn ôm Kỳ Kỳ xuống thì con bé thẳng tay gạt ra: “Con muốn đi Lạc, con muốn đi ấy cùng chơi xích đu với con.”

Lâm Quốc Đồng liếc mắt nhìn tôi rồi ôm Kỳ Kỳ xuống, chợt xoay người ôm tôi ngồi lên xích đu, tiếp đó anh để Kỳ Kỳ ngồi trong lòng tôi, dùng sức đẩy xích đu lên.

Một tay tôi nắm chặt lấy xích đu, một tay ôm chặt Kỳ Kỳ. Đôi tay của con bé ôm chặt lấy cổ tôi, tôi sợ Kỳ Kỳ té xuống nên kêu to: “Lâm Quốc Đồng, thả bọn em xuống, em không giữ được nữa.”

Anh cười to nhưng vẫn ôm chúng tôi xuống.

Chúng tôi đi hai vòng quanh bờ hồ thì đã đến giờ ngủ của Kỳ Kỳ. Chúng tôi trở lại Lâm gia, dì Lý đỡ Kỳ Kỳ đi ngủ.

“Không, con muốn đi Lạc ngủ với con.” Kỳ Kỳ kéo tay tôi không chịu buông. Tôi theo dì Lý đến phòng của Kỳ Kỳ, dì Lý đóng cửa đi ra ngoài, Kỳ Kỳ cầm khung hình trên bàn hướng về phía tôi nói: “Mẹ, hôm nay dì Lạc tới đây chơi, con rất vui. Hôm nay ở vườn trẻ con cũng được hoa hồng, bây giờ con phải đi ngủ rồi.” Con bé nói xong lại đem khung hình trả lại chỗ cũ rồi nhìn tôi nói: “Dì Lạc, đây là mẹ con. Trước khi con ngủ đều nói chuyện với mẹ.”

Tôi nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của Kỳ Kỳ, con bé ngẩng đầu lên nói: “Dì Lạc, kể chuyện cổ tích cho con nghe đi.”

“Được.” Tôi trả lời, ngay lập tức tìm tôi truyện cổ tích trong đầu. Suy nghĩ một chút, tôi hỏi Kỳ Kỳ: “Con có nghe truyện ‘Ốc biển lớn’ chưa?”

Kỳ Kỳ lắc đầu.

Tôi cho Kỳ Kỳ nằm xuống, đắp kín chăn rồi bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa, có một vị vua tàn bạo rất thích ăn ốc biển. Nếu như một ngày không được ăn thì ông ta sẽ nổi giận giết chết một người. Có một ngày, tất cả mọi người đều không bắt được con nào, đang cực kỳ lo sợ thì một ông tiên tóc bạc phơ xuất hiện, biến một con cóc biển thành con ốc biển cực kỳ lớn đưa ọi người dâng lên vua. Ông vua thấy con ốc lớn như vậy thì vô cùng mừng rỡ, kêu đầu bếp chuẩn bị dao nĩa, ăn ba ngày ba đêm...” Tôi kể tới đây thì phát hiện Kỳ Kỳ đã ngủ, tôi đắp chăn lại cho con bé, tắt đèn đầu giường rồi đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa tôi đã thấy Lâm Quốc Đồng đứng ở ngoài.

“Đi theo anh.” Lâm Quốc Đồng kéo tôi đi.

Tôi đi theo anh vào một căn phòng, trong đó tối om, anh mở đèn, căn phòng sáng trưng lên. Lúc này tôi mới biết thì ra đây là phòng ngủ của anh, bức tranh thêu đã được anh treo ở đầu giường, Như Mộng Như Yên, đến cả tôi cũng không dám tin mình chính là cô gái trong ấy.

Lâm Quốc Đồng để tôi ngồi trên ghế sofa, anh khom lưng lấy một cái hộp nhỏ từ trong ngăn kéo ra, anh đưa nó cho tôi, trên mặt là nụ cười rất dịu dàng: “Cho em này.”

Tôi nhận lấy cái hộp, mở ra xem thì ra cái khăn tay màu trắng lần trước tôi trả cho anh. Tôi mở ra xem, trên đó có thêu một hình gì đó rất nhỏ, chính là hình anh treo trên đầu giường.

Tôi ngược mắt nhìn anh, anh lại khoác tay lên vai tôi nói: “Em không phải thật sự nghĩ anh nhỏ nhen như vậy, chỉ vì một cái khăn tay mà bắt em trả lại.”

“Anh nói đúng rồi đó, lúc đầu em nghĩ anh rất biến thái.”

Lâm Quốc Đồng chợt cúi người cắn lấy đôi môi của tôi, tôi có thể cảm nhận được cái vật cứng rắn và nóng hổi của anh. Tôi dùng sức đẩy anh ra nhưng sức của tôi làm sao có thể bằng anh. Anh dùng thân thể của mình đè ép tôi, đầu lưỡi ướt át của anh liếm qua vành tai tôi, đi vào trong, đảo một vòng, anh hôn khắp mặt tôi, liếm láp khắp nơi rồi dừng lại trên đôi môi. Cái lưỡi của anh thâm nhập vào trong, sự việc cứ như thế mà tiếp diễn. Tay trái của anh ôm ngang eo tôi, tay phải thì vuốt từng tắc da thịt trên người tôi như trẻ con đói khát... Đến cuối cùng, tôi thấy mình mệt muốn chết, ngay cả sức để rên rỉ cũng không có...

Hôm sau, anh gọi điện xin lỗi tôi. Anh nói anh không kịp dùng bao cao su nên hại tôi phải uống thuốc tránh thai khẩn cấp. Anh nói thuốc đó có hại, sau này sẽ không để tôi uống nữa. Lời nói của anh làm tôi cảm động, cảm giác được yêu mến, quả thật rất hạnh phúc.

Chủ nhật, Lâm Quốc Đồng hẹn tôi đi đánh golf. Kỹ thuật của tôi rất tệ còn học chung với Bí Đỏ nữa chứ. Nhưng anh muốn tôi đi cùng, nói là gặp mặt bạn bè anh. Thì ra anh muốn dẫn tôi đi gặp bạn bè của anh, tôi cảm thấy thật xúc động.

Sáng sớm, anh đã tới đón tôi: “Hôm nay sao vậy? Bộ dạng giống như một cô vợ bị chồng bỏ vậy đó.” Anh đưa ngón trỏ ra, nâng cằm tôi lên.

“Có sao? Em chỉ lo kỹ thuật của em tệ quá làm anh mất mặt.” Tôi thành thật nói.

“Không sao. Anh có thể dạy em. Lên xe đi, chúng ta đi câu lạc bộ Tân Thế Kỷ.” Lâm Quốc Đồng mở cửa xe cho tôi lên.

Câu lạc bộ Tân Thế Kỷ, là một trong những nơi nổi danh nhất thành phố, không phải hội viên thì không được vào. Mà để trở thành hội viên thì phải có thân phận không giàu cũng phải có quyền thế. Hội viên phải nộp hội phí trước, sau đó sẽ được phát một tấm thẻ, cái đó đại diện cho thân phận của người đó trong câu lạc bộ. Chắc anh thường đến những nơi như thế này.

Đến Tân Thế Kỷ, Lâm Quốc Đồng giới thiệu tôi là bạn gái của anh với bạn bè. Anh mất hết nửa buổi sáng kiên nhẫn dạy tôi cầm cây gậy đánh golf như thế nào mới chắc.

Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, bạn gái của bạn anh nói với tôi: “Lạc tiểu thư, cô thật tốt số vì tìm được người đàn ông tốt như Quốc Đồng, vừa đẹp trai vừa giỏi giang. Bao nhiêu năm qua không bao giờ thấy anh ấy mang phụ nữ đến đây chơi, cũng không nghe anh ấy có bạn gái, thật là một người đàn ông tốt.” Tôi biết những lời này chỉ là nịnh nọt nhưng vẫn thích nghe.

Dần dần, tôi cũng biết tính tình của Lâm Quốc Đồng, anh thích ăn gì, không thích ăn gì tôi cũng biết hết. Anh nói từ sau vụ kia anh không bao giờ dám tin người khác, cho nên tài chính của Thiên Thành đều do anh quản lý, anh hy vọng tôi có thể giúp anh một tay. Nhưng tôi cảm thấy, bây giờ vẫn chưa đến lúc.

Tôi và anh cứ như thuận nước đẩy thuyền mà đến với nhau. Tôi vốn nghĩ chuyện cứ như thế mà tiến tới, ai ngờ, chuyện viếng thăm của lão Trần lại làm tôi buồn xuôi tất cả.

“Lạc tiểu thư, đây vốn là chuyện của lớp trẻ tôi không nên nhúng tay vào, nhưng mà...” Nói tới đây, ánh mắt của lão Trần dừng trên ly trà trong tay “Nhưng tôi là người làm ba, xin cô tha thứ cho sự ích kỷ của tôi, tôi không muốn thấy Bảo Nhi đau khổ cũng không muốn để bà nội con bé lo lắng. Bảo Nhi đã đau khổ hơn một năm, mà tôi trong thời gian này cũng già đi rất nhiều, tóc cũng bạc trắng cả. Từ nhỏ Bảo Nhi đã không có mẹ, con bé muốn gì tôi đều làm cho nó. Mặc dù tôi biết như vậy là không nên nhưng tôi không còn cách nào khác...”

Cuối cùng tôi cũng hiểu mục đích của lão Trần, thì ra là ông ta muốn tôi rút lui.

“Nếu tôi không đồng ý?” Tôi trừng mắt hỏi ngược lại lão Trần.

“Bảo Nhi đã mang thai con của Lâm Quốc Đồng.” Tiếng nói của ông vang lên.

Câu trả lời của ông như sét đánh ngang tai tôi. Tôi nghĩ là mình nghe lầm, làm sao có thể như vậy được? Tôi nhìn lão Trần, hỏi: “Ông mới nói gì?”

“Bảo Nhi đã mang thai con của Lâm Quốc Đồng.” Sắc mặt ông ta không thay đổi, lặp lại câu vừa rồi.

Lần này, tôi nghe rất rõ ràng. Tôi cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, không thể nhúc nhích được nữa. Chỉ có thể ngơ ngác ngồi tại chỗ.

Lão Trần chậm rãi lấy ra một tấm chi phiếu, để trước mặt tôi: “Lạc tiểu thư, cô biết tôi sẽ có cách khiến Lâm Quốc Đống đồng ý. Có lẽ cô coi thường số tiền này nhưng trừ nó ra, tôi không thể cho cô bất kỳ điều gì, cô nên cất nó đi.”

Lòng tôi đóng băng, đèn trên trần nhà thật chói mắt, nó làm tôi cảm thấy thật choáng váng. Tôi cố gắng đứng lên, lảo đảo đi ra cửa. Lão Trần đứng dậy muốn đỡ tôi nhưng cuối cùng ông ta cũng chỉ đứng đó. Tôi vọt vào màn mưa, cố gắng kìm nén để mình không bật khóc. Cơn mưa mùa thu tạt vào mặt, tôi cũng không thể phân biệt được đó là mưa hay nước mắt.

Tôi đến nhà Bí Đỏ, cô ấy và Cà đang xem ảnh cưới, phòng tân hôn cũng đã chuẩn bị xong. Vì Cà không thể bỏ mặc ba cậu ấy và Nhan Nhan nên sau khi cưới, Bí Đỏ và Cà sẽ về sống chung với ba cậu ấy. Cũng may Nhan Nhan và Bí Đỏ nói chuyện rất hợp, giống như là tri kỷ từ kiếp trước. Tháng sau Bí Đỏ kết hôn cho nên cô ấy rất quý trọng thời gian độc thân này. Cô ấy còn hận tại sao một ngày không thể có 48 tiếng. Bí Đỏ thấy tôi ướt sũng vội vàng kêu Thu Nguyệt cầm khăn lông tới cho tôi lau tóc rồi đi lấy đồ ngủ của mình cho tôi thay.

Chờ tôi thay đồ xong đi ra ngoài thì Bí Đỏ đã ngồi trên sofa nhìn tôi như nhìn quái vật, cô ấy nói: “Lạc Băng, hình như cậu đang buồn. Có chuyện gì vậy? Mau nói đi, chị đây sẽ động não giúp.”

“Ừ, đúng vậy, tớ rất buồn.” Tôi kể chuyện của lão Trần cho Bí Đỏ nghe

“Mẹ nó! Tiền là vạn năng sao? Sao cậu không lấy tiền đập vào mặt ông ta. Đương nhiên dùng tiền lẻ là được rồi.” Bí Đỏ hận không thể mang toàn bộ tiền lẻ trong nhà cô ấy cho tôi đập vào mặt lão Trần.

“Trần Bảo Nhi đã mang thai con của Lâm Quốc Đống.” Cuối cùng, tôi cũng nói lời này ra, cảm giác cứ như mình đã dùng toàn bộ hơi sức cả một đời.

Bí Đỏ nhìn tôi một lúc, muốn nói rồi lại thôi, sau đó lại nhìn tôi, cẩn thận nói: “Sao số cậu khổ quá vậy?”

Sau đó, trông mặt của Bí Đỏ đảo nhanh hai vòng, lớn tiếng nói: “Có phải là lão Trần kia muốn giành rể vàng nên dọa cậu không?”

34. Chương 34

Vì chứng thực lời nói của lão Trần, tôi hẹn Lâm Quốc Đống ra ngoài. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Bảo Nhi mang thai rồi phải không?”

Ánh mắt anh mơ hồ, khóe miệng lạnh lùng khẽ co rúm, trong mắt tôi thì đó là hành động chột dạ. Dù lòng tôi đã tan nát nhưng nhất định phải là anh nói ra miệng, tôi mới tin.

Tôi chết đứng tại chỗ nhìn anh chằm chằm, rốt cuộc anh cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, khó khăn nói: “Đúng vậy.” Giọng nói thật trọng thậm chí có chút run rẩy. Một câu nhẹ nhàng nhưng lại đâm sâu vào lòng tôi.

Như vậy cũng tốt, ít nhất tôi cũng hết hy vọng. Nhưng tại sao anh lại lòi kéo, không để tôi đi.

Tôi quay đầu, hung tợn nhìn chằm chằm vào anh, anh vừa lừa gạt tình cảm của tôi vừa sung sướng bên cô ta. Vậy mà anh nói, anh không thương cô ta, là cô ta quyến rũ anh, tại sao tôi lại ngây thơ tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của đàn ông chứ? Tôi hận người đàn ông trước mặt, cũng hận bản thân mình.

“Băng Nhi, em hãy nghe anh nói. Đứa bé của Bảo Nhi...” Lâm Quốc Đống dùng sức kéo cổ tay tôi.

“Buông tôi ra!” Tôi lạnh lùng quát anh. Nỗi đau đã cắm sâu vào da thịt, bóp nát lục phủ ngũ tạng của tôi.

“Băng Nhi, cho anh thời gian, anh sẽ xử lý mọi việc, em phải tin tưởng anh, cho anh một chút thời gian, có được không? Anh ...” Giọng nói bất lực giả tạo của anh sao lại giống thật thế.

Tôi giờ tay lên, “Bốp” một tiếng, một cái tát rơi trên mặt anh, trên đó lập tức hồng lên năm dấu tay của tôi. Lâm Quốc Đống đột nhiên bị tát nên sững sờ ngạc nhiên. Tôi thoát khỏi anh, xoay người chạy nhanh như bay. Anh lại kêu tôi cho anh thời gian, tại sao vào phút cuối cùng anh lại vô liêm sỉ như thế.

Cuộc đời cứ như một giấc chiêm bao, triền miên kia, rung động kia, bây giờ còn có nghĩa gì. Tất cả như pháo hoa, chỉ lóe lên trong chớp mắt. Tôi lấy khăn tay màu trắng ra, bật quẹt ga, khăn tay lập tức được bao phủ trong màu đỏ, trong nháy mắt biến thành một nhúm bụi...

Hôn lễ của Bí Đỏ được tiến hành đúng hạn, đoàn xe rước dâu thật lộng lẫy. Cả buổi lễ, Bí Đỏ đổi năm bộ lễ phục, thật phức tạp, mỗi lần cô ấy bước ra đều lộng lẫy như tiên nữ giáng trần được mọi người vỗ tay tán thưởng không ngớt. Cả hạnh phúc như đứa bé, rốt cuộc cũng ôm được người đẹp về nhà.

Kể từ khi Bí Đỏ kết hôn, ba mẹ tôi cứ suốt ngày nhắc đến chuyện lớn cả đời của tôi, trên mặt giăng thêm vài đám mây đen.

Mẹ nói: “Bây giờ chỉ còn con là chưa lấy chồng.”

Ba nói: “Băng Băng, xem có ai hợp không rồi kết hôn đi.”

Vì tôi không chịu đi xem mắt nên mẹ cũng buồn thêm mấy phần. Nhưng tôi thật sự không muốn đi. Bây giờ tôi không hề có bất kỳ hứng thú nào với đàn ông.

Bản lãnh của mẹ tôi cũng không thường, bà biết có đánh chết tôi, tôi cũng không đi xem mắt nên sắp xếp cho nhà trai qua nhà chúng tôi ăn cơm, nói là hợp mặt bạn bè. Chuyện này xảy ra hai lần, tôi không thêm để ý đến mẹ, bà cũng không còn cách nào khác, đành đi nghiên cứu tìm biện pháp mới.

Tôi không nghe điện thoại của Lâm Quốc Đống, cho dù anh gọi điện bao nhiêu lần, tôi cũng làm như không thấy, có lúc không chịu nổi nữa tôi dứt khoát ném điện thoại lên giường, lấy chăn che lại, làm vậy thì khỏi nghe thấy âm thanh nào, tiếng chuông cũng nhỏ dần.

Có một hôm, từ đằng xa tôi đã nhìn thấy xe của Lâm Quốc Đống dừng dưới lầu nhà tôi. Rốt cuộc anh cũng đến.

Tôi không hiểu anh còn tìm tôi làm gì, chẳng lẽ muốn tôi làm người tình của anh sao? Anh đã quá coi thường tôi rồi.

Thấy tôi đi tới, anh lạnh lùng gọi tôi lại: “Băng Nhi, em đi theo anh.”

Tôi xem anh như không khí, đi thẳng về phía cầu thang.

Lâm Quốc Đống tiến lên vài bước, đứng cản trước mặt tôi giống như một bức tường. Điều này làm tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, anh cũng đứng chắn trước mặt tôi như bây giờ.

Tôi cúi đầu, anh vẫn nhìn tôi. Tôi ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt của anh, tôi hung hăng nhìn chằm chằm lại anh. Hai ánh mắt giằng co nhau, cuối cùng, tôi lạnh lùng nói: “Ngài Lâm, làm phiền ngài, tránh ra.”

“Băng Nhi, em nghe anh nói có được không? Bảo Nhi, cô ấy...”

Tôi không muốn nghe anh nói về anh cũng như về Trần Bảo Nhi, tôi không muốn nghe gì hết. Tôi thấy bảo vệ đang đi tuần tra, quần áo chỉnh tề đang đi về phía này.

Tôi hét lên một tiếng làm bảo vệ đuổi Lâm Quốc Đống đi. Anh bất đắc dĩ lên xe, tôi không nhìn anh. Tôi chui vào thang máy, lúc này mới phát hiện cả người đầm mồ hôi lạnh, nước mắt rơi đầy mặt.

Tối đó tôi không ngủ được nên sáng ra hai mắt thâm quầng, tôi cầm gương lên soi, thật giống mắt gấu mèo 0.0. Tôi muốn dùng phấn mắt để che lại, nhưng màu xanh cũng không được màu tím cũng không xong. Tôi tức giận ném hộp phấn qua một bên, ngơ ngác nhìn mình trong gương. Lại nghĩ tới lời mẹ nói, phụ nữ, chính là càng ngày càng già, phải nắm chặt thời gian.

Ai, mặc kệ nó, mắt gấu mèo 0.0 thì mắt gấu mèo 0.0, nhiều lắm là bị Lãnh Thanh Hoa và Tiểu Chu trêu chọc. Càng lắm thì tôi núp trong phòng làm việc không đi ra ngoài.

Tôi không gặp người nhưng người lại muốn gặp tôi. Hôm nay Lãnh Thanh Hoa và Tiểu Chu đặc biệt đến phòng làm việc của tôi, quả nhiên là bị họ cười nhạo một phen.

Có một cô bạn gửi cho tôi một tấm hình, cô bạn năm xưa bây giờ đã là một cô gái xinh đẹp động lòng người. Cô ấy mặc áo sơ mi và quần jean, dưới ánh nắng mặt trời lại càng xinh đẹp hơn. Cảnh vật xung quanh chắc là ở nước ngoài.

Tôi lấy tấm hình cho Bí Đỏ xem, cô ấy nhìn thấy liền la to: “Xem người ta kìa, có thể đi đó đi đây thật là tuyệt. Lạc Băng, hay là chúng ta đi chơi đi?”

“Không phải hai cậu đi hưởng tuần trăng mật sao?”

“Thôi đi, đi không được nữa tháng đã phải quay lại làm việc. Với lại đi với chồng làm sao giống đi với bạn bè được. Cậu nghĩ đàn ông đi theo để làm gì?”

“Không phải là để trả tiền sao.” Tôi là người bình thường, trong đầu chỉ có thể nghĩ đến cái này thôi.

“Biết vậy sao không lấy tiền của lão Trần đi, dù sao không lấy tiền thì cũng không được gì khác.” Bí Đỏ nghĩ tới chi phiếu của lão Trần liền chảy nước miếng. Hoàn toàn quên mất đã nói với tôi là lấy tiền lẻ đập vào mặt ông ta.

Cuối cùng theo ý của Bí Đỏ, chủ nhật chúng tôi sẽ ra ngoại ô leo núi. Như vậy vừa tiết kiệm tiền vừa có thể phát triển tình cảm. Đó là theo lời Bí Đỏ nói.

Chúng tôi chuẩn bị đủ thức ăn nước uống, dầu cù là, lều, cùng với những thứ khác. Bí Đỏ nói trong núi không có đàn ông nên không cần trang điểm, vì vậy chúng tôi để mặt mộc đi.

Vào mùa thu sương mù bao phủ cả rừng núi, tia sáng yếu ớt của mặt trời rải rác tí ti trên mặt đất, bướm bướm, con kiến nhẹ nhàng chậm rãi dạo bước xung quanh. Cánh hoa sơn trà rơi đầy dưới chân núi, cánh hoa trắng điểm xuyến trên bãi cỏ xanh, đẹp đến nỗi tôi muốn nằm xuống ngủ một giấc.

Tôi và Bí Đỏ lững thững đi, không khí tràn ngập mùi hương hoa cúc.

“Dùng hoa để ước định / bọn họ ám dụ / thắng được hết tất cả lời nói / dựa vào tình yêu sung sướng và nỗi đau / Em yêu anh / Anh là sinh mạng của em!” Bí Đỏ cao hứng ngâm thơ, vang vọng cả núi rừng.

“Tôi có một dãy nhà / mặt hướng biển rộng / xuân về hoa nở.” Lại đổi bài khác .

Sau đó là Tịch Mạn Dung, Từ Chí Mị, Thư Đình, mỗi bài cô ấy chỉ hát một đoạn. Mà chỉ ngâm phần nội dung chính của bài đó.

Bí Đỏ đọc một hơi rồi ngừng lại.

“Sao vậy? Hết nhớ rồi sao?” Tôi chế nhạo Bí Đỏ.

Bí Đỏ không phục nói: “Ai nói, lúc nhỏ tớ còn có thể đọc bài “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị, chỉ là cảm thấy nó dài quá nên quên thôi, tránh cho đầu óc bị quá tải.”

“Bí Đỏ, lâu rồi chúng ta không có đọc thơ. Nếu hôm nay không lên núi, chắc tớ cũng quên mất cái gọi là thơ rồi.” Tôi cảm khái nói “Còn nhớ vào năm 16 tuổi không? Chỉ vì một quyển tập thơ mà xem chút nữa chúng ta trở mặt.”

“Ha ha, là bài đó, tất cả mọi chuyện đều đã hết / tất cả nước mắt cũng đã đi / chợt quên / nó bắt đầu như thế nào / ngày xưa / mùa hè không bao giờ có thể về nữa.” Lồng ngực của Bí Đỏ phập phồng, cô ấy cười không ngớt “Năm đó cậu vừa nghe thấy bài này đã khóc.”

“Cậu còn nói, tớ vừa khóc là cậu liền cười.” Tôi trách móc Bí Đỏ.

Sau đó chúng tôi vừa đi vừa hát, thật ra chỉ là những bài tự chế, loạn xạ ngẫu cả lên nhưng lại cảm thấy rất thoải mái, tất cả phiền muộn đều trôi theo chín tầng mây.

Cà gọi điện thoại tới, trong núi tín hiệu không tốt, Bí Đỏ chưa nói được câu nào liền mất tín hiệu. Cà gọi lại, tình hình vẫn như thế. Bí Đỏ hét vô điện thoại “Tín hiệu không tốt, đừng gọi nữa.” Cũng không biết Cà có nghe được không.

“Lạc Băng, chúng ta khóa điện thoại lại đi, hai ngày này sống trên núi không cho phép nói chuyện về thành phố.” Bí Đỏ ra lệnh cho tôi. Tôi cũng khóa di động lại.

Cô ấy lấy ra một bộ cờ tướng nhỏ, nói: “Lạc Băng, chơi một chút xem cậu có tiến bộ không.”

Tôi không nhớ đã bao lâu rồi không đánh cờ cùng cô ấy. Chúng tôi tìm một tảng đá lớn ngồi xuống rồi bắt đầu sát phạt. Thỉnh thoảng cô ấy ăn quân của tôi, tôi không cho, hai người lớn tiếng cãi vã, náo động cả núi. Khi chúng tôi còn học cấp 3, mỗi năm trường đều tổ chức thi cờ tướng, tôi và Bí Đỏ ẵm giải nhất và giải nhì ra về, chỉ chờa cho người khác giải ba. Đến năm mười hai, bọn họ dứt khoát không thèm ghi danh thi, chỉ có tôi và Bí Đỏ thi, Bí Đỏ cao hứng chỉ cần đánh một ván.

Đêm đến, không khí mát lạnh mang theo mùi bùn đất, giọt sương óng ánh đọng trên tán lá cây. Tôi và Bí Đỏ nằm trên bãi cỏ ướt nhẹ nhìn lên bầu trời đêm, những vì sao chiếu rọi khắp nơi giống như một chiếc khăn tay khổng lồ, ở giữa trung tâm là Ngân Hà, chúng tôi tìm được một ngôi sao như cái muỗng chính là sao Bắc Đẩu.

Bóng đêm mênh mông, gió mát phát phơ.

Bí Đỏ mở đôi mắt to ra, xoay đầu lại nói: “Lạc Băng, cậu kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ cho tớ nghe đi.”

Từ nhỏ cô ấy đã thích nghe kể chuyện, cô ấy thích nhất là truyện Ngưu Lang Chức Nữ cũng vì nó có quá nhiều nỗi tương tư và bi thương.

“Bí Đỏ cậu sao vậy?” Tôi quơ quơ tay trước mắt cô ấy.

Bí Đỏ gạt tay tôi ra, nói: “Cậu nói xem tại sao Ngưu Lang và Chức Nữ không thể sống chung với nhau?”

Lúc này một vì sao xẹt qua, Tôi và Bí Đỏ cùng im lặng.

Một lát sau, Bí Đỏ lại xoay đầu lại nói: “Lạc Băng, tớ cảm thấy, chuyện của thạch hoa quả và Bảo Nhi không phải như vậy.”

“Không phải nói hai ngày này sống trên núi không nói chuyện thành phố sao?”

“Nhưng không nói thì cảm thấy không thoải mái, không phải cậu cũng nghĩ đến chuyện này sao.” Bí Đỏ nói năng hùng hồn.

“Lâm Quốc Đống cũng thừa nhận còn có thể là giả sao?”

Bí Đỏ dứt khoát ngồi dậy, nói: “Cậu suy nghĩ một chút đi, nếu như Bảo Nhi thật sự mang thai con của thạch hoa quả, thạch hoa quả cũng đồng ý làm ba đứa bé vậy thì tại sao lão Trần lại chạy tới đưa tiền cho cậu? Ông ta sẽ không tự nhiên đưa tiền cho cậu. Cho nên, ông ta làm thế chứng tỏ ông ta chột dạ. Còn nữa, thạch hoa quả nói cậu cho anh ta thời gian, anh ta sẽ xử lý tốt, là có ý gì? Thạch hoa quả đối với Kỳ Kỳ như thế nào, cậu còn không biết sao? Nếu như đứa bé đó thật sự là của thạch hoa quả thì anh ta sẽ “xử lý” sao? Tớ cảm thấy chuyện này có bí mật nào đó.”

Hôm sau chúng tôi từ trong lều bò ra ngoài, chúng tôi cũng không rửa mặt, thì ra cảm giác không rửa mặt lại tốt như vậy. Bí Đỏ lôi kéo tôi cười một trận rồi nói muốn đi vào núi hái quả dại ăn sáng, mùa thu chính là mùa bội thu của trái cây.

Bí Đỏ cởi áo khoác ra, ném lên tay tôi rồi leo lên cây. Động tác rất nhanh nhẹn. Trong núi sâu vậy mà có tiếng người vang vọng, chúng tôi hét to về phía đó hai tiếng nhưng chỉ có thể nghe được tiếng vang.

Bí Đỏ từ trong túi quần lấy ra một túi tiền, Bí Đỏ chết tiệt, cái này mà cũng chuẩn bị luôn. Tôi còn tính căng cái khoác ra để đựng trái cây.

“Lạc Băng, cậu cũng lên đây đi.” Bí Đỏ đưa một tay ra rêu rao.

“Tớ không leo được.” Thấy Bí Đỏ ở trên cành cây dương dương tự đắc, lòng tôi thật ngứa ngáy.

“Ai bảo cậu hồi nhỏ không chịu học leo cây.” Bí Đỏ cười nhạo tôi.

Tôi ngược đầu hăm mộ nhìn Bí Đỏ, hận mình tại sao lại không học võ. Đột nhiên Bí Đỏ ném mấy con sâu xuống, xém chút nữa trúng người tôi. Cô ấy ở trên cây cười ha ha, còn tôi thì lùi ra sau mấy bước mém tí là ngã xuống đất.

“Bí Đỏ chết tiệt!” Tôi nhặt trái cây rớt trên mặt đất ném cô ấy.

Bí Đỏ hái mấy trái trên cành ném ngược lại tôi. Cô ấy ở trên cây nên có thể hái được nhiều trái hơn còn tôi thì vừa khom lưng nhặt vừa ném, hơn nữa trái cây trên mặt đất cũng ít nên cô ấy chiếm thế thượng phong. Cô ấy ngồi trên cây cười ngả nghiêng.

Tôi không phục nên muốn nhặt nhiều hơn rồi phản kích lại cô ấy. Tôi ngồi xổm xuống nhặt lại nghe Bí Đỏ hét lên một tiếng.

Chẳng lẽ có động đất sao? Chờ tôi hồi phục tinh thần thì Bí Đỏ đã lăn xuống đồi...

35. Chương 35

Tôi vừa bò vừa lăn xuống chỗ Bí Đỏ. Tôi thấy cô ấy đụng phải một thân cây to rồi ngừng lại. Tôi lớn tiếng kêu cô ấy, cả rừng núi chỉ có tiếng nói của tôi không hề có tiếng trả lời của Bí Đỏ.

Cuối cùng tôi cũng đến gần Bí Đỏ, cô ấy không nhúc nhích nằm im trên đất, bắp chân rỉ máu nhuộm đỏ cả quần, quần áo dính bụi đất và rách nát. Tôi òa khóc, lay lay tay Bí Đỏ, kêu to: “Bí Đỏ, cậu làm sao vậy? Cậu đừng làm tớ sợ, Bí Đỏ, Bí Đỏ?”

Bí Đỏ vẫn không nhúc nhích. Tôi chỉ có một mình mà ở đây lại là rừng sâu, không một bóng người, điện thoại cũng ném trong túi xách. Không thể nhờ ai giúp, phải làm thế nào đây?

“Bí Đỏ, tớ xin cậu, mau tỉnh lại đi, cậu đừng làm tớ sợ.” Tôi lay tay Bí Đỏ, vỗ vỗ mặt cô ấy nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Tôi kéo tay cô ấy, chuẩn bị công cô ấy xuống núi.

Ai ngờ đúng lúc đó, cô ấy liền bật cười.

“Bí Đỏ chết tiệt, cậu dám gạt tớ!” Tôi ném Bí Đỏ xuống đất, đánh một cú vào đùi cô ấy.

“A!” Bí Đỏ hét thảm một tiếng.

“Sao vậy?” Tôi khấn trương nhìn Bí Đỏ.

Bí Đỏ vừa cười vừa nói: “Chị đây không có dễ ngủ thế đâu. Nhìn cậu lo sợ chưa kìa.”

“Bắp chân của cậu đang chảy máu.” Tôi cố gắng kéo ống quần của Bí Đỏ lên.

“Ai da.” Lần này Bí Đỏ đau thật, tôi kéo ống quần của cô ấy lên, bắp chân của cô ấy sưng lên, chắc là bị vật nhọn đâm bị thương, máu vẫn còn chảy ra ngoài.

Tôi không biết nên băng bó như thế nào nên xé miếng vải trên quần áo của mình rồi băng bó vết thương. Máu vẫn chảy ra không ngừng làm lòng tôi rối bời. Tôi cởi áo sơ mi ra, trên người chỉ còn cái áo lót, tôi cũng không nghĩ nhiều dù sao trong núi này cũng không có ai.

Bí Đỏ nhìn thấy bộ dạng của tôi thì cười khanh khách. Thật là bó tay với cô ấy.

“Cậu đừng cười, có gì đáng cười chứ. Bị thương thành ra thế này mà còn cười được.” Tôi liếc Bí Đỏ.

Tôi đang muốn dùng áo sơ mi cầm máu cho Bí Đỏ thì “Đợi chút.” Cô ấy cản tôi lại.

“Sao vậy?” Tôi nhìn Bí Đỏ.

“Trước tiên cậu phải hút máu độc ra. Cậu không thấy trên TV hay làm như thế à?”

Cái đó là tình huống đặc biệt mà nhưng tôi cũng cúi người xuống.

“Đợi chút.” Bí Đỏ lại ngăn lại.

“Sao nữa?”

“Hay là để tự tứ làm đi, tứ có thể với tới được.” Bí Đỏ hút hai cái rồi nhổ ra, ngẩng đầu thẳng lợi nhìn tôi.

Sau khi băng bó cho Bí Đỏ xong, tôi cảm thấy hơi lạnh nên lấy áo khoác mặc vào. Tôi đã cài hết nút áo nhưng phần ngực vẫn lộ ra hơn phân nửa.

Bí Đỏ cười to.

Tôi tức giận nói: “Quay về cậu phải đền cho tứ cái áo sơ mi mới.”

“Mua cái áo sơ mi không thành vấn đề nhưng trước tiên cậu phải công tứ về đã.”

“Không được, ở đây là núi cao làm sao tứ có thể công cậu xuống núi. Tứ đi lấy điện thoại gọi cho Cà, cậu ngồi đây đợi nha.” Nói xong tôi lồm cồm bò lên trên.

“Hôm qua anh ấy mới đi Hồng Kông, thứ năm tuần sau mới về.”

“Hả?” Tôi ỉu xiu ngồi xuống đất.

“Này đến đây đi.” Tôi ngồi xổm người xuống, ý bảo Bí Đỏ tôi sẽ công cô ấy.

Bí Đỏ dùng ngón tay chỉ chỉ vào lưng tôi: “Để cậu công, tứ còn sợ bị ngã chết. Thôi đi, thật ra Cà không có đi công tác. Cậu đi tìm điện thoại gọi cho Cà đi, kêu anh ấy tới đây công tứ về, tứ ở đây đợi cậu.”

Tôi nghe lệnh bò lên núi, sau khi gọi xong lại bò xuống chỗ Bí Đỏ, khi tới nơi, tôi thấy cô ấy đã ngủ thiếp đi.

Tôi đánh thức Bí Đỏ, cô ấy mở mắt ra hỏi tôi: “Cà nói thế nào?”

“Không nói gì hết, đợi tứ nói hết chỉ nói một chữ “Được”.”

“Không giống phong cách của Cà.” Bí Đỏ buồn bực.

Tôi và Bí Đỏ ngồi đợi. Đến trưa, rốt cuộc cũng có tiếng “Băng Nhi, Bí Đỏ” vang vọng trong núi.

“A... Cà, chúng tôi ở đây, chúng tôi ở đây.” Bí Đỏ hưng phấn trả lời.

“Bí Đỏ, cậu có phát hiện hình như đó không phải giọng nói của Cà không?” Tôi nghi hoặc, rõ ràng tôi nghe có người gọi “Băng Nhi”.

“Đúng vậy, hình như là giọng nói của thạch hoa quả.” Bí Đỏ lúc này mới tỉnh ngộ ra, cũng buồn bực không kém.

“Chẳng lẽ?” Tôi cùng Bí Đỏ trầm miệng một lời.

Tôi vội vàng lấy điện thoại di động của mình ra dò lại cuộc gọi. Đúng là tôi đã gọi cho Lâm Quốc Đồng.

“Tứ thật sự là không cố ý gọi điện cho anh ta.” Tôi trừng mắt nhìn Bí Đỏ.

“Khó trách làm sao Cà biết tứ bị thương mà chỉ nói một chữ “Được”. Nhưng cũng không sao, có người công tứ về là được rồi.” Bí Đỏ làm như không có chuyện gì.

“Băng Nhi, Bí Đỏ!” Giọng nói của Lâm Quốc Đồng càng lúc càng gần, chúng tôi trả lời lại.

“Bí Đỏ, quần áo của tứ...” Tôi nhìn Bí Đỏ, quần áo của cô ấy rách bươm, còn tôi thì quần áo không chỉnh tề.

Bí Đỏ nhìn phần ngực lộ ra của tôi, cười lớn rồi nói: “Nếu không thì cậu thay áo khoác của tứ đi, dù sao cũng tốt hơn cái của cậu. Ha ha.”

Tôi mới cởi quần áo ra còn chưa kịp mặc áo khoác của Bí Đỏ vào thì Lâm Quốc Đồng đã xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Tôi hét to một tiếng, ôm áo khoác trước ngực. Lâm Quốc Đồng khẽ chau mày, không hiểu tôi đang làm gì, sau đó lại xoay người sang chỗ khác. Bí Đỏ đã cười lăn cười bò. Chờ tôi mặc quần áo tử tế, anh mới tiến tới nhìn chân của Bí Đỏ rồi lại nhìn quần áo kỳ lạ trên người tôi.

Bí Đỏ dương dương tự đắc nằm trên lưng Lâm Quốc Đống còn làm mặt quỷ với tôi. Tôi mặc kệ cô ấy. Bí Đỏ thấy không có gì vui bèn quay qua nói chuyện với Lâm Quốc Đống.

“Này, thạch hoa quả, chúc mừng anh được làm ba.” Bí Đỏ vừa mở miệng là nhắc đến chuyện này. Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh nhưng lại thấy bả vai anh khẽ co rúm.

Lâm Quốc Đống vẫn trầm mặc, không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Anh cõng Bí Đỏ trên lưng nhưng vẫn đi nhanh hơn tôi. Một lúc sau, Bí Đỏ lại hỏi: “Thạch hoa quả, lần đầu tiên làm ba, có phải anh muốn đem tất cả những điều tốt đẹp đến cho nó không?” Lời này của Bí Đỏ là lấy từ quảng cáo trên TV.

Lâm Quốc Đống nghe xong lời nói của Bí Đỏ liền quăng cô ấy xuống đất. Bí Đỏ đau quá la lên: “Thạch hoa quả, làm sao anh có thể làm vậy, không tốt bụng chút nào. Tôi nghĩ anh chỉ hơi khó chịu một chút nhưng lòng dạ rất tốt. Ai da, đau chết tôi rồi.”

Lâm Quốc Đống không để ý tới lời nói của Bí Đỏ, anh nhìn thẳng tôi nói: “Băng Nhi, tại sao em không chịu nghe anh nói, dù là người phạm sai lầm cũng có cơ hội sửa sai. Tại sao em lại trực tiếp tử hình anh.”

Tôi cúi đầu, không để ý tới anh, lại thấy Bí Đỏ đang ngồi trên đất vụng trộm cười.

“Thạch hoa quả, bây giờ không phải là cho anh cơ hội giải thích sao? Vậy còn không mau giải thích đi.” Bí Đỏ dụ dỗ Lâm Quốc Đống nói tiếp.

“Bảo Nhi nghi ngờ đứa bé không phải của anh.” Một câu nói của anh làm Bí Đỏ há to miệng.

“Vậy là của ai?” Bí Đỏ hỏi tiếp.

“Anh cũng không biết. Bảo Nhi không nói là của ai nhưng lão Trần lại chắc chắn đó là của anh.” Lâm Quốc Đống âm trầm nói.

“Còn có chuyện như vậy?” Bí Đỏ trầm ngâm nói.

“Lão Trần nói nếu anh không chịu cưới Bảo Nhi, ông ta sẽ phá hủy tất cả, dồn Thiên Thành đến đường cùng.”

“Cho nên anh đồng ý cưới Bảo Nhi?” Bí Đỏ hỏi tiếp.

Lâm Quốc Đống nói: “Anh không đồng ý.”

“Vậy làm sao bây giờ? Bằng thực lực của lão Trần nếu ông ấy muốn làm như thế thì nhất định sẽ làm được, nhưng Trần thị cũng bị ảnh hưởng.”

“Cho nên, anh cần thời gian để khiến Bảo Nhi nói ra ba của đứa bé là ai.”

Chúng tôi đưa Bí Đỏ đến bệnh viện băng bó vết thương rồi đưa cô ấy về nhà mới, cũng là nhà của Cà. Tôi còn chưa ngồi nóng đít thì Bí Đỏ đã hạ lệnh đuổi khách: “Hai người về đi, tớ muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc.” Cuối cùng mập mờ nhìn tôi và Bí Đỏ.

Từ nhà Cà đi ra ngoài, tôi mới nhớ ra mình còn mặc áo khoác của Bí Đỏ. Theo tâm lý học nói, mặc dù đồ của người khác tốt như thế nào nhưng mình vẫn luôn tự ám thị với bản thân là quần áo mình không chính tề.

Lâm Quốc Đống đi theo sau tôi, gọi: “Băng Nhi.”

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục đi về phía trước. Lâm Quốc Đống đuổi theo, anh ôm chặt lấy tôi, nói: “Băng Nhi, tại sao đến bây giờ em vẫn không tin anh?”

Tôi không phải là không tin anh, mà là, không dám tin bất kỳ một người đàn ông nào.

Tôi không thể vùng khỏi bèn mặc cho anh ôm. Mặc cho anh nói gì, tôi vẫn lạnh lùng không đáp. Lúc này, có một ông lão đi ngang qua, Lâm Quốc Đống buông tôi ra, chào hỏi ông ta. Chắc là người quen của anh.

Nhân cơ hội này tôi ba chân bốn cẳng chạy tới ven đường, chặn một chiếc taxi lại, lên xe. Tôi không dám quay đầu nhìn anh.

Đến tối, một nhân viên phục vụ quầy rượu gọi điện cho tôi. Nói có một người đàn ông uống say, lấy di động ra chỉ vào tên Lạc Băng. Anh ta gọi điện nhờ tôi dẫn người đàn ông đó về nhà.

Cuối cùng tôi cũng không thể thắng trái tim mình, đành phải đi đến quán rượu.

Lâm Quốc Đống say như chết, miệng luôn nói: “Băng Nhi, anh không cần cái gì hết, Thiên Thành cũng không, anh chỉ cần em... Băng Nhi, tại sao em không để ý đến anh, anh chỉ cần em...” Nước mắt tôi rơi xuống.

Hôm sau, Lâm Quốc Đống tỉnh rượu, nghiêm túc hỏi tôi: “Băng Nhi, nếu như Thiên Thành sụp đổ, em có thể tiếp tục ở bên cạnh anh không?”

Tôi không biết giữa Thiên Thành và tình cảm với anh có quan hệ gì? Nếu như tôi nói không quan tâm thì có phải quá giả tạo không? Nếu như không có Thiên Thành thì anh sẽ ra sao? Tôi sẽ yêu Lâm Quốc Đống đó sao? Tôi nghi ngờ nhìn anh, nói: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Mấy ngày qua, anh suy nghĩ rất nhiều. Nếu anh không có cách khiến Bảo Nhi nói đứa bé không phải của anh thì chỉ có thể đợi cô ấy sinh xong thì chân tướng mới sáng tỏ. Anh sẽ không cưới Bảo Nhi, cũng không xác định có thể thắng lão Trần không.”

Lâm Quốc Đống, anh tình nguyện không cần Thiên Thành, cũng sẽ không cưới Bảo Nhi, anh thật lòng ư. Tôi cũng không yêu anh vì tiền tài. Tôi chậm rãi nắm tay anh, nói: “Nếu như không có Thiên Thành, chúng ta có thể mở tiệm cà phê, để khách hàng vừa nghe nhạc vừa thưởng thức cà phê, lúc rảnh rỗi có thể dẫn Kỳ Kỳ đi thả diều.”

Chân Bí Đỏ bị thương nên không thể đi lại lung tung. Cô ấy bắt tôi đến nhà cô ấy chơi. Ai bảo cô ấy là Bí Đỏ chứ, tôi phải nghe theo thôi.

Phòng mới của Bí Đỏ rất đẹp, đẹp hơn cái hang của cô ấy trước kia gấp mười triệu lần. Tôi vừa đến, Bí Đỏ vội vàng gọi điện thoại cho Thu Nguyệt, Lãnh Thanh Hoa kêu họ đến đây ăn cơm. Tôi biết Bí Đỏ thích náo nhiệt, mặc dù đã lập gia đình nhưng vẫn thích đi khắp nơi trêu chọc chúng tôi.

Cơm ăn được một nửa thì Bí Đỏ nhắc đến chuyện Trần Bảo Nhi mang thai. Thiếu chút nữa là Cà phun hết cơm vào mặt tôi, cậu ấy trừng mắt hỏi: “Bảo Nhi mang thai?”

“Sao? Chuyện lớn như vậy mà anh không biết sao?” Bí Đỏ hỏi ngược lại Cà.

“Làm sao anh biết được, cô ấy cũng không nói cho anh biết.” Cà nói thảm .

“Đáng tiếc không biết ba của đứa bé là ai?” Bí Đỏ lại bổ xung thêm một câu.

“Khẳng định không phải của Lâm Quốc Đống.” Cà nói.

“Làm sao anh biết?” Người thông minh như Bí Đỏ cũng không nghĩ ra được lý do.

“Cái này...” Cà ngượng ngùng cười cười.

Bí Đỏ tiến tới gần Cà, âm trầm nói: “Chẳng lẽ là anh?”

“Bà xã đại nhân, ăn có thể ăn bậy.” Cà gấp rau cho Bí Đỏ “Nhưng nói không thể nói lung tung.”

“Vậy sao anh biết không phải của Lâm Quốc Đống?” Bí Đỏ dò hỏi.

Cà chống đỡ không nổi, không thể làm gì khác hơn là khai ra: “Trước đó vài ngày, Bảo Nhi còn tới chỗ anh học hỏi kinh nghiệm, thỉnh giáo làm sao có thể giữ lấy một người đàn ông. Anh nói với cô ấy, cứ gạo nấu thành cơm, sau đó có con mới cưới... Anh cũng nói lung tung nhưng không ngờ Bảo Nhi lại làm thật. Nhưng mấy ngày nay Lâm Quốc Đống không chịu gặp cô ấy. Anh nghĩ, đến cả người còn không gặp được thì làm sao đứa bé đó có thể là của Lâm Quốc Đống.”

Rốt cuộc Bảo Nhi mang thai như thế nào? Lâm Quốc Đống có cách nào khiến cô ấy nói ra sao.

Hôm sau Tiểu Chu chuyển cho tôi một bao thư. Tôi mở ra xem, chữ viết thật đẹp, là ai viết thư đây? Còn dùng loại giấy viết thơ để viết cho tôi. Ở thời đại này, việc viết thư, viết thơ đã là chuyện của thế kỷ trước.

Tôi vội vàng lật tới tờ cuối cùng, nhìn chữ ký, thì ra là: Trần Bảo Nhi.

Lạc Băng:

Cô nhất định cảm thấy lỳ lợ, tại sao tôi lại viết thư cho cô. Tôi vốn muốn nói chuyện với cô một chút, dù sao hai chúng ta cũng cùng yêu một người đàn ông. Nhưng ngày mai tôi phải đi Newyork. Bây giờ trời đã khuya, tôi cũng không tiện quấy rầy cô.

Có lẽ tôi phải nói xin lỗi cô, vì tôi đã cạnh tranh không công bằng, tôi vốn không mang thai.

Anh Tiểu Thiên nói rất nhiều chuyện với tôi. Anh ấy đã từng lưu luyến si mê một người. Nhưng anh ấy đã nhìn thấu tất cả, bây giờ đang rất hạnh phúc anh ấy hy vọng, tôi có thể buông xuống, có thể tìm được vùng trời của riêng mình.

Quốc Đống là tình yêu đầu tiên của tôi nên anh ấy vĩnh viễn chiếm một vị trí trong lòng tôi. Tôi có chút tiếc nuối, tôi làm tất cả mọi chuyện chỉ đổi lại được sự chán ghét của anh ấy. Tôi nghĩ nếu mấy năm trước tôi không bỏ đi hoặc là không quay về tìm anh thì trong lòng anh tôi vĩnh viễn là một Bảo Nhi đơn thuần, đáng yêu. Nhưng tôi đã sai rồi.

Có lúc một người làm đủ mọi chuyện là vì họ không cam lòng, tôi cũng vậy. Tôi nghĩ là do mình yêu anh nên mới không thể buông tay. Nhưng khi thấy anh dù có mất Thiên Thành nhưng vẫn không muốn ở bên cạnh tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy chán nản.

Anh Tiểu Thiên nói đúng, tôi không thể vì mình không cam lòng liền đánh đổi tâm huyết cả đời của ba tôi, như vậy quá ích kỷ. Tình yêu của ba mẹ luôn mù quáng, ba tôi cũng vậy. Thế mà xem chút nữa tôi lại vì sự nông nổi của mình mà hủy đi sự nghiệp cả đời của ba tôi.

...

Mùa đông năm sau, mùa đông này có chút lạnh nhưng lòng tôi lại rất ấm áp. Từ khi tôi chuyển vào Lâm gia sống, Kỳ Kỳ liền gọi tôi là mẹ. Bí Đỏ thường hâm mộ tôi là không cần cực khổ liền có một đứa con gái lớn thế này.

Lâm Quốc Đống đổi bức tranh thêu đầu giường thành một khung hình viền bạc mới. Trong đó là hình chúng tôi chụp ở Quê Lâm. Anh ở phía sau ôm lấy tôi, gương mặt của chúng tôi chạm vào nhau, cười tươi rạng rỡ như ánh nắng mặt trời.

Anh chụp cho tôi rất nhiều hình, có hình tôi đang xấu hổ, có hình tôi đang há to miệng ăn bánh bột gạo ở Quê Lâm, tôi vốn nghĩ tướng ăn của mình cũng không tệ. Nhưng không ngờ tôi không nhìn ra tôi trong bức hình đó.

Bà ngoại của Kỳ Kỳ vẫn sống một mình ở Thâm Quyển. Tôi chỉ chào hỏi sơ qua với bà ấy một lần, bà ấy có gương mặt hiền lành, rất tin Phật, bà ấy nói phong thủy ở Thâm Quyển rất tốt, quen sống ở đây rồi nên không muốn đi. Sau đó, có một lần Kỳ Kỳ gọi điện thoại nói chuyện với bà ấy, đột nhiên bà ấy như nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Ai nha, mới vừa bà Vương mới nói ẹ biết, có một cô gái bị người ta tạt axit. Nghe nói người đó là vợ bé của người ta, bị vợ của người ta biết được nên tìm đến tính sổ. Con nói xem làm cái gì không làm, lại đi làm tình nhân của người ta, bây giờ thì thảm rồi, không biết sau này sống sao đây.”

Sau đó, tôi xem được một tin tức trên mạng “Cô gái bị tạt axit nát cả mặt” liền nhớ tới lời bà ngoại Kỳ Kỳ nói. Tôi mở tin tức ra xem: “Tôi qua, Triệu Phương Phương (dùng tên giả) khi đang trên đường về nhà đã bị tạt axit... Cô ấy năm nay 23 tuổi, mới chuyển đến Thâm Quyển sống vào năm ngoái...”

Tôi nhìn vào bức hình đã bị làm mờ mặt trên mạng, khuôn mặt bị biến dạng thật kinh người, chỉ có chiếc áo lông chữ V với cái rãnh vú thật sâu ở giữa là thấy rõ.

Tôi đóng trang web lại, ngăn người ngồi trước máy vì tính, Triệu Phương Phương, 23 tuổi, mới chuyển đến Thâm Quyển sống vào năm ngoái, chẳng lẽ lại trùng hợp vậy sao? Tôi lại nhớ tới lần trước Lãnh Thanh Hoa có nói với tôi là nhìn thấy Lưu Thiếu Ngôn đi khám bệnh ở một bệnh viện ngoại ô khi anh ấy từ nhà mẹ vợ về nhà, chỉ là chân phải của hắn ta có chút cà thọt.

Tuyết rơi, tuyết vẫn rơi, từ sáng đến tối, bên ngoài chỉ là một màu trắng xóa.

“Mẹ, mau ra xem người tuyết này.” Là giọng nói của Kỳ Kỳ. Tôi đẩy cửa sổ ra, tôi thấy Lâm Quốc Đống đang cầm cái xẻng đắp người tuyết với Kỳ Kỳ ở vườn hoa, hai người cười rạng rỡ như ánh mặt trời

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-thom-bang-da-nhu-xua>